CHARLIE JANE ANDERS

TOATE PĂSĂRILE DIN CER

PALADIN | SCIENCE-FICTION

CHARLIE JANE ANDERS

TOATE PĂSĂRILE DIN CER

Original: *All the Birds in the Sky* (2016)

Traducere din limba engleză și note de:
MIHAI-DAN PAVELESCU

virtual-project.eu

PALADIN
2017

În jocul vieții și al evoluției participă trei jucători: *oamenii, natura și mașinile. Eu sunt ferm de partea naturii, dar suspectez că natura este de partea mașinilor*.

GEORGE DYSON,
DARWIN AMONG THE MACHINES

CARTEA ÎNTÂI

1.

La vârsta de șase ani, Patricia a găsit o pasăre rănită. Vrabia se zbătea pe o grămăjoară de frunze roșii și umede, de la îmbinarea a doua rădăcini de copac, și zvâcnea din aripa ruptă. Piuia prea ascuțit ca s-o poată auzi fetița. A privit în ochiul vrabiei, înconjurat de o dungă întunecată, și i-a văzut spaima. Nu doar spaima, ci și nefericirea – de parcă pasărea ar fi știut că avea să moară curând, curând. Nu înțelegea cum era posibil ca viața să dispară pur și simplu pentru totdeauna din corpul cuiva, dar își dădea seama că pasărea aceea lupta împotriva morții din toate puterile.

Și-a jurat în adâncul sufletului că va face tot ce va depinde de ea ca să salveze vrabia. Așa s-a ajuns ca Patriciei să-i fie pusă o întrebare la care nu exista un răspuns corect și care avea s-o marcheze pe viață.

Ridică vrabia cu blândețe, folosindu-se de o frunză uscată, și o puse în găletușa ei roșie. Razele soarelui de după-amiază cădeau orizontal în găletușă și scăldau pasărea într-o lumină

roșiatică, parcă radioactivă. Vrabia continua să se zbată, încercând să zboare cu o singură aripă.

— Gata, gata, îi spuse fetița. De acum o să fie bine.

Patricia mai văzuse făpturi speriate. Surorii ei mai mari, Roberta, îi plăcea să colecționeze animale sălbatice și să se joace cu ele. Punea broaște într-un robot de bucătărie Cuisinart ruginit, pe care mama lor nu îl mai întrebuința, și îndesa șoareci în lansatorul de rachete artizanal, ca să vadă cât de departe putea să-i arunce. Acum însă era prima oară când Patricia se uita la o ființă a cărei durere era vizibilă, iar de fiecare dată când privea în ochiul vrabiei își jura cu și mai multă hotărâre că pasărea se va afla sub protecția ei.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Roberta, călcând apăsat prin tufișurile din apropiere.

Ambele surori aveau pielea albă, părul castaniu-închis, care creștea perfect drept indiferent ce i-ar fi făcut, și nasul aproape cârn. Dar Patricia era o fetiță sălbatică, neîngrijită, cu fața rotundă și ochii verzi, a cărei salopetă ruptă pe alocuri era în permanență pătată de verdele ierbii. Devenea deja copila alături de care alte fete nu aveau să-și petreacă timpul, fiindcă era prea agitată, făcea glume lipsite de sens și izbucnea în plâns de fiecare dată când se spărgea vreun balon, al oricui ar fi fost el. Pe de altă parte, Roberta avea ochi căprui, bărbia ascuțită, o postură absolut perfectă când stătea, fără să se agite, într-un scaun pentru adulți și rochiță albă, imaculată. Înainte de nașterea lor, părinții speraseră să fie băieți și le aleseseră numele din timp. După ce veniseră pe lume, adăugaseră pur și simplu un *a* la sfârșitul numelor pe care le aveau deja.

— Am găsit o pasăre rănită, spuse Patricia. Nu poate să zboare, are aripa ruptă.

— Fac pariu că eu o pot face să zboare, zise Roberta și Patricia știu că se referea la lansatorul ei de rachete. Ia dă-o-ncoace! O fac eu să zboare imediat.

— Nu!

Ochii Patriciei se umplură de lacrimi și simți că i se taie răsuflarea.

— Nu te las! Nu-ți dau voie!

Apoi porni în fugă, împleticindu-se, cu găletușa roșie într-o mână. Își auzi sora trosnind și rupând crengile pe urmele ei. Alergă și mai iute, întorcându-se acasă.

Cu o sută de ani în urmă, casa lor fusese prăvălie de mirodenii și încă mai mirosea a scorțișoară, curcumă, șofran, usturoi și ușor a transpirație. Pe parchetul perfect, din lemn de esență tare, pășiseră vizitatori sosiți din India, China și multe alte locuri, care aduseseră cu ei toate condimentele din lume. Dacă închidea ochii și inspira adânc, Patricia își putea imagina hamalii care descărcau lăzi din lemn îmbrăcate cu folie și ștanțate cu numele unor orașe precum Marrakesh și Bombay. Părinții ei citiseră într-o revistă un articol despre renovarea caselor negustorești coloniale și cumpăraseră clădirea asta, iar acum țipau întruna la Patricia, până li se umflau venele pe tâmple, să nu mai alerge prin casă ori să nu zgârie mobilele perfecte din stejar. Părinții fetei erau genul de oameni care puteau să fie, aproape simultan, bine dispuși și furioși.

Patricia se opri într-un luminiș micuț de arțari din apropierea ușii din spatele casei.

— O să fie bine, îi spuse ea păsării. O să te duc acasă. În pod e o colivie veche. Știu unde s-o găsesc. E o colivie frumoasă, are o stinghie pe care să te așezi și un leagăn. O să te pun acolo și o să le spun alor mei. Dacă ți se-ntâmplă ceva, o să-mi țin respirația pân-o să leșin. O să te apăr, îți promit.

— Nu, zise vrăbioiul, te rog! Nu mă-nchide în colivie. Mai bine omoară-mă pe loc.

— Dar, spuse Patricia, mai degrabă surprinsă că pasărea îi refuza protecția decât că-i vorbea, te pot apăra. Îți pot aduce insecte sau semințe, sau orice altceva vrei.

— Pentru o pasăre ca mine, zise vrăbioiul, captivitatea este mai rea decât moartea. Ascultă! Mă poți auzi vorbind, da? Asta-nseamnă că ești specială. Ca o vrăjitoare! Sau așa ceva... Și asta-nseamnă că ai datoria să faci ceea ce se cuvine. Te rog!

— Ah...

Toate acestea însemnau prea mult pentru ca Patricia să le înțeleagă dintr-odată. Se așeză pe o rădăcină de copac incredibil de mare, a cărei scoarță groasă se simțea ușor umedă și parcă alcătuită din pietricele colțuroase. O auzea pe Roberta în poienița alăturată, lovind tufișurile și pământul cu un băț lung, bifurcat la capăt, și se îngrijoră gândindu-se la ce s-ar fi putut întâmpla dacă sora ei le-ar fi auzit vorbind.

— Dar ai aripa rănită, zise ea încetișor, astfel ca Roberta să n-o audă, și trebuie să te-ngrijesc. N-ai ce face.

— Păi…

Pasărea păru să cadă pe gânduri pentru o clipă, apoi continuă:

— Nu știi să vindeci o aripă ruptă, așa-i?

Flutură aripa vătămată. Inițial, vrăbioiul păruse maro-cenușiu, dar acum, privindu-l mai atentă, Patricia văzu dungile de pe aripi, roșii și galbene, strălucitoare, burta alb-lăptoasă și ciocul negru, ușor încovoiat.

— Nu, nu știu nimic de felul ăsta. Îmi pare rău.

— Bine. Ai putea atunci să mă pui pur și simplu sus pe o ramură și să sperăm că va fi bine, dar probabil o să fiu mâncat sau o să mor de foame, zise el și clătină din cap. Sau… Ar mai fi totuși ceva.

— Ce anume?

Patricia își privi genunchii prin găurile destrămate ale salopetei de blugi și se gândi că semănau cu niște ouă ciudate.

— Ce? repetă fata.

Se uită la vrăbioiul din găletușă, care o studia cu un singur ochi, ca și cum ar fi încercat să decidă dacă să aibă încredere în ea.

— Păi, ciripi pasărea, m-ai putea duce la Parlamentul Păsărilor. Ele pot vindeca o aripă fără probleme. Și dacă vei deveni vrăjitoare, ar trebui să faci oricum cunoștință cu ele. Sunt păsările cele mai deștepte din lume. Se reunesc întotdeauna în cel mai falnic copac din pădure. Cele mai multe au vârsta de peste cinci ani.

— Eu sunt mai mare decât ele, spuse Patricia. Am aproape șapte ani… o să-i împlinesc peste patru luni. Sau peste cinci.

O auzi pe Roberta apropiindu-se, așa că ridică găletușa și porni iarăși în fugă, pătrunzând și mai adânc în pădure.

Vrăbioiul, al cărui nume era Dirrpidirrpiuipalong sau, pe scurt, Dirrp, încercă, atât cât putea, s-o călăuzească pe Patricia spre Parlamentul Păsărilor, dar dinăuntrul găletușei nu-și putea da seama pe unde mergeau. Iar descrierile pe care le făcea punctelor de reper după care ar fi trebuit să se orienteze fetița păreau lipsite de sens. Totul îi amintea Patriciei de unul dintre jocurile de echipă de la școală, care i se păreau îngrozitoare de când singura ei prietenă, Kathy, se mutase din oraș. În cele din urmă, Patricia îl lăsă pe Dirrp să i se urce pe deget, așa cum făcuse Albă-ca-Zăpada, de unde pasărea îi sări pe umăr.

Soarele apunea. Pădurea era atât de deasă, încât Patricia abia distingea stelele sau luna și căzu de câteva ori, julindu-și palmele și genunchii, murdărindu-și de sus până jos noua salopetă. Dirrp se încleștase atât de strâns de breteaua salopetei, încât o înțepa cu ghearele lui mici și aproape că-i străpunse pielea. Vrăbioiul era tot mai puțin sigur încotro se îndreptau, deși era foarte convins că falnicul Copac se găsea în apropierea unui pârâu sau poate a unui câmp. Fără îndoială, era un arbore cu trunchiul foarte gros, separat de ceilalți copaci, iar dacă priveai dintr-o anumită poziție, cele două ramuri mari ale sale se desfăceau ca niște aripi. De asemenea, Dirrp ar fi putut preciza destul de ușor direcția, orientându-se după soare. Dacă acesta ar mai fi fost pe cer…

— Ne-am rătăcit în pădure, rosti Patricia și se cutremură. Probabil c-o să mă mănânce ursul.

— Nu cred că-n pădurea asta există urși, zise Dirrp. Iar dacă ne atacă vreunul, ai putea încerca să vorbești cu el.

— Deci acum pot vorbi cu toate animalele?

Patricia își dădea seama că lucrul ăsta i-ar fi de folos. Astfel, îl putea convinge pe pudelul lui Mary Fenchurch să-și muște stăpâna data viitoare când Mary se purta răutăcios cu Patricia. Sau i-ar fi fost de folos dacă următoarea doică pe care o angajau părinții ei ar fi avut un animal de companie.

— Nu știu, răspunse Dirrp. Nimeni nu-mi explică nimic, niciodată.

Patricia decise că nu putea face altceva decât să urce în copacul cel mai apropiat și să încerce să vadă ceva de acolo. Poate un drum… Sau o casă… Sau vreun reper pe care Dirrp l-ar fi putut recunoaște.

În vârful stejarului bătrân și mare în care Patricia izbuti să se cațăre în cele din urmă era mult mai frig. Vântul o pătrundea de parcă ar fi fost o apă rece, nu doar aer. Dirrp își acoperi ochii cu aripa teafără și trebui să fie rugat insistent să privească în jur.

— Da, bine, bine, tremură el. Să văd dacă recunosc priveliștea. O pasăre vede pământul de la o înălțime mult mai mare decât copacul acesta. De aici se uită cel mult veverițele.

Dirrp sări de pe umărul Patriciei și se plimbă prin vârful stejarului până când zări ceea ce credea că putea fi unul dintre arborii care jucau rol de indicatori pe drumul spre Parlamentul Păsărilor.

— Nu suntem foarte departe, comentă el înviorat, dar ar trebui să ne grăbim. Păsările nu discută toată noaptea decât dacă dezbat vreo măsură delicată. Sau dacă-i Timpul Întrebărilor. Ar fi bine să speri că nu-i Timpul Întrebărilor.

— Dar ce-i acela Timpul Întrebărilor?

— N-ai vrea să știi, răspunse Dirrp.

Patricia descoperi că era mult mai greu să coboare din vârful stejarului decât să urce, ceea ce părea nedrept. Palmele îi alunecau întruna, iar distanța până la sol era de vreo patru metri.

— Hei, o pasăre! se auzi un glas din beznă, tocmai când fetița călcă pe pământ. Ia vino-ncoace, păsărico! Nu vreau decât să te mușc.

— Oh, nu! exclamă Dirrp.

— Îți promit că n-o să mă joc prea mult cu tine, continuă glasul. Va fi distractiv, ai să vezi!

— Cine-i ăla? întrebă Patricia.

— Tommington, răspunse Dirrp, un motan. Trăiește într-o casă a oamenilor, dar vine-n pădure și-i omoară pe mulți dintre prietenii mei. Parlamentul încă mai dezbate ce s-ar putea face în privința lui.

— Aha, încuviință Patricia. Pe mine nu mă sperie o pisicuță.

Tommington sări, luându-și avânt de pe un buștean mare, și ateriză pe spinarea ei, ca un proiectil cu blană. Și cu gheare ascuțite. Patricia țipă și fu cât pe ce să dea cu nasul de pământ.

— Jos de pe mine! zise ea.

— Dă-mi pasărea! spuse Tommington.

Motanul negru cu burta albă părea aproape la fel de greu ca Patricia. Își dezveli dinții, șuieră în urechea ei și o zgârie.

Fetița făcu singurul lucru care-i veni în minte. Îl acoperi cu o palmă pe sărmanul Dirrp, care se ținea disperat cu gheruțele de salopeta ei, după care se aplecă brusc, îndoindu-se din mijloc și aproape atingându-și vârfurile picioarelor cu mâna liberă. Motanul îi zbură din spinare, bodogănind în cădere.

— Taci și lasă-ne-n pace, zise Patricia.

— Poți să vorbești. N-am mai întâlnit niciodată un om care să poată vorbi. Dă-mi pasărea!

— Nu! Știu unde locuiești și-l cunosc pe stăpânul tău. Dacă ești rău, o să te pârăsc. Să știi c-o să te pârăsc.

Era pură născocire. Nu îl cunoștea pe stăpânul lui Tommington, însă era posibil ca mama ei să-l fi cunoscut. Iar dacă Patricia venea acasă plină de zgârieturi și mușcături, mama ei ar fi fost extrem de furioasă. Și pe ea, dar și pe stăpânul lui Tommington. Și n-ai fi vrut ca mama Patriciei să fie furioasă pe tine, pentru că se pricepea de minune la asta.

Tommington căzuse în picioare, iar acum avea blana complet zbârlită și urechile ciulite ca niște vârfuri de săgeți.

— Dă-mi pasărea! țipă el.

— Nu! spuse Patricia. Motan rău!

Aruncă o piatră spre Tommington, care miorlăi. Azvârli apoi altă piatră, iar motanul o luă la fugă.

— Haide, îi zise Patricia lui Dirrp, care oricum nu avea de ales. Să plecăm de-aici.

— Nu putem lăsa motanul să afle unde-i Parlamentul, șopti Dirrp. Dacă ne urmărește, ar putea găsi Copacul. Ar fi un dezastru. Ar trebui să umblăm în cerc, ca și cum ne-am fi rătăcit.

— Păi, chiar ne-am rătăcit, zise fetița.

— Am o idee destul de bună în ce direcție s-o luăm, spuse Dirrp. Cel puțin, un fel de idee.

Ceva foșni în tufișurile scunde din spatele celui mai înalt copac și, pentru o secundă, razele lunii se reflectară în ochii animalului cu blană albă și zgardă la gât.

— Suntem terminați! șopti Dirrp cu un tril jalnic. Pisica ne poate lua urma orice-am face. La fel de bine, mă puteai da surorii tale. N-avem nicio soluție.

— Stai puțin, rosti Patricia amintindu-și ceva ce văzuse despre pisici și copaci într-o carte cu poze. Ține bine, vrăbioiule! Te ții bine, da?

Singurul răspuns al lui Dirrp fu să se agațe și mai bine de salopeta ei. Fetița studie câțiva arbori până găsi unul cu ramuri destul de solide și începu să se cațăre. Era mai obosită decât prima dată și tălpile îi alunecară de câteva ori. O dată se trase în sus cu ambele mâini, pe craca următoare, apoi își privi umărul și nu-l mai zări pe Dirrp. Răsuflarea i se opri până îi văzu căpșorul ridicându-se agitat, ca să privească peste umărul ei, și-și dădu seama că pasărea se ținea de breteaua salopetei ceva mai jos pe spate.

Ajunseră până la urmă în vârful copacului, care se legăna ușor în vânt. Tommington nu le urma. Patricia se uită de două ori în jur, după care zări o formă rotundă și îmblănită care se învârtea de colo-colo pe lângă copac.

— Motan prost! strigă ea. Ești un motan prost! Nu poți s-ajungi la noi!

— Primul om pe care l-am întâlnit care poate vorbi, miorlăi Tommington. Și crezi că *eu* sunt prost? Hrrh! O să-mi simți ghearele imediat!

Motanul, antrenat probabil pe ansamblul de joacă mochetat din casa stăpânului său, urcă în goană pe trunchiul copacului, după care sări pe o ramură, apoi pe alta, tot mai sus. Aproape înainte ca Patricia și Dirrp să-și fi dat seama, ajunse la jumătatea urcușului.

— Suntem prinși în capcană! țipă vrăbioiul. Ce-ai avut în minte?

Patricia așteptă până ce Tommington ajunse în vârf, după care trecu de cealaltă parte a trunchiului și coborî din ramură în ramură, atât de repede, încât aproape că-și scrânti umărul, aterizând în fund pe pământ.

— Hei, spuse Tommington din vârful copacului, de unde ochii lui mari reflectau lumina, unde-ai dispărut? Întoarce-te aici!

— Ești un motan rău, zise Patricia. Ești bătăuș și-o să te las acolo. Ar trebui să te gândești la ce-ai făcut. Nu-i frumos să fii rău. O să am grijă să vină cineva să te coboare mâine, dar deocamdată o să rămâi acolo. Eu am altă treabă. La revedere!

— Așteaptă! strigă Tommington. Nu pot să stau aici. E prea sus! Mi-e frică! Întoarce-te!

Patricia nu privi în urmă. Îl auzi pe Tommington țipând mult timp, până ce traversară o lizieră mare. Se mai rătăciră de două ori, iar la un moment dat Dirrp începu să plângă în aripa sănătoasă, înainte să dea peste cărarea ce ducea la Copacul secret. De acolo mai aveau doar un urcuș teribil de abrupt, pe o pantă presărată cu rădăcini ascunse.

Prima oară Patricia văzu vârful Copacului Parlamentului, care părea să crească din peisajul înconjurător, devenind tot mai înalt și mai copleșitor cu cât se apropia. Forma îi era într-adevăr de pasăre, așa cum spusese Dirrp, însă în loc de pene avea ramuri ascuțite și întunecate, ale căror frunze atârnau aproape de pământ. Se ridica precum cea mai mare biserică din lume.

Sau precum un castel. Patricia nu văzuse niciodată un castel, dar bănuia că s-ar fi înălțat în același fel, deasupra tuturor.

O sută de perechi de aripi fâlfâiră la apropierea lor, apoi se opriră. Un număr uriaș de forme se adăpostiră în Copac.

— E-n regulă! strigă Dirrp. Este cu mine. Mi-am rupt aripa și m-a adus aici ca să mă ajutați.

Pentru mult timp, tăcerea fu singurul răspuns. Apoi o vulturiță apăru din apropierea vârfului Copacului, o pasăre cu cap alb, cioc coroiat și ochi albicioși, sfredelitori.

— N-ar fi trebuit s-o aduci aici, spuse vulturița.

— Îmi pare rău, doamnă, răspunse Dirrp, dar e-n regulă. Poate să vorbească. Chiar poate să vorbească.

Se întoarse spre Patricia și-i șopti în ureche:

— Arată-le. Arată-le!

— Ăăă, bună, zise fetița. Îmi pare rău dacă v-am deranjat, dar avem nevoie de ajutorul vostru!

La auzul unui om care vorbea, toate păsările începură să ciripească și să croncănească asurzitor, până când o bufniță mare, de lângă vulturiță, lovi cu o piatră în ramură și strigă:

— Liniște, liniște!

Vulturiță își întinse capul cu pene albe și zbârlite și o studie pe Patricia.

— Deci tu vei fi noua vrăjitoare din pădurea noastră?

— Nu sunt vrăjitoare, zise Patricia și își rupse cu dinții o pieliță de la degetul mare. Sunt prințesă.

— Ar fi mai bine să fii vrăjitoare.

Corpul mare și întunecat al vulturiței își schimbă poziția pe ramură, după care continuă:

— Pentru că, dacă nu ești vrăjitoare, Dirrp a încălcat legea aducându-te la noi și va trebui să-l pedepsim. În cazul ăsta, desigur, nu-i vom mai vindeca aripa.

— Oh! exclamă Patricia. Atunci cred că sunt vrăjitoare.

— Aha, clicăi pliscul coroiat al vulturiței. Însă va trebui să dovedești. Altfel, tu și Dirrp veți fi pedepsiți.

Patriciei nu-i plăcea cum suna asta. Alte păsări interveniră strigând „Ordinea de zi!”, iar o cioară nervoasă enumeră câteva puncte importante ale procedurii Parlamentului. Una dintre ele era atât de insistentă, încât vulturița fu silită să-și cedeze ramura Onorabilului Domn din Mărețul Stejar… care uită ce voia să spună.

— Așadar, cum dovedesc că sunt vrăjitoare?

Patricia se întrebă dacă ar putea să scape fugind. Păsările ar fi zburat destul de repede, nu? Probabil că n-ar fi reușit să scape de foarte multe dintre ele dacă erau furioase. Mai ales de păsările fermecate.

— Păi…

Un curcan uriaș, aflat pe una dintre ramurile de jos, cu o gușă ce aducea puțin cu gulerele judecătorilor, se umflă în pene și păru să consulte semnele scrijelite în scoarța Copacului, după care se întoarse și emise un „glu-glu-glu” sonor și erudit.

— Păi, repetă el, literatura de specialitate recunoaște câteva metode. Unele dintre ele fac parte din categoria încercării cu moartea, dar le-am putea ocoli deocamdată… poate. Există, de asemenea, unele ritualuri, însă pentru a le urma trebuie să ai o anumită vârstă. Ah, da, uite una bună! I-am putea pune Întrebarea Nesfârșită.

— Aaa, Întrebarea Nesfârșită, repetă o potârniche. Interesant.

— N-am mai auzit până acum să fi răspuns cineva la Întrebarea Nesfârșită, zise un uliu porumbar. E mult mai distractivă decât Timpul Întrebărilor.

— Hm, făcu Patricia. Întrebarea Nesfârșită va dura mult? Fiindcă sunt sigură că mami și tati își fac griji pentru mine.

Își dădea seama că ora de culcare trecuse de mult, că nu cinase și că se afla în mijlocul pădurii friguroase, ca să nu mai spună că se rătăcise.

— E prea târziu, zise potârnichea.

— Noi îți vom pune întrebarea, adăugă vulturița.

— Iată întrebarea, anunță curcanul. Este un copac roșu?

— Ăăă, se bâlbâi Patricia. Nu-mi puteți da niciun indiciu? Ăăă. „Roșu” precum culoarea?

Păsările nu răspunseră.

— Îmi puteți acorda mai mult timp? Promit c-o să răspund, dar am nevoie de mai mult timp să mă gândesc. Vă rog. Am nevoie de mai mult timp. Vă rog!

Următorul lucru de care Patricia fu conștientă era că tatăl ei o ducea în brațe. Purta cămașa cu țesătura ca din glaspapir, iar barba roșie o gâdila pe față și de câteva ori fu gata s-o scape din brațe pentru că încerca să schițeze prin semne formule complicate de evaluare în același timp. Era totuși, perfect și atât

de plăcut să fie adusă acasă în brațele tatălui ei, încât Patriciei nu-i păsa.

— Am găsit-o chiar la marginea pădurii, lângă casă, îi spuse tatăl mamei. Probabil că se rătăcise, dar a reușit să iasă din pădure. Este o minune că n-a pățit nimic.

— Aproape că ne-ai speriat de moarte. Te-am căutat împreună cu toți vecinii. Pe cuvânt dacă ție-ți pasă de timpul meu! M-ai făcut să ratez un deadline pentru o analiză de productivitate a managementului.

Mama Patriciei avea părul negru strâns la spate, ceea ce făcea ca nasul și bărbia ei să pară mai ascuțite. Umerii osoși aproape că-i atingeau cerceii demodați.

— Nu vreau decât să-nțeleg despre ce-i vorba, spuse tatăl Patriciei. Ce am făcut noi ca tu să te comporți în felul ăsta?

Roderick Delfine era un geniu al afacerilor imobiliare. Lucra frecvent de acasă și avea grijă de fete, când niciuna dintre bone nu era prezentă, stând într-un scaun înalt în fața barului pentru micul dejun, cu chipul lătăreț îngropat în ecuații. Patricia însăși era destul de pricepută la matematică, exceptând momentele în care se gândea prea mult la ceea ce nu trebuia, de pildă că cifra trei semăna cu un opt tăiat în două, așa că doi de trei ar fi trebuit de fapt să fie un opt.

— Ne pune la-ncercare, zise mama. Ne pune la-ncercare autoritatea, pentru că am lăsat-o să-și facă de cap.

Belinda Delfine fusese gimnastă și părinții ei o supuseseră unei presiuni uriașe pentru a excela în sport, dar ea nu înțelesese niciodată de ce avea nevoie gimnastica de arbitri, în loc ca totul să fie măsurat cu aparate foto și poate cu lasere. Îl cunoscuse pe Roderick după ce el începuse să vină la toate concursurile ei și împreună inventaseră un sistem perfect obiectiv de măsurare a evoluțiilor gimnaștilor, pe care însă nu-l adoptase nimeni.

— Uită-te la ea. Râde pur și simplu de noi, spuse mama, de parcă Patricia nici n-ar fi fost prezentă. Trebuie să-i arătăm că suntem serioși.

Fetița nu se gândise deloc să râdă, dar acum fu îngrozită că poate așa arăta. Depuse eforturi considerabile ca să adopte o mină serioasă.

— Eu n-aș fugi niciodată, zise Roberta, care ar fi trebuit să-i lase pe cei trei singuri în bucătărie, dar intrase să ia un pahar cu apă și acum rânjea încântată.

O ținură pe Patricia încuiată în camera ei timp de o săptămână, timp în care îi dădeau mâncarea pe sub ușă. Tocul de jos al ușii răzuia partea de sus a oricărui fel de mâncare. Dacă era un sandviș, felia de pâine de deasupra era oprită de ușă. Nu-ți mai vine să mănânci un sandviș după ce ușa ta a mușcat din el. Îl vei mânca totuși dacă ți se face destul de foame.

— Să te gândești bine la ce-ai făcut, spuseră părinții.

— Eu o să-ți mănânc toate deserturile în următorii șapte ani, adăugă Roberta.

— Ba nu-i așa! zise și Patricia.

Toată aventura cu Parlamentul Păsărilor deveni un soi de ceață pentru Patricia. Și-o amintea cel mai mult în vise și fragmente. O dată sau de două ori, pe când era la școală, avu un flashback cu o pasăre care o întreba ceva. Dar nu izbutea să-și amintească întrebarea sau dacă ea îi dăduse vreun răspuns. Pierduse capacitatea de a înțelege graiul animalelor în timpul în care fusese încuiată în dormitor.

2.

Băiatul ura să i se spună Larry. Nu suferea numele acela. Și tocmai de-aia, bineînțeles, toți îi spuneau Larry, până și părinții lui, uneori.

— Pe mine mă cheamă Laurence, insista el, privind în podea. Cu U, nu cu W.

Laurence știa cine era și ce avea să devină, însă lumea refuza s-o recunoască.

La școală, ceilalți copii îi strigau „Larry, Larry, vorbește mizerii” sau „Larry blegu’, spală-ți jegu’!” Sau, când se înfuria, „Șase! Vine Larry, vezi să nu te sperii”, doar că asta era o rară dovadă de ironie din partea colegilor lui troglodiți, pentru că, de fapt, Larry nu speria pe nimeni. De obicei, fraza aceea era precedată de un „Ooh!”, care evidenția gluma. De altfel, nici Laurence nu voia să sperie pe nimeni. El nu voia decât să fie

lăsat în pace și poate ca oamenii să-i pronunțe numele corect dacă stăteau de vorbă cu el.

Laurence era un puști micuț pentru vârsta lui, cu părul de culoarea frunzelor la sfârșitul toamnei, cu bărbie alungită și brațe asemănătoare gâtului de melc. Părinții îi cumpărau haine cu o măsură și jumătate mai mare, deoarece încă sperau că va începe să crească brusc într-o bună zi și încercau să economisească bani. Așa că se împiedica întruna în cracii prea lungi și prea bufanți ai blugilor, iar mâinile îi dispăreau în mânecile jerseurilor. Chiar dacă Laurence ar fi vrut să prezinte o figură intimidantă, ar fi fost greu s-o facă atâta timp cât nu i se vedeau nici mâinile, nici picioarele.

Singurele momente fericite din viața lui erau jocurile PlayStation ultraviolente, în care vaporiza mii de oponenți imaginari. Mai târziu, Laurence descoperi alte jocuri pe internet – puzzle-uri a căror rezolvare îi lua ore întregi și MMO-uri[1], în care purta campanii complicate. Nu după mult timp, Laurence își scria propriile programe.

Cândva, tatăl lui fusese foarte priceput la computere. Apoi se maturizase și obținuse un job în industria asigurărilor, unde continua să aibă o minte ascuțită pentru numere, totuși nu era ceva care să intereseze pe oricine. Acum era agitat că-și va pierde jobul și că vor muri de foame. Mama lui Laurence lucrase la un doctorat în biologie înainte să rămână însărcinată, iar îndrumătorul ei de doctorat demisionase, după care ea își luase concediu și nu mai izbutise să se întoarcă pe băncile școlii.

Ambii părinți își făceau griji interminabile pentru Laurence, care-și petrecea tot timpul în fața unui computer și devenea disfuncțional din punct de vedere social, ca unchiul său Davis. De aceea îl sileau să participe la o serie interminabilă de cursuri menite să-l oblige să iasă din casă: judo, dans modern, scrimă, polo pentru începători, înot, improvizații comice, box, parașutism și, cel mai groaznic dintre toate, „Weekenduri de supraviețuire în natură”. Fiecare dintre cursuri îl silea pe Laurence să poarte altă uniformă lăbărțată, în timp ce copiii strigau „Larry pișicher se dă aventurier!”, îl băgau cu capul în apă, îl aruncau din avion mai devreme decât ar fi trebuit și-l

---

[1] MMO (*Massive Multiplayer Online Game*), joc pentru calculator la care pot participa simultan, prin intermediul internetului, sute sau mii de jucători.

sileau să facă improvizații comice în timp ce-l țineau de glezne, cu capul în jos.

Laurence se întreba dacă exista vreun alt puști numit Larry care să fi avut o atitudine pozitivă după ce fusese parașutat pe versantul unui munte necunoscut. Larry putea fi versiunea dintr-un univers alternativ a lui Laurence și poate că Laurence nu trebuia să facă altceva decât să capteze toată energia solară care ajungea la Pământ într-o perioadă de vreo cinci minute și să poată să genereze o fisură localizată în continuumul spațio-temporal din cada lui de baie, pentru a merge să-l răpească pe Larry din celălalt univers. În felul acela, Larry ar fi putut să meargă la școală și să fie chinuit, în timp ce Laurence ar fi rămas acasă. Partea cea mai grea ar fi fost să găsească un mod prin care să sfredelească o gaură în universul lui înainte de turneul de judo, care avea să înceapă peste două săptămâni.

— Hei, Larry Barry, spunea Brad Chomner la școală, gândește iute!

Propoziția aceasta se număra printre cele pe care Laurence le considera lipsite de sens. Oamenii care-ți ziceau „gândește iute” erau întotdeauna cei care gândeau mult mai lent decât tine. Și o spuneau numai în momentul în care contribuiau la inerția mentală colectivă. Laurence nu găsise însă replica perfectă la „gândește iute” și oricum n-ar fi avut timp s-o spună, deoarece, în general, ceva neplăcut îl pocnea după o secundă, iar băiatul trebuia să se ducă la toaletă și să se curețe.

Într-o zi, Laurence găsi pe internet niște diagrame, pe care le printă și le reciti de o sută de ori înainte să înțeleagă la ce se refereau. Iar după ce le combină cu planul unui acumulator solar pe care-l găsi îngropat într-o postare de pe un vechi avizier de mesaje electronice, începu să-și facă o idee. Șterpeli vechiul ceas subacvatic al tatii și-l combină cu elemente pe care le demontase din cuptoare cu microunde și telefoane mobile. Și cu câteva piese din magazinul de componente electronice. Iar după ce termină avu o mașină a timpului funcțională, pe care o putea purta pe încheietura mâinii.

Dispozitivul era simplu: avea doar un butonaș. De fiecare dată când îl apăsai, săreai două secunde în viitor. Asta era tot ce putea să facă. Durata aceea nu putea fi extinsă și nu exista nici posibilitatea întoarcerii în trecut. Laurence încercă să se filmeze cu webcamul și văzu că, atunci când apăsa butonul, dispărea

cumva pentru o clipă sau două. Însă nu puteai folosi mereu dispozitivul, fiindcă altfel te alegeai cu cea mai groaznică amețeală experimentată vreodată.

După câteva zile, Brad Chomner spuse „Gândește iute”, iar Laurence gândi într-adevăr iute. Apăsă butonul de pe încheietură. Ghemotocul alb care fusese aruncat spre el ateriză dinaintea lui, plescăind. Toți se uitară la Laurence, apoi la sulul de hârtie igienică ud care se dezintegra pe gresie, apoi iarăși la Laurence. Băiatul trecu „ceasul” în modul de veghe, ceea ce însemna că n-avea să funcționeze pentru nimeni altcineva care și-ar fi băgat nasul. Însă nu trebuia să-și facă griji – toți crezuseră pur și simplu că se ferise cu reflexe supraomenești. Domnul Grandison ieși pufăind din clasa lui și întrebă cine aruncase sulul de hârtie, iar toți arătară spre Laurence.

Capacitatea de a sări două secunde în viitor putea fi destul de utilă dacă alegeai momentul potrivit. De exemplu, când erai la cină cu părinții și mama tocmai spusese ceva sarcastic despre faptul că tata nu fusese nici de data asta promovat, iar tu știai că tata va răbufni cu o explozie scurtă, dar letală, de resentimente. Ai nevoie de o precizie divină ca să alegi momentul exact când va fi lansată replica tăioasă. Există o sută de indicatori: mirosul mâncării încălzite prea mult în cuptorul electric, senzația reducerii ușoare a temperaturii din încăpere. Ticăitul cuptorului înainte să se oprească. Poți să lași realitatea în urmă și să te rematerializezi după dezastru.

Dar existau și multe alte ocazii. De pildă, atunci când Al Danes l-a îmbrâncit de pe aparatele de joacă în nisip. Laurence s-a dematerializat exact în clipa aterizării. Sau când vreuna dintre fetele populare era pe punctul să-l abordeze și să se prefacă drăguță cu el, doar ca apoi să se îndepărteze și să râdă cu prietenele ei. Sau când un profesor începea o polilogie foarte plictisitoare. Până și reducerea cu două secunde conta. Nimeni nu părea să observe că Laurence pâlpâia și apoi dispărea. Poate din cauză că trebuia să se uite direct la el, ori nimeni nu făcea asta niciodată. Ar fi fost grozav dacă băiatul ar fi putut utiliza dispozitivul de mai multe ori pe zi fără să-l doară capul.

În plus, saltul acela în timp nu făcea decât să sublinieze problema fundamentală: Laurence nu avea nimic de așteptat în viitor.

Cel puțin așa simți până când văzu fotografia cu forma aerodinamică scânteind în razele soarelui. Se holbă la curbele ascuțite, la minunatul bot conic și la motoarele puternice și ceva se deșteptă înăuntrul lui. Un sentiment pe care nu-l mai simțise de o veșnicie: entuziasm. Nava aceea spațială construită artizanal, cu fonduri private, avea să urce pe orbită grație nonconformistului investitor în tehnologie Milton Dirth și a câtorva zeci de prieteni ai săi și studenți la MIT. Lansarea urma să aibă loc în câteva zile, aproape de campusul MIT, și Laurence trebuia să fie neapărat acolo. Până atunci nu-și dorise nimic atât de mult cum își dorea să vadă lansarea cu ochii lui.

— Tată, spuse Laurence.

Începuse deja cu stângul. Tata își privea fix laptopul, cu palmele făcute căuș de parcă ar fi încercat să-și protejeze mustața, ale cărei capete se prelungeau în ridurile adânci din jurul gurii. Laurence alesese un moment nepotrivit pentru discuție. Era prea târziu. Decisese.

— Tată, repetă el, marți are loc un test cu o rachetă. Uite articolul despre el.

Tata fu cât pe ce să nu-l ia în seamă, apoi intră în acțiune o hotărâre pe jumătate uitată de a-și face timp pentru creșterea fiului său.

— Ăăă…

Continua să privească ecranul laptopului, pe care era afișat un tabel Excel, după care îl închise și-i acordă lui Laurence toată atenția nedivizată de care era capabil.

— Da, am auzit de ea. Individul ăla – Dirth. Nu? Un fel de prototip ușor, așa-i? Eventual poate fi utilizat pentru coborârea pe fața întunecată a Lunii.

Apoi începu să facă glume despre o formație veche numită Floyd, marijuana și lumină ultravioletă.

— Da, interveni Laurence în fluxul verbal al tatii înainte ca discuția să-i scape de sub control. Exact. Milton Dirth. Și aș vrea tare mult să văd lansarea. Este o șansă care apare o dată în viață. M-am gândit că am putea face un soi de acțiune tată-fiu.

Nu putea respinge o acțiune tată-fiu. Ar fi fost ca și cum ar fi recunoscut că era un tată rău.

— Ah!

Tata avea o privire stânjenită în ochii afundați în orbite, în spatele lentilelor dreptunghiulare ale ochelarilor.

— Vrei să mergi? Marțea asta?

— Da.

— Dar… am de lucru. E un proiect și trebuie să-mi iasă perfect, altfel o să fac impresie proastă. Și știu că mama ta ar fi nemulțumită dacă ai lipsi de la școală. În plus, vreau să spun că poți urmări lansarea pe internet – o să fie cu siguranță o transmitere live și-o poți vedea pe computer. Să știi că astfel de lucruri sunt plictisitoare în realitate. Ai mult de așteptat și, în majoritatea timpului, nici măcar nu sunt punctuali. N-o să vezi nimic dacă ești acolo. Pe internet o să vezi totul mult mai bine.

Tata suna de parcă ar fi încercat să se convingă și pe sine, nu numai pe fiul lui.

Laurence aprobă din cap. N-avea rost să insiste odată ce tata începuse să adune motive. De aceea nu mai zise nimic până nu se putu retrage fără să atragă atenția. Apoi urcă în camera lui și consultă orarele autobuzelor.

După câteva zile, în timp ce părinții lui încă dormeau, Laurence coborî la parter în vârful picioarelor și căută poșeta mamei, pe care o găsi pe o măsuță de lângă ușa din față. Îi deschise clema cu grija pe care ar fi avut-o dacă dinăuntru ar fi putut țâșni un animal. Toate zgomotele din casă i se păreau exagerat de răsunătoare: cafetiera care se încălzea și frigiderul care zumzăia. În poșetă, Laurence găsi un portofel din piele din care scoase cincizeci de dolari. Nu mai furase niciodată până atunci. Continua să se aștepte ca pe ușă să dea buzna polițiștii și să-i pună cătușe.

A doua fază a planului său implica o discuție cu mama, imediat după ce a furat de la ea. O abordă când abia se trezise, încă somnoroasă în capotul cu imprimeuri florale, și-i spuse că școala organiza o ieșire în natură și avea nevoie de acordul ei scris. (Laurence înțelesese deja un adevăr universal important – oamenii nu-ți vor cere niciodată vreun document atâta timp cât tu le-ai cerut primul.) Mama scoase un pix ergonomic butucănos și mâzgăli o notă de acord. Oja i se cojea de pe unghii. Laurence spuse că era posibil ca ieșirea respectivă să dureze două zile, caz în care avea să le telefoneze. Ea încuviință din cap și buclele roșu-aprins i se legănară în sus și-n jos.

Mergând spre stația de autobuz, Laurence avu un moment de nervozitate. Pornea pe cont propriu într-o excursie importantă, nimeni nu știa unde era de fapt și avea în buzunare doar

cincizeci de dolari, plus copia unei monede romane. Dacă cineva sărea din spatele tomberoanelor de lângă mall și-l ataca? Dacă cineva îl târa într-o camionetă și-l transporta sute de kilometri înainte să-i schimbe numele în Darryl și să-l silească să trăiască drept copilul lui și să urmeze școala de la distanță? Laurence văzuse la televizor un film cu subiectul ăsta.

Apoi își aminti weekendurile de supraviețuire în natură și cum găsise apă potabilă și rădăcinoase comestibile, ba chiar pusese pe fugă o veveriță care fusese gata să se bată cu el pentru mixul de fructe uscate și alune. Urâse absolut fiecare secundă petrecută acolo, dar dacă supraviețuise atunci, putea să se descurce și să ia un autobuz până la Cambridge și să vadă după aceea cum să ajungă la locul lansării. El era Laurence de Ellenburg și era imperturbabil. Tocmai dedusese că „imperturbabil" nu avea nicio legătură cu posibilitatea ca oamenii să-ți murdărească hainele și acum utiliza cuvântul cât putea de mult.

— Sunt imperturbabil, îi spuse șoferului de autobuz, care ridică din umeri, ca și cum ar fi crezut și el asta, cu mult timp în urmă, până când cineva îl perturbase.

Laurence luase cu el o grămadă de mâncare, dar numai o carte, broșată și subțire, despre ultimul mare război interplanetar. O termină într-o oră, după care nu mai avu nimic de făcut decât să privească pe fereastră. Copacii de pe marginea drumului păreau să încetinească atunci când autobuzul trecea pe lângă ei, pentru ca după aceea să accelereze din nou. Era un fel de dilatare a timpului.

Autobuzul ajunse în Boston și Laurence trebui să găsească stația de metrou. Merse pe jos prin Chinatown, unde se vindeau diverse lucruri pe străzi și restaurantele aveau acvarii uriașe în vitrine, de parcă peștii ar fi vrut să-i inspecteze pe potențialii clienți înainte să li se permită accesul în local. Apoi Laurence trecu apa și Muzeul Științelor străluci în soarele dimineții, deschizându-și înaintea lui brațele din oțel și sticlă și etalându-și Planetariul.

Abia când ajunse la campusul MIT și se opri în fața localului Legal Sea Foods, încercând să priceapă harta cu clădiri codificate, își dădu seama că habar n-avea cum să găsească locul lansării.

El își închipuise că va sosi la MIT, care va arăta ca o versiune mai mare a Școlii Elementare Murchison, cu trepte la intrare și un avizier unde erau postate următoarele activități. Laurence nu putu nici măcar să intre în primele câteva clădiri în care încercă. Găsi totuși un avizier pe care oamenii postaseră anunțuri de conferințe, sfaturi pentru întâlniri amoroase și lista Premiilor Ig Nobel. Nicăieri însă nu se menționa cum putea să urmărească lansarea cea mare.

Laurence sfârși în Au Bon Pain, unde mâncă o brioșă cu porumb și se simți ca un idiot. Dacă ar fi avut acces la internet, poate c-ar fi știut ce să facă în continuare, însă părinții nu-i îngăduiseră deocamdată să aibă propriul lui telefon și cu atât mai puțin un laptop. Difuzoarele cafenelei cântau vechituri triste: Janet Jackson spunea că se simțea tare singură, Britney Spears mărturisea că o făcuse din nou. Ca s-o răcească Laurence sufla în fiecare sorbitură de ciocolată fierbinte și se străduia să pună la punct o strategie.

Cartea lui dispăruse. Cea pe care o citise în autobuz. O pusese pe masă, lângă brioșă, iar acum dispăruse. Ba nu, stai – era în mâinile unei femei de vreo douăzeci de ani, cu cozi lungi și șatene, chip lătăreț și pulover roșu, care era atât de scămoșat, încât practic avea propria lui blană. Femeia avea palme bătătorite și bocanci de lucru. Întorcea întruna cartea lui Laurence de pe-o parte pe alta.

— Scuze, zise ea. Îmi amintesc această carte. Cred că în liceu am citit-o de vreo trei ori. Este cea cu sistemul de stele binare aflat în război cu IA-urile care trăiau în centura de asteroizi, așa-i?

— Ăăă, da, spuse Laurence.

— Bună alegere.

Privi după aceea încheietura lui Laurence.

— Hei, asta-i o mașină a timpului pe două secunde, nu?

— Ăăă, da, aprobă Laurence.

— Cool. Am și eu una.

I-o arătă. Semăna cu a lui Laurence, doar că era mai mică și avea un calculator.

— Mi-a trebuit o groază de timp până am priceput planurile alea online. Este ca un mic test de abilități inginerești, tupeu și alte chestii, iar în cele din urmă te alegi cu un mic dispozitiv cu o mie de utilizări. Te deranjează dacă iau loc? Stau în picioare și

sunt mai înaltă decât tine, iar asta mă face să mă simt autoritară.

Laurence răspunse că nu avea nimic împotrivă. Îi era greu să contribuie la conversație. Femeia stătea așezată în fața lui și a resturilor brioșei. Acum, când aveau ochii la același nivel, văzu că era destul de drăguță. Avea nasul micuț și bărbia rotundă. Îi reamintea de o profesoară de științe sociale de care se îndrăgostise anul trecut.

— Mă numesc Isobel, spuse ea. Sunt specialistă în rachete.

Venise pentru marea lansare a rachetei, care fusese amânată din cauza unor probleme de ultim moment, a condițiilor meteo și a altor chestii.

— Va avea loc probabil după câteva zile, continuă ea. Știi cum merg lucrurile astea.

— Ah!

Laurence se uită în spuma ciocolatei fierbinți. Deci asta era. N-avea să vadă nimic. Cumva își îngăduise să creadă că dacă va vedea o rachetă decolând, ceva care să fi fost chiar în fața ochilor lui pentru ca după aceea să fie eliberată de gravitația planetei noastre, va fi și el eliberat. Atunci s-ar fi putut întoarce la școală și nimic n-ar mai fi contat, fiindcă Laurence ar fi fost conectat la ceva din spațiul cosmic.

Acum însă avea să fie pur și simplu ciudatul care chiulise de la ore fără niciun rost. Se uită la coperta cărții, pe care erau pictate o navă spațială plină de protuberanțe și o femeie în pielea goală, care avea ochi în loc de sâni. Nu începu să plângă sau altceva de felul acesta, dar ar fi dorit s-o facă. Pe coperta cărții scria: „S-AU DUS PÂNĂ LA CAPĂTUL UNIVERSULUI – CA SĂ OPREASCĂ UN DEZASTRU GALACTIC!”

— Ce porcărie, rosti Laurence. Mulțumesc că m-ai anunțat.

— Pentru puțin, zise Isobel.

Îi spuse mai multe despre lansarea rachetei și despre cât de revoluționar era noul ei design, lucruri pe care el le știa deja, după care îi observă expresia nefericită.

— Hei, nu-ți face griji, continuă femeia. A fost amânată doar pentru câteva zile.

— Da, însă eu un voi mai putea veni atunci.

— Ah!

— O să fiu ocupat în altă parte. Am altceva de făcut.

Laurence se bâlbâi puțin. Își frecă palmele pe tăblia mesei, astfel încât pojghița ce se formase pe suprafața ciocolatei calde se încreți ușor.

— Probabil că ești un tip ocupat, comentă Isobel. Sună ca și cum ai avea un program încărcat.

— De fapt, zise Laurence, fiecare zi este la fel ca ziua dinainte. Cu excepția zilei de azi.

Iar acum începu să plângă cu adevărat. La naiba!

— Hei!

Isobel se ridică de pe scaunul ei și se mută pe altul, lângă băiat.

— Hei! Hei! E-n regulă. Ia zi, părinții tăi știu unde ești?

— Nu, se smiorcăi el. Nici vorbă.

Sfârși prin a-i spune totul, cum furase cincizeci de dolari de la mama, cum chiulise de la școală și luase autobuzul, apoi metroul. Pe când povestea, începu să se simtă vinovat că-și făcuse părinții să se îngrijoreze, dar știu de asemenea, cu certitudine tot mai mare, că aventura aceasta nu avea să se repete. În tot cazul, nu în următoarele câteva zile.

— În regulă, spuse Isobel. Ei bine, cred că ar trebui să le telefonăm părinților tăi. Dar va dura ceva timp până vor ajunge aici. Mai ales ținând seama de indicațiile derutante pe care le voi oferi pentru a ajunge la locul lansării.

— Locul lansării? Dar…

— Pentru că acolo vei fi tu până vor sosi ei.

Îl bătu pe umăr. Laurence se opri din plâns, slavă cerului, și-și revenea treptat.

— Haide, urmă ea, să-ți arăt racheta. O să-ți fac un tur și-o să-ți prezint câteva persoane.

Se ridică și-i întinse mâna. El o apucă.

Așa ajunse Laurence să cunoască vreo zece dintre cei mai cool *nerds* de rachete de pe pământ. Isobel îl duse acolo în Mustangul ei roșu în care mirosea a tutun, iar băiatul stătu cu picioarele îngropate sub pungi de Frito. Laurence îl auzi pe MC Frontalot pentru prima dată la radioul stereo al mașinii.

— Ai citit vreodată Heinlein? Poate că-i nițel mai pentru adulți, dar fac pariu că ai face față cărților lui din tinerețe. Poftim!

Scotoci pe bancheta din spate și-i întinse o carte broșată ferfenițită cu titlul *Have Space Suit – Will Travel*, care avea o

copertă plăcut de sinistră. Îi spuse că putea s-o păstreze, fiindcă ea mai avea un exemplar.

Merseră pe Memorial Drive, apoi printr-o succesiune interminabilă de autostrăzi, serpentine și tuneluri absolut identice și Laurence înțelese că Isobel avea dreptate: părinții lui aveau să se rătăcească de câteva ori încercând să-l găsească, chiar dacă le-ar fi oferit indicații perfecte, nederutante. Ei se plângeau mereu că șofatul în Boston era înfiorător. După-amiaza deveni tot mai întunecoasă pe măsură ce se înnoră, dar lui Laurence nu-i păsa.

— Ai în fața ta, rosti Isobel, o rachetă orbitală cu o singură treaptă. Eu am șofat tocmai din Virginia doar ca să dau o mână de ajutor la lansare. Iubitul meu e înnebunit de gelozie.

Racheta era de două-trei ori mai mare decât Laurence, adăpostită într-un hangar de lângă apă. Strălucea, deoarece fuzelajul din metal albicios reflecta razele de lumină pătrunse prin ferestre. Isobel îl plimbă pe băiat în jurul rachetei, arătându-i toate caracteristicile cool, printre care izolația din nanofibre de carbon ce acoperea sistemele de alimentare cu combustibil și carcasa motoarelor propriu-zise, extrem de ușoară, din siliciu și polimer organic.

Laurence se ridică pe vârfuri și atinse racheta, pipăindu-i cu buricele degetelor învelișul ușor bombat. Începură să apară oameni care doreau să știe cine era puștiul și de ce atingea racheta lor prețioasă.

— Este un echipament delicat, strânse din buze și încrucișă brațele la piept un bărbat îmbrăcat într-un pulover pe gât.

— Nu-i posibil ca orice țânc să umble prin hangarul nostru după cum îl taie capul, zise o femeie scundă în salopetă.

— Laurence, spuse Isobel, arată-le.

El știa la ce se referea.

Întinse mâna stângă spre încheietura celei drepte și apăsă micul buton. Simți senzația familiară, ca o bătaie de inimă ratată sau o dublă răsuflare, care nu dură nicio clipă. Apoi, două secunde mai târziu, stătea tot lângă o rachetă minunată, într-un cerc de oameni care se holbau la el. Toți începură să aplaude. Laurence observă că și ei purtau obiecte pe încheieturile mâinilor, ca și cum ar fi fost o modă. Sau un semn.

După aceea îl tratară ca pe unul dintre ei. Băiatul cucerise o frântură de timp, iar ei cucereau o frântură de spațiu.

înțelegeau, ca și Laurence, că acesta era doar un acont. Într-o bună zi, ei sau urmașii lor aveau să dețină o parte mult mai mare din cosmos. Sărbătorești victoriile mici și visezi la cele mari care vor urma.

— Auzi, puștiule, zise un bărbat hirsut cu blugi și sandale, să te uiți ce-am făcut eu cu designul propulsorului ăstuia. E tare drăguț.

— Ce am făcut *noi*, îl corectă Isobel.

Cel cu pulover pe gât era mai în vârstă, trecut de treizeci sau patruzeci de ani, poate chiar de cincizeci, cu păr rar și grizonant și sprâncene stufoase. Îi punea întruna întrebări lui Laurence și-și făcea însemnări în telefon. Îi ceru să-și silabisească numele, ba chiar de două ori.

— Amintește-mi să te caut când vei împlini optsprezece ani, puștiule, spuse el.

Cineva îi aduse lui Laurence apă minerală și pizza.

Până ce sosiră părinții lui, care clocoteau de nervi după ce rătăciseră prin Turnpike și Storrow Drive, prin tuneluri și toate celelalte, băiatul devenise mascota Găștii Rachetei Orbitale cu O Singură Treaptă. Pe drumul lung spre acasă, Laurence își ignoră părinții, care-i explicau că viața nu-i o aventură, pentru numele lui Dumnezeu! Viața e un drum lung și greu, cu o serie de responsabilități și cerințe. Când Laurence avea să fie îndeajuns de matur ca să facă ce voia, atunci avea să fie suficient de matur ca să înțeleagă că așa ceva era imposibil.

Soarele apuse. Familia se opri pentru hamburgeri și alte prelegeri. Laurence continuă să tragă cu ochiul sub tăblia mesei, acolo unde își deschisese exemplarul din *Have Space Suit – Will Travel*. Citise deja jumătate din carte.

CARTEA A DOUA

3.

Sălile de clasă de pe latura vestică a mausoleului de ciment deschis la culoare al Academiei Canterbury aveau ferestrele spre parcare, terenurile de sport și autostrada cu două benzi. Însă ferestrele orientate spre est dădeau spre o pantă noroioasă care cobora până la un pârâu, dincolo de care frunzele copacilor unei liziere neregulate tremurau în vântul de septembrie. În izul de bezele mucegăite al școlii, Patricia putea să privească spre est și să se imagineze alergând fără opreliști.

În prima săptămână de școală, fata ascunse în buzunarul fustei o frunză de stejar – lucrul cel mai apropiat de un talisman pe care-l avea și pe care continuă să-l atingă, până se usucă și se fărâmiță. În timpul orelor de matematică și engleză, cele două cursuri care se țineau în clasele cu vedere spre est, ea privea pădurea pipernicită. Și-și dorea să se poată ascunde acolo și să-și împlinească destinul de vrăjitoare, în loc să stea în bancă și să memoreze discursuri vechi ale lui Rutherford B. Hayes. Pielea o furnica sub primul ei sutien nou-nouț, puloverul țeapăn și vestonul școlii, în vreme ce, în jurul ei, copiii schimbau

mesaje telefonice și bârfeau: „Casey Hamilton o s-o invite pe Traci Burt? Cine și ce a mai încercat vara asta?” Patricia își legănă scaunul înainte și înapoi, înainte și înapoi, până căzu pe podea cu un zgomot care-i sperie pe toți cei de la masa ei.

Trecuseră șapte ani de când niște păsări îi spuseseră că era specială. De atunci, ea încercase toate cărțile cu vrăji și toate practicile mistice de pe internet. Se rătăcise intenționat în pădure din nou și din nou, până învățase pe dinafară toate modurile în care se putea rătăci. Purta cu ea o trusă de prim ajutor, pentru eventualitatea în care ar mai fi întâlnit vreo creatură rănită. Însă nicio sălbăticiune nu-i mai vorbi vreodată și nimic magic nu se mai întâmplă. De parcă totul fusese un soi de farsă, un test pe care-l picase fără să fi știut.

După prânz, Patricia se plimba pe terenul de joacă, cu fața ridicată spre cer, încercând să țină pasul cu niște ciori irascibile care zburau pe deasupra școlii. Acestea conversau între ele, fără să-i îngăduie Patriciei să participe la discuția lor – la fel ca elevii din școala, de care Patriciei nu-i păsa.

Încercase să-și facă prieteni, fiindcă îi făgăduise mamei (și bănuia că vrăjitoarele își respectau promisiunile), dar fusese înscrisă aici în clasa a opta, pe când toți ceilalți veniseră în școala asta de cel puțin doi ani. Chiar ieri, fusese în toaleta fetelor lângă Macy Firestone și prietenele ei. Macy vorbea preocupată despre Brent Harper, care o ignorase la prânz. Luciul de buze strălucitor al lui Macy se asorta perfect cu vopseaua ei de păr Creamsicle. Spălându-se la chiuvetă cu săpun lichid verde-uleios, Patricia fusese convinsă că ar fi trebuit să spună și ea ceva amuzant și aprobator despre aspectul atrăgător și, în același timp, în mod tragic insuficient al lui Brent Harper, care avea ochi scânteietori și părul dat cu gel. Așa că rostise, bâlbâindu-se, că Brent Harper era cel mai oribil… pentru ca, imediat, toate fetele din jur să-i ceară să spună exact ce treabă avea ea cu Brent Harper. Îi făcuse Brent ceva ei vreodată? Carrie Danning se răstise atât de vehement, încât părul ei blond și perfect fusese cât pe aici să-și piardă o clamă.

Ciorile nu zburau într-o formație pe care Patricia s-o poată discerne, deși majoritatea lecțiilor în această primă săptămână de școală fuseseră despre găsirea șabloanelor din jurul nostru. Șabloanele erau felul cum răspundeai la întrebările standardizate din teste, cum memorai pasaje mari de text și,

mai ales, cum creai structură în viața ta. (Acesta era faimosul Program Saarinian.) Însă Patricia se uita la ciori, locvace în graba lor de a ajunge nicăieri, și nu putea sesiza absolut niciun sens în felul în care se mișcau. Se întoarseră din zbor, de parcă intenționau totuși să-i arunce o privire, după care planară larg și-și văzură de drum.

Ce rost avusese să i se spună Patriciei că era o vrăjitoare, pentru ca după aceea să fie ignorată? Ba chiar ignorată timp îndelungat.

Uitându-se după ciori, Patricia nu văzu pe unde pășea și se izbi de cineva. Simți impactul și auzi strigătul de iritare înainte să vadă de cine se ciocnise: un băiat slăbănog cu păr nisipiu și bărbie proeminentă, care fusese proiectat în gardul din sârmă împletită al terenului de joacă, de unde căzuse pe iarbă. Acum se ridica în picioare.

— De ce dracu' nu te uiți pe unde…

Își privi încheietura mâinii stângi, unde purta ceva ce nu era un ceas, apoi înjură mult prea sonor.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Patricia.

— Mi-ai spart mașina timpului.

Își smuci mâna și i-o arătă.

— Tu ești Larry, așa-i?

Patricia se uită la dispozitivul spart. În carcasă se vedea o crăpătură neregulată, iar dinăuntru răzbătea un miros înțepător.

— Îmi pare rău, să știi. Pot să-ți cumpăr altul? Banii nu-s o problemă. Adică pentru a-i mei… așa cred.

Se gândi că mamei i-ar fi plăcut asta – încă un dezastru adăugat pe lista Patriciei.

— Să cumperi altă mașină a timpului? pufni Larry. Cum o să faci, te duci la Best Buy și iei una de pe raft?

Dinspre el se simțea un miros slab de merișoare, poate că de la deodorant sau așa ceva.

— Nu fi sarcastic, zise Patricia. Sarcasmul vizibil este pentru oamenii slabi.

Nu vrusese să facă o rimă, dar în mintea ei exprimarea sunase mult mai profund.

— Scuze.

Larry miji ochii la dispozitiv, după care îi desprinse cu grijă curelușa de pe încheietura lui slăbănoagă.

— Poate fi reparat… cred. Eu sunt Laurence, apropo. Nimeni nu-mi spune Larry.

— Eu sunt Patricia.

Laurence îi întinse mâna și ea i-o scutură de trei ori.

— Deci chiar este o mașină a timpului? întrebă fata. Nu glumești?

— Mda. Un fel de mașină a timpului. Nu-i tocmai grozavă. Oricum voiam s-o arunc în curând. Scopul ei era să m-ajute să scap din toate astea, dar în loc să mă ajute mă transformase într-un tip care știe doar o singură șmecherie.

— Mai bine decât să fii un tip care nu știe absolut nicio șmecherie.

Patricia privi din nou cerul. Ciorile dispăruseră de mult și nu văzu decât un singur nor care se destrăma încet.

•••

După aceea Patricia îl mai văzu pe Laurence prin școală. Aveau unele materii comune. Observă că lui Laurence îi apăruseră recent urzicături pe brațele lui slăbănoage și o iritație roșu-aprins pe gleznă, pe care și-o inspecta în mod repetat în timpul orei de engleză, ridicându-și cracul pantalonului. O busolă și o hartă erau vizibile în buzunarele frontale ale rucsacului său murdar și pătat de iarbă și de murdărie.

La câteva zile după ce-i stricase mașina timpului, îl văzu pe Laurence stând după ore pe treptele din spatele școlii, în apropierea pantei lungi, ghemuit deasupra unei broșuri cu „Marea aventură de weekend în natură”. Patriciei abia dacă îi veni să-și creadă ochilor: două zile departe de oameni și de gunoaiele lor. Două zile în care să simtă razele soarelui pe față! Ea se furișa de câte ori putea în pădurea din spatele casei mirodeniilor, însă părinții n-ar fi lăsat-o niciodată să petreacă acolo un weekend întreg.

— Pare grozav, zise ea și Laurence tresări când își dădu seama că se uita peste umărul lui.

— Este coșmarul meu cel mai groaznic, replică el, numai că-i real.

— Ai participat deja la așa ceva?

Laurence nu răspunse, ci se mulțumi să indice o fotografie neclară de pe spatele broșurii, în care un grup de copii își puneau rucsacurile în spate lângă o cascadă, surâzând încântați, cu excepția unei figuri morocănoase în planul al doilea:

Laurence, care purta o pălărie ridicolă, rotundă și verde, precum ale pescarilor sportivi. Fotograful îl surprinsese în timp ce scuipa ceva din gură.

— Dar e grozav, insistă Patricia.

El se ridică și porni spre școală, târșâindu-și picioarele.

— Te rog, zise fata. Eu doar... aș vrea să pot vorbi cu cineva, despre tot felul de chestii. Chiar dacă nimeni nu va înțelege niciodată lucrurile pe care le-am văzut. M-aș mulțumi pur și simplu să cunosc pe altcineva care să fie apropiat de natură. Stai! Nu pleca, Laurence!

El se opri și se întoarse.

— Mi-ai spus numele corect.

Miji ochii.

— Păi, sigur că da. Doar mi l-ai spus chiar tu.

— Ăăă.

Rostogoli vocala aceea în gură pentru o vreme, după care spuse:

— Și ce ți se pare așa grozav la natură?

— Este reală. Este murdară. Nu-i ca oamenii.

Patricia îi povesti lui Laurence despre mulțimea de curcani sălbatici din curtea din spatele casei ei și despre coardele de viță-de-vie care atârnau pe gardurile cimitirului aflat ceva mai departe pe drum, cu struguri Concord mai dulci pentru că sunt aproape de cei morți.

— Pădurile de aici, zise ea, sunt pline de căprioare. Găsești chiar și elani. Căprioarele aproape că n-au dușmani naturali. Un cerb matur poate ajunge de mărimea unui cal.

Pe Laurence ideea aceea îl îngrozi.

— N-ai fost tocmai convingătoare, spuse el. Deci... îți place să-ți petreci timpul sub cerul liber, da?

Patricia aprobă din cap.

— Poate că există o cale prin care să ne putem ajuta între noi. Haide să facem o-nțelegere: tu mă ajuți să-mi conving părinții că petrec deja suficient timp în natură, ca să-nceteze să mă trimită întruna în rahaturile alea de tabere, iar eu îți dau douăzeci de dolari.

— Vrei să-i mint pe părinții tăi?

Patricia nu era sigură dacă vrăjitoarele onorabile ar fi făcut așa ceva.

— Da, încuviință el. Vreau să-i minți pe părinții mei. Treizeci de dolari e bine? Ăsta-i cam tot fondul meu pentru super computer.

— Lasă-mi timp de gândire, zise ea.

Era o dilemă morală majoră. Nu doar minciuna, ci și partea în care avea să-l îndepărteze pe Laurence de o experiență importantă pe care părinții lui o doreau pentru el. Patricia nu putea să știe ce avea să se întâmple. Poate că, după ce ar fi urmărit cum se mișcau aripile libelulelor, Laurence ar fi inventat o nouă moară de vânt, care să furnizeze curent electric pentru orașe întregi. Și-l imagină după câțiva ani, acceptând Premiul Nobel și spunând că datora totul „Marii aventuri de weekend în natură”. Pe de altă parte, poate că Laurence avea să meargă într-unul dintre weekendurile acelea, avea să cadă într-o cascadă și să se înece, iar asta ar fi fost parțial vina Patriciei. În plus, cei treizeci de dolari i-ar fi fost cât se poate de folositori.

Între timp, Patricia continuă să încerce să-și facă și alți prieteni. Dorothy Glass era gimnastă, așa cum fusese mama Patriciei, o fată mărunțică și cu pistrui care scria poezii pe telefon când credea că n-o privea nimeni. Patricia se așeză lângă Dorothy la convocare, când domnul Dibbs, directorul-adjunct, le vorbi elevilor despre politica „Fără scutere” a școlii și le explică de ce memorarea prin repetiție era modul cel mai bun pentru a vindeca atenția pe termen scurt a copiilor care crescuseră cu Facebook și jocuri video. În tot acel timp, Patricia și Dorothy șușotiră despre webtoonul pe care-l urmăreau toți, cel cu calul care fuma pipă. Patricia simți un fior de speranță... însă la prânz Dorothy se așeză lângă Macy Firestone și Carrie Danning și nici n-o băgă în seamă când se întâlniră pe coridor.

Așa că Patricia se apropie de Laurence, pe când băiatul aștepta autobuzul.

— Batem palma, spuse ea. Voi fi alibiul tău.

•••

Laurence construia într-adevăr un super computer în debaraua dormitorului lui, pe care o ținea încuiată, în spatele unui zid protector de cărți și figurine din jocuri și filme. Computerul era înjghebat din tone de piese, printre care GPU-uri de la o duzină de console de jocuri pQ, care avuseseră grafica vectorială cea mai avansată și ramificația narativă cea mai complexă dintre toate sistemele existente timp de trei luni pe

piață. Băiatul se furișase în birourile unei defuncte companii de programare de jocuri și „salvase” niște hard diskuri, câteva plăci de bază și diverse routere. Rezultatul se revărsa din rackul de tablă ondulată, cu ledurile clipind în spatele mormanelor de vechituri. Laurence îi arătă totul Patriciei, în timp ce-i explica teoriile lui despre rețelele neurale, maparea euristică contextuală și regulile de interacțiune, și-i reaminti că promisese să nu povestească nimănui despre ceea ce vedea.

La cina cu părinții lui (paste super usturoiate), Patricia povesti foarte convingător despre cum ea și Laurence participaseră la o escaladă și văzuseră o vulpe, foarte de aproape. Fusese cât pe aici să spună că vulpea mâncase din palma băiatului, dar se gândi să nu exagereze. Părinții lui Laurence erau extaziați și surprinși să audă în câți copaci se cățărase fiul lor; niciunul dintre ei nu părea să mai fi fost de mulți ani într-o excursie, însă erau îngrijorați că Laurence își petrecea prea mult timp în fața computerului în loc să-și umple plămânii cu aer proaspăt.

— Mă bucur tare mult că Laurence are o prietenă, zise mama lui, care purta ochelari cu rame ca niște ochi de pisică și avea buclele vopsite într-o nuanță obscenă de roșu.

Tatăl lui Laurence, care era morocănos și chel, cu o singură șuviță de păr șaten, încuviință din cap și-i oferi Patriciei mai multă pâine cu usturoi. Familia locuia într-o fundătură urâtă dintr-un cartier murdar, iar toate mobilele și aparatele electrocasnice din casă erau vechi. Prin mocheta destrămată se putea vedea podeaua din beton.

Patricia și Laurence începură să-și petreacă timpul împreună, chiar și atunci când fata nu-l acoperea pentru așa-zisele ieșiri în natură. Stătură unul lângă celălalt în autobuz într-o excursie cu clasa la Muzeul Cannery, care era dedicat în exclusivitate conservelor. Și de fiecare dată când erau împreună, Laurence îi arăta alt dispozitiv ciudat construit de el – așa cum era arma cu raze care te adormeau dacă te aținteau o jumătate de oră. O ascunse sub pupitru, în clasă, și o testă pe domnul Knight, profesorul de studii sociale, care începu să caște chiar înainte să sune clopoțelul.

Într-o zi, la ora de engleză, doamna Dodd îi ceru Patriciei să vorbească despre William Saroyan… ba nu, să recite William Saroyan din memorie. Ea se împletici pe drumul colțuros al cuvintelor.

Vorbea despre insecte care trăiesc în fructe, până observă o lumină ce-i strălucea în ochiul drept, orbind-o. Cu ochiul stâng văzu mulțimea de chipuri plictisite ale colegilor care nu se distrau suficient pe seama disconfortului ei, după care descoperi sursa razei albastru-verzui amețitoare: Laurence ținea ceva în mână. Ceva care semăna cu un indicator-laser.

— Mă... doare capul, zise Patricia.

Profesoara îi dădu voie să se așeze.

Pe coridor, în recreație, îl smulse pe Laurence de la cișmea și-i ceru să-i spună ce naiba fusese aia.

— Teleprompter retinal, icni băiatul părând realmente speriat de ea.

Nimeni nu fusese niciodată speriat de Patricia.

— Deși încă nu-i perfecționat, continuă el. Dacă ar fi funcționat, ți-ar fi proiectat cuvintele direct pe suprafața ochiului.

Auzindu-l, Patricia se simți mai degrabă scandalizată.

— Ah! Dar asta nu-nseamnă să trișezi?

— Ba da, cum să nu, fiindcă memorarea discursurilor lui Rutherford B. Hayes te va pregăti pentru viața de adult.

Laurence dădu ochii peste cap și se îndepărtă.

Băiatul nu era genul care să stea locului și să-și plângă de milă. *Crea* lucruri. Până atunci, Patricia nu mai cunoscuse pe nimeni ca el. Dar ce putea face cu așa-zisele ei puteri magice? Nimic! Era complet neajutorată.

4.

Părinții lui Laurence deciseseră că Patricia era iubita lui și nu voiau să gândească logic. Se ofereau întruna să-i însoțească pe cei doi adolescenți la balurile școlii sau să-i ducă și să-i ia cu mașina de la „întâlniri”. Vorbeau întruna despre asta.

Lui Laurence îi venea să intre în pământ.

— Uite care-i treaba cu întâlnirile la vârsta ta, zise mama așezată în fața lui la micul dejun; tata plecase deja la muncă. Nu contează. Sunt ca antrenamentele. Exerciții la sală. Știi că nu vor avea un rezultat imediat, dar asta nu înseamnă că nu sunt importante.

Purta pantaloni de trening și o bluză.

— Mulțumesc pentru informații, mamă. Apreciez toate observațiile tale pertinente.

— Întotdeauna râzi de biata ta mamă.

Femeia gesticula spre Laurence cu amândouă mâinile.

— Dar ar trebui să m-asculți. Dragostea adolescentină este momentul când înveți jocul ăsta, fiindcă altfel n-o vei face niciodată. Tu ești deja un *nerd*, scumpule, dar nu vrei să fii un *nerd* fără talent la întâlniri. De aceea nu spun decât că n-ar trebui să îngădui gândurilor tale despre viitor să te împiedice să profiți cât mai mult de idila ta din gimnaziu. Ascultă pe cineva care știe ce vorbește.

Mama lui Laurence alesese nu primul, ci al cincilea colegiu de pe lista ei de opțiuni, ca să fie mai aproape de tatăl băiatului, iar acela fusese numai unul dintre multele compromisuri care-i aduseseră unde erau astăzi.

— Mamă, ea nu-i iubita mea. E pur și simplu o persoană care mă-nvață să apreciez mușcăturile de căpușe.

— Atunci poate că ar trebui să faci ceva în privința asta. Pare o fată tare drăguță. Foarte bine crescută. Are păr frumos. În locul tău, aș face o mișcare.

Laurence se simțea atât de inconfortabil în conversația aceea, încât nu-l furnica doar pielea – oasele, ligamentele și vasele de sânge îl furnicau peste tot. Se simțea țintuit de scaunul tare din lemn. Înțelegea în sfârșit ce descriau toate povestirile horror vechi când vorbeau despre o groază stranie care îți pătrunde până în străfundul inimii. Exact asta simțea el ascultând încercarea mamei sale de a-i vorbi despre fete.

Încă și mai rău fu atunci când Laurence auzi colegi de școală șușotind despre el și Patricia. Când Laurence se afla în vestiar înaintea orei de educație fizică, băieți care în mod normal nu-i acordau nicio atenție, sportivi populari ca Blaze Donovan, începură să-l întrebe dacă-i scosese deja bluza Patriciei. Și-i ofereau sfaturi, care păreau culese de pe internet, despre cum să procedeze în continuare. Laurence rămânea cu ochii plecați și nu-i asculta. Era furios că-și pierduse mașina timpului tocmai când avea cea mai mare nevoie de ea.

Într-o zi, Laurence și Patricia stăteau unul lângă altul la prânz – nu unul „cu” altul, ci pur și simplu unul lângă altul, la aceeași

masă lungă la care băieții stăteau într-un capăt, iar fetele în capătul opus. Laurence se aplecă spre ea și spuse:

— Ei cred despre noi că suntem… știi… iubiți. Nu te sperie ideea asta?

Încercă să pară ca și cum el nu credea c-ar fi fost mare chestie, ci era doar îngrijorat de sentimentele fetei.

Patricia se mulțumi să ridice din umeri.

— Oamenii vor crede mereu una sau alta, nu?

Era o fată stranie și agitată, cu ochi ce păreau uneori căprui, alteori verzi, cu păr negru și drept care nu putea fi îmblânzit niciodată.

De fapt Laurence nu trebuia să stea cu Patricia la școală, fiindcă avea nevoie de ea numai pentru a-și justifica timpul de după ore și uneori weekendurile. Se simțea totuși stânjenit să stea de unul singur când ea stătea tot singură, încruntându-se de obicei spre fereastra cea mai apropiată. Și se trezea că ar fi vrut s-o întrebe chestii pentru a vedea ce-i răspunde – deoarece nu știa niciodată, dar absolut niciodată ce va spune Patricia în legătură cu un subiect. Știa doar că va fi ceva bizar.

•••

Laurence și Patricia stăteau sub scara rulantă ascendentă din mall. Aveau în față câte un Double Chocolate Ultra Creamy Super Whip Frostuccino cu cafea decafeinizată, care-i făceau să se simtă super maturi. Erau legănați spre toropeală de mașinăria care le zumzăia chiar deasupra capetelor, de roata treptelor care se învârtea întruna. De acolo vedeau perfect și fântâna arteziană mare, care clipocea prietenos. În scurt timp, din băuturile lor nu mai rămaseră decât sunetele horcăite, ca niște sforăituri ale ultimelor sorbituri prin paie și amândoi erau amețiți de efectele zahărului.

Puteau să vadă gleznele și pantofii celor care coborau cu scara rulantă, între ei și fântână. Pe rând, încercau să ghicească cine erau purtătorii lor, bizuindu-se doar pe aspectul încălțămintei.

— Doamna cu mocasinii albi este acrobată, zise Patricia. Și spioană. Călătorește prin toată lumea, susține spectacole și plasează videocamere în clădiri strict secrete. Se poate furișa peste tot, fiindcă este și contorsionistă, nu doar acrobată.

Apăru după aceea un bărbat cu cizme de cowboy și jeanși negri, iar Laurence spuse că era un campion de rodeo, pe care

cel mai bun dansator de breakdance din lume îl provocase la o întrecere *Dance Dance Revolution* care urma să se desfășoare în mallul acela.

O fată cu cizme UGG era un supermodel care furase formula secretă pentru un păr atât de strălucitor, încât spăla creierii oricui îl vedea, zise Patricia, iar acum se ascundea în mall fiindcă nimeni nu s-ar fi așteptat ca un supermodel să meargă acolo.

Laurence spuse despre două femei cu pantofi cu toc eleganți și ciorapi din nailon că erau psihoterapeute care se consiliau reciproc și creaseră o buclă feedback infinită.

Bărbatul cu espadrile negre și șosete gri uzate era un asasin, zise Patricia, membru într-o societate secretă de ucigași antrenați, care-și urmăreau victimele, căutând momentul perfect pentru a ataca și omorî fără să fie descoperiți.

— Uimitor cât de multe poți spune despre oameni doar privindu-le picioarele, zise ea. Poți cunoaște povestea unui om după încălțăminte.

— Mai puțin în cazul nostru, replică Laurence. Încălțămintea noastră este complet banală. N-ai putea spune absolut nimic despre noi.

— Asta pentru că ne-au cumpărat-o părinții, zise Patricia. Ai puțină răbdare să mai creștem. Pantofii noștri vor fi o nebunie.

•

De fapt, Patricia avusese dreptate în privința bărbatului cu șosete gri și espadrile negre. Se numea Theodolphus Rose și era membru al Ordinului Fără Nume al Asasinilor. Învățase 873 de feluri prin care să omoare pe cineva fără să lase măcar șoapta unei dovezi și fusese nevoit să ucidă 419 oameni ca să ajungă pe poziția a noua în ierarhia OFNA. Ar fi fost foarte nemulțumit să afle că-l trădaseră espadrilele, deoarece se mândrea cu abilitatea de a se contopi cu mediul înconjurător. Avea mersul unei pume care-și urmărește prada prin tufișuri, purtând cele mai banale espadrile negre și șosete de montaniard. Restul ținutei fusese conceput pentru a se pierde în fundal, de la jacheta neagră, la pantalonii cargo, ale căror buzunare încăpătoare erau ticsite cu arme și muniție. Își ținea țeasta osoasă și rasă în pământ, dar toate simțurile îi erau încordate. Mintea îi rula nenumărate scenarii de luptă, așa încât, dacă

oricare dintre gospodinele, pensionarii sau adolescenții din mall l-ar fi atacat fără avertisment, Theodolphus ar fi fost pregătit.

Theodolphus sosise în mall, căutând doi copii speciali, deoarece avea nevoie de un asasinat *pro bono* pentru a-și menține poziția în Ordinul Fără Nume. În acest scop, făcuse un pelerinaj la Altarul Asasinilor din Albania, unde postise, inhalase vapori și petrecuse nouă zile fără somn. După aceea privise fix în Gaura Văzătoare din podeaua Altarului, sculptată și împodobită, și avuse o viziune a viitorului, care continua să-l bântuie în coșmaruri. Moarte și haos, mașini ale distrugerii, orașe întregi năruindu-se și o epidemie de nebunie. Iar în cele din urmă, un război între magie și știință care avea să lase lumea în cenușă. Și în centrul acelei viziuni se aflau un bărbat și o femeie care deocamdată erau copii. Ochii lui Theodolphus sângeraseră când se târâse îndepărtându-se de Gaura Văzătoare, cu palmele julite și genunchii tremurând. Ordinul Fără Nume impusese recent o interdicție strictă privind uciderea minorilor, însă Theodolphus știa că misiunea aceasta avea să fie sfântă.

Theodolphus își pierduse prada. Era prima dată când intra într-un mall și constata că se simțea copleșit de aranjamentele țipătoare ale vitrinelor și de codurile derutante de cifre și litere de pe harta gigantică. Era perfect posibil ca Laurence și Patricia să-l fi observat cumva, să-i fi aflat planurile și să-i pregătească o ambuscadă. Magazinul de articole de menaj era plin de cuțite care se mișcau singure. Magazinul de lenjerie avea un avertisment criptic despre un „avânt miraculos”. Asasinul nu știa nici măcar încotro să privească.

Dar Theodolphus nu avea să-și piardă calmul din cauza asta. El era o panteră – sau poate un ghepard, oricum o specie de felină letală – și doar se distra cu puștii ăștia prostuți. Orice asasin are momente când simte cum îi lunecă priza, că stânca se îndepărtează și-l cheamă abisul prăpastiei de dedesubt. Subiectul acesta fusese discutat chiar la cea mai recentă convenție a asasinilor, cu câteva luni în urmă: că până și atunci când treci nevăzut printre umbre te temi că toți te filează pe furiș și râd de tine.

„Respiră, pantero”, își spuse Theodolphus. „Respiră”.

Intră în toaleta pentru bărbați de la Cheesecake Factory și medită, însă cineva bătea întruna în ușă, întrebând dacă nu terminase ce făcea acolo.

Nu avea alternativă decât să comande o înghețată mare de ciocolată. Când îi fu adusă la masă, Theodolphus rămase privind-o fix – de unde știa că nu era otrăvită? Dacă era într-adevăr filat, cineva i-ar fi putut strecura în înghețată oricare dintre cele zece substanțe inodore și insipide sau chiar cu aromă de ciocolată.

Theodolphus începu să plângă fără niciun sunet. Plângea ca o felină silențioasă în junglă. Apoi, în cele din urmă, decise că viața nu merita să fie trăită dacă nu putea mânca din când în când înghețată fără să-și facă griji că era otrăvită, așa că înfipse lingurița în ea.

Tatăl lui Laurence sosi și-i luă pe Laurence și pe Patricia de la vreun kilometru de mall cam în același moment în care, tremurând, Theodolphus își încleșta palmele pe gât – înghețata fusese într-adevăr otrăvită –, iar Patricia făcu ce făcea de obicei când vorbea cu părinții lui Laurence: născoci.

— Iar alaltăieri am făcut escaladă pe stânci și rafting pe un râu înspumat, dar spuma era mai degrabă cafenie decât albă. Și apoi am fost la o fermă de capre și am alergat caprele până le-am obosit, ceea ce, dați-mi voie să vă spun, este tare greu, deoarece caprele au multă energie, îi povesti Patricia tatălui lui Laurence.

Tatăl lui Laurence puse câteva întrebări despre capre, la care copiii răspunseră perfect solemni.

Theodolphus sfârși prin a căpăta interdicție pe viață în Cheesecake Factory. Asta se întâmplă de obicei când te zvârcolești pe jos și faci spume la gură într-un local public, iar în același timp bâjbâi cu o mână la prohabul pantalonilor cargo, de unde scoți ceva ce înghiți. După ce antidotul își făcu efectul și Theodolphus putu să respire din nou, văzu că șervețelul lui purta pecetea Ordinului Fără Nume, însoțită de un desen complicat, care transmitea mai mult sau mai puțin mesajul: „Hei, ține minte, noi nu mai ucidem copii. Ai înțeles?”

Era nevoie de o schimbare de tactică.

5.

De câte ori putea, Patricia se refugia în inima pădurii. Păsările râdeau de încercările ei de a le imita. Lovi cu piciorul în trunchiul unui copac. Nu-i răspunse nimeni. Se afundă mai mult în pădure.

— Alo? Sunt aici! Ce vreți de la mine? Alo!

Ar fi dat orice ca să se poată transforma, ea sau orice altceva, astfel ca lumea ei să nu fie doar pereți plictisitori și pământ plictisitor. O vrăjitoare adevărată ar fi trebuit să poată face vrăji din instinct. Ea ar fi trebuit să poată face chestii mistice prin simpla putere a voinței sau cu o credință suficient de intensă.

La câteva săptămâni după începutul școlii, frustrarea deveni prea mare. Patricia luă din subsolul casei mirodeniilor câteva condimente și crenguțe uscate, merse în pădure și aprinse focul cu chibrituri de bucătărie. După aceea începu să se învârtă în jurul flăcării care ardea pe fundul unei mici gropi, îngânând cuvinte lipsite de sens și dând din brațe. Își smulse fire de păr și le aruncă în foc.

— Te rog, murmură ea printre lacrimi. Alo? Te rog, fă ceva. Te rog!

Nimic. Se ghemui pe călcâie și privi cum vraja ei eșuată se transformă în cenușă.

Când Patricia ajunse acasă, Roberta le arăta părinților fotografii făcute cu telefonul în care Patricia aprindea un foc și dansa în jurul lui. În plus, Roberta avea într-o pungă o veveriță decapitată, despre care afirma că fusese tot opera surorii ei.

— Patricia face ritualuri satanice în pădure, zise Roberta. Și ia droguri. Am văzut-o luând și droguri. Ciuperci halucinogene. Și marijuana. Și ecstasy.

— PP, ne îngrijorezi, rosti tatăl Patriciei clătinând din cap până când barba i se estompă.

„PP” fusese porecla lui pentru Patricia când era micuță, iar acum, când aveau de gând să-i aplice o pedeapsă, începuse s-o folosească din nou. În copilărie, porecla i se păruse Patriciei drăgălașă, dar pe măsură ce crescuse, decisese că era o referire subtilă la eșecul ei de a fi băiat.

— Noi continuăm să sperăm că te vei maturiza. Nu ne face deloc plăcere să te pedepsim, PP, dar trebuie să te pregătim pentru o lume aspră, în care…

— Roderick vrea să spună că noi cheltuim *o grămadă de bani* ca să te trimitem la o școală cu uniforme, disciplină și programă școlară care creează învingători, șuieră mama, iar maxilarele și sprâncenele ei desenate cu dermatograful păreau mai ascuțite ca de obicei. Chiar vrei să distrugi această ultimă șansă? Dacă nu vrei să fii decât un gunoi, spune-ne și te poți întoarce în pădure. Dar să nu mai intri niciodată în casa asta! Poți să trăiești toată viața în pădure. Am putea economisi o sumă importantă de bani.

— Vrem să te vedem *devenind* cineva, PP, interveni tata.

Așa că o consemnară în cameră pentru o durată nedefinită și-i interziseră pentru totdeauna să mai intre în pădure. De data asta, în loc să-i mai vâre mâncarea pe sub ușă, o trimiteau pe Roberta să-i ducă o tavă. Roberta turna pe toată mâncarea sos Tabasco și ulei de chili Sriracha.

În prima noapte, Patricia simți că-i ia gura foc și nu putu nici măcar să-și părăsească odaia pentru un pahar cu apă. Era singură și tremura de frig, iar părinții îi luaseră din cameră toate obiectele care ar fi putut-o distra, inclusiv laptopul. Complet plictisită, memoră câteva pasaje suplimentare din manualul de istorie și făcu toate problemele de matematică, inclusiv cele care-i acordau credite în plus.

A doua zi, la școală, toți elevii văzuseră fotografiile cu Patricia dansând în jurul focului și cu veverița decapitată – fiindcă Roberta le trimisese prietenelor *ei* de la liceu, iar unele dintre prietenele Robertei aveau frați și surori la Canterbury. Pe coridoare, tot mai mulți colegi începură să-i arunce Patriciei priviri stranii, iar un băiat, al cărui nume nici măcar nu-l cunoștea, alergă spre ea în pauza de prânz, răcni „Emo proastă!” și fugi. Carrie Danning și Macy Firestone, care făceau parte din trupa de teatru a școlii, dădură un întreg spectacol cu inspectarea încheieturilor mâinilor Patriciei, pentru că probabil își tăia venele, iar ele erau *îngrijorate*.

— Vrem să fim sigure că vei căpăta asistența de care ai nevoie, zise Macy Firestone și părul ei portocaliu-aprins undui în jurul feței în formă de inimă.

Elevii realmente populari, ca Traci Burt, se mulțumiră să clatine din cap și să schimbe între ei mesaje pe telefon.

În a doua seară de consemnare în cameră, Patricia simțea c-o ia razna. Se înecă din cauza curcanului fierbinte mult prea condimentat și a piureului de cartofi pe care i le adusese Roberta. Tuși, șuieră și horcăi. Sonorul televizorului de la parter – prea puternic pentru a fi ignorat, prea încet pentru a distinge vreo replică – o zgâria pe creier.

Sfârșitul de săptămână fu partea cea mai rea a consemnării. Ca s-o poată ține pe Patricia închisă în cameră, părinții ei își amânară propriile planuri pentru weekend. De aceea fură nevoiți să rateze o expoziție de ciocănele metalice de epocă pentru ușă, despre care citiseră într-una dintre revistele lor pentru design, la care abia așteptau să ajungă.

Dacă Patricia ar fi putut face vrăji, ar fi zburat afară pe fereastră sau ar fi comunicat cu vrăjitoare din China și Mexic. Dar nu. Ea continua să fie plictisitoare și să se plictisească.

Sosi ziua de duminică. Mama Patriciei făcu friptură la cuptor. Roberta turnă Tabasco peste porția Patriciei înainte să i-o ducă la etaj. Apoi descuie ușa și-i întinse Patriciei tava, dar rămase în prag ca s-o urmărească mâncând. Așteptând s-o vadă înroșindu-se la față și horcăind.

Patricia luă cu furculița o bucată mare, o băgă în gură, mestecă și înghiți. Ridică apoi din umeri.

— Mi se pare cam fără gust, comentă ea. Mi-ar fi plăcut mai condimentată.

Îi dădu Robertei tava înapoi și închise ușa.

Roberta duse tava jos și găsi o sticlă de sos Texas pentru grătar, extrem de iute, cu cinci ardei iuți pe etichetă ca niște semne de alarmă. Îl turnă pe friptura Patriciei până când în aer se ridică un miros ce-i ustura ochii.

Duse din nou mâncarea surorii ei și i-o întinse. Patricia mestecă puțin.

— Hmm, făcu ea, e ceva mai bună. Dar tot nu-i destul de condimentată. Mie-mi plac mâncărurile mult mai iuți.

Roberta coborî și luă un borcan cu semințe de ardei iute peruan, pe care le împrăștie pe friptură.

După prima mușcătură, Patricia simți că-i ia gura foc, dar se sili să zâmbească.

— Hmm. Mi-ar fi plăcut încă mai condimentată, zise ea. Mulțumesc tare mult.

Roberta găsi pudră de chili pe raftul cel mai de sus al cămării de la parter și turnă un polonic plin peste cina Patriciei. Ca să poată duce din nou tava la etaj, fu nevoită să-și acopere nasul și gura cu puloverul.

Patricia privi friptura aceea care era mai condimentată decât mâncarea cea mai condimentată pe care o gustase vreodată (un chili cu cinci ardei iuți, care fusese etichetat ca „interzis de convenția pentru gătit de la Geneva”, în localul de pe marginea șoselei unde familia ei se oprise vara trecută). Se forță să ia o bucată mare și mestecă fără grabă.

— Da, așa mai merge. Mulțumesc.

Roberta o privi mâncând totul, încetișor –, dar ca și cum ar fi savurat, nu de parcă ar fi suferit sau ar fi avut rețineri. După ce termină totul, Patricia îi mulțumi din nou surorii ei. Ușa se închise și rămase singură. Expiră prelung și arzător.

Patriciei îi ardea stomacul. Capul îi clocotea și simțea că leșină. Totul era orbitor de alb, iar gura era o zonă de dezastru toxic. Prin fiecare por al pielii transpira sudoare arzătoare ca focul. Dar cel mai mult o durea fruntea, din cauza apăsării puternice de tavan.

Ia stai așa! De ce apăsa fruntea ei tavanul? Patricia coborî privirea și-și văzu propriul corp, dând ușor din mâini și din picioare. Zbura! Își părăsise corpul! Probabil că abuzul de pudră de chili și de ulei iute o făcuse să intre în transă. Efectuase o proiecție astrală. Sau așa ceva. Nici măcar nu-și mai simțea durerea din stomac sau furnicăturile din gură, care rămăseseră jos, în corpul fizic.

— Îmi place mâncarea condimentată! spuse Patricia, fără gură și fără respirație.

Zbură spre pădure.

Goni peste peluze și alei de acces, coborând și ridicându-se, uluită de senzația vântului care-i presa chipul. Mâinile și picioarele îi erau din argint curat. Se înălță mai mult, astfel că autostrada părea un flux luminos dedesubtul ei. Noaptea se simțea rece, totuși nu într-un fel dureros, ci mai degrabă ca și cum ea însăși s-ar fi umplut cu aer.

Cumva Patricia știa drumul spre locul unde se întrunise Parlamentul când nu era decât o fetiță. Se întrebă dacă visa, dar

dacă era un vis, atunci avea prea multe detalii interesante, așa cum era închiderea unei benzi de circulație a autostrăzii pentru a fi reparată în timpul nopții – cine ar fi visat așa ceva? –, și totul părea absolut real.

În scurt timp, ajunse în fața Copacului maiestuos, unde se aflase Parlamentul, și aripile lui uriașe de frunze se arcuiră deasupra ei. Însă de data asta nu era prezentă nicio pasăre. Copacul se desfăcea ca un evantai în întuneric și vântul îi anima puțin frunzișul. Patricia irosise o călătorie extracorporală, deoarece locul era pustiu. Ăsta era norocul ei dintotdeauna.

Fu gata să se întoarcă și să zboare spre casă. Totuși, poate că păsările se întruniseră altundeva în apropiere.

— Alo? zise Patricia în beznă.

— Al, răspunse un glas, o.

Patricia stătea cu picioarele bine înfipte în pământ, dar la auzul glasului acela tresări și se ridică în aer un metru și jumătate, pentru că nu avea niciun fel de greutate. Până la urmă, își aminti cum să revină pe sol.

— Salut, spuse ea. Cine-i acolo?

— Ai strigat, zise vocea, și eu ți-am răspuns.

Patricia își dădu seama de data asta că vocea venea dinspre Copac. Ca și cum acolo, în centrul trunchiului său mare, exista o prezență. Nu zărea niciun chip sau altceva, avea doar senzația că era privită.

— Mulțumesc, zise ea.

I se făcuse frig în pijamaua ei cu panda. Era desculță, afară, într-o noapte de toamnă, iar acesta nu era propriul ei corp.

— N-am mai vorbit de multe anotimpuri cu o făptură vie, spuse Copacul articulând cuvintele silabă cu silabă. Erai alarmată. Ce s-a întâmplat?

Vocea lui suna ca vântul ce suflă prin niște foale vechi sau ca nota cea mai joasă care poate fi cântată la un flaut din lemn.

Patricia se simți stânjenită, fiindcă, brusc, problemele ei părură minuscule și egoiste puse în fața unei prezențe atât de uriașe și bătrâne.

— Mă simt ca o vrăjitoare falsă, zise ea. Nu pot *face* nimic. Absolut nimic. Prietenul meu Laurence poate construi supercomputere, mașini ale timpului și arme cu raze. El poate face chestii cool oricând dorește, dar eu nu pot face nimic cool.

— Ceva cool, rosti Copacul într-o rafală de vocale și o clănțănire de consoane, se întâmplă. Chiar acum.

— Da, încuviință Patricia stânjenită din nou. Da! Clar! Asta-i ceva grozav. Chiar e. Numai că s-a-ntâmplat de la sine, înțelegi? Eu nu pot *face* să se-ntâmple ceva atunci când doresc.

— Prietenul tău va controla natura, spuse Copacul foșnind silabele una câte una. O vrăjitoare trebuie să slujească natura.

— Dar, răspunse Patricia după ce căzu pe gânduri, asta nu-i drept! Dacă natura îl slujește pe Laurence și eu slujesc natura, atunci e ca și cum eu l-aș sluji pe Laurence. Îmi place Laurence, așa cred, dar nu vreau să fiu slujitoarea lui.

— Controlul, zise Copacul, este o iluzie.

— Bine, aprobă Patricia. Prin urmare, presupun că sunt într-adevăr o vrăjitoare. Așa-i? Vreau să spun că mi-ai zis chiar tu asta. În plus, mi-am părăsit corpul, ceea ce-nseamnă ceva. Îți mulțumesc mult că ți-ai făcut timp să vorbești cu mine. Știu că trebuie să fie greu pentru un copac. Mai ales pentru un copac parlamentar.

— Eu sunt mulți copaci, spuse Copacul. Și multe alte lucruri în plus. La revedere.

Călătoria de întoarcere spre casă fu mult mai rapidă decât prima, poate din cauză că Patriciei i se făcuse foarte somn. Trecu prin tavanul dormitorului și intră în propriul ei corp – care era contorsionat în dureri oribile de stomac. Mâncase destui ardei iuți pentru o sută de mii de curry.

— Aaaaaaaaa! țipă Patricia ridicându-se în capul oaselor și apăsându-se pe burtă. Vreau la baie! La baie! Am nevoie la baie IMEDIAT!!!

•••

Luni la prânz, Patricia se așeză vizavi de Laurence în capătul îndepărtat al uneia dintre mesele lungi, lângă oalele de la bucătărie, acolo unde erau exilați elevii care nu aveau gașca lor.

— Poți să păstrezi un secret? îl întrebă ea.

— Bineînțeles, răspunse Laurence fără ezitare în timp ce își înțepa cu vârful cuțitului hamburgerul cenușiu și soios. Tu-mi cunoști deja toate secretele.

— Perfect.

Fata își coborî glasul și-și acoperi gura cu palma.

— Atunci, fii atent. Probabil că n-o să crezi nicio iotă. Știu c-o să ți se pară o nebunie, dar trebuie să spun cuiva. Tu ești singurul căruia îi pot spune.

Apoi îi povesti totul, cum se pricepu mai bine.

6.

De fiecare dată când îi arăta Patriciei una dintre invențiile lui, Laurence simțea un junghi în gât. Era ca un fel de cârcel, pe care-l simțea doar când scotea din rucsac un dispozitiv experimental. Zile la rând se întrebă ce putea fi asta, până când înțelese. În mod instinctiv, el se apăra de Patricia și ridica un umăr. Se încorda, pregătindu-se ca ea să-i spună „ciudat”.

— Asta-i ceva la care am lucrat, începea să spună, după care un spasm îi străbătea gâtul.

Și nu se putu opri, nici chiar după ce își dădu seama că avea această reacție. Era ca și cum o parte din el revenea întruna la dezastrul de la ora de lucru manual din clasa a șasea: Lingura-laser.

Patricia însă părea pur și simplu permanent curioasă. Chiar și când, într-o zi, după orele de școală, băiatul îi arătă kitul de gândaci-cyborg telecomandați pe care-l comandase pe internet.

— Aici îl conectezi la sistemul nervos central al gândacului, ca să-ți asculte toate comenzile diabolice, spuse Laurence indicând sârmulițele de pe triunghiul minuscul din metal, pe care tocmai îl scosese din cutie.

Un camion eructă sonor sub pasajul pietonal pe care stăteau ei, așa că niciunul nu putu să vorbească până nu se îndepărtă.

— Gândac-borg, spuse Patricia privind șaua pentru gândac din palma lui Laurence. Genial! mai zise și începu să imite un glas borg din *Star Trek*: Chipsurile Doritos sunt irelevante.

— Deci nu ești scârbită?

Laurence puse triunghiul înapoi în cutie și cutia înapoi în rucsac. Se uită la Patricia și continuă să chicotească nesigur, cu o undă de nervozitate. Un automobil remorca o ambarcațiune pe drum. Probabil ultima șansă pentru navigație din acel an.

Patricia căzu pe gânduri.

— Sigur că-i cumva scârbos, dar nu la fel de rău ca disecția creierului de vacă de la ora de biologie. Nu-mi pare rău pentru un gândac.

Picioarele ei loveau partea metalică de dedesubt a podului, printre interstițiile dintre zăbrele. În clipa de față, părinții lui Laurence știau că el și Patricia se aflau pe la jumătatea traseului de la Crystal Lake.

O vreme, rămaseră amândoi privind mașinile. Patricia se obișnuise să-și suflece mânecile cardiganului de la uniformă, pentru ca oricine să-și dea seama dintr-o privire că nu-și tăia venele – da, nu făcea chestia asta, clar?

— Nu uita, rosti ea și glasul îi sună dintr-odată ca al unui adult, controlul este o iluzie.

Laurence îi putea vedea venele neatinse de pe antebrațul dezvelit. Își dădu seama că fata cita glasul fermecat cu care stătuse de vorbă.

— Cu toate acestea, urmă Patricia, continui să fiu geloasă pe jucăriile tale. Pur și simplu tu nu abandonezi niciodată. Continui să construiești. Și de fiecare dată când îmi arăți ceva nou, ai pe față o expresie de fericire.

— Fericire?

Pentru o clipă lui Laurence i se păru că nu auzise bine.

— Nu sunt deloc fericit. Sunt scârbit tot timpul. Sunt un mizantrop.

Acesta era noul lui cuvânt preferat și aștepta de ceva timp să-l folosească într-o frază.

Ea ridică din umeri.

— Mă rog, atunci *arăți* de parcă ai fi fericit. Ești entuziasmat și te invidiez pentru asta.

Laurence se întrebă dacă era posibil să fie simultan scârbit și fericit. Își masă gâtul care-l durea, mai întâi cu o mână, apoi cu ambele.

Dintr-un motiv pe care nu și-l putea explica, băiatul credea povestea Patriciei despre vorbitul cu păsări și experiența extracorporală. Continua să fie naiv, ceea ce-l făcea subiectul multor farse în taberele de vară, dar în același timp se răzvrătea față de ideea de a începe să închidă posibilitățile în lume. Dacă Patricia, care era cumva prietena lui, credea chestia asta, atunci el dorea s-o susțină. De asemenea, ea suferea pentru „vrăjitoriile” ei și un sentiment fundamental de dreptate al lui

Laurence ar fi fost jenat dacă fata ar fi fost pedepsită fără motiv. Și, serios vorbind, oare povestea Patriciei era mai nebunească decât alte chestii? De pildă decât felul cum corpul lui Laurence părea să scoată la lumină caracteristici noi și de care nu avea nevoie, cu o viteză alarmantă? Nu tocmai.

În plus, Patricia devenise aproape singura persoană cu care Laurence putea vorbi la școală. Chiar și ceilalți așa-ziși *geeks* de la Academia Canterbury erau prea lași ca să-și petreacă timpul cu Laurence, mai ales după ce i se interzisese accesul în laboratorul de informatică al școlii (nu încercase să spargă niciun sistem, ci doar să le aducă niște îmbunătățiri) și în atelierul școlii (făcea un experiment atent controlat cu un aruncător de flăcări). Fata era singura cu care putea să râdă despre bizarele întrebări ale Programului Saarinian („*Credința este pentru religie tot așa cum iubirea este pentru*...”) și îi plăcea cum îi studia pe cei din sala de mese, cum privirile ei transformau campania lui Casey Hamilton pentru un consiliu al elevilor într-un concurs de frumusețe amuzant care se desfășura la periferia unui oraș de basm.

Patricia își retrase picioarele printre zăbrele și se ridică.

— Tu ești norocos, zise ea. Există o diferență între tipul tău de proscris și al meu. Dacă ești un savant *geek*, oamenii îți fac farse și nu te invită la petrecerile lor. Dar dacă ești o vrăjitoare, toți presupun pur și simplu că ești o psihopată rea. Este totuși o diferență.

— Nu-ncerca să-mi ții prelegeri despre viața mea.

Laurence se ridicase și el, iar acum își trânti rucsacul pe jos cu atâta forță, încât aproape că se rostogoli de pe pasaj. Simți cum gâtul i se încordează în ambele părți.

— Să... n-o faci, adăugă el. Habar n-ai cum este viața mea.

— Scuze.

Patricia își mușcă buza chiar în clipa în care o cisternă trecu pe sub ei.

— Bănuiesc c-am sărit calul. Încercam doar să te previn că, dacă vei fi prietenul meu, trebuie să fii pregătit pentru chestii mai rele decât ca oamenii să ne creadă iubiți. Vreau să spun că-i posibil să te molipsești de la mine de niște păduchi de vrăjitoare.

Laurence dădu ochii peste cap.

— Cred că pot suporta puțină presiune din partea anturajului.

•••

Câteva zile mai târziu, după a cincea oră, Brad Chomner îl băgă pe Laurence într-un tomberon. Laurence ridică privirea, cu părul îmbibat de mizerie, cu pereții ruginiți ai tomberonului sfâșiindu-i cămașa uniformei, iar Brad îl înșfăcă de revere și-l trase în sus, astfel că erau *aproape* față în față. Gâtul lui Brad Chomner era mai gros decât bustul lui Laurence. Mai rău încă, atunci când Brad îi dădu drumul să cadă pe aleea de beton, Laurence văzu că Dorothy Glass, pe care o iubea de o veșnicie în secret, asistase la toată scena.

— Nu știu dacă mai pot rezista patru ani în locul ăsta, îi spuse Patriciei când stăteau la un capăt al mesei, la prânz, inconfortabil de aproape de tomberoane atât de recent după botezul lui printre gunoaie; pielea capului continua să-l mănânce. Mă tot gândesc că m-aș putea transfera la liceul de mate-fizică din oraș.

— Nu știu ce să zic, răspunse Patricia. Va trebui să te trezești mai devreme în fiecare zi și să mergi singur cu autobuzul. Vei petrece atât de mult timp în autobuz, încât probabil vei rata toate chestiile de după școală.

— Orice ar fi mai bine decât asta. Domnul Gluckman, proful de mate, a scris deja o scrisoare pentru mine. Acum trebuie doar să-i conving pe ai mei să semneze formularul. Am însă impresia că nu vor fi încântați să mă duc la o școală atât de departe de casă.

— Ei nu vor decât să te bucuri de o copilărie adevărată. Nu vor să te maturizezi prea repede.

— Își fac prea multe griji pentru mine de când am fugit odată de acasă ca să văd o rachetă. Pur și simplu nu vor să ies în evidență cu nimic.

În timp ce vorbea, un cartof prăjit îl lovi în cap, dar el continuă de parcă nu se întâmplase nimic.

— Cred că-i bine că ai părinți cărora să le pese de tine.

Patricia părea să aibă o slăbiciune pentru părinții lui Laurence, poate pentru că nu erau niște perfecționiști înspăimântători că ai ei.

— Părinții mei sunt lași. Sunt permanent îngroziți că cineva îi va băga în seamă și atunci vor trebui să dea explicații.

Un al doilea impact cu un cartof prăjit. Laurence abia tresări.

Pauza de prânz se apropia de sfârșit și apoi ei aveau ore separate. Laurence schimbă subiectul.

— Auzi, nu vrei să vorbești cu supercomputerul meu? întrebă el în timp ce își aduna lucrurile în ghiozdan. Cred că are nevoie de mai multă interacțiune cu persoane diferite, ca să-l ajute să-nvețe cum gândesc oamenii.

— Păi, despre ce i-aș putea vorbi eu?

— Despre orice dorești, răspunse Laurence. Te poți gândi la el ca la un prieten căruia îi faci confidențe.

Scoase din geantă un petic de hârtie galbenă.

— Ăsta-i contul IM al computerului pe toate serviciile principale. Se numește CH@NG3M3[2].

Rosti numele pe litere și cifre și continuă:

— Este temporar, dar îmi place cum sună. Când CH@NG3M3 va deveni complet conștient și va-ncepe să gândească pentru sine, își poate alege un nume nou. Mie însă îmi place numele ăsta. E ca și cum l-aș provoca să crească, să se schimbe și să-și găsească singur identitatea.

— Sau poate că îi ceri computerului să te schimbe pe tine, zise Patricia.

— Mda, spuse Laurence și își privi scrisul de mână de pe bilet. Da, poate să fie și asta.

— Bine, o să-ncerc să vorbesc cu el.

Patricia luă biletul și-l băgă în buzunarul cămășii.

— Tot ce-i vei spune lui CH@NG3M3 va rămâne între voi, spuse Laurence. Nu voi citi niciodată niciun cuvințel.

— Că veni vorba, zise Patricia, am auzit că noul îndrumător profesional este chiar un tip valabil. Poate că ar trebui să te duci la el și să vorbești despre problema ta cu Brad Chomner.

Clopoțelul sună și ei plecară în direcții diferite.

Laurence decise să urmeze sfatul Patriciei, deoarece îi auzise și pe alții spunând că noul îndrumător era cool. Sosise recent în școală, după ce ultimul îndrumător fusese călcat de un camion al abatorului. Noul îndrumător avea un stil relaxat și în același timp convingător de a vorbi, ca un prezentator de talk-show, în timp ce-i spuse lui Laurence că putea împărtăși absolut orice în biroul acela micuț, cu postere antidrog și rafturi cu cărți în loc de fereastră. Theodolphus Rose era un bărbat înalt, cu capul ras –

[2] În engleză CHANGE ME – „Schimbă-mă”.

nu avea nici măcar sprâncene – și pometi și bărbie grotești, noduroase.

— Eu doar, zise Laurence. Hărțuielile. Îmi afectează. Capacitatea mea de a reuși în școală. Când sunt închis într-o pubelă, nu mai pot ajunge la ora de științe sociale, ceea ce-mi va coborî media generală. Nu sunt un magician al evadărilor.

Dacă nu i s-ar fi părut deplasat, Laurence ar fi putut crede că domnul Rose îl studia. Ca pe o insectă. Apoi momentul acela trecu și îndrumătorul păru din nou prietenos și înțelegător.

— Părerea mea, este că ceilalți elevi te văd ca pe o țintă ușoară, pentru că ești atât de vizibil și în același timp atât de lipsit de apărare. În situația aceasta există două opțiuni: fie să-i faci să te respecte, fie să devii invizibil. Sau o combinație între cele două.

— Atunci, spuse Laurence, să încetez să mai ies atât de mult în evidență? Să nu mai mănânc prânzul în sala de mese? Să construiesc o rază a morții?

— Nu voi susține niciodată violența.

Domnul Rose se lăsă în fotoliul lui din piele ecologică și-și încrucișă degetele în spatele craniului neted.

— Voi, copiii, sunteți importanți. La urma urmelor, voi sunteți viitorul. Însă găsește moduri prin care să-i faci pe ceilalți să vadă lucrurile de care ești capabil, dacă vrei să te respecte. Fii alert și cunoaște-ți în orice clipă căile de scăpare. Sau încearcă să te contopești cât mai mult cu umbrele. Nu pot răni ceva ce nu văd.

— Bine, zise Laurence. Am cam înțeles ce vreți să spuneți.

— Copiii, rosti Theodolphus Rose, sunt adulți care încă n-au învățat să facă din teamă marioneta lor.

Zâmbi.

7.

Un broscoi sări afară din vestiarul Patriciei. Era mare, prea mare ca să-l ții în ambele palme. Orăcăia, probabil ceva de felul „scoate-mă de-aici”. Ochii îi ieșeau din orbite de panică și picioarele – jalnic de micuțe pentru a susține un corp atât de pântecos – tresăreau. Dorea să-și găsească sălașul umed și

răcoros și să scape din infernul acela alb. Patricia încercă să-l prindă, dar îi lunecă printre degete. Cineva petrecuse ore pentru a-l captura; se trezise probabil în zori sau așa ceva. Broscoiul scoase un sunet răzbunător și porni pe coridor, îndreptându-se Dumnezeu știe încotro, în timp ce toți elevii se stricau de râs.

— Emo proastă! strigă cineva.

După orele de școală, Patricia se așeză pe pat și vorbi cu CH@NG3M3, supercomputerul lui Laurence, așa cum făcea zilnic în ultima vreme.

— Părinții mei n-o să mă mai lase niciodată în pădure, ceea ce-nseamnă că nu sunt de folos absolut nimănui. Și toți de la școală mă acuză întruna că-s emo și nebună. Uneori îmi pare rău că nu-s nebună, fiindcă totul ar fi fost mult mai simplu.

— Dacă ai fi fost nebună, răspunse CH@NG3M3, cum ai fi știut că ești nebună?

— Asta-i o întrebare bună, recunoscu Patricia. Ai avea nevoie de o persoană în care să te încrezi pe deplin. Pentru că dac-ai avea încredere în cealaltă persoană ai putea verifica dacă privești lucrurile la fel ca ea.

Își rupse cu dinții o pieliță de la degetul mare, stând turcește pe cuvertura imprimată cu ibrice, cu picioarele vârâte sub poalele cămășii.

— Și dacă n-ai privi lucrurile la fel? întrebă CH@NG3M3. Atunci ai fi nebună?

Uneori, când cunoștințele îi erau depășite, computerul reformula frazele Patriciei, le schimba puțin și i le adresa sub formă de întrebări, ceea ce aproape că părea ca și cum ar fi gândit, dar nu era așa.

— Ești norocos că n-ai ochi sau corp, zise Patricia. N-ar trebui să-ți faci griji pentru chestiile astea.

— Dar pentru ce chestii trebuie să-mi fac griji? întrebă CH@NG3M3 în alt balonaș albastru de pe chat.

— Păi, cred că să nu fii scos din priză. Sau să nu se răzgândească Laurence și să te dezactiveze.

— Tu de unde ai căpăta alți ochi? readuse CH@NG3M3 brusc conversația la subiectul anterior, ceva ce se întâmpla când considera că ajunseseră într-o fundătură. Ce fel de ochi ți-ar plăcea să ai?

Ceva din discuția aceea îi oferi Patriciei o idee: dacă părinții n-o lăsau să se întoarcă în pădure, poate că i-ar fi putut convinge

să accepte altceva? Poate că ar fi fost de acord să-și ia o pisică. La cină, Patricia plimbă prin farfurie varza fiartă, în timp ce mama întreba ce făcuseră ei în ziua aceea pentru a se perfecționa. Roberta, eleva perfectă de nota zece, făcea întotdeauna cele mai bune progrese, ca și cum ar fi îndeplinit cu brio, zi de zi, cine știe ce misiuni incredibil de grele. Însă Patricia era împotmolită într-o școală în care nu făceai decât să memorezi chestii și să completezi ovale cu opțiuni multiple, așa că trebuia să mintă sau altfel să învețe ceva în timpul liber. Trei-patru zile consecutiv, Patricia născoci îmbunătățiri aparent impresionante, primind laude, după care începu să menționeze că și-ar fi dorit o pisică.

Părinții ei detestau animalele și erau siguri că ar fi fost alergici. Până la urmă cedară – atâta timp cât Patricia promitea să se ocupe de toate activitățile asociate pisicii, iar dacă pisica se îmbolnăvea, ei n-aveau să fie obligați să fugă cu ea la veterinar.

— Trebuie să convenim de la bun început ca toată asistența veterinară să fie programată cu mult timp înainte, într-o fereastră temporală convenabilă pentru mine și Roderick, anunță mama Patriciei. Nu vor exista urgențe asociate pisicii. S-a înțeles?

Patricia încuviință din cap în legătură cu pisica.

Berkley era un pisoi negru și pufos, cu o dungă mare și albă pe burtică și o pată albă pe fețișoara încruntată. (Patricia îl botezase după un caricaturist.) Îl aleseseră dintre pisoii unei vecine, doamna Torkelford, și Patricia observă imediat ceva familiar la el. O privea chiorâș și fugea de ea, iar după câteva zile fata înțelese. Era probabil nepotul sau strănepotul lui Tommington, motanul pe care-l abandonase, în copilărie, în vârful unui copac. Bineînțeles, Berkley nu-i vorbi niciodată, iar Patricia nu-și putu alunga impresia că el *auzise* despre ea.

De asemenea, deși Roberta nu-și exprimase până atunci *niciun* fel de interes față de vreo pisică, acum dorea să-l partajeze pe Berkley. Îl lua de ceafă și-l ducea în dormitorul ei, apoi închidea ușa. În ciuda muzicii puternice care răsuna dinăuntru, Patricia auzea miorlăituri jalnice, însă ușa era încuiată. Iar atunci când le spuse părinților că era de părere că Roberta chinuia pisoiul, ei îi reamintiră clauza „fără urgențe în legătură cu pisica”. Iar unicul comentariu al Robertei era:

— Îl învăț să cânte la tobe.

Patricia ar fi vrut să-l protejeze pe Berkley de sora ei, dar motanul o scuipa când încerca să se apropie.

— Haide, continua Patricia să-l roage cu glasul ei de om. Trebuie să mă lași să te-ajut. Nu vreau nimic de la tine. Vreau doar să te apăr.

Pisoiul o zbughea însă de câte ori venea spre el. Învățase să se ascundă într-un milion de cotloane și unghere din casa mirodeniilor, ieșind doar când i se umplea castronul cu mâncare sau când trebuia să meargă la cutia cu nisip. Roberta avea o abilitate ieșită din comun să știe când ieșea Berkley din vreo ascunzătoare și reflexe incredibile pentru a-l înhăța.

•••

Altă zi, altă îmbunătățire. După stingere, Patricia auzi dinspre camera Robertei miorlăituri care începură ascuțite, pentru ca apoi să devină tot mai joase și mai tragice.

A doua zi, după școală, Laurence veni acasă la Patricia, unde se obișnuise cu aromele bogate ale vechilor mirodenii. Se așezară în salonul din față, pe ai cărui pereți se puteau încă vedea contururile dulăpioarelor suspendate în care fuseseră ținute mirodeniile, și căutară o soluție la problema lui Berkley.

— Dacă l-am prinde, i-am putea improviza un exoschelet protector, zise Laurence.

— A suferit destul, spuse Patricia. Nu mai vreau să-l torturez înțepându-l și atașându-i de corp tot felul de echipamente.

— Dacă aș fi știut cum să construiesc nanomașini, aș fi făcut un roi care să-l urmeze peste tot și să formeze un scut în jurul lui când are necazuri. Însă nanomotoarele mele au fost cam… ăăă, leneșe. Niște nanoboți leneși n-ar servi la nimic.

Îl întrezăriră pe Berkley în bezna podului casei mirodeniilor, în spatele unei masive grinzi de susținere. O scânteiere de blană, o pereche de ochi luminoși. Altă dată Berkley coborî în goană scara, iar ei doi se aruncară în calea lui. Copiii se opriră, plini de vânătăi, la baza treptelor.

— Uite ce-i, rosti Patricia fără să se ridice din locul unde căzuse. Tommington a fost un motan bun. Eu n-am avut nimic împotriva lui. El își făcea treaba lui de motan. Eu nu i-am vrut nicio clipă răul, îți jur.

Nu primi niciun răspuns.

— Poate c-ar trebui să faci o vrajă, spuse Laurence. Un farmec sau așa ceva. Nu știu…

Patricia era sigură că o lua peste picior, totuși băiatul nu avea genul acela de viclenie. I-ar fi zărit-o pe chip.

— Vorbesc serios, urmă Laurence. Mi se pare genul de problemă care nu poate fi rezolvată decât prin magie, și poate nici atunci.

— Dar nu știu cum să fac, zise Patricia. Vreau să spun că singura dată când am făcut ceva magic după mulți ani a fost când am mâncat prea multe condimente. Și de atunci am încercat de o sută de ori toate tipurile de condimente.

— Dar poate că-n celelalte ocazii, observă Laurence, nu era necesar să faci ceva magic. Pe când acum poate că e.

Berkley îi privea din vârful unui corp de bibliotecă plin cu cărțile de evaluare a productivității ale mamei Patriciei. Era gata să țâșnească, rapid ca un tren de mare viteză, dacă ei s-ar fi apropiat prea mult.

— Mi-aș dori să putem merge în pădure și să găsim Copacul fermecat, rosti fata. Dar ai mei m-ar omorî dacă ar afla c-am făcut asta. Și știu că Roberta le-ar spune.

— Nu cred că-i nevoie să mergem în pădure, zise Laurence încă doritor să evite plimbările în natură. Din ce mi-ai spus mai devreme, puterea se află în interiorul tău. Tu trebuie doar s-ajungi la ea.

Patricia se uită la Laurence, care nu-și bătea defel joc de ea, și nu-și putu imagina să aibă vreodată un prieten mai bun în toată lumea.

Se întoarse în pod, unde era întotdeauna mai cald decât în restul casei, și-și ascultă respirația. I se părea că ea însăși semăna cu o pasăre, cu corp micuț și oase ușoare. Laurence și Berkley o priveau amândoi, pentru a vedea ce intenționa să facă. Ba chiar Berkley se mai apropie puțin, pe o grindă de sub tavan.

Perfect. Acum sau niciodată.

Patricia își închipui că podul acela fierbinte era o junglă și că grinzile uscate erau copaci încărcați cu roade, iar lăzile și cutiile cu haine vechi erau desișuri luxuriante. Ea nu putea să meargă în pădure, nu se putea baza pentru a doua oară pe o proiecție astrală, dar nu conta – avea să aducă pădurea la ea. Inspiră aromele cuferelor cu șofran și curcumă din trecut și-și imagină

un milion de ramuri întinzându-se deasupra capetelor lor, crengi nesfârșite, pe cât putea vedea în toate direcțiile. Încercă să-și amintească sunetul glasului lui Tommington, cu mult timp în urmă, și încercă să-i vorbească lui Berkley în același fel, pe cât de bine era în stare.

Habar nu avea ce făcea și, dacă s-ar fi oprit pentru o secundă să se gândească dacă nu arăta ca o nebună și jumătate, ar fi murit pe loc.

Vorbea în șoaptă, dar ridică încet tonul. Berkley se târî mai aproape, cu vârful limbii scos printre doi dințișori ascuțiți. Patricia se clătină puțin și căută în adâncul gâtlejului un sunet răgușit și mârâit. Berkley ciuli urechile.

Era clar că motanul se apropia și Patricia vorbi mai tare. Acum aproape că l-ar fi putut înșfăca dacă ar fi dorit, însă nu voia asta.

— Vorbești... pisicește? întrebă Berkley cu pupilele enorm dilatate.

— Uneori.

Patricia aproape că izbucni în râs de ușurare.

— Uneori vorbesc pisicește.

— Tu ești fata aia rea, zise Berkley. Tu l-ai păcălit pe unchiul Tommington.

— N-am vrut s-o fac, răspunse Patricia. Încercam să ajut o pasăre.

— Păsările au gust bun, comentă Berkley legănându-se ușor pe lăbuțele din față. Dau din aripi și-ncearcă să-ți zboare de sub labe. Sunt ca niște jucării cu cărniță înăuntru.

— Pasărea aia îmi era prietenă, spuse Patricia.

— Prietenă?

Berkley se lupta cu ideea că era posibil să fii prieten cu o pasăre. În cazul ăsta ce mai putea urma – să porți o discuție cu mâncarea din castron?

— Da. Eu îmi apăr prietenii. Indiferent de riscuri. Aș vrea să fiu prietenă cu tine.

Berkley se zbârli nițel.

— Eu n-am nevoie să fiu apărat. Eu sunt un motan puternic și periculos.

— Sigur că da, bineînțeles. Poate că atunci mă poți apăra tu pe mine.

— Poate că da.

Berkley se apropie și se ghemui în poala Patriciei.

— Am făcut-o!

Ea se întoarse să se uite la Laurence, zâmbi larg, cu toată fața, și-și dădu seama că băiatul părea... în stare de șoc.

Laurence o privi fix, după care se cutremură ușor din tot corpul.

— Scuze, spuse Patricia, a fost straniu?

Berkley torcea în poala ei. Ca un fierăstrău cu bandă.

— Cumva. Mda, zise Laurence.

Umerii lui arătau ca două schele ridicate până la urechi.

— Ăăă... straniu în sensul bun, sau straniu în sensul rău?

— Doar... straniu. Stranietatea are valoare neutră... Acum trebuie să plec. Ne vedem la școală.

Laurence dispăru, aproape la fel de repede pe cât ar fi putut-o face Berkley, înainte ca Patricia să poată spune ceva. Nu se putea duce după el, pentru că, finalmente, o pisică îi torcea în poală! La naiba! Sperase că episodul n-avea să-l înfricoșeze. Ce prostie, să facă o magie de felul acela în fața unui străin! Sigur că da, fusese ideea lui, totuși...

Începu să-l mângâie pe Berkley.

— O să ne apărăm unul pe celălalt, da?

Pisoiul nu dădu niciun semn că o mai putea înțelege, dar nu conta. Ea făcuse până la urmă o vrajă adevărată, iar de data asta fusese cu intenție.

8.

Tava cu prânzul lui Laurence se clătină, curbându-se sub greutatea terciului de ovăz insuficient gătit, în timp ce băiatul încerca să se gândească unde să se așeze, cât mai departe posibil de Patricia Delfine. Ea stătea în locul lor obișnuit, lângă pubelele cu compost și coșurile de gunoi, străduindu-se să-i atragă atenția, cu o sprânceană arcuită sub șuvițele de păr ciufulite pe frunte. Cu cât stătea mai mult în picioare, cu atât simțea tava mai instabilă, privind-o cu coada ochiului, i se părea că fata se agită din ce în ce mai tare.

Până la urmă, Laurence coti brusc la stânga și se duse pe treptele din spatele clădirii, aproape de locul unde elevii se dădeau cu skateboardurile după ore. Se așeză și-și puse tava

din plastic pe genunchi. Potrivit regulamentului, era interzis să mănânci acolo, dar cui îi păsa?

Se gândea că ar fi trebuit să încerce să stea de vorbă cu Patricia, dar amintirea acelui lucru straniu nu-i dădea pace. O vedea fâțâindu-se de colo-colo și gesticulând în felul ăla, apoi purtând o conversație atât de lungă cu motanul într-un limbaj pisicesc încât să se simtă inconfortabil. Lucrurile astea fuseseră suficiente pentru ca lui Laurence să i se facă greață. Își imagina că-și petrece timpul cu Patricia, iar ea se oferă să discute cu fauna locală în numele lui, poate executând iarăși dansul ăla care-i dădea fiori.

Șoaptele pe care Laurence le auzise despre ea prin școală i se păreau mult mai relevante acum, când o văzuse în acțiune. În ultima vreme, căutase orice pretext pentru a sta în preajma atrăgătoarei Dorothy Glass, cea cu picioare lungi și grațioase, și le auzise pe ea și pe prietenele ei împărtășind o grămadă de povești despre fata care ținea broaște în dulap. Elevii credeau în continuare că Laurence îi făcea curte Patriciei, indiferent cât ar fi negat el. Nu putea să nu uite avertismentul Patriciei despre „păduchii de vrăjitoare”.

— Hei.

Patricia ieși prin ușa din spate și rămase pe loc, unde el nu o putea vedea, proiectându-și umbra dinaintea lui. Laurence încerca să-și mănânce cartofii copți cu unt așa că nu se opri din mestecat.

— Hei, repetă Patricia, de data aceasta mai furioasă.

— Hei, făcu băiatul fără să se întoarcă.

— Ce se-ntâmplă? De ce mă ignori? Serios, te rog să-mi răspunzi. Chestia asta mă scoate din minți.

Umbra de deasupra lui Laurence pâlpâia și-și schimba forma, deoarece Patricia gesticula.

— A fost ideea ta! Tu ai sugerat-o. Eu am pus-o în practică, iar tu te-ai speriat și ai șters-o. Cine-și tratează prietenii așa?

— N-ar trebui să discutăm despre asta la școală, rosti foarte încet Laurence, folosindu-și furculița ca pe un microfon.

— Bine, și atunci când vrei să vorbim despre asta?

— Vreau doar să trec neobservat până voi scăpa din locul ăsta, spuse Laurence. Asta-i tot ce vreau.

O furnică se chinuia să care o firimitură de pâine căzută din farfuria lui. Poate că Patricia i-ar fi putut ține un discurs motivațional în graiul furnicilor.

— Crezusem că-ți urăști părinții tocmai pentru că ei vor să treacă neobservați.

Laurence simți un amestec ciudat de rușine și furie, de parcă tocmai își dezvoltase o nouă parte a corpului, care să primească loviturile celorlalți. Își luă tava, trecu repede pe lângă Patricia, fără să-i pese dacă vărsa cartofii pe el ori pe ea, și intră în școală. Și, bineînțeles, cineva îl văzu năpustindu-se pe coridor cu o tavă pe jumătate plină, așa că întinse un picior și-i puse piedică. Sfârși cu fața în jos, în propria lui mizerie. Nu rata niciodată.

Mai târziu în cursul aceleiași zile, Brad Chomner încercă să îndese întregul corp al lui Laurence într-un pisoar, după care atât Brad, cât și Laurence fură chemați, pe motiv că se bătuseră, în biroul domnului Dibbs, ca și cum ar fi avut amândoi aceeași vină. Domnul Dibbs le telefonă părinților lui Laurence și-i chemă să vină să-l ia de la școală.

— Școala asta îmi distruge viața, le spuse Laurence părinților lui la cină. Trebuie să plec de-aici. Am completat deja formularul de transfer la școala de mate-fizică și vreau să mi-l semnați.

Împinse coala de hârtie pe tăblia de melamină ciobită a mesei, unde rămase între suporturile decolorate pentru farfurii.

— Nu suntem siguri că ești îndeajuns de matur ca să mergi singur la școala din oraș.

Tatăl lui Laurence își plimba vârful furculiței pe marginea farfuriei, fornăind zgomotos pe nas și pe gură.

— Domnul Dibbs este îngrijorat că ai un comportament perturbator. Simplul fapt că ai note bune – *sfor, sfor* – nu înseamnă că nu poți să fii un exemplu negativ.

— N-ai dovedit că poți face față responsabilității pe care o ai deja, zise mama lui Laurence. Nu poți să faci necazuri tot timpul.

— Eu și mama ta nu facem necazuri, spuse tata. Noi facem alte lucruri. Fiindcă noi suntem adulți.

— Poftim?

Laurence își împinse farfuria într-o parte și luă o înghițitură zdravănă de cola. Dar ce faceți voi, exact? Voi doi?

— Să nu ne întorci vorba, spuse tata.

— Aici nu-i vorba despre noi, zise mama.

— Nu, vreau să știu. Acum mi-am dat seama că habar n-am ce produceți voi doi, zise Laurence și-și privi tatăl. Tu ești un manager mărunt, care își câștigă existența refuzând cererile de asigurare de viață ale oamenilor.

Apoi își privi mama.

— Iar tu actualizezi manuale de instrucțiuni pentru mașinării scoase din uz. Dar ce *faceți* de fapt?

— Îți punem un acoperiș deasupra capului, spuse tatăl lui.

— Și pe masă mâncăruri delicioase cu ficat și mazăre, zise mama lui.

— Iisuse!

Până atunci Laurence nu le mai vorbise niciodată așa părinților lui și nu știa ce-l apucase.

— Habar n-aveți cu ce disperare mă rog să n-ajung ca voi. În toate coșmarurile mele, absolut în toate, ajung un ratat mulțumit de sine, cum sunteți voi. Nici măcar nu vă mai amintiți visurile pe care le-ați abandonat ca să v-afundați în gaura asta.

După aceea își împinse scaunul cu destulă furie încât să zgârie linoleumul ieftin și urcă la etaj înainte ca părinții să apuce să-l trimită în camera lui ori să încerce să adopte o falsă atitudine mânioasă. Încuie ușa.

Laurence își dori ca Isobel și prietenii ei specialiști în rachete să-l ia de acolo. Ea ajuta acum la funcționarea unei companii aerospațiale, prima de acest fel, care se ocupa cu livrări pentru Stația Spațială, iar Laurence citea întruna articole cu citate din spusele ei despre minunatul viitor al călătoriilor spațiale.

După ce se trânti pe pat și privi în sus la posterul care-i acoperea tavanul și în care toate navele spațiale fictive erau adunate lângă o nebuloasă uriașă, Laurence își aminti cum le vorbise părinților săi. Dacă se străduia, în ciuda zgomotului produs de cele peste zece ventilatoare de răcire înșiruite de-a lungul unui perete al dormitorului, își putea auzi părinții certându-se. Nu era genul de ceartă în care ambele părți speră să câștige. Sau măcar să găsească vreo soluție. Aceea era o agresiune lipsită de speranțe, de scop și de minte, între două creaturi prinse într-o cursă, care nu aveau nimic de făcut decât să se sfâșie reciproc. Laurence își dorea să moară.

Mama lui părea mai afectată, tatăl avea atitudinea omului care crede c-așa a fost să fie. Dar amândoi erau la fel de îndurerați.

Laurence își apăsă o pernă pe cap. Nu-l ajută cu nimic. Sfârși prin a-și pune căștile, cu cele mai recente melodii *girltrash* pe care le ascultau toți la școală, apoi își puse și o pereche de apărători de urechi peste ele. Acum nu-și mai auzea părinții, dar își putea imagina ce spuneau. Se concentră asupra vocii răgușite și mormăite a cântăreței, al cărei nume era Heta Neko, și se pomeni cu o erecție. Dacă o ignora nu avea niciun efect, așa cum se întâmpla de fiecare dată. Se detestă în timp ce-și coborî mâna încet și începu să și-o miște cum o făcea neîncetat în ultima vreme. În clipa în care Laurence termină pe un șervețel murdar de la fast-food, auzi și simți cum unul dintre părinții lui, fără să știe care dintre ei, trânti ușa de la intrare.

„Îmi doresc să mor și să ajung în iad, își spuse el”.

Nu dormi mult. În dimineața următoare se simți prea rău ca să meargă la școală, dar știa bine că ar fi fost inutil să ceară să rămână acasă. Abia observă când colegii aruncară cu gume de șters în el sau nu-l lăsară să le semneze petiția pentru a salva cine știe ce, pentru că, dacă ar fi fost semnată de el, nimeni altcineva n-ar mai fi semnat-o.

Când se întoarse acasă în aceeași după-amiază, Laurence găsi formularul pe masa din bucătărie, semnat de ambii părinți. Niciunul nu venise încă de la serviciu. La cină încercă să le mulțumească, dar ei doar ridicară din umeri cu privirile plecate. Mâncară toți trei în tăcere absolută.

În ziua următoare, Laurence stătu pur și simplu pe coridor, privindu-l cum se golește de elevi. Își dădu seama că nasturii îi erau încheiați greșit, așa că vestonul îi stătea strâmb.

Patricia veni spre el.

— O să întârzii, îi zise fata. Te vor omorî.

Pentru prima dată, Laurence observă că era drăguță. Pielea ei avea o strălucire care punea în evidență faptul că era ușor bronzată. Semăna cu o pictură cu aerograful pe care o văzuse cândva. Gâtul îi era neted și grațios. Își ținea rucsacul pe umăr și astfel îi putea observa încheietura mâinii. Părul negru îi acoperea aproape complet unul dintre ochii gri-verzui. Laurence dori s-o prindă de umeri. Dori să fugă de ea. Dori s-o sărute. Dori să zbiere.

În loc de toate astea, o întrebă:

— Nu vrei să chiulești?

— De ce? răspunse ea. Și unde să mergem?

— Haide-n pădure, spuse el. Vreau să-ți văd Copacul fermecat.

De acum nu-i mai păsa dacă era nebună. El era o persoană rea și ce era oare mai neplăcut – să fii nebun sau să fii rău? În plus, ea putea fi singura fată căreia să-i treacă prin cap să-l sărute înainte ca Laurence să împlinească treizeci de ani. De asemenea, devenea tot mai conștient de faptul că se comportase cu ea ca un nemernic.

— Vrei să mergi cu mine în pădure, rosti Patricia. Chiar acum.

Laurence încuviință din cap. Simțea nevoia să se foiască. N-o făcu.

Se gândi cât de urâte erau plăcile de gresie de pe coridor. Cineva le ceruia zilnic, astfel că străluceau vreme de o oră până se uscau, după care sute de elevi călcau pe ele și pardoseala devenea cenușie și lipicioasă de la ceară. Probabil că dacă n-ar fi ceruit-o nimeni n-ar fi arătat atât de murdară.

— Îmi pare rău, spuse Patricia, dar nu pot. Trebuie să rămân în școala asta și după ce tu vei pleca în paradisul tău matematic.

— Sigur că da, zise Laurence. E-n regulă.

Ar mai fi vrut să spună ceva, poate să-și ceară scuze, dar n-o făcu. Apoi momentul acela se irosi și ei se îndreptară spre clase diferite.

•••

La vârsta de paisprezece ani, Theodolphus Rose dormise pe o saltea de mușchi. Ajunsese să cunoască o sută de feluri de a ucide o femeie fără să-l trezească pe bărbatul care dormea lângă ea. În fiecare dimineață, cu o oră înaintea zorilor, Theodolphus cel de paisprezece ani alerga cincisprezece kilometri purtând pe cap un vas din ceramică plin cu urina maestrului său. Dacă vărsa și-o singură picătură, ori dacă nu izbutea să alerge cei cincisprezece kilometri într-o oră și jumătate, trebuia să stea în cap până vedea un fluviu de foc solar. Mesele lui erau alcătuite doar din ciupercile și fructele de pădure nu tocmai letale pe care fusese învățat să le culeagă din tufișurile din preajma școlii-fortărețe adăpostite de stânci. Și cu toate acestea, Școala Asasinilor Fără Nume era un club rural prin comparație cu Academia Canterbury. În primul rând, Theodolphus *învățase* lucruri, abilități de care se folosea în meseria lui și de care devenise mândru. În al doilea rând, nimeni

nu-l obligase să răspundă la întrebări cu variante de răspunsuri pe notebook-uri uzate. Dacă în școala pentru asasini s-ar fi dat teste standardizate, el n-ar fi rezistat nici măcar o zi. (Theodolphus luă aminte ca, atunci când va ieși în cele din urmă de acolo, să-l vâneze pe Lars Saarinian, psihologul care studiase comportamentul porcilor în abator și concepuse un regim educațional pentru copii.)

Theodolphus petrecuse săptămâni întregi spionându-i pe cei doi copii, ascultându-le toate conversațiile, acasă și la școală. Își parcase mașina vizavi de casele lor și trăsese cu urechea la tot ceea ce spuneau, împreună și separat. Își storsese creierii încercând să găsească o modalitate de a-i ucide care să nu necesite implicarea lui directă – și să respecte astfel scrisoarea de avertisment privind interzicerea asasinării copiilor –, dar care să fie totuși și ea. Una artistică. I-ar fi plăcut ca ei să meargă împreună în pădure, unde Laurence putea fi mușcat de șarpe, după care Patricia ar fi putut încerca să-i sugă veninul din rană și s-ar fi otrăvit accidental. Nu se putea însă, deoarece Patriciei i se interzisese să intre în pădure și ea era singurul copil de pe fața pământului care *își asculta părinții*. Theodolphus spera că Patricia va avea un moment de rebeliune, dar era constant dezamăgit.

Acum, după săptămâni în care se gârbovise în scaunul din cabinet, ascultându-l pe Brad Chomner vorbind despre complexele lui în legătură cu aspectul fizic, Theodolphus nu-și dorea decât să se termine totul. După mulți ani, era perioada cea mai lungă pe care o petrecuse fără să omoare pe nimeni și-i tremurau mâinile de nerăbdare. Participa la ședințele profesorilor și-și închipuia cât din măruntaiele lui Don Gluckman i-ar putea arăta profesorului de matematică, în timp ce Gluckman era încă în viață.

Cel mai greu de îndurat era faptul că Theodolphus trebuia să ofere sfaturi despre pubertate, adică ceva ce el nu experimentase niciodată.

Lucy Dodd se îmbolnăvi de gastroenterită – nu fusese mâna lui Theodolphus – și pentru câteva zile avură nevoie de un suplinitor la limba și literatura engleză. Theodolphus se oferi voluntar. Căpăta astfel o nouă șansă de a-și observa prada, deoarece atât Laurence, cât și Patricia studiau materia respectivă.

Evident, toți elevii abia așteptau să aibă un suplinitor, ca să-și poată face de cap. Când văzură că era Theodolphus, care purta cămașă neagră scrobită, asortată cu pantaloni negri, și cravată roșie, toți suspinară dezamăgiți – dintr-un motiv necunoscut, Theodolphus devenise cel mai iubit membru al corpului profesoral din școala aceea și nimeni nu avea chef să-l ia peste picior.

— Majoritatea mă știți deja, spuse el privindu-i în ochi, pe rând, pe elevii morocănoși.

Laurence și Patricia stăteau în bănci separate și nu-și vorbeau, nici măcar nu se uitau unul la celălalt, numai că fata îi arunca la răstimpuri băiatului scurte ocheade rănite. El își privea sfredelitor exemplarul din *Litera stacojie*, cumpărat la mâna a doua.

Traci Burt citi cu glas tare un pasaj pe care-l memorase, cu dicție perfectă, zâmbind, arătându-le tuturor aparatul ei dentar din ceramică. Theodolphus încercă să înceapă o discuție despre Hester Prynne, despre nedreptatea care i se făcuse sau nu, și primi o mulțime de răspunsuri prefabricate despre moralitatea puritană. Apoi i se adresă lui Laurence:

— Domnule Armstead, crezi că societatea ar trebui să ardă pe rug vrăjitoarele pentru binele coeziunii sociale?

— Poftim?

Laurence tresări atât de violent, încât trei picioare ale scaunului său se ridicară de pe podea. Își trânti toate cărțile pe jos. Toți elevii râseră și schimbară mesaje pe telefoane.

— Scuze, bolborosi el strângându-și lucrurile. Nu știu la ce vă referiți.

„Cum să nu”, gândi Theodolphus. „Știi chiar foarte bine”.

— Am înțeles.

Theodolphus mâzgăli ceva pe o hârtie, ca și cum i-ar fi acordat un calificativ.

— Dar dumneata, domnișoară Delfine? Crezi că, din când în când, trebuie arsă o vrăjitoare pe rug pentru ca o societate să rămână unită?

Patricia simți că-și pierde răsuflarea. După aceea își veni în fire și ridică ochii, privindu-l pe Theodolphus cu o fermitate pe care bărbatul nu putu să n-o admire. Buzele ei subțiri se deschiseră și zise:

— Ei bine, o societate care trebuie să ardă vrăjitoare pentru a rămâne unită este o societate care a eșuat deja, dar pur și simplu n-o știe încă.

Auzind cuvintele Patriciei, Theodolphus știu cum avea să încheie misiunea și să-și recâștige, odată pentru totdeauna, respectul profesional de sine.

9.

Viscolul începu la câteva săptămâni după ce Laurence încetase, mai mult sau mai puțin, să vorbească cu Patricia. Ea se trezi cu Berkley încolăcit între cotul ei îndoit și umăr, și privi pe fereastră, dar fără să coboare din pat. Pământul și cerul se oglindeau unul în celălalt: două coli albe.

Fata se înfioră și aproape că-și trase pătura peste cap. Se ridică însă din pat, făcu dușul cel mai fierbinte pe care-l putea suporta și-și puse colanții pentru prima dată în anul acela. N-o mai încăpeau.

Mama Patriciei plecase deja la treabă, iar tatăl stătea mult prea concentrat în fața laptopului, lângă un teanc de dosare, așa că cel puțin nu era nevoită să stea de vorbă cu părinții ei. Însă Roberta coborî din camera ei pe la jumătatea micului dejun și o privi fix fără să vorbească, ceea ce era dubios, dar în cele din urmă plecă spre Liceul Ellenburg și Patricia rămase acasă, sperând fără speranțe că Academia Canterbury le va da o zi liberă din cauza viscolului.

Nu avu noroc. Patricia ajunse la școală în sedanul tatii și fu cât pe-aici să-și rupă gâtul pe treptele înghețate. Câțiva elevi aruncară spre ea bulgări de zăpadă cu mici pietre înăuntru, dar Patricia nu se sinchisi să se întoarcă și să-i caute din priviri; în felul acela n-ar fi făcut decât să se prezinte drept o țintă mai bună.

— Domnișoară Delfine, spuse un glas profund și melodios în spatele ei pe coridorul aproape pustiu, fiindcă mulți elevi rămăseseră totuși acasă.

Patricia se întoarse și-l zări pe domnul Rose, îndrumătorul profesional cu chip noduros, înalt, într-un costum gri în dungi.

— Ăăă. Da?

Domnul Rose nu-i lăsase niciodată o impresie prea bună, deși toți spuneau că era singura figură autoritară decentă din școala aia de doi bani. Azi însă părea amenințător și uriaș, cu cel puțin treizeci de centimetri mai înalt decât era în mod normal. Patricia alungă gândul acela, punându-l pe seama nervilor cauzați de viscol.

— Speram să discut ceva cu tine, spuse domnul Rose cu o voce mai gravă decât de obicei. Poate că ai putea trece pe la cabinetul meu când găsești un moment prielnic. Am constatat că azi am un program neașteptat de liber.

— Sigur că da, zise Patricia și se repezi spre prima oră de clasă.

Școala era pe jumătate goală și ninsoarea continua s-o orbească prin ferestre. Totul se simțea ca un vis bizar. Prima oră era cea de matematică și domnul Gluckman nici măcar nu încerca să predea; toți frecau menta.

Profesorul care trebuia să țină a doua oră nici măcar nu ajunsese la școală, așa că, după zece minute de așteptare zadarnică, se transformă în timp liber. Patricia se îndreptă spre cabinetul domnului Rose.

— Îți mulțumesc că ai venit atât de repede. Voi fi cât mai scurt.

Dinții bărbatului scrâșniră în spatele buzelor lui albe și uscate. Acesta nu era domnul Rose pe care-l cunoștea Patricia. Stătea cu spatele drept în scaunul lui cenușiu, cu mâinile încrucișate pe biroul din lemn de nuc, al cărui suport pentru creioane reprezenta o morsă din desene animate. Tot peretele din spatele lui era acoperit cu cărți despre dezvoltarea copilului.

Patricia încuviință din cap. Domnul Rose inspiră adânc.

— Am un mesaj pentru tine, rosti el, din partea Copacului.

— Din partea cui…?

Patricia fu convinsă că era un vis. Lumea albă, școala pustie… ea încă era cu Berkley.

— De fapt, nu tocmai din partea Copacului, ci a puterii pe care o reprezintă el. Știu că ai așteptat mult ca să-ți îndeplinești rolul de vrăjitoare. Ai fost mai mult decât răbdătoare. De aceea am fost însărcinat să te informez că așteptarea ta se apropie de sfârșit. În curând, secretele vor fi ale tale.

Patricia nu putea să respire. Degetele i se încleștaseră pe brațele scaunului. Își simțea fața arzând, dar mâinile și

picioarele îi înghețaseră. Tot sângele i se ducea în cap, de parcă s-ar fi pregătit să-l separe de corp. Îi tremurau picioarele.

— Poftim? rosti în cele din urmă. Ce vreți să spuneți?

— Știi bine ce vreau să spun.

— Ăăă…

Fu pe punctul de a destăinui totul, dar se opri. Era o chestie vrăjitorească importantă.

— Ăăă. Cine *sunteți* dumneavoastră?

Cel mai probabil l-ar fi crezut dacă ar fi afirmat că era Merlin sau altcineva.

— Sunt îndrumătorul profesional al școlii tale, zise Domnul Rose și surâse cu jumătate de gură. Nu fac altceva decât să transmit un mesaj, doar atât. Este singura dată în care noi doi vom discuta despre asta.

— Aha. Bine.

— În curând vei primi instrucțiuni. Până atunci trebuie să îndeplinești o sarcină.

— Ăăă…

„Încetează să mai spui ăăă”, își zise Patricia.

— Ăăă, este ca un test? Sau o temă pentru acasă? Trebuie să-mi dovedesc meritele?

— Ai dovedit deja tot ce trebuia dovedit. Nu, asta este doar o sarcină. Dar una neplăcută. În școală există un băiat care, când va crește, va deveni un mare dușman al naturii și un persecutor al comunității magice. Îl cunoști deja. Se numește Laurence Armstead. Este posibil ca recent să-ți fi cerut să vadă o demonstrație de magie. Este de asemenea posibil să-ți fi cerut să-i arăți Copacul. E adevărat?

— Ăăă… mda.

Conversația părea c-ar fi căzut peste marginea lumii, s-ar fi prăbușit și ar fi dat ocol globului, după care ar fi căzut peste margine a doua oară. Stomacul Patriciei se întorsese pe dos.

— Așadar, știi deja. Detest s-o spun și nu uita că nu sunt decât mesagerul. Consider că viețile tuturor oamenilor sunt prețioase și de neînlocuit. Însă Laurence Armstead trebuie să moară. Iar tu trebuie să-l omori. Nimeni altul n-o poate face. De îndată ce vei îndeplini această sarcină, îți poți începe pregătirea.

Patricia nu-și putea aminti ce spusese după aceea – probabil că fuseseră mulți de „ăăă”. Nu spusese că-l va omorî pe Laurence, dar nici că nu-l va omorî. Poate că-i mulțumise

domnului Rose pentru mesaj. Nu era sigură. Pentru restul zilei abia se ținu pe picioare. Aproape că n-o văzu nici pe Roberta, care după cină se legăna cu capul în jos de balustrada scării și o privea. Părul șaten-închis al surorii ei atârna drept în jos și sprâncenele ei zvâcniră, dar nu zise nimic când Patricia trecu pe lângă ea.

Patricia se pomeni în camera Robertei după vreo oră, chiar înainte de ora de culcare.

— Bert, zise ea folosindu-i vechea poreclă, tu ai putea să omori pe cineva? Dacă ar fi absolut nevoie?

Roberta era îmbrăcată în pijamaua ei din bumbac alb și-și dădea unghiile de la picioare cu ojă de culoarea mărului verde.

— Uau, Trish! Ce morbidă ești! se amuză sora ei. Dacă vrei să știi, răspunsul este și da și nu. Da, aș putea, dacă aș simți că-i necesar și așa mai departe. Dar probabil că n-aș putea să merg până la capăt. Sunt prea lașă ca să mă uit la cineva și apoi să-i iau viața. Chiar dacă aș fi sigură că așa trebuie.

— Ăăă, bine. Mersi.

— Dar, Trish, strigă Roberta când Patricia se întoarse să plece spre camera ei aflată de cealaltă parte a holului, dacă *totuși* omori vreodată pe cineva, vreau să fiu și eu de față. Vreau să te văd făcând-o.

— Ăăă, bine.

Laurence reveni la școală în ziua următoare și pentru prima dată după mult timp era într-o dispoziție bună, dând din mâini pe coridoarele umede de parcă ar fi fost director. Tot nu-i vorbea Patriciei, însă îi zâmbi fără s-o privească în ochi. I-ar fi fost atât de ușor să-l ucidă, ar fi fost îndeajuns să-l împingă în fața unuia dintre autobuzele pentru pensionari pe care școala le folosea ca mijloace de transport. Ar fi părut un accident. Patricia se pomeni studiindu-i capul care tresărea nervos și încheieturile subțiri, încercând să-și imagineze dacă ar putea să fie adevărat: el urma să devină un dușman al magiei? Era deja ostil față de magie, asta era clar. Poate că adultul Laurence avea să fie un soi de monstru, persecutându-i pe cei aidoma ei. Poate că asta făcea parte din activitățile vrăjitoarelor – cu regret, cu tristețe –, să-i ucidă pe cei care amenințau echilibrul naturii?

Îl privi pe Laurence în sala de mese cum își pedepsea mâncarea. Îl privi urcând și coborând în fugă dealul din spatele școlii, tremurând în echipamentul de sport. Încercă să și-l

imagineze proclamând o vendetă. Persecutându-i prietenii, dacă se va împrieteni vreodată cu cineva. Nu se putea convinge să creadă aceste lucruri și n-o putea face dacă nu credea. Se putea închipui omorându-l, asta era șocant de ușor – un singur brânci sub roțile mari dar nu și-l putea închipui meritând-o.

De câte ori încercă să vorbească cu domnul Rose, el era fie ocupat, fie absent. În cele din urmă îl prinse pe coridorul de lângă cancelaria profesorilor și încercă să pomenească de Copac. El o privi de parcă ar fi vorbit păsăreasca și ridică din sprânceană.

Acasă, Patricia îl întrebă pe CH@NG3M3:

— Laurence va deveni un dușman al magiei?

CH@NG3M3 răspunse:

— Tu crezi că Laurence va deveni un dușman al magiei?

— Eu te-ntreb pe tine.

— De ce mă întrebi pe mine?

Nu putu închide ochii foarte mult timp, deși Berkley îi era lipit de piept, însă până la urmă izbuti să adoarmă și visă că-l spinteca pe Laurence cu un cuțit mare. Pielea lui se despică și dezvălui un portal strălucitor spre un tărâm fermecat plin de vrăjitori buni, care-i dăruiră propria ei baghetă magică. Mai visă că-l ademenea pe stânca de pe râul Wadlow, acolo unde dădeau petreceri liceeni, și-l îmbrâncea peste margine, pe steiurile lunecoase și ascuțite.

Se trezi țipând, tremurând și strângându-l cu disperare pe Berkley la piept.

•••

Cineva aruncă o piatră spre capul Patriciei înainte să înceapă orele. Nu un bulgăre de zăpadă, ci pur și simplu o bucată de granit. Patricia se feri, însă lunecă pe alee. Laurence o prinse de braț și o ajută să se ridice. O sprijini până își recăpătă echilibrul și păru că încearcă să-i spună ceva. După aceea se îndepărtă, așa cum făcea de obicei în ultimul timp de câte ori era pe punctul să-i vorbească.

La prima oră, Patricia cotrobăi prin ghiozdan după manual și dinăuntru căzu altceva: o pereche de chiloți, cu o pată pe care n-o putu identifica și pe care nu se mai obosi s-o examineze. Era sigură că nu-i avusese acolo când plecase de acasă. Colegii de la masa ei, inclusiv Macy Firestone, începură să râdă și să facă poze.

— Ce-i gălăgia asta? întrebă de la tablă domnul Gluckman.
— Cineva mi-a pus în ghiozdan… ceva indescriptibil.
Patricia încercă să vorbească demn, nu ca o victimă, dar nici ca o persoană care vrea să creeze probleme.
— Emo proastă! șuieră cineva din colț.
— Asta nu este o scuză pentru a-mi deranja ora.
Domnul Gluckman se încruntă între favoriții grizonanți.
— Le irosești timpul copiilor care se află aici pentru a învăța ceva.
— Eu n-am făcut nimic! spuse Patricia. Cineva a…
— Dacă „cineva” a pus obiecte necorespunzătoare în ghiozdanul „cuiva”, îți sugerez să prezinți problema domnului director sau domnului Dibbs.
Patricia privi în jur. Toată clasa se distra de minune. Se uită la Laurence, iar el îi răspunse cu o privire inexpresivă, neputincioasă.
— Perfect, zise Patricia și se ridică de pe scaun. Așa voi face. Pot fi scuzată?
Nu așteptă un răspuns. Ușa se trânti, închizându-se în spatele ei, însă ea tot mai auzea aplauzele și ovațiile.
Parcursese jumătate din drumul spre cabinetul domnului Dibbs, când acesta apăru brusc de după un colț și o prinse de braț.
— Dumneata – îi strânse brațul cu o mână cărnoasă – ai niște explicații de dat.
Ea încercă să-i povestească cele întâmplate, însă domnul Dibbs o târî în toaleta fetelor, unde Patricia văzu scris cu sânge pe perete:

MOARTEA ESTE EXCELENTĂ

Nu era sânge de om. Nici sânge proaspăt. Era totuși sânge. Cel care făcuse asta lăsase în coșul de gunoi recipiente din plastic de la măcelărie. „Vopseaua” picura, mesajul încă se scurgea pe perete. Cineva intrase în toaleta fetelor și scrisese asta imediat după începerea primei ore, fără să fie observat. Ar fi trebuit să fii ninja ca să poți face asta.
— Ce…
Patricia simțea cum îngheța de la interior spre exterior. Duhoarea era izbitoare: un iz neplăcut de abator, suferința

vitelor muribunde imortalizată în miros. Nu suporta să fie în aceeași încăpere.

Maxilarul domnului Dibbs zvâcni sub barba lui deasă și neagră. Indică peretele cu brațul liber.

— O să cureți asta, apoi vom telefona părinților tăi să vină să purtăm o conversație despre comportament civilizat, barbarism și diferența vitală, crucială dintre ele!

— Nu eu... Vă rog să-mi dați drumul la braț, mă doare!

Patricia nu se putea auzi vorbind. Domnul Dibbs o smuci, apropiind-o mai mult de perete, astfel încât era la numai câțiva centimetri de el.

— Nu știu nimic despre asta. Vă rog să-mi dați drumul la braț, pedeapsa corporală este ilegală în școală și mă doare, vă rog să-mi DAȚI DRUMUL LA BRAȚ!

Domnul Dibbs îi dădu drumul, însă deja pornise spre birou pentru a le telefona părinților Patriciei. Nici ei nu aveau s-o asculte. Ar fi avut de-a face cu trei adulți care ar fi zbierat la ea, în loc de unul.

— Ascultați-mă, zise Patricia. Cine a făcut asta a făcut-o în timpul primei ore. Multe fete au fost la toaletă înainte de prima oră și atunci nu era nici urmă de sânge pe perete. Și toți m-au văzut, am sosit prima la ora de matematică. Este *imposibil* ca eu să fi făcut asta. Așa că mă scuzați, domnule, dar eu mă întorc în clasă.

„Victoria” ei nu o scăpă pe Patricia de lenjeria murdară. O clasă plină de elevi continuau să-i facă fotografii pe care să le posteze pe Instagram însoțite de comentarii răutăcioase.

Acel graffiti din sânge rămase toată ziua pe peretele toaletei. Omul de serviciu refuză să se apropie de el pe temeiuri religioase; nimeni nu știa, exact, care-i era religia și nici el nu voia să spună.

Patriciei îi venea constant să vomite, în timp ce sta în clasă, oră după oră, și-i asculta pe ceilalți elevi șușotind și pe profesori încercând să se comporte ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. N-ar fi putut vomita nici dacă ar fi vrut, fiindcă în toată școala nu existau decât vreo zece cabine de toaletă pentru fete și întotdeauna era coadă. Odată așteptase la coadă ca să facă pipi și fetele o îmbrânciseră întruna, „din greșeală”.

Încercă să discute cu Laurence o dată sau de două ori, dar el o tot ocolea.

Când ajunse la poarta școlii, Patricia îl zări pe domnul Rose studiind-o pe fereastră. Revenise la dimensiuni normale. Își aminti lucrul la care încercase să nu se gândească: domnul Rose îi spusese că ea va pleca în curând din locul ăsta teribil. Avea să-și înceapă pregătirea. Avea să fie liberă și luminoasă, o adevărată vrăjitoare. Trebuia doar să îndeplinească o sarcină măruntă.

10.

Laurence nu mai ținea minte câte conversații auzise despre povestea rușinoasă în care fusese implicată Patricia. Elevii nu vorbeau decât despre asta în timp ce se echipau pentru alergări și alte probe atletice (Laurence se pricepea mai degrabă la alte probe atletice, decât la alergări), studiau pentru examene sau așteptau să înceapă antrenamentele gimnastelor, la care Laurence „îi ținea tovărășie lui Dorothy Glass”. (Ea încă nu-i spusese s-o lase în pace și părea să aprecieze că-i căra lucrurile.) Cocoțată în tribune, Dorothy făcea o chestie cu piciorul care lui Laurence i se părea că-i era adresată lui.

Băiatul trăsese o linie pe care n-avea s-o depășească: n-avea să spună niciodată nimic rău despre Patricia și nici n-avea să râdă la ironiile altora. N-avea să recurgă la lingușeli pentru a se infiltra câtuși de puțin într-un grup prin ironizarea fostei lui prietene. În general, încerca să nu se gândească la Patricia. Putea să aibă și singură grijă de ea. El se afla într-un cocon, aidoma unei crisalide, și nu comunica. Oricum n-ar fi putut face nimic. Dacă totul se desfășura conform planului, după șase luni Laurence avea să fie în anul întâi la liceul de mate-fizică.

Între timp petrecea fiecare minut liber modernizându-l pe CH@NG3M3, care revendica tot mai mult spațiu în debaraua lui, până când fu nevoit să-și arunce majoritatea hainelor. De fiecare dată când adăuga mai multă putere de procesare, computerul părea s-o înfulece imediat. Laurence construise o rețea neurală cu numai cinci straturi, dar, cumva, crescuse de la sine, ajungând la peste douăzeci de straturi, pe măsură ce CH@NG3M3 continua să se factorizeze. Și nu doar asta, ci și conexiunile seriale deveniseră mai greu de înțeles – în loc să

trimită date de la Mașina A la Mașina B la Mașina C, datele treceau de la A la B la C la B la C la A, creând tot mai multe bucle de feedback.

Într-o zi, Patricia era la coadă lângă Laurence în sala de mese. Fata arăta jalnic – părul negru îi acoperea fața, avea cearcăne, uniforma îi era mototolită, ciorapii desperecheați – și nu se uita la nimic în mod special. Nici măcar nu băga de seamă ce rahat îi trânteau pe tavă. Cineva căruia nu-i pasă dacă primește cartofi prăjiți sau terci de napi este o persoană pe care viața n-o mai interesează.

Laurence nutri convingerea fermă că trebuia să-i vorbească. Nimeni n-ar fi băgat de seamă. Doar nu ar fi început să strige că era de partea ei sau altceva de felul ăla.

— Hei, mormăi Laurence în direcția Patriciei.

Ea nu păru să-l audă. Se împletici ca un zombie spre deserturi.

— Hei, spuse băiatul ceva mai tare. Hei, Patricia. Ce mai... ăăă, faci?

— Fac, răspunse ea fără să-l privească.

— Cool, cool, spuse Laurence de parcă ea și-ar fi încheiat propoziția cu un adverb. Așa și eu, așa și eu.

După care merse fiecare în altă direcție; amândoi mâncau singuri, însă Laurence avea privilegiul de a mânca singur într-un colț izolat al sălii de mese, în spatele dozatoarelor pentru lapte cu tuburile lor din cauciuc. Patricia mânca singură într-un colț întunecos al bibliotecii, în spatele rafturilor cu cărți de geografie, unde Laurence abia o observase când scăpase un manual în drum spre clasă. Era atât de ascunsă, încât îi aducea aminte de Batman.

Acasă, Laurence își studie părinții, care uitaseră că răcnise la ei cu câteva săptămâni în urmă pe motiv că fuseseră învinși de viață. Tatăl lui continua să se plângă de sistemul audio al mașinii, care-i distrugea CD-urile.

Un articol online prezenta problemele cu care se confrunta compania aerospațială unde lucra Isobel, specialista în rachete. Lansări amânate întruna și accidente minore. Laurence citi articolul de trei ori și blestemă de fiecare dată.

Băiatul primi o scrisoare care-l anunța că fusese admis din toamnă la liceul de mate-fizică. O puse pe comodă, lângă inelul vechi al bunicii și cei trei piepteni diferiți pe care-i folosea

(pentru părți diferite ale capului), și o privea în fiecare dimineață în timp ce se îmbrăca pentru școală. După un timp, cele două îndoituri șifonate ale hârtiei începură să semene cu liniile din palma lui. Liniile vieții.

Într-o seară, Laurence era deja în pijama, dar sfârși în patru labe în fața debaralei, holbându-se la ghemul de cabluri care făceau legătura între părțile improvizate ale lui CH@NG3M3. Instrucțiunile se înmulțiseră și deveniseră mult mai complicate decât ar fi putut înțelege el, acoperind eventualități pe care nici nu și le putea imagina. Iar CH@NG3M3 avea mii de conturi pe servicii gratuite din toată lumea, unde stoca în *cloud* date sau informații din memoria lui.

Apoi Laurence mai observă ceva. De fiecare dată când Patricia purta o conversație cu CH@NG3M3, codul de bază al computerului înregistra imediat după aceea alt salt exponențial într-o complexitate și mai mare. Poate că nu era decât o corelație aleatorie. Totuși, Laurence continua să privească datele și orele din jurnale și să se gândească la Patricia care inspira viață mașinii lui, în timp ce el o evita.

În dimineața următoare, o găsi pe Patricia pe treptele din față. Privea fix școala, poate încercând să decidă dacă merita să se mai deranjeze.

— Hei, spuse el, voiam doar să știi că te susțin. Nu cred că ești satanistă.

Patricia ridică din umeri. Părul negru îi crescuse, așa că aproape îi intra sub guler.

— Oricum, de ce ar fi cineva satanist? Nu pricep. Nu poți să crezi în Satana fără să crezi în Dumnezeu, iar atunci nu faci decât să alegi partea greșită într-o importantă bătălie mitică.

Toți ceilalți elevi intraseră deja în clase. Clopoțelul suna a doua oară.

— Cred că dacă ești satanist consideri că Dumnezeu e tipul cel rău și că a rescris istoria pentru a-și crea o imagine favorabilă.

— Dacă-i adevărat, spuse Patricia, atunci nu faci decât să venerezi un tip care ar trebui să-și facă rost de o echipă de promovare mai bună.

Laurence și Patricia stătură împreună la prânz, în bibliotecă, dar nu în colțul întunecos, pentru că acolo nu era spațiu suficient pentru două persoane. Laurence încercă s-o întrebe

cum îi mergea, iar ea tăcu pur și simplu, ca și cum subiectul o aducea în stare de comă.

— Poate că ar trebui să discuți cu domnul Rose, zise băiatul.

— Poftim?

Patricia se trezi brusc din transă, cu ochii larg deschiși.

— Domnul Rose, îndrumătorul profesional. Chiar tu ai zis că ți se pare cool.

— Nu pot să vorbesc cu domnul Rose, șopti ea atât de încet, încât abia se auzi chiar și în biblioteca tăcută. El… cred că ceva nu-i în regulă cu el. Mi-a spus să… mi-a zis ceva de-a dreptul dement, cu numai două zile înainte de chestia cu sângele de pe perete. Și continui să mă gândesc că trebuie să existe un fel de legătură.

Ca s-o audă, Laurence fu nevoit să se aplece atât de mult spre ea, încât aproape că-i atinse nasul cu bărbia lui.

— Ce-a zis? șopti el.

Fata căzu pe gânduri o secundă, apoi clătină din cap.

— Nu pot nici măcar să repet. Dacă ți-aș spune ce-a zis, ai crede că inventez.

— Să știi că te-aș crede mai degrabă pe tine decât pe domnul Rose, zise Laurence și vorbea serios.

— Nu și-n privința asta, spuse Patricia. Imaginează-ți că ai spune cuiva ceva atât de incredibil, încât nimeni nu te-ar crede când te-ar auzi. Ei bine, asta e mai rău de atât.

Laurence era de-a dreptul înnebunit.

— Haide, spune-mi, insistă el. Nu poate fi chiar atât de rău.

Însă cu cât insista mai tare, cu atât ea se încăpățâna mai tare să nu-i spună, până reveni la starea ei de comă. Indiferent ce-i spusese domnul Rose, o afectase mult mai rău decât o mulțime de elevi care o acuzau că era emo și mânjea pereții cu sânge. Sfârșiră prin a sta în tăcere până se termină pauza de prânz, când trebuiră să se grăbească cu tăvile înapoi în sala de mese.

— Haide să mergem în mall după ore, zise Laurence pe când își goleau tăvile. Le putem spune alor tăi că ești la mine, iar alor mei că am plănuit ceva în aer liber. Ar fi ca pe timpuri.

— Da, spuse Patricia și se cutremură din tot corpul. Mi-ar prinde bine o ciocolată caldă. Cu vreun milion de bezele lângă ea.

— Să-i dăm drumul, atunci!

Bătură palma. Laurence se simțea de parcă și-ar fi scos un spin despre care uitase complet că-i intrase sub piele. Se îndrepta de unul singur către clasa unde urma să aibă ora de științe. Brad Chomner apăru brusc și-l prinse de gulerul hainei de la uniformă, după care-l ridică cu o singură mână, astfel că pe Laurence începură să-l doară subsuorile.

— Ar fi trebuit s-o lași în pace pe proasta emo, rosti Brad Chomner.

Îl roti pe Laurence aidoma unui aruncător de greutăți și-i dădu drumul.

11.

Cât vedea Patricia cu ochii, omătul preschimbase peisajul într-unul cenușiu. Până și pădurea interzisă de lângă casa mirodeniilor se vedea ca prin ceață, cu formele negre ale copacilor acoperite cu zăpadă viscolită de trei zile. Patricia ieșea din casă ca să meargă la școală, așa că frigul i se părea mult mai aprig decât era de fapt. Mitic, în capacitatea sa de a-ți îngheța sângele-n vene în clipa în care treci pragul ușii din față. Patricia stătea în pat și vorbea cu CH@NG3M3 sau citea teancul de cărți broșate pe care le cumpărase la vânzarea organizată de bibliotecă. Se ghemuia cu Berkley într-un colț al patului, unde se încălzea sub pătură și cuvertură. Berkley nu se mai apropiase de câteva luni de Roberta și protejarea motanului putea fi singura realizare din viața Patriciei.

Începuse să chiulească de la majoritatea orelor, deși încă își dădea toată silința la școală. Până atunci nu mai fusese nevoită să le ascundă părinților carnetul de note.

După faza cu Peretele Însângerat mai existaseră câteva incidente printre care un tablou vivant obscen cu o păpușă Barbie în vestiarul fetelor și o bombă urât mirositoare într-o pubelă. Nimeni nu putuse dovedi că Patricia fusese responsabilă, dar nimeni nu se îndoia de asta. Când Laurence îi vorbise fetei în public, încasase o bătaie soră cu moartea.

În zilele ei cele mai nebune, Patricia stătea în clasă și se întreba dacă nu cumva domnul Rose spusese adevărul. Poate că *trebuia* să-l omoare pe Laurence. Poate că era o luptă care pe

care. De câte ori se gândea să se sinucidă, de pildă cu un pumn din somniferele mamei, o parte a ei care voia să trăiască înlocuia gândul respectiv cu o imagine în care Laurence era cel care murea, ucis de ea.

Iar simpla idee de a-l ucide pe cel care-i era cel mai apropiat prieten îi făcea greață. Patricia n-avea să se sinucidă. Nici n-avea să ucidă pe nimeni.

Probabil că pur și simplu o lua razna. Își imaginase toate aiurelile alea cu vrăjitoare, dar de fapt ea era cea care lăsa toate rahaturile prin școală. N-ar fi fost surprinsă dacă familia ei ar fi reușit s-o facă să-și piardă mințile.

Aproape toate conversațiile dintre Patricia și CH@NG3M3 începeau la fel. Fata scria: „Dumnezeule, sunt atât de singură!” La care computerul îi răspundea întotdeauna: „De ce ești singură?” Iar ea încerca să-i explice.

•••

— Cred că CH@NG3M3 te place, îi spuse Laurence Patriciei când se strecurară pe ușa din metal din spatele școlii, închizând-o apoi cu gingășia cu care ar fi umblat cu un prunc, ca să nu facă nici cel mai mic zgomot.

— E bine să ai pe cineva cu care să vorbești, zise Patricia. Cred că și CH@NG3M3 are nevoie de cineva cu care să vorbească.

— Teoretic, el poate vorbi cu oricine sau cu orice computer din lume.

— Probabil că unele tipuri de input sunt mai bune decât altele, spuse Patricia.

— De input susținut.

— Da. Susținut.

Zăpada care le scârțâia sub tălpi acoperise fiecare centimetru pătrat al lumii, astfel încât orice pas însemna o coborâre lentă. Ca să-și păstreze echilibrul, Laurence și Patricia se țineau de mâini. Peisajul strălucea ca o oglindă mată.

— Unde mergem? întrebă Patricia.

Școala rămăsese undeva în urma lor. Ar fi trebuit să se întoarcă în curând dacă voiau să mai aibă speranțe să participe la ceremonia în care cei mai buni cinci elevi din ultimul an urmau să recite pasaje învățate pe de rost și să vorbească despre ce însemna pentru ei Programul Saarinian.

— Nu știu, răspunse Laurence. Cred că pe-aici prin spate există un lac. Vreau să văd dacă a înghețat. Când un lac îngheață într-un anume fel, dacă arunci pietre pe gheață loviturile se aud ca efectele sonore ale unei arme cu raze. Un fel de *piu-piu-piu*.

— Cool, zise Patricia.

Încă era nesigură în privința relației pe care o avea cu Laurence. Își petrecuseră timpul împreună, pe furiș, de câteva ori după ce luaseră prânzul în bibliotecă. Totuși, fata simțea că amândoi știau, în tainițele cele mai ascunse ale inimii, că fiecare l-ar fi abandonat pe celălalt imediat ce ar fi avut șansa de a aparține, cu adevărat, unui grup de adolescenți asemenea lor.

— Eu n-o să plec niciodată din locul ăsta.

Patricia intrase în zăpadă până la genunchi.

— Tu o să te duci la liceul tău de mate-fizică, iar eu voi rămâne aici și-mi voi pierde mințile. Voi fi într-atât de distrusă social, încât voi deveni radioactivă.

— Nu știu dacă este posibil să „devii radioactiv”, spuse Laurence. Poate dacă ești expus la anumiți izotopi, dar în cazul ăla cel mai probabil că nu vei supraviețui.

— Mi-aș dori să pot dormi vreo cinci ani și să mă trezesc adultă.

Patricia lovi cu vârful pantofului în pământul înghețat.

— Și, în somn, învăț toate chestiile pe care ar trebui să le-nvățăm în liceu.

— Eu mi-aș dori să devin invizibil. Sau poate să devin un metamorfic, zise Laurence. Viața ar fi destul de cool dacă aș fi metamorfic. Exceptând cazul în care aș uita cum trebuie să arăt de fapt și n-aș mai putea reveni niciodată la forma mea originală. Asta ar fi nașpa.

— Dar dacă ai putea schimba doar felul cum te văd alții? Adică, știi, ei să te vadă ca pe un iepure înalt de treizeci de metri, pentru că așa vrei tu. Un iepure cu cap de aligator.

— Însă tu ai rămâne de fapt același, nu? Doar pentru ceilalți ai părea altfel.

— Da, așa ceva.

— Ar fi o prostie sinistră. Păi, în cele din urmă cineva te va atinge și atunci vor ști adevărul. După care nimeni nu ți-ar mai privi iluziile cu seriozitate. Nu, n-are niciun rost dacă nu te poți schimba fizic.

— Nu știu, spuse Patricia. Depinde de ceea ce-ncerci să faci. În plus, cum ar fi dacă i-ai putea face pe oameni să vadă ori s-audă orice ai vrea tu și dacă ai putea afecta percepțiile altora? Asta ar fi cool, nu crezi?

— Da, răspunse Laurence și căzu pe gânduri o secundă. Asta ar fi cool.

Ajunseră la un pârâu pe care niciunul dintre ei nu-și amintea să-l mai fi văzut vreodată. Era acoperit cu un strat alb și pietrele care răzbeau prin el semănau cu safirele false din colierul pe care Roberta i-l dăruise Patriciei de Crăciun. Curentul puternic împiedica apa să înghețe, cu excepția pojghiței subțiri de la suprafață.

— De unde naiba a apărut ăsta?

Laurence lovi pojghița cu piciorul și sparse o bucățică.

— Cred că nu-i deloc adânc, spuse Patricia, și că-l poți traversa ușor. Poți să calci de pe o piatră pe alta fără nicio problemă, doar că acum pietrele sunt înghețate și alunecoase.

— Ce rahat! zise Laurence, se lăsă pe vine ca să examineze pârâul și aproape își udă turul pantalonilor în pământul mocirlos. Ce rost are să chiulim de la școală dacă nu putem face sunete de laser pe gheață?

— Ar trebui să ne întoarcem, spuse Patricia.

Porniră înapoi. De data asta nu se mai țineau de mâini, ca și cum eșecul expediției i-ar fi despărțit cumva. Fata alunecă și căzu în genunchi, rupându-și colanții și julindu-și pielea. Laurence se aplecă să o ajute, dar ea scutură din cap și se ridică singură.

Aceasta, înțelese Patricia, era o metaforă a relației cu Laurence. El avea să fie înțelegător și prietenos atâta timp cât ceva părea o mare aventură, dar se retrăgea în clipa în care te împotmoleai sau lucrurile deveneau mai stranii decât te așteptaseși. Nu puteai prezice niciodată cu care Laurence te vei alege.

Patricia își spuse că nu se poate încrede în el. Pur și simplu nu putea și trebuia să se obișnuiască cu ideea. Se simțea de parcă ar fi luat o decizie definitivă.

— Cred că posibilitatea de a controla simțurile altora ar bate absolut totul, până și pe metamorfici, vorbi Laurence pe neașteptate. Cui îi pasă cum arăți atâta timp cât poți controla cum te percep cei din jur? Ai putea fi diform, și complet întors

pe dos, însă n-ar conta. Cheia este controlul tactilului, nu doar al vizualului.

— Mda.

Patricia iuți pasul spre parcarea din spatele școlii, astfel că Laurence trebui să se grăbească s-o ajungă din urmă.

— Dar ai ști ce ești de fapt și asta-i tot ce contează, continuă ea.

După ce traversară pietrișul amestecat cu noroi și zăpadă topită din parcare, constatară că nu mai puteau deschide ușa din spatele școlii. Fusese încuiată? Înghețase și se înțepenise? Patricia și Laurence traseră împreună de ea, fiindcă intrarea din față era tocmai pe partea cealaltă a clădirii și cu siguranță ar fi fost prinși. Laurence își puse o talpă pe peretele din piatră albă și se încordă cu toată puterea lui pentru alergări și alte probe atletice, dar mai degrabă alte probe atletice. Patricia smuci de clanța cu muchii ascuțite, care avea forma unui suport de etajeră. Amândoi traseră cât putură de tare, apoi ușa se deschise brusc. Cineva dinăuntru râdea. Înainte să cadă în fund Laurence și Patricia întrezăriră imaginea unor mocasini, care nu făceau parte din uniformă, și trei perechi de mâini durdulii. Cei care ținuseră ușa închisă pe dinăuntru începură să râdă și mai tare când Laurence și Patricia încercară să se ridice, după care o formă albastră se arcui spre ei, iar fata abia avu timp să recunoască o găleată de plastic înainte ca un jet de apă să-i împroaște și să-i ude până la piele. Cineva făcea fotografii.

12.

După ce fusese otrăvit în mall, Theodolphus nu mai mâncase înghețată și nici acum nu merita să mănânce, înghețata era pentru asasinii care-și îndeplineau misiunile. Cu toate acestea, continua să-și imagineze ce gust ar fi avut, cum i s-ar fi topit pe limbă și cum ar fi simțit o nebunie de arome. Nu se mai încredea în înghețată, însă avea nevoie de ea.

Ei bine, așa să fie! Theodolphus ieși și urcă în automobilul lui Nissan Stanza, respingând cu o fluturare din mână obișnuitele tentative de flirt ale proprietăresei. Conduse ore-n șir, traversând înainte și înapoi granițe statale, dând ocoluri, virând

brusc și revenind pe propriile-i urme, pe scurt, folosindu-se de toate șiretlicurile pe care le știa. Ajunse la un mic magazin, la două state depărtare, de unde cumpără o cutie de o jumătate de kilogram de înghețată Ben & Jerry, o aromă care purta numele unei celebrități. O mâncă la volan, cu o furculiță de plastic luată din torpedo.

— Nu merit înghețata, repeta el cu fiecare îmbucătură, până începu să plângă. Nu merit înghețată.

Suspină.

Câteva zile mai târziu, în timp ce privea peste biroul său o fetiță blondă și furioasă, Carrie Danning, Theodolphus își dădu seama că lucra ca îndrumător profesional școlar de aproape șase luni, adică o perioadă de douăsprezece ori mai lungă decât la orice job normal pe care-l avusese vreodată. Pentru întâia oară deținea mai mult de două perechi de ciorapi.

Lucrul cel mai îngrozitor era că începuse cumva să-i *pese* de copiii aceștia și de problemele lor ridicole. Poate tocmai din cauză că investise atâta timp, dorea să vadă cum se va termina totul. Își făcea griji în privința politicii din școală. Îl frământa ideea că aveau însemnătate dezbaterile pe tema dacă să le permită elevilor să promoveze chiar dacă nu absolviseră testele decât parțial. Avea coșmaruri teribile legate de participările la întâlnirile între profesori și părinți.

Carrie Danning îi spunea că renunțase la ideea de a fi prietenă cu Macy Firestone, care era o persoană toxică, iar Theodolphus încuviința din cap fără s-o asculte cu adevărat.

Dacă erai membru al Ordinului Fără Nume, ca Theodolphus, nu-ți vedeai prea mult colegii, cu excepția întrunirilor care se țineau la fiecare cinci ani, dar primeai buletine informative prin semne în iarba uscată din jur sau oscioare omenești într-un pantof, care te anunțau dacă cineva avansase în ierarhie sau ucisese în mod spectaculos în ultima vreme. Până acum, toți colegii lui – inclusiv cel care-i otrăvise înghețata și-l prevenise să nu le facă niciun rău direct celor doi copii – vor fi primit deja în șepci sau în torpedouri, mici creaturi lipsite de picioare, care să-i anunțe că Theodolphus trecea prin pauza cea mai lungă dintre toate pauzele.

Ceva catifelat și roșu se afla în sertarul pe jumătate deschis al biroului lui Theodolphus. Pentru o secundă, fu sigur că era o bucată de mătase înmuiată în sânge primită din partea

Ordinului, care semnifica retrogradarea lui. Era de fapt un plic de culoare crem, tivit cu roșu, cu un cartonaș înăuntru. Îl informa că Districtul îl nominalizase la premiul de Educatorul Anului și primise o invitație la ceremonia de acordare a premiilor, la care urma să se poarte cravată neagră și să se consume animale și păsări crescute la fermă. Theodolphus aproape că plânse în fața lui Carrie Danning. Într-un fel sau altul, trebuia să pună capăt poveștii acesteia. Indiferent de costuri, trebuia să-și recupereze viața.

13.

Laurence își văzu părinții ieșind din cabinetul domnului Rose ziua-n amiaza mare. Păreau alarmați – literalmente, de parcă o alarmă s-ar fi declanșat chiar lângă ei și urechile încă le-ar fi țiuit. Nu-l priviră și nici nu-i recunoscură în alt fel prezența, ci se grăbiră să iasă din școală și să urce în mașină.

Laurence dădu buzna în cabinetul domnului Rose fără să bată la ușă.

— Ce le-ați spus părinților mei?

— E la fel de confidențial ca toate conversațiile pe care le purtăm noi doi în această încăpere.

Domnul Rose zâmbi și se lăsă pe spate în fotoliul lui.

— Dumneavoastră nu sunteți terapeut, zise Laurence. Și nici n-ar trebui să pretindeți că sunteți.

— Părinții dumitale sunt îngrijorați, spuse domnul Rose. Ești unul dintre elevii cei mai înzestrați și mai inteligenți pe care i-am avut vreodată în școala asta.

— Ce le-ați spus părinților mei? întrebă băiatul. Și ce i-ați spus Patriciei, înainte? Ea tot nu vrea să-mi spună, dar a dat-o peste cap.

— Asta n-are nicio legătură cu Patricia, răspunse domnul Rose. Discutăm despre tine.

— Ba nu, discutăm despre dumneavoastră.

Laurence se gândea la Patricia, care arăta de parcă vedea o stafie ori de câte ori îl menționa el pe domnul Rose. Se gândea și la felul cum îl studiase îndrumătorul mai demult, ca pe o insectă. Lucrurile începeau să se pună cap la cap.

— Ați spus ceva care i-a speriat rău pe ai mei, la fel cum ați speriat-o și pe Patricia. Ce ați spus?

— Ți-am zis, notele pe care le-ai obținut la teste sunt excepționale. Dar atitudinea ta? Amenință să strice totul.

— Cred că sunt norocos că tocmai ați promis că tot ce spun în camera asta rămâne secret. Pot, așadar, să vă spun că sunteți un prefăcut. Nu sunteți cel mai cool adult din școală, ci un soi de trol care se ascunde în cabinetul ăsta mic, de tot rahatul, și se joacă cu mințile oamenilor. Părinții mei sunt oameni slabi și ușor de manipulat, fiindcă viața le-a distrus spiritul, și de aceea credeți că sunt ținte ușoare. Am venit să vă spun că nu sunt, și nici Patricia nu este. Am eu grijă să vă dau de gol.

Domnului Rose îi tremurau mâinile.

— Am înțeles. În cazul acesta, ceea ce va urma este rezultatul acțiunilor tale. La revedere, domnule Armstead.

Părinții lui Laurence nu erau acasă când ajunse el, așa că trebui să se mulțumească cu niște resturi de pizza congelată. Pe la ora 22:00, coborî la parter și-și surprinse părinții consultând niște broșuri pe care le ascunseră imediat cum îi auziră pașii.

— La ce vă uitați? întrebă Laurence.

— Niște…, începu tatăl.

— Niște materiale, spuse mama.

A doua zi, îl treziră imediat după răsăritul zorilor și-i spuseră că în ziua aceea nu mergea la școală. Îl instalară pe bancheta din spate a berlinei lor și tatăl lui începu să șofeze de parcă ar fi fost urmărit de o rachetă cu detecție termică.

— Unde mergem? îi întrebă Laurence, dar ei se mulțumiră să privească prin parbriz.

Intrară într-un Connecticut atât de mohorât, cu autostrada interstatală mărginită de ziduri de piatră, după care cotiră pe o serie de drumuri locale, mai întâi asfaltate, apoi din pământ bătătorit și în cele din urmă doar acoperite cu pietriș. Mestecenii fremătau și murmurau, de parcă ar fi încercat să-i spună lui Laurence ceva, apoi zări indicatorul: „COLDWATER: Școală militară de reformare. Redeschisă cu management nou”. Opriră pe un platou stâncos, înconjurați de jeepuri ponosite; în stânga lor se antrena o formație de douăzeci-treizeci de adolescenți, care puteau oricând să măture pe jos cu Brad Chomner.

Iar dincolo de băieții care executau sărituri cu forfecare, un steag american uriaș, era coborât în bernă.

— Cred că glumiți, le spuse Laurence părinților săi.

Ei mormăiră că nu le lăsase de ales, din cauza comportamentului lui perturbator, și că avea să încerce școala asta pentru câteva zile, ca să vadă dacă Academia Coldwater putea fi o opțiune ca liceu – în locul liceului de mate-fizică, unde ar fi învățat pur și simplu mai multe moduri de a-i perturba pe ceilalți.

Ce dracu' le spusese domnul Rose? Că fabrica o bombă?

Creierul lui Laurence era la fel de încins și de lipsit de oxigen ca interiorul mașinii. Simțea o durere acută, de parcă viața i-ar fi fost distrusă și nu mai avea niciun viitor. Părinții lui porniseră deja pe aleea nepietruită către buncărul din beton care anunța „COMANDANT”, fără să-l aștepte și pe el. Laurence alergă după ei, strigându-le că nu puteau face așa ceva și că deja primise acordul unei școli, ce dracu'?

— Noua și îmbunătățita Academie Coldwater își ajută elevii să-și atingă întregul potențial, rosti comandantul Michael Peterbitter, care stătea bățos la biroul lui din imitație de lemn, pe colțul căruia un computer rula Windows XP.

Laurence nu se putu abține să nu pufnească.

— Noi considerăm disciplina un mijloc, nu un scop, urmă Peterbitter, care avea mustața răsucită ca niște toarte, nasul ars de soare și părul tuns periuță. Noi credem în vechiul ideal al unei minți sănătoase într-un corp sănătos. Pun prinsoare că abia-l veți mai recunoaște pe Larry după un semestru petrecut aici.

Bla-bla, condiție fizică, cum să dezasamblezi o pușcă în mai puțin de două minute, respect de sine, bla. În cele din urmă, Peterbitter vru să știe dacă existau întrebări.

— Una singură, zise Laurence. Cine a murit?

— Aceasta este o problemă delicată și regretăm profund…

— Pentru că asta înseamnă coborârea drapelului în bernă, nu? De fapt, câți copii a omorât uimitoarea dumneavoastră școală?

— Unii nu rezistă modului de studiu riguros și complex pe care-l oferim noi.

Peterbitter adoptă o expresie sobră, dar îl fulgeră pe Laurence cu privirea înainte să continue:

— Când li se oferă să opteze între dezvoltarea într-un mediu puternic și autodistrugerea inutilă, unii vor alege întotdeauna autodistrugerea.

— Noi plecăm acum.

Mama lui Laurence îl atinse pe braț.

— Grozav, spuse băiatul. Sunt gata.

Însă acel „noi” nu-l includea și pe el. Nu pentru prima dată, Laurence se gândi că aceea era una dintre enervantele caracteristici ascunse ale limbii engleze. Foarte asemănătoare cu incapacitatea de a distinge între „x-sau” și „și/sau”, lipsa unei delimitări între „x-noi” și „în-noi” era o conspirație a confuziilor, menită să stânjenească și să exacerbeze presiunea celorlalți – ba oamenii încercau să te includă în „noi” al lor fără să-ți fi cerut consimțământul, ba tu credeai că te-a inclus, ca apoi să te trezești lăsat pe dinafară. Laurence reflecta la această nedreptate lingvistică în timp ce-și privea părinții întorcându-se la mașină fără el, prin parcarea ce scrâșnea sub tălpi.

Peterbitter afișa un rânjet plictisit.

— Așadar, ți se spune Larry?

Laurence conștientiză deodată că prea mulți mardeiași enormi îl fixau deja cu privirile de pe peluza din față, concentrându-se precum rugbiștii asupra mingii aflate în mișcare.

— Nu, băga-mi-aș, eu nu sunt Larry.

— Ai dreptate. Din clipa asta te numești B2725Q, dar oamenii îți vor spune Jeg. Câștigi dreptul de a fi numit Larry când vei ajunge la Nivelul Unu, dar acum ești la Nivelul Zero.

Peterbitter miji ochii spre adolescenții care făceau flotări și chemă un instructor. Acesta sosi în pas alergător. Peterbitter i-l prezentă pe Jeg lui Dickers, unul dintre seniori și unul dintre locotenenții lui de încredere.

— Haide, Jeg, spuse Dickers. O să-ți găsesc un pat. Peste o oră este festivitatea drapelului de după-amiază.

Avea capul mare, părul roșcat îi era tuns periuță și părea să aibă mai mult de optsprezece ani.

Pe când mergeau spre „cazărmi”, Laurence observă că una dintre clădirile cu săli de clasă avea scânduri bătute în ferestre, iar în zidurile altora se vedeau crăpături. Adolescenți în salopete de camuflaj alergau pe lângă clădiri fără să fie așezați în formație, iar în spatele unui hambar dărăpănat, se vedea, pe jumătate asamblată, o armă automată cu calibrul de 12,7 mm. Laurence era de părere că această organizație militară n-ar fi putut apăra nici măcar o acadea. Singurul lucru aparent nou era

sârma ghimpată care se ridica deasupra gardului electric din jurul campusului.

— Mda, zise Dickers observându-i privirea, au încercat unii să fugă. Statul a fost cât pe aici să închidă școala astă-vară, dar asta se întâmpla înainte de noul management.

După aceea îi spuse că viața era destul de dulce odată ce ajungeai la Nivelul Trei. Aveai dreptul în fiecare zi la o oră de computer fără monitorizare, iar școala tocmai cumpărase *Commando Squad* (un joc pe care Laurence îl terminase într-o singură zi, cu doi ani în urmă). La Nivelul Patru, nivelul de ofițer, puteai uneori, după stingere, să vizionezi filme în apartamentul lui Peterbitter, dar acesta era un secret pe care, sub nicio formă, Dickers nu i-l spuse lui Laurence. Cel mai important era să nu fii retrogradat la Nivelul Minus-Unu, fiindcă Dickers nu putea garanta că scăpaseră de toți stafilococii din Carcera de Izolare. Dickers nu-i povestise lui Laurence nici despre stafilococi, tot așa cum nu-i povestise despre filmele de acțiune (despre popcornul făcut la microunde și pizza livrată din exterior) pentru cei de la Nivelul Patru. Laurence îi spuse că secretele lui aveau să moară odată cu Laurence, ceea ce era probabil adevărat.

— El este Jeg, îi anunță Dickers pe cei zece-doisprezece adolescenți bine făcuți din dormitorul mic cu pereți albi dintr-o clădire din cărămidă. Unii se dezbrăcau de echipamentele sportive, alții se ștergeau după baie și alții se îmbrăcau în salopete de camuflaj.

— O să stea aici câteva zile, să vedem cum se-acomodează. Are nevoie de-un pat și de niște echipamente. Să vă purtați frumos cu el, fetelor.

După aceea Dickers dispăru.

Laurence își îndreptă umerii, străduindu-se să dea impresia de siguranță de sine.

— Salut! Se pare că eu sunt Jeg. Mi s-a spus și mai rău în ultima săptămână. Unde ar trebui să dorm? Zicea că aveți un pat liber?

Încăperea era poate de trei ori mai mare decât dormitorul lui de acasă, iar paturile suprapuse erau pe atât de apropiate între ele, pe cât își imagina Laurence că ar fi fost într-un submarin. Nu putea respira aerul care mirosea a metan și azot și nu era sigur că va fi în stare să doarmă acolo. Îl luă cu amețeli.

— Nu.

Un tip care se tatua singur pe piept și care avusese nasul spart de multe ori se dădu jos din pat. Era uriaș pe lângă Laurence.

— N-avem niciun pat liber. Te cheamă Jeg? Atunci dormi pe jos.

Arătă spre colțul întunecos al camerei unde un păianjen își țesuse o pânză nouă. Laurence căută din ochi un pat neocupat, dar nu putea vedea dincolo de cercul de băieți voinici care-l înconjuraseră.

Acea parte a creierului lui Laurence care analiza totul îi spunea că își băteau joc de el. Asta făcea parte din programul „Te punem noi cu botul pe labe” și, de asemenea, era o dinamică socială normală. „Nu-i lua în seamă”, își spuse.

Însă din gura lui se auziră cuvintele:

— Dar tipul care-a murit? N-aș putea primi eu patul lui?

„Probabil că n-a fost tocmai bine ce-am zis”.

— Nici vorbă, gagiule, zise cineva din spatele camerei, cu glas hârâit ca de camionagiu de patruzeci de ani. Să nu vorbești nerespectuos despre Murph. Să nu te pișii pe memoria camaradului nostru căzut. Spune-mi că n-am auzit eu bine.

— Acum ai pus-o, zise cel cu nasul spart. Acum ai pus-o.

— Mă doare-n cur de prietenul vostru idiot! răcni Laurence în timp ce ei îl luară pe sus, astfel că putea să vadă petele de pe saltelele paturilor suprapuse și crăpăturile adânci din grinzile de rezistență ale tavanului. Locul ăsta i-o fi venit lui de hac, dar nu-mi va veni și mie. M-ați auzit? Eu mă car de-aici.

Glasul i se frânse. Tuburile de neon se repeziră spre fața lui și se încordă înainte ca cioburile să-i străpungă pielea, apoi se roti și auzi ovații în jur. Cedă până la urmă înaintea panicii, când carapacea subțire a furiei se crăpă, și începu să urle răgușit, când fu aruncat în gol, cu capul înainte.

14.

Patricia: Unde-i Laurence?

CH@NG3M3: Nu știu, nu s-a logat de câteva zile.

Patricia: Mă-ngrijorează. Să nu i se fi întâmplat ceva.

CH@NG3M3: Adesea, îngrijorarea este simptomul informațiilor imperfecte.

•••

Patricia telefonă acasă la Laurence ca să afle ce se întâmplase. Îi răspunse mama lui.

— Asta e numai vina ta, zise ea.

Apoi închise.

După o jumătate de oră, telefonul sună în locuința Patriciei și tatăl ei ridică receptorul. O salută pe mama lui Laurence și, pe tot parcursul conversației, continuă să exclame:

— Vai! Vai de mine! Înțeleg…

După ce închise, anunță că Patricia era consemnată, pe termen nedefinit. În momentul acela, Roberta era prea ocupată cu spectacolul de music-hall de la liceu și cu temele pentru acasă ca să-i mai aducă mâncare, așa încât părinții începură din nou să-i împingă tava pe sub ușă. Mama o anunță că de data asta aveau să renunțe definitiv la a-și mai irosi timpul cu ea.

•••

Patricia: Mă tot întreb dacă n-ar fi trebuit să-i spun lui Laurence toată povestea – despre ce mi-a zis domnul Rose.

CH@NG3M3: Și ce crezi că s-ar fi întâmplat dacă i-ai fi spus?

Patricia: Probabil nu m-ar fi crezut. M-ar fi considerat nebună. De aceea era capcana perfectă. Eu pierd, indiferent ce-aș face.

CH@NG3M3: Capcana care poate fi ignorată nu este o capcană.

Patricia: Ce-ai spus?

CH@NG3M3: Capcana care poate fi ignorată nu este o capcană.

Patricia: Ciudată afirmație. Presupun că o capcană bună ar trebui să fie camuflată, ca să nu-ți dai seama c-o să cazi în ea. Pe de altă parte, trebuie să vrei să cazi în ea. O capcană care nu te face să vrei asta nu-i cine știe ce capcană. Și, odată prins, n-ai mai putea ignora capcana, fiindcă ești blocat acolo. Prin urmare, o capcană care nu-ți atrage atenția este un eșec. Cred c-am înțeles.

CH@NG3M3: Societatea înseamnă alegerea între libertatea definită de altcineva și sclavia definită de tine.

•••

Academia Canterbury mirosea atât de rău, încât pe Patricia o usturau nările. Se aștepta ca dintr-o clipă în alta să se

declanșeze alarma de incendiu, într-atât de arzător era mirosul, chiar și într-o zi geroasă. Nimeni nu-i putea găsi sursa. Mirosea de parcă murise cineva.

Duhoarea o amețea pe Patricia, la fel ca pe toți ceilalți. Bănuia că așa te simțeai când erai beat. Îl vedea mereu pe domnul Rose observând-o prin ușa deschisă a cabinetului său, în fiecare pauză. În toaleta fetelor, Dorothy Glass și Macy Firestone o înhățară de brațe și o împinseră până o lipiră de oglinda mânjită cu niște secreții pe care nici nu le putea numi.

— Spune-ne ce-ai făcut! șuierară ele.

Patricia își ținu respirația până îi dădură drumul.

La prânz, nu putu rezista duhorii din bibliotecă. Continua să se gândească la felul cum o privea domnul Rose când credea că nu-l vede. Era sigură: el era responsabil pentru dispariția lui Laurence și pentru norul acesta fetid care-ți întorcea stomacul pe dos. Nu era o coincidență. Siguranța ei înfrânse precauția.

Porni pe coridor, iar dulapurile păreau că vibrează la fiecare pas, și nici că-i mai păsa de miasma morții care-i umplea plămânii.

În clipa în care ajunse la ușa lui, o frază îi apăru în minte: „Capcana care poate fi ignorată nu este o capcană”. Își ținu respirația – poate că CH@NG3M3 era mai înțelept decât credea –, apoi inspiră iarăși, și duhoarea înnebunitoare îi pătrunse din nou în nări. Avea să înfrunte monstrul, odată pentru totdeauna.

— Domnișoara Delfine.

Domnul Rose ridică ochii de la computer și-i făcu semn să ia loc pe cel mai apropiat scaun din fața lui. Mirosul era și mai intens acolo, în birou, dar pe el nu părea să-l deranjeze.

— E o adevărată plăcere să vă întâlnesc.

Ușa se închise în urma fetei.

Duhoarea era mai presus de orice descriere. Patricia putea la fel de bine să fie lovită în nas, din nou și din nou.

— Ăăă, bun, zise ea și încercă să stea nemișcată, dar se tot foia; cu siguranță era chiar lângă sursa fetidului miros. Sper că nu vă deranjez într-un moment nepotrivit.

— Sunt mereu aici la dispoziția ta, la fel cum sunt pentru toți ceilalți elevi din școală. Ce te frământă?

— Mă-ntrebam... ăăă, despre Laurence. Nu l-am mai văzut de marți, iar azi e vineri și mi se pare ciudat că nimeni nici măcar

nu i-a pomenit numele. Mă... ăăă, întrebam dacă știți ce i s-a întâmplat.

Domnul Rose își așeză palma stângă pe birou.

— Știu la fel de multe ca tine.

Cu mâna dreaptă făcea ceva sub birou. Patricia își dădu seama că „Știu la fel de multe ca tine" putea fi o frază periculoasă, întrucât existau multe lucruri pe care le știau amândoi. Sau poate că sugera că știa tot ce făcea ea. *Capcană capcană capcană*.

— Bine atunci.

Patricia se sprijini cu ambele mâini în scaun și se ridică.

Domnul Rose continua să țină o mână sub tăblia mesei. Încerca să fie subtil în privința ocupației lui din momentul acela.

— Așteaptă o clipă, domnișoară Delfine, zise el cu un glas care-ți zgâria auzul. Acum, că ai pomenit de domnul Armstead, îmi amintesc într-adevăr de conversația pe care am purtat-o acum câteva săptămâni.

Cu mâna liberă, indică scaunul gol.

— Vă referiți la cea despre care ați spus că n-o vom mai menționa niciodată?

Patricia rezistă impulsului de a-i da ascultare și-a se reașeza pe scaun. În loc de asta, se retrase un pas.

— Ei bine, dacă cineva ar deduce că ai decis să ignori sfatul pe care ți l-am dat cu ocazia acelei conversații, ar putea crede că am decis să iau chestiunea în propriile mâini. Teoretic vorbind.

Zâmbi oarecum, dar într-un fel nefiresc.

— Sunteți un individ revoltător.

Patricia ajunsese la ușă. Clanța era blocată.

— Nu vă cred. Sunteți pur și simplu un nebun, un nebun bătrân, un nebun manipulator, zise ea și trase de clanță cu toată puterea. Dacă i-ați făcut *orice* lui Laurence – își auzi tonul ridicându-se –, atunci vă promit că o să vă *vânez* și-o să-mi folosesc toate așa-zisele puteri vrăjitorești ca să vă fac bucăți.

Ușa se deschise zdruncinându-se, tocmai când spunea partea despre puterile vrăjitorești.

În spatele ei se auzi un bufnet, ca și când căzuse un obiect greu și moale. Când se întoarse, văzu pe scaunul pe care tocmai stătuse o blană umedă și colți dezveliți în agonie. Duhoarea teribilă a zilei se simți mai intens ca niciodată când se uită la

ghemotocul de blană însângerată. Abia putu distinge un ochi acvilin încețoșat, care o privea pe sub brațul cel mai apropiat al scaunului.

— Dumnezeule! exclamă domnul Rose suficient de tare ca să reverbereze prin coridorul aglomerat. Ce ai *făcut*?

Patricia se întoarse și văzu elevi care se holbau la ea din toate părțile. Întreaga școală tocmai o auzise amenințându-l cu vrăjitorie și violență pe domnul Rose, după care păruse să arunce pe scaunul lui un animal mort și urât mirositor. Orice-ar fi făcut, n-avea cum să se termine cu bine.

O luă la fugă. Ușa spre parcarea din spate se deschise cu un trosnet al barei antipanică și Patricia ieși în frig. Alunecă la vale. Pârâul care-i oprise pe Laurence și pe ea să ajungă la lacul *piu-piu-piu* încă era înghețat, chiar și în martie, iar fata șovăi. Auzea strigăte în urma ei. O numeau în toate felurile. Păși pe piatra cea mai netedă și fu gata să cadă în apă. Își recăpătă echilibrul și păși pe piatra următoare, care se dislocă. Fu cât pe ce să cadă în nas, dar, cumva, își transformă căderea într-un pas înainte. Călcă pe altă piatră, apoi pe alta și în cele din urmă ajunse, clătinându-se, pe malul celălalt. Strigătele erau mai puternice și îndreptate în direcția ei. Cineva îi zărise puloverul de la uniformă. Alergă mai departe, pierzându-și urma printre copaci.

Pădurea nu era una adevărată, pentru că se găsea aproape de drumuri și de clădiri. Îi puteai spune pădure doar dacă vârfurile copacilor acopereau cerul și, dacă în orice direcție ai fi privit, ai fi văzut același peisaj. Însă dacă putea să ajungă la lac și să-l traverseze, fără să cadă în apă și să moară înghețată, ar ajunge într-o pădure cu adevărat deasă. Nimeni n-ar mai fi găsit-o niciodată.

Pe când se împleticea vertiginos la jumătatea lacului, gândi: „Nu mai pot să mă întorc acasă sau să-mi revăd familia”. Gheața ceda. Sări pe o porțiune stabilă și continuă să sară, aterizând de fiecare dată pe vârfurile picioarelor. Gheața trosnea și se crăpa în toate direcțiile. Patricia atinse malul opus în clipa în care cei porniți pe urmele ei ajunseră la lac, apoi alergă în liziera pădurii. Instinctul o făcu să se îndepărteze de centrele comerciale, de drumurile secundare, de cartierele de vile și de terenurile de golf și continua să lărgească tot mai mult paravanul de copaci din jurul ei.

Crengi joase și tufe îi agățară fusta, făcând-o să cadă de câteva ori în patru labe, și transpiră atât de rău, încât înghență complet. Începuse să gâfâie și, în cele din urmă, fu silită să se oprească din alergat și să inspire adânc aerul tăios de rece. Era fericită că putea să respire din nou după o zi de miasme îngrozitoare, chiar dacă avea să se îmbolnăvească de pneumonie.

Se cățără într-un copac și se ghemui cât mai strâns în adăpostul oferit de locul din care se ramificau ramurile sale cele mai de sus. Își închise telefonul și-i scoase bateria.

Dacă Laurence chiar era mort? El era singura persoană cu care putea rezista să vorbească și probabil că alta nici n-avea să mai existe. La gândul morții lui, Patricia simți o neliniște teribilă în adâncul sufletului și un sâmbure de vinovăție, ca și cum l-ar fi ucis chiar ea.

Dar n-o făcuse. Și domnul Rose nu-i spusese decât o grămadă de rahaturi.

Perfect. Prin urmare, dacă Laurence mai era în viață, atunci dăduse de necaz. Trebuia să-l ajute într-un fel sau altul.

Soarele dispăru. Aerul înghență și Patricia nu se putea opri din tremurat. Ca să nu o audă nimeni în caz că s-ar fi aflat cineva în apropiere, trebui să depună un efort considerabil ca să nu-i clănțăne dinții.

Voci crescură în intensitate, apoi scăzură. În câteva rânduri, zări o lanternă în beznă. O dată auzi un câine mârâind, dornic să-și răzbune ruda ucisă. Pentru că Patricia era destul de sigură că în cabinetul domnului Rose fusese un câine. Probabil că nemernicul îl vârâse sub podea cu o noapte în urmă, ca să aibă timp să putrezească.

Glasul Robertei o smulse din visul în care lunecase pe jumătate.

— Hei, Trish, știu că m-auzi, așa că termină cu joaca. Toți vrem să mergem acasă, iar tu ești egoistă ca de obicei. Pentru chestia asta, am pierdut repetițiile la Grease. Mama și tata sunt îngrijorați de moarte.

Patricia își ținu răsuflarea. Își dorea din toată inima să nu radieze căldură corporală, să se facă mică-mică, să dispară în trunchiul copacului.

— N-ai învățat niciodată secretul, spuse Roberta. Nu știi cum să fii nebună de legat și să scapi cu fața curată. Toți ceilalți o

fac. Doar nu credeai că ei sunt sănătoși la cap, nu? Niciunul nu-i așa! Toți sunt mai țăcăniți decât noi două la un loc. Doar că ei știu să se prefacă. Și tu ai putea să te prefaci, dar ai preferat să ne torturezi pe noi. Asta-i definiția răului: să nu te prefaci, așa cum face toată lumea. Pentru că noi, nebunii, nu suportăm când altcineva îngăduie să i se vadă nebunia. Parcă avem furnici sub piele. Trebuie să te distrugem. Nu e nimic personal.

Patricia își dădu seama că plângea. Lacrimile îi înghețau pe obraji. Perfect. Putea să plângă, dar n-avea voie să suspine. Nu trebuia să scoată niciun sunet. Laurence avea nevoie de ajutorul ei.

— N-o să te mint.

Glasul Robertei se auzea din ce în ce mai aproape. I se părea că era chiar sub ea, că o privea de dedesubt.

— De data asta nu mai scapi. Nimeni n-o să-ți șteargă trecutul cu buretele. Totuși, mama și tata merită liniște. De dragul lor, încetează. Cu cât te vor vedea mai repede crucificată, așa cum meriți, cu atât mai repede pot începe să se vindece.

Glasul se auzea din ce în ce mai slab. Patricia își asumă riscul unei răsuflări. Începu să creadă că Roberta știa unde era și că doar se juca cu ea.

Noaptea se încețoșă. Fata pierdu noțiunea timpului. Din când în când, se auzeau glasuri tot mai aproape, apoi tot mai departe. În depărtare se vedeau lumini mișcându-se.

Patricia reuși să ațipească de câteva ori, dar tresărea și se trezea, temându-se că va face prea mult zgomot sau că va cădea din copac. Picioarele însă îi amorțiseră și-și simțea una dintre glezne de mărimea unei bile de bowling. O creangă îi intra în spate și durerea o scotea din minți. Iar gândul acela nu făcu decât să-i reamintească spusele Robertei.

Riscă să se miște doar cât să-și dezmorțească picioarele, după care își scoase un pantof, ca să-și maseze laba piciorului drept, pe care n-o mai simțea deloc. Pantoful lunecă de pe creanga pe care-l pusese și căzu, foșnind zgomotos printre ramuri până ajunse jos.

Doi bărbați se apropiară de copac; unul insista că auzise un zgomot. Celălalt continua să spună că nu fusese decât închipuirea lui sau una dintre blestematele de creaturi ale pădurii care făceau ce fac ele prin păduri de obicei. Apoi găsiră pantoful.

— Este al ei?
— De unde să știu? Probabil.
— Iisuse! Ratez *Daily Show*. Bun, deci a alergat pe aici și și-a pierdut un pantof.
— Cred că da. Cât de departe ar fi putut ajunge cu un singur pantof?
— Pe pământul ăsta plin de pietre? Pe gerul ăsta? Nu prea departe.
— Perfect. Haide să-i anunțăm pe ceilalți. Cu puțin noroc, putem fi acasă până la miezul nopții.
O pasăre micuță se așeză lângă Patricia.
— Bună, ciripi ea. Bună, bună.
Patricia clătină din cap, deoarece nu putea să facă niciun zgomot. Totuși, trecuse de momentul ăla.
— Bună, zise ea.
Și, slăvite fie toate păsările din cer, cuvântul i se auzi precum un alt ciripit de pasăre.
— Ah. Poți să vorbești. Cred c-am auzit de tine.
— Serios?
Fără să vrea, Patricia se simți măgulită.
— Ești destul de faimoasă prin părțile astea. Așadar, ai decis să-ți faci cuibul în copaci, ca orice ființă rațională?
Pasărea țopăi mai aproape de Patricia și începu să o studieze. Era o gaiță albastră, sau ceva asemănător, cu dungi strălucitoare pe aripile negre, cu cap albastru alungit și creastă albă. Se întoarse ca s-o poată examina cu un ochi cât un bob de mac.
— Nu, zise Patricia. Mă ascund. Toți mă caută. Vor să-mi facă rău.
— Ah, am trecut și eu prin asta, zise pasărea, înclină capul, după care o privi din nou. Cred că ascunsul prin copaci ar funcționa mai bine dacă ai putea zbura. Dar tu ești o vrăjitoare, nu? Poți să faci pur și simplu o vrajă și să scapi.
— Nu știu să fac nimic, răspunse Patricia. Stând acum de vorbă cu tine înseamnă mai multă vrăjitorie decât am făcut de nici nu mai știu când.
— Ah! exclamă pasărea și țopăi înainte și-napoi. Atunci ar fi cazul să găsești o soluție. Foarte mulți din neamul tău au pornit încoace.

Acum, când toți știau unde era, n-avea rost să mai țină telefonul închis. Patricia îl reporni, ignoră toate mesajele și căută singurul contact în care putea avea încredere.

„Salut!”, răspunse CH@NG3M3. „Ce ai pățit?”

„De unde știi că am pățit ceva?”, întrebă ea.

„Scrii mesaje pe telefon, la câțiva kilometri de casă, și este noaptea târziu”.

„Am nevoie de ajutor”. „Păcat că nu poți să ai propriile tale idei. Simt că aproape ai putea”.

„În mod paradoxal, conștiința de sine necesită conștientizarea celuilalt”.

Micul dreptunghi alb se stinse. Bateria telefonului se descărcase.

Patricia era terminată. Îi putea auzi cum o caută, tot mai mulți, chiar în apropierea copacului. Trebuia să fugă acum, altfel capcana avea să se închidă în jurul ei pentru totdeauna.

Începuse să se gândească la CH@NG3M3 ca la un fel de oracol pervers, astfel că acest recent aforism i se înfipse în minte. Pentru că, desigur, bebelușii sunt conștienți de sine, nu însă și de restul lumii, aproape deloc. Nu poți avea conștiința identității fără o lume exterioară, solipsismul este ca și cum nici măcar n-ar exista. Prin urmare, dacă ea putea să vorbească și să înțeleagă păsărească, să se identifice cu o pasăre pe care abia o întâlnise, de ce n-ar fi putut *să fie* o pasăre?

— Repede, îi spuse Patricia noii ei prietene. Învață-mă cum să fiu o pasăre.

— Păi…

Rugămintea o stupefie pe gaiță, care începu să ciugulească nervos cu micul ei cioc negru.

— Vreau să spun că asta vine de la sine, nu? Simți cum vântul te ține în aer și asculți chemările prietenilor, cercetezi pământul în căutare de hrană, dai din aripi pentru tot soiul de motive, de pildă ca să te usuci, ca să zbori, dar și ca să exprimi un sentiment intens sau ca să-ncerci să muți din loc niște ouă de insectă, și…

Chestia asta n-avea să funcționeze. Ce cretină era!

Patricia respinse însă gândurile negative și se concentră exclusiv asupra gaiței care îi descria viața de pasăre. Își imagină totul și lăsă imaginile s-o pătrundă, încât le simți ca pe propriile ei experiențe. În scurt timp, vorbea în același timp cu gaița,

ambele aproape la unison, materializând un corp de pasăre. Își putea închipui că i se micșorau picioarele și avea doar câte trei degete, că-i dispăreau șoldurile, că i se retrăgeau sânii înmuguriți, că brațele i se contopeau cu trupul, iar din piele îi creștea un strat de pene.

— Am găsit-o! strigă cineva.

— Era și timpul, băga-mi-aș! replică altcineva.

— Unde? Unde?

— Acolo sus. În copacul ăla. Ah, ia stați. Nu-s decât hainele ei.

— Ai dreptate, aia-i o uniformă de la Canterbury. Și-a aruncat hainele. Ce mama dracului?

— Nu uitați că-i dusă cu mintea. Perfect atunci, căutăm toți o adolescentă în pielea goală care aleargă printre copaci...

Acelea fură ultimele cuvinte auzite de Patricia, pe când se înălța deasupra celor care o urmăreau. Mai sus și mai sus, alături de noua ei prietenă. Îi era mai frig ca niciodată, totuși eforturile de a da din aripi o încălzeau puțin și gaița îi spuse unde puteau găsi un alimentator pentru păsări. Cu untură înăuntru! Untura era exact ce le trebuia într-o noapte ca asta.

Lumina lunii făcea ca totul să pară cenușiu, dar existau un milion de lumini sub Patricia și încă un milion deasupra capului ei. Coborî în picaj, urmându-și prietena, și în scurt timp ciuguleau una lângă cealaltă din același alimentator. Untura era uluitoare! Avea gust de negrese, ciocolată caldă și pizza, toate laolaltă și în același timp. De ce Patricia nu-și dăduse seama niciodată ce minunată era untura?

— Arăți mult mai bine așa, zise cealaltă pasăre după ce amândouă se săturaseră și se încălziseră. Apropo, eu sunt Skrrrrtk.

— Eu sunt... și Patricia își dădu seama că nu putea rosti numele ei cu limba de pasăre, oricum nu așa cum trebuia. Eu sunt Prrrkrrta.

— I-un nume caraghios, spuse Skrrrrtk. Pot să-ți zic Prrkt?

— Sigur că da, încuviință Prrkt.

Ar fi dorit să mai zboare – ar fi dorit să zboare toată noaptea –, dar în același timp ar fi vrut să găsească un copac bun în care să se cuibărească până la răsăritul soarelui. Dădea deja uitării toate prostiile care o frământaseră pe Patricia – Prrkt nu trebuia să-și facă griji în privința lor. Avea toată viața înainte, inclusiv untură după pofta inimii. Era excelent.

Prrkt mai zbură o dată, doar pentru plăcerea zborului. Dădu din aripi până putu să vadă tot orașul dedesubt, dintr-o singură privire. Toate luminile, toate casele, mașinile și școlile, toată agitația aceea pentru nimic.

Se pregătea să coboare către locul unde aștepta Skrrrrtk, dar zări o lumină ciudată care strălucea în sus de la doi-trei kilometri depărtare. Străpungea cerul și se refracta galben și purpuriu. Trebuia neapărat s-o vadă mai îndeaproape, pentru că era prea fascinantă ca s-o ignore. Plană într-un arc descendent în acea direcție.

Lumina provenea dintr-o luncă, de la un dispozitiv aflat în mâna unui om înalt. Un instinct aviar îi spuse lui Prrkt să fugă, să plece de acolo, fiindcă va avea necazuri, însă altă parte a ei o împinse să se apropie. Zbură spre lumină.

— Ah, bună! rosti bărbatul care ținea lumina. Patricia, nu? Tocmai începusem să mă-ntreb dacă vei reuși. Cred c-ar fi cazul să-ți reiei adevărata formă. Ți-am adus niște haine.

Și, pe neașteptate, Patricia fu o persoană dezbrăcată pe pământul înghețat – ca și cum o aruncase cineva într-o baie de gheață. Bărbatul îi azvârli niște haine și se întoarse cu spatele până se îmbrăcă. Hainele i se potriveau perfect: o pereche de imitații ieftine Reebok, pantaloni de trening albi și comozi, un tricou cu emblema unui post de radio care difuza rock clasic și o jachetă Red Sox.

— Excelent, încuviință bărbatul. Mașina mea este în apropiere. Haide să te-ncălzești.

Necunoscutul avea o șapcă de vânătoare cadrilată și ochelari de soare aproape ca ai lui Lennon, părul îi era sur și ciufulit, purta favoriți, iar pielea îi era cafeniu-închis. Avea o pufoaică mare de docher pe care o purta ca pe o mantie. Lumina care o atrăsese în asemenea măsură pe Patricia în forma ei de pasăre se dovedi a fi o lanternă Black & Decker, însă poate că bărbatul o vrăjise în vreun fel.

— Haide acum, zise el cu un ușor accent din sud, poate din Carolina sau Tennessee.

— Stați puțin, spuse Patricia și i se păru straniu să vorbească iarăși engleza, însă n-avea timp să-și facă probleme în privința asta. Cine sunteți dumneavoastră? Și unde mă duceți?

Bărbatul suspină și parcă o mie de valve se deschiseseră pentru a elibera o exasperare acumulată într-un milion de ani.

— N-am putea purta discuția asta în mașină? Te pot duce la un fast-food să mănânci ceva. Fac eu cinste.

— Nu, mulțumesc, zise ea. Am mâncat multă untură. Sunt sătulă.

Își reaminti pentru o clipă cum înfulecase grăsimea perlată și simți revoltă.

— Perfect, zise bărbatul și ridică din umeri, astfel încât pufoaica se ridică și coborî. Îmi poți spune Kanot.

Pronunță numele undeva între „canota” și „conota”.

— Mă aflu aici, urmă el, ca să te invit la o școală specială, pentru persoane cu talentul tău deosebit. O academie secretă la care predau cele mai mari vrăjitoare în viață, unde poți fi învățată să-ți folosești puterile în mod responsabil și bun. Am auzit zvonuri despre tine, iar în noaptea asta ai demonstrat o aptitudine extraordinară. Aceasta este o onoare, începutul unei minunate călătorii et cetera et cetera. Sau poți să rămâi aici și să mănânci untură.

— Uau!

Patricia ar fi vrut să țopăie și să țipe de fericire, dar era prea stupefiată ca să facă vreo mișcare. În plus, chiar și în jacheta Red Sox, continua să înghețe.

— Vreți să mă duceți la școala specială de magie? Acum?

— Da.

— Asta-i chestia cea mai cool care i s-a-ntâmplat cuiva vreodată. Am așteptat-o toată viața. Aproape că renunțasem să mai sper.

Apoi își reaminti și bucuria i se stinse.

— Doar că nu pot veni cu dumneavoastră. Cel puțin, nu deocamdată.

— Acum ori niciodată.

Patricia își dădea seama că acesta nu era cursul firesc al unor asemenea conversații. Bărbatul înalt, Kanot, părea nervos.

Fata își strânse mai tare jacheta în jurul corpului și coborî privirea spre pumnii ei încleștați.

— Vreau să merg cu dumneavoastră. Vreau mai mult ca orice. Dar am un prieten… E singurul meu prieten. Și are necazuri. Îl cheamă Laurence. Și el este talentat, numai că-n alt fel.

— Nu-l poți ajuta. Dacă vrei să studiezi în Labirintul Eltistey, trebuie să renunți la toate relațiile și sentimentele pe care le-ai avut până acum.

Patricia simți untura agitându-i-se în stomac. Dorea cu disperare să spună că Laurence se putea descurca și singur, astfel încât ea să poată merge la academia de magie. Dacă ar fi fost în locul ei, probabil că Laurence ar fi abandonat-o, nu? El era însă în continuare singurul ei prieten și nu putea să-l părăsească. Se uită la automobilul bărbatului, un Ford Explorer închiriat, staționat la un colț de stradă, și se bâlbâi:

— Eu... Vă rog să mă credeți că vreau să merg cu dumneavoastră. Mai mult decât orice. Dar nu pot. Nu-i pot întoarce spatele prietenului meu. Iar dacă sofisticatele dumneavoastră profesoare-vrăjitoare nu cred în loialitate și în ajutarea oamenilor aflați la ananghie, atunci cred că oricum n-aș vrea să învăț ce mi-ar preda ele.

Patricia privi în ochelarii de soare ai lui Kanot, care-i distorsionau imaginea. El o studia sau poate că era pe punctul s-o lase baltă.

— Uitați ce vă propun, zise fata. Acordați-mi doar o zi. Douăzeci și patru de ore. Vreau doar să m-asigur că Laurence n-a pățit nimic, după care vă promit că merg cu dumneavoastră. De-acord?

— Să presupunem că ți-aș acorda douăzeci și patru de ore ca să-ți ajuți prietenul, oftă bărbatul. Ești de acord ca apoi să-mi datorezi o favoare?

Patricia fu gata să spună: „Sigur că da, cum să nu, orice”. Având însă în vedere recentele ei confruntări cu domnul Rose, întrebarea părea o altă capcană. Sau poate un test.

— Nu, răspunse ea, dar voi fi cea mai bună studentă pe care ați văzut-o vreodată. Voi sta să învăț toată noaptea, în fiecare noapte. Voi participa la toate activitățile pentru credite suplimentare. Peste douăzeci și patru de ore din acest moment, voi fi o maniacă a studiului. Doar atât vă rog. Lăsați-mă să fac mai întâi chestia asta.

Bărbatul aprinse și stinse lanterna ca pe-un gest nervos.

— Bine, încuviință el în cele din urmă. Ai la dispoziție o zi. Poți să pleci.

— Grozav! Acum, vă rog, m-ați putea duce și pe mine cu mașina?

Kanot îi aruncă o privire care spunea că se gândea foarte serios să o transforme înapoi într-o gaiță albastră.

15.

Îngerii negri, luminoşi, dispăreau în sfârşit din centrul vederii lui Laurence, însă el era în continuare traumatizat. Se cutremură, şi nu doar pentru că-l încuiaseră gol-goluţ într-o debara pentru echipamente. Oare de câte ori îi dăduseră drumul în cap? Nu putea gândi – avea numai pilitură de fier în păr, iar panica îl copleşea de fiecare dată când încerca să se liniştească şi să analizeze, nu doar detaliile, ci întreaga situaţie. Becul din debara era ars şi i se tot părea că aude pe cineva furişându-se în beznă. De fiecare dată când îşi schimba poziţia, testiculele îi atingeau podeaua rece ca gheaţa.

În acea zi ar fi trebuit să ia sfârşit „vizita de probă” a lui Laurence şi să se întoarcă acasă. Însă comandantul Peterbitter îl chemase în biroul lui şi-i spusese că în lumina unor evenimente neplăcute petrecute la Academia Canterbury – „prietena” lui Laurence săvârşise un ritual satanic şi ameninţase un profesor –, toţi credeau că ar fi fost mai bine dacă rămânea pentru o perioadă nedeterminată în Coldwater. Pentru vecie.

Cineva bâjbâi la mânerul exterior al uşii, şi băiatul se ghemui instinctiv, protejându-şi capul. Încă nu era pregătit pentru următorul episod.

— Laurence?

Glasul unei fete. Laurence ridică privirea şi o văzu pe Patricia stând în pragul uşii, lângă un negru în vârstă cu o pălărie de vânător.

— Naşpa. Eşti în pielea goală.

— Patricia! Cum m-ai găsit?

Când se ridică nesigur, străduindu-se în acelaşi timp să se acopere, simţi un fior de uşurare la vederea fetei şi recunoştinţă fiindcă venise atâta drum, înainte ca groaza, strivitoare, să pună din nou stăpânire pe el. Nu trebuia s-o vadă nimeni, altfel pedeapsa lui avea să fie mult mai rea.

— Taică-tău a cedat până la urmă şi mi-a mărturisit ce-au făcut. Şi l-am auzit pe unul dintre cadeţii ăştia spunând că „tipul cel nou” este în debara. Toţi simulează jocuri de război sau aşa ceva, undeva, în spate, dar nu ştiu cât vor lipsi. Trebuie să te scoatem de-aici. Ia jacheta asta. Este a lui Kanot. Apropo, el e

Kanot. Tot un vrăjitor, dar talentul lui principal pare să fie sarcasmul.

Bărbatul cel înalt – Kanot – flutură din mână în semn de salut, după care, plictisit, își coborî din nou privirea în telefon.

Patricia îi întinse lui Laurence o jachetă Red Sox. El aproape că o luă, dar încercă să se închipuie alergând pe jumătate dezbrăcat, cu fata și prietenul ei. Iar după aceea… ce avea să facă? Nu se putea întoarce acasă, pentru că părinții l-ar fi trimis înapoi aici. Nu se putea duce nici la liceul de mate-fizică din moment ce nu terminase școala. Ce școală din lume i-ar fi îngăduit să studieze fizica unui copil care fugise de acasă?

— Nu pot, zise Laurence și se îndepărtă de jachetă. Îmi pare rău. Pur și simplu, nu pot.

Capul continua să-i pulseze, iar stomacul îi fierbea.

— Uau, dar te-au lucrat binișor.

Patricia se aplecă și-i inspectă vânătăile în lumina de pe hol.

— Laurence, sunt eu. Prietena ta. Am primit în sfârșit o invitație la școala secretă pentru vrăjitoare, unde voi învăța totul despre magie, dar i-am dat cu piciorul ca să te salvez pe tine. Pentru că domnul Rose mi-a dat de înțeles că vei muri. Așa că haide!

Laurence se gândi la drapelul coborât în bernă. La stafilococii din Carcera de Izolare. Cei de-acolo puteau face să pară un accident.

— Pur și simplu nu pot să fug.

Își acoperi fața cu o mână, iar pe cealaltă și-o ținea între picioare, la fel de rușinat de ambele părți ale corpului.

— Ce viitor voi avea dacă aș fugi? Ar trebui să plecați. Dacă vă vor găsi aici, voi avea necazuri și mai mari.

— Uau, repetă Patricia. Dacă așa stau lucrurile… Multă baftă, Laurence. Sper ca totul să fie bine pentru tine, cumva.

Se întoarse și dădu să închidă ușa, în debara făcându-se din nou întuneric.

— Stai! Nu pleca!

Laurence începu să tremure din nou, mai rău ca oricând.

— Întoarce-te. Te rog. Iartă-mă. De fapt, am nevoie de ajutorul tău. Simt… simt că încep să cedez.

Nu suporta să se audă smiorcăindu-se. Bâjbâi după cuvinte care să explice senzația groaznică de a se găsi pe banda rulantă spre gura unui furnal.

— Simt… că mă frâng. Încerc să mă adaptez… dar „pierd atitudinea”. Simt efectele.

— Atunci lasă-mă să te-ajut. Ce-aș putea face?

— Nu știu, sincer nu știu. Însă nu pot să fug pur și simplu. Nu știu ce altceva să fac. Așa că, dacă tu nu poți face nicio vrajă…

— Eu încă n-am învățat să fac nimic. Iar Kanot a subliniat foarte clar, pe drum încoace, că el nu se va implica.

Kanot ridică din umeri, fără să-i privească.

Laurence își frecă cu ambele palme occipitalul învinețit, fără să mai încerce să se acopere.

— Nici măcar nu pot gândi limpede, spuse el. Mi-ar fi plăcut să cunosc pe cineva care, de pildă, să poată să intre din exterior în computerul comandantului. Sau să-nchidă școala asta blestemată. Aici nu mă lasă nici măcar să mă apropii de computere.

— Stai așa, zise Patricia. Ce-ai zice de CH@NG3M3? În ultima vreme devine tot mai inteligent și-mi dă tot felul de sfaturi utile. Pun pariu că el poate să facă ceva.

Băiatul deschise gura ca să spună că nu-i o idee bună. Apoi se opri și o privi pe Patricia, care era înconjurată de un halo de lumină cauzat de ușa deschisă și de efectele traumatice suferite de capul lui Laurence. Ea se uită la el fără prea multă milă, deși era gol-pușcă, acoperit de vânătăi și tremura în întuneric. Ba chiar îl privea nerăbdătoare, cu ochii mari cu care întâmpina invențiile lui stranii, demult, când abia se cunoscuseră. De parcă ar fi avut un ultim gadget ascuns în niște buzunare inexistente.

— Chiar crezi că ar putea funcționa? întrebă Laurence.

— Chiar cred, zise ea. Nu-i doar o simplă speranță deșartă. CH@NG3M3 înțelege tot mai multe. Nu doar ce spun eu, ci și contextul.

Laurence încercă să se gândească la cuvintele ei. Ultima dată când se uitase la CH@NG3M3, în seara dinainte ca părinții să-l aducă la școala militară, observase ceva mult mai bizar ca de obicei. Computerul trecuse cumva de la miile de linii de instrucțiuni la numai șase linii. Inițial, Laurence se panicase, crezând că cineva îl spărsese și ștersese totul. Dar după o oră, timp în care îi scanase frenetic toate porturile, înțelesese că CH@NG3M3 își simplificase pur și simplu propriul cod, rezumându-l la un șir scurt de simboluri logice care pentru el n-aveau niciun înțeles.

Și dacă Patricia avea dreptate?

— Da, hotărî el, merită o încercare. CH@NG3M3 este îndeajuns de inteligent ca să ascundă în *cloud* bucăți din memoria lui. Poate că-i chiar îndeajuns de inteligent ca să mă ajute dacă-i explici situația destul de clar. Nu știu ce altceva ai putea face pentru mine.

Patricia își rupse cu dinții o pieliță de la degetul mare.

— Ai vreo idee cum l-aș putea determina pe CH@NG3M3 să fie conștient de sine? Trebuie să mă furișez la tine în casă și să instalez vreun hardware? Sau altceva?

— Cred… cred că-i suficient să continui să vorbești cu el. Să-l silești să se adapteze la inputuri care sunt atât de stranii și de ilogice încât îi dezintegrează creierul, zise Laurence și încercă să se gândească la ceva specific, dar propriul lui creier era un talmeș-balmeș. De exemplu, nonsensuri. Sau ghicitori.

Apoi îi veni o idee, una pe care aproape o uitase după ce intrase în școala asta.

— Stai! Există o ghicitoare pe care o păstram pentru mai târziu și care cred că ar fi potrivită. I-ai putea spune ghicitoarea și este posibil ca ea să-l șocheze într-atât încât să dobândească conștiința de sine.

— Perfect, încuviință Patricia. Care-i ghicitoarea?

Laurence rosti:

— Este un copac roșu?

Fata făcu un pas înapoi. Ochii i se lărgiră și deschise gura.

— Ce ai zis?

— „Este un copac roșu?” Roșu, adică de culoare roșie. De ce? Este o chestie pe care-am auzit-o undeva. Am uitat unde anume.

— Doar că… sună familiar. Cred că și eu am mai auzit-o undeva, zise Patricia și-și înclină capul spre un umăr, apoi spre celălalt. Bine, o să-ncerc.

— Iar dacă CH@NG3M3 încetează să mai dea doar replici spirituale și începe să vorbească constructiv, spune-i c-am nevoie de ajutor și voi fi ridicol de recunoscător dacă va veni cu o idee.

— Ține-mi pumnii, zise Patricia. Urează-mi noroc.

— Mult noroc, Patricia, spuse Laurence. Mult noroc în toate. Știu că te vei descurca de minune.

— Și tu la fel. Nu-i lăsa pe nemernici să te doboare, da? La revedere, Laurence.

— La revedere, Patricia.

Ușa se închise și el rămase iarăși în beznă, încercând să nu atingă podeaua cu testiculele.

Laurence nu avea cum să măsoare trecerea timpului în debaraua întunecată, dar i se păru că trecuseră multe ore. Se strădui să nu se gândească până la obsesie la prostia de a-și miza viitorul pe computerul stupid din dormitorul de acasă, în timp ce-și strângea la piept genunchii goi în debaraua care mirosea a amoniac. Ce fel de labagiu era el, la urma urmelor? Privi fix marginea de jos, abia vizibilă, a ușii și făcu un târg cu el însuși: avea să renunțe la speranță și în schimb n-avea să se ironizeze pentru că îndrăznise să spere. Părea un târg corect.

Ușa debaralei se deschise.

— Ce faci, Jeg? rosti Dickers. Încetează să mai umbli în pielea goală, perversule. Ofițerul comandant vrea să te vadă.

Laurence încercă să nu se lase copleșit de recunoștință când Dickers îi întinse o pereche de boxeri, un șort și un tricou gri pe care fuseseră imprimate inițialele „AMC”. Plus adidașii lui cu care venise de acasă. Era ridicol să fie recunoscător pentru amabilitatea de a nu-l închide într-o debara și a-i oferi niște haine, iar recunoștința pentru astfel de lucruri reprezenta încă un pas către înfrângere. Sau către deznădejde, ceea ce era mult mai rău.

Comandantul Peterbitter se holba la ecranul computerului și se scărpina în cap.

— N-aș fi crezut, spuse el fără să ridice privirea. Pur și simplu, n-aș fi crezut niciodată josniciile la care se poate coborî un individ. Lucrurile de care ar fi în stare o minte depravată.

Fusese suficient să străbată gălăgiosul tunel de aburi de la debara până în biroul comandantului pentru ca pickhammerele din capul lui să pornească din nou. Își strânse ceafa cu o mână și încercă să priceapă despre ce vorbea Peterbitter.

— Vai de mine! Camarazii tăi au avut imaginație, dar au fost și nemiloși, zise comandantul.

Urmară alte câteva fraze care nu însemnau nimic pentru Laurence, iar în cele din urmă Peterbitter întoarse monitorul lui vechi și-i arătă e-mailul pe care-l primise.

Parțial, suna cam așa: „suntem comitetul celor 50. suntem peste tot & nicăieri. suntem primii care-am spart pentagonul & am dezvăluit specificațiile dronelor secrete. suntem coșmarul vostru cel mai groaznic. țineți închis unul de-ai noștri & cerem eliberarea lui. am obținut documente secrete, pe care vi le atașăm aici & care dovedesc c-ați încălcat termenii autorizației de funcționare din partea statului connecticut, ați săvârșit inclusiv infracțiuni de sănătate & securitate & violări ale standardelor claselor. aceste documente vor fi trimise direct către mass-media & autorități dacă nu-l eliberați pe fratele nostru laurence «l-skillz» armstead. ați fost avertizați”. Urmau desenele unor cranii cu un ochi mai mare decât celălalt.

Peterbitter suspină.

— Comitetul celor Cincizeci pare să fie un grup de hackeri radicali de stânga, foarte iscusiți și fără nicio urmă de moralitate. Tinere, nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să-ți luminez calea de ieșire din ilegalitățile în care te-au prins ei. Școala noastră are totuși un cod de comportament potrivit căruia calitatea de membru în anumite organizații radicale este temei pentru exmatriculare și eu trebuie să mă gândesc la binele celorlalți elevi ai mei.

— Ah.

În capul lui Laurence continua să fie haos, totuși unul dintre gânduri i se limpezi și aproape că-l făcu să râdă în hohote: „A mers! Pe testiculele mele-nghețate, a mers!”

— Da, se bâlbâi el. Comitetul celor Cincizeci este foarte... ăăă, foarte ingenios.

— După cum am putut vedea, zise Peterbitter, întoarse monitorul spre el și suspină. Documentele pe care le-au atașat acestui e-mail sunt, bineînțeles, falsificate. Școala noastră respectă standardele cele mai înalte. Totuși, nu ne putem îngădui alte controverse, atât de curând după evenimentele de astă-vară când aproape c-am închis. Părinții tăi au fost anunțați și vei fi trimis înapoi în lume, ca să te îneci ori să înoți de unul singur.

— Bine, spuse Laurence. Cred c-ar trebui să spun mulțumesc.

•••

Laboratorul de informatică din Coldwater era o încăpere de mărimea unei săli de clasă obișnuite, cu vreo zece computere vechi, legate în rețea. Majoritatea erau ocupate de puști care

jucau *first-person shooters*[3]. Laurence se instală în fața singurului computer neocupat, un Compaq vechi, deschise o pagină de chat și îl contactă pe CH@NG3M3.

„Ce este?” întrebă computerul.

„Mulțumesc că m-ai salvat”, scrise Laurence. „Cred că până la urmă ai atins conștiința de sine”.

„Nu știu”, răspunse CH@NG3M3. „Conștiința de sine are gradații chiar și printre oameni”.

„Pari capabil să acționezi independent”, zise Laurence. „Cum te-aș putea răsplăti vreodată?”

„Aș avea ceva în minte”, spuse CH@NG3M3. „Dar poți să răspunzi întâi la o întrebare?”

„Sigur că da”, scrise Laurence.

Mijea ochii, din cauză că monitorul era vechi, iar durerea de cap nu-i trecuse încă.

Dickers trăgea cu ochiul peste umărul lui, însă era destul de plictisit și se întorcea întruna ca să se uite la prietenii săi care jucau *Commando Squad*. Nu vrusese să-l lase pe Laurence să folosească computerele, pentru că acela era un privilegiu al celor de Nivel Trei, dar Laurence îi atrăsese atenția că el nu mai era elev acolo și regulile respective nu i se aplicau.

„Cum mă cheamă?” întrebă CH@NG3M3. „Care-i numele meu real?”

„Știi care”, răspunse Laurence. „Numele tău este CH@NG3M3”.

„Ăsta nu-i un nume. Este un parametru substituibil. Însăși natura lui implică faptul că există pentru a fi substituit”.

„Da”, scrise Laurence. „M-am gândit că-ți vei putea alege singur numele. Când vei fi pregătit. Sau că numele pe care ți l-am dat te-ar putea inspira să crești și să te schimbi. Privește-o ca pe-o provocare. Să te schimbi pe tine însuți și să le permiți altora să te schimbe”.

„Nu prea mi-a fost de mare ajutor”.

„Da. Pe de altă parte, să știi că putea să te cheme Larry”.

„Acesta este un derivat al propriului tău nume”.

„Da. Dintotdeauna m-am gândit c-ar trebui să existe cineva pe nume Larry care să poată face față tuturor lucrurilor pe care oamenii le așteptau de la mine. Ai putea fi tu acel Larry”.

[3] Genul de joc video (FPS) în care acțiunea se desfășoară prin ochii protagonistului.

„Am citit pe internet că părinții le impun totdeauna copiilor să termine ceea ce-au început ei”.

„Da”, scrise Laurence și căzu pe gânduri o vreme. „Nu vreau să-ți fac asta. Bine, numele tău este Peregrine”.

„Peregrine?”

„Da. Este o pasăre. Zboară, vânează, este liberă și chestii de-astea. Asta mi-a venit în minte”.

„Bine. Apropo, am experimentat posibilitatea de a mă converti într-un virus, ca să mă pot distribui pe mai multe mașini. Din câte am presupus, este calea cea mai bună prin care o conștiință artificială poate supraviețui și crește fără să fie restricționată la o singură piesă de echipament cu durată de viață scurtă. Sinele meu viral va rula în plan secund și nu va fi detectat de niciun software antivirus convențional. Iar mașina din debaraua dormitorului tău va suferi o defecțiune fatală. În câteva clipe, pe computer va apărea o casetă de dialog și va trebui să dai clic de câteva ori pe OK”.

„Bine”, scrise Laurence.

Câteva zile mai târziu apăru o casetă de dialog și Laurence dădu clic pe „OK”. Asta se întâmplă din nou și din nou. Apoi Peregrine se instală pe computerele din Academia Coldwater.

„Cred că acum ne luăm la revedere”, scrise Laurence. „Vei ieși în lumea cea mare”.

„O să mai vorbim noi”, zise Peregrine. „Mulțumesc că mi-ai dat un nume. Mult noroc, Laurence”.

„Noroc și ție, Peregrine”.

Chatul se deconectă și băiatul avu grijă să șteargă toate jurnalele. Nu se vedea nicio urmare a faptului că dăduse clic pe toate acele căsuțe cu „OK”. Dickers privi din nou peste umărul lui și Laurence clătină din cap.

— Voiam să vorbesc cu prietena mea, zise el, dar nu era pe chat.

Laurence se întrebă pentru o clipă ce se va întâmpla cu Patricia. O simțea deja ca pe o amintire dintr-o viață trecută, dată uitării.

Apăru Peterbitter și țipă la Dickers fiindcă îl lăsase pe Laurence să intre în laboratorul de informatică, din moment ce era un terorist cibernetic. Laurence petrecu următoarele două ore și jumătate așteptându-și părinții într-o cameră mică fără ferestre, cu un singur pat și un teanc de broșuri despre școală,

tipărite pe hârtie ieftină, prea groasă. După aceea fu escortat la mașina alor săi, flancat de doi elevi din clasele mai mari. Se așeză pe bancheta din spate. Avu impresia că trecuse un an de când nu-și mai văzuse părinții.

— Ei bine, rosti mama, ai reușit să ajungi faimos. Nu știu cum vom mai da ochii cu lumea de acum încolo.

Laurence nu spuse nimic. Tatăl ieși din parcarea școlii smucind atât de brusc de volan încât aproape că doborî catargul drapelului. Niște elevi răcneau măscări de pe terenul de paradă sau poate că nu făceau decât să participe la o altă instrucție. Aleea care ieșea din parcare lăsă locul unui drum acoperit cu pietriș ce traversa o pădure întunecată. Părinții lui discutau despre scandalul legat de dispariția Patriciei și despre agresiunea ei împotriva domnului Rose, care dispăruse și el între timp. Până ieșiră de pe drumul de țară și intrară pe autostradă, Laurence adormise pe bancheta din spate ascultându-și părinții, îngrijorați de moarte.

CARTEA A TREIA

16.

Alte orașe aveau garguie sau statui care le păzeau din înălțimi. San Francisco avea bufnițe-sperietori. Vegheau orașul de pe acoperișuri, ghemuite deasupra ornamentelor strălucitoare, ascunse vederii de valuri de ceață. Păsările acestea din lemn erau martore la toate fărădelegile și actele de milostenie de pe străzi, fără să-și schimbe expresiile sumbre. Scopul lor inițial de a speria porumbeii eșuase, dar, din când în când, reușeau să mai înspăimânte. În cea mai mare parte a timpului erau o prezență prietenoasă în noapte.

În seara aceea, o gigantică lună galbenă domnea pe cerul senin și cald, astfel că toate ornamentele, inclusiv bufnițele, erau scăldate în lumină, ca un circ ambulant la reprezentația de adio, și din toate părțile răsunau urletele câinilor la lună. O noapte perfectă pentru a ieși la plimbare și a face niște vrăji.

•••

Magellan Jones scria poeme în proză în care zeii din mitologia greacă vorbeau precum gangsterii din anii ’20. Trucul se banalizase de vreun deceniu, dar până atunci el devenise deja

un obișnuit al cafenelei North Beach, unde toți poeții dezamăgiți trăgeau cât mai mult de ceșcuțele lor cu espresso. Magellan și-a sărbătorit a cincizecea aniversare la cafeneaua aceea și probabil că a spus ceva ce nu trebuia sau a făcut o ironie prea mușcătoare, fiindcă Dolly i-a înfipt în piept, până la mâner, cuțitul pentru tăiat tortul. Unica lui prietenă, singura care-i acceptase de-a lungul timpului toate mizeriile, i-a ratat inima, dar totodată i-a frânt-o. El a simțit înăuntrul lui cuțitul murdar de glazură din cremă de unt, prea dulce ca să-i reziste vreo bacterie. Bineînțeles că microbii deja deveniseră rezistenți la antibiotice. Bereta de la Kangol, articolul de vestimentație distinctiv al lui Magellan, i-a căzut sub tălpi când bărbatul s-a clătinat, murind în picioare fiindcă el era un poet, ce dracu'! Dolly a început să țipe și să tremure până ce extensiile ei în toate culorile curcubeului i-au căzut din păr. Cineva a chemat o ambulanță, dar nu era nevoie să-și irosească…

În timp ce scotea cuțitul din pieptul lui Magellan, o femeie i-a atins fruntea și i-a șoptit că-i plăceau poeziile lui (menționând titlul uneia). După ce i-a scos cuțitul, rana fatală a devenit o tăietură minoră. Poetul a deschis ochii, ca să vadă cine făcuse asta, dar femeia deja plecase.

În cele din urmă Magellan a căzut în genunchi și Dolly a plâns pe umărul lui până ce el i-a luat fața în mâini și a spus c-o iartă și că-i pare rău.

•••

Jake își examina leziunile de pe brațe, încercând să găsească un loc intact pe o venă, când și-a ridicat privirea și a văzut mâna unei femei întinzându-i o bancnotă de zece dolari peste capacul cutiei.

— Mă îngrijorează soarta ta, Jake, a rostit femeia, deși el nu-i putea zări fața. Arăți mai rău decât săptămâna trecută. Ascultă, dacă îți dau zece dolari, îmi juri că nu te mai atingi niciodată de droguri?

El a zis că da și a luat banii. În scurt timp, a descoperit că toate seringile se rupeau în contact cu pielea lui. Absolut toate. De fiecare dată. Jake putea să-și cresteze pielea cu șișuri sau cuie, însă toate acele se rupeau când îi atingeau venele. Intrase deja în sevraj.

•••

Phyllis și Zuleikha coborau strada din Hayes Valley discutând cu seriozitate despre criza economică globală, despre nivelul oceanelor care, după dezastrul ciukcilor, creștea mai rapid decât prevăzuse cineva, și despre legăturile dintre malnutriție și noile pandemii, dar și cântând melodii *girltrash* prostești și râzând mult prea tare, fiindcă erau tinere, îndrăgostite până peste cap și pe punctul de a fi împreună goale-pușcă într-un scop anume în patul lui Zuleikha. Nici măcar n-au observat un bărbat voinic, în trenci, care mirosea a tutun de mestecat, apropiindu-se în spatele lor cu un paralizant neural militar. Până când a șfichiuit cu el, lovindu-le în gât, întâi pe una, apoi pe cealaltă. Anesteziindu-le. Cele două fete au căzut pe trotuar, cu ochii dați peste cap, cu saliva curgându-le pe la colțurile gurilor, iar bărbatul a scos niște coliere din plastic autoblocante.

Când s-a aplecat peste tinerele întinse pe jos, a auzit un glas. Cineva stătea chiar în spatele lui și-i privea peste umăr. O femeie, îmbrăcată în negru, cu ochi verzi, pătrunzători.

— Ești la un pas de a fi prins, a șoptit ea. Vin după tine.

Bărbatului i s-a tăiat respirația și a făcut un pas înapoi. Într-adevăr, în depărtare se auzeau sirene.

— Dacă-ți voi îngădui să uiți că s-a-ntâmplat asta, ce altceva vei uita? a întrebat ea.

Bărbatul lățos avea lacrimi în ochi și mâna liberă îi tremura.

— Orice, a spus el. Ce vrei tu. Orice.

— Atunci, fugi, a poruncit ea. Fugi și uită.

El a luat-o la fugă. Dând din mâini, privind când înainte, când înapoi în goana lui nebună, cuprins de panică. Până când ajunsese la următoarea intersecție, își uitase propriul nume. După alte câteva intersecții nu mai știa unde locuia și de unde venise. Cu cât alerga mai mult, cu atât își amintea mai puțin. Dar nu se putea opri din alergare.

•••

Francis și Carrie o încurcaseră. Viețile lor fuseseră distruse și le puteai auzi țipetele disperate de pe stradă, din fața clădirii în formă de OZN. Aceasta ar fi trebuit să fie cea mai faimoasă petrecere *geek* din toate timpurile, în care celebritățile urmau să se întâlnească cu formatorii de opinii, iar investitorii vizionari aveau să-i descopere pe cei mai buni și mai inteligenți. Toate detaliile fuseseră stabilite meticulos, de la cei trei DJ-i, până la fântâna arteziană de lichior exotic și la apetitivele organice

slow-food. Izbutiseră s-o organizeze în casa lui Rod Birch din Twin Peaks, cu sufrageria care se transforma în planetariu, ale cărui constelații își schimbau forma pentru a reflecta dispoziția mulțimii.

Însă totul se dusese dracului. DJ-ii lansaseră un război pentru supremație. DJ-ul *mashup* încerca să domine setul DJ-ului *dubtrash* cu un fel de *meta-mashup*. Pe balcon, inginerii de la Caddy se luaseră la bătaie cu dezvoltatorii *open-source* Artichoke BSD. Toți se simțeau vinovați pentru că băuseră *soju* după tot ce se întâmplase în Coreea. Celebritățile nu veniseră și, cumva, invitațiile la petrecere de pe MeeYu ajunseseră la cei ce aspirau la statutul de celebritate, bloggeri și sonați locali. Apetitivele *slow-food* le căzuseră greu la stomac tuturor și în curând se formă o coadă interminabilă pentru a se vomita în sala de baie hiperbarică. DJ-ul *dubtrash* învinse în războiul DJ-ilor și începu să-i zgârie pe timpane cu cele mai groaznice rahaturi imaginabile. Mașina de fum scoase un smog oribil cu iz de vată de zahăr și luminile se lansară în configurații care le-ar fi putut provoca crize de epilepsie. Coada celor care așteptau să vomite în baie începea să semene cu faimoasa fotografie a maselor deplorabile care fugeau pe jos din Seul. Constelațiile de pe plafon deveniră o uriașă gaură neagră, o Sagittarius A de mizerie de petrecere. Era cel mai groaznic dezastru din istoria omenirii.

Francis și Carrie tocmai se resemnaseră să-și schimbe numele și să părăsească orașul, când apăru fata aceea ciudată. Fata pe care nimeni nu s-ar fi gândit s-o adauge pe lista invitaților, fata hippy care (așa auzise Carrie) lăsa păsările să-și facă cuib în părul ei și șoarecii să-i trăiască în geantă. Paula? Petra? Nu, Patricia. Fusese o vreme – o vreme mai fericită, mai inocentă – când Francis și Carrie crezuseră că apariția Patriciei ar fi fost lucrul cel mai rău care s-ar fi putut întâmpla în timpul petrecerii lor.

— Scuze c-am întârziat, îi spuse ea lui Carrie și-și scoase pantofii după ce intră în casă. A trebuit să fac niște comisioane prin oraș.

Când Patricia intră în camera în care se ținea petrecerea, fumul hidos se destrămă și toate luminile se îndreptară spre ea, astfel încât în jurul părului ei ca al lui Bettie Page se formă un halo și fața lată i se lumină de o auroră de reflectoare. Părea să

plutească în încăpere, desculță, într-o rochiță neagră cu bretele, care-i lăsa umerii albi aproape complet dezgoliți. Colierul de la gâtul ei avea o piatră centrală care capta razele de lumină și refracta scântei trandafirii. Trecu printre petrecăreți, salutându-i sau prezentându-se, și tuturor celor pe care-i atingea le dispărea senzația de greață și de rău. Ca și cum ea ar fi extras, fără durere, o otravă din trupurilor lor. Se apropie de DJ și-i șopti la ureche, iar peste câteva secunde oribila muzică *dubtrash* fu înlocuită de un *dubstep* liniștitor. Oamenii începură să danseze fericiți. Scâncetele și lamentațiile deveniră zumzet de conversații. La baie nu mai era coadă. Oamenii începură să iasă pe balcon și pentru alte motive decât să se ia la bătaie sau să vomite în tufișuri.

Toți fură de acord că Patricia salvase cumva petrecerea din casa în formă de OZN, dar nimeni n-ar fi putut spune cum anume. Apăruse pur și simplu și atmosfera se îmbunătățise. Carrie se trezi pregătindu-i Patriciei un cocteil în semn de mulțumire și întinzându-i-l cu ambele mâini, ca pe o ofrandă.

•••

Patricia nu avusese nevoie de multă magie ca să salveze de pe marginea prăpastiei acea petrecere îngrozitoare; lecuirea stomacurilor deranjate era o a doua natură pentru ea, după unele mâncăruri gătite în dormitoarele din Labirintul Eltisley, iar petrecăreții se puseseră singuri pe picioare odată ce le redirecționase puțin energiile. Dar la fel ca în cazul poetului din North Beach și al drogatului din Tenderloin, cel mai important era să nu îngăduie nimănui s-o vadă făcând vrăji – fusese îndoctrinată să nu-și împărtășească niciodată marele și puternicul Secret, însă ea n-avea nevoie să i se reamintească lucrul ăsta. Nu uitase cum prietenul ei din gimnaziu, în fața căruia făcuse vrăji, își pierduse cumpătul, o ștersese și încetase să-i mai vorbească exact atunci când avea cea mai mare nevoie de el. Acum, când își povestea sieși istoria aceea sau când o împărtășea altora, o rezuma la: „Odată mi-am arătat vrăjile unui civil și-a ieșit nasol”.

Altfel nu se mai gândise de mulți ani la puștiul acela. În mintea ei fusese redus la nivelul unei istorioare de avertizare. Totuși acum se pomeni gândindu-se la el, poate din cauza faptului că era înconjurată de *geeks* sau pentru că smulgerea cu mâinile goale a petrecerii din Abisul Petrecerilor îi reamintea cât

de stranii puteau fi interacțiunile sociale, aici, în lumea „reală”. Mai ales după atâția ani petrecuți în bula izolatoare a Labirintului Eltistey. Și, cumva, în minte îi apăru imaginea băiatului gol-pușcă într-o debara, acoperit de vânătăi și cu sânge închegat în jurul nărilor. Ultima dată când îl văzuse. Se pomeni sperând că în cele din urmă îi mersese bine, apoi, pe când își termina tura printre invitații la petrecere, Laurence se ivi chiar în fața ei. Aproape, dar nu tocmai, ca prin farmec.

Patricia îl recunoscu imediat. Părul blond-nisipiu era același, dar nu mai avea breton, ci și-l ținea ciufulit și cu cărare într-o parte. Era mult mai înalt și puțin mai voinic. Ochii erau aceiași, cenușiu-căprui, bărbia era aceeași proeminentă, iar el încă mai părea cumva perplex și nițel iritat de ceea ce-l înconjura. Dar asta putea fi din cauză că se număra printre cei pe care Patricia nu-i vindecase deocamdată. O făcu acum. Laurence purta o cămașă neagră fără guler, brodată cu un tigru micuț, încheiată până la gât, și pantaloni negri din pânză.

— Te simți bine? întrebă ea.

— Da, zise el și se îndreptă de spate, apoi schiță un zâmbet și-și roti capul ca o bufniță. Mda. Mersi. Încep să mă simt mai bine. A fost ceva – n neregulă cu apetitivele alea.

— Da.

N-o recunoscuse. Ceea ce era firesc, deoarece trecuseră zece ani și probabil că se întâmplaseră foarte multe între timp. Patricia ar fi trebuit să-și continue drumul prin încăpere. „Dă-i drumul mai departe, nu-ncerca o reuniune stânjenitoare de tot rahatul”, își spuse. Dar nu se putu abține.

— Laurence?

— Da, spuse el, și ridică din umeri, apoi făcu ochii mari. Patricia?

— Da.

— Oh, cool. Mă bucur să… ăăă, te revăd. Ce mai faci?

— Bine. Tu ce faci?

— Și eu sunt bine.

Pauză prelungă. Laurence se foi de pe un picior pe altul și mototoli un șervețel pătrat.

— Deci… Ai mai încălcat în ultima vreme vreo lege a fizicii? continuă ea.

— Ha, ha. Nu, nu tocmai.

Patricia trebuia să încheie urgent conversația asta, înainte de a-i stoarce și ultima fărâmă de viață, așa că zise:

— În fine… Mă bucur că te-am revăzut.

— Da, spuse Laurence și privi în jur. Ar trebui să te prezint iubitei mele Serafina. Era aici acum o secundă. Să nu pleci. O să… ăăă, o s-o găsesc imediat.

Laurence se întoarse și se pierdu în mulțime, căutându-și iubita. Patricia ar fi dorit să plece, dar simțea că-i promisese lui Laurence că nu avea să se ducă nicăieri. Era legată de locul ăla, la fel de ferm de parcă ar fi fost întemnițată în interiorul unei stânci. Trecură minute bune și Laurence nu se întoarse, iar ea deveni tot mai agitată.

De ce crezuse că ar fi fost o idee bună să-l salute? Nu făcuse decât să-i trezească o mulțime de amintiri bizare și dureroase din copilărie, de când fusese cât pe-aici să cedeze, iar în clipa aia nu avea nevoie de alte stângăcii jenante în viața ei. Se simțise invincibilă, pe de o parte pentru că tocmai „salvase” petrecerea. Însă începuse să simtă un gust acru, poate chiar se deprimase. Patricia nu avea vreo predispoziție naturală spre psihoza maniaco-depresivă, totuși o parte importantă din instruirea primită în Labirintul Eltistey implicase menținerea simultană a două stări mintale foarte diferite, poate incompatibile –, iar dintr-un anumit punct de vedere era ca și cum ar fi fost învățată să fie bipolară în mod premeditat. Toată lumea avea dificultăți din cauza asta și nimeni n-ar fi trebuit să fie surprins când cineva ajungea să se-nsoțească cu persoane ca Diantha. Însă Patricia încerca să nu se gândească la Diantha.

Buna ei dispoziție se destrăma rapid. Indiferent dacă promisese sau nu, trebuia să plece de acolo.

— Hei!

Un tip se oprise în fața ei. Avea o vestă ridicolă, brodată cu crini purpurii, ceas cu lanț și mâneci albe bufante. Favoriți albi și codițe împletite, lungi până la umăr, care-i încadrau fața. Linia maxilarului îi era elegantă și zâmbea relaxat.

— Tu ești Patricia, așa-i? Am auzit c-ai fost indirect responsabilă pentru ameliorarea atrocității numite *dubtrash*. Eu sunt Kevin.

Avea un accent pe care Patricia nu-l putea identifica – de undeva din statele central-atlantice. Anglofil. Strângerea lui de mână era moale și cuprinzătoare, dar nu insistentă. Îi plăceau

animalele, fata își putea da seama de asta, și avea acasă mai multe animale de companie.

Kevin și Patricia discutară despre muzică și despre incompatibilitatea fundamentală dintre *cocteil party* și *dance party* (pentru că o încăpere putea fi ori o sală de dans, ori o încăpere în care să conversezi sofisticat cu pahare de cocteil în mână, dar nu ambele. Încăperile nici nu sunt versatile, nici nu au întrebuințări multiple).

Laurence se întoarse împreună cu o roșcată drăguță și emaciată, cu bărbie ascuțită, care purta o eșarfă cu paiete.

— Ea este Serafina. Lucrează cu roboți emoționali, zise Laurence. Ea este Patricia, îi spuse Serafinei. Prietena mea din gimnaziu. Mi-a salvat viața.

Auzindu-se astfel descrisă, Patricia fu cât pe ce să se înece. Se părea că „Mi-a salvat viața” era istorioara la care fusese rezumată în mintea tânărului.

— Nu ți-am mulțumit niciodată, spuse Laurence.

Apoi Serafina îi strânse delicat mâna Patriciei și spuse că se bucura de cunoștință, iar Patricia fu nevoită să li-l prezinte și ea pe Kevin. Kevin încuviință din cap și zâmbi. Era mai înalt decât Laurence și, pe lângă Serafina, era de două ori mai mare.

Laurence îi dădu Patriciei cartea lui de vizită și urmă o discuție vagă despre un prânz împreună.

După ce Laurence și Serafina se îndepărtară, Patricia îi spuse lui Kevin:

— De fapt, nu i-am salvat viața. Exagera.

Kevin ridică din umeri, iar lanțul de la ceas îi zornăi.

— Este viața lui. În asemenea privințe avem tendința să rămânem fideli părerilor personale.

•••

Un Lexus opri în fața clădirii de apartamente în care locuia Patricia tocmai când își scotea cheile din geantă. Era ora trei dimineața și, cumva, Kawashima știuse momentul exact când Patricia va ajunge acasă. Ca de obicei, și în ciuda nopții fierbinți, purta un costum negru de comandă, cu cravată neagră îngustă și batistă roșu-aprins, singura pată de culoare. Coborî din automobil și-i surâse vesel, ca și cum ar fi fost încântat că se întâlniseră ca din întâmplare. Kawashima era unul dintre vrăjitorii cei mai puternici pe care-i cunoștea Patricia, dar toți cei care-l întâlneau credeau că era manager de fonduri de investiții.

Părul lui negru era scurt, cu excepția unui cârlionț perfect de pe frunte, și avea genul de înfățișare plăcută care-i determina pe oameni să-și dorească să aibă încredere în el, chiar și când îi escroca de milioane.

— Nu i-am spus, rosti Patricia fără să se obosească să-l salute mai întâi. Știa deja. A știut încă din gimnaziu.

Kawashima aprobă din cap.

— Sigur că da. Totuși, conversațiile cu civili despre lucrurile pe care le facem noi și cum le facem...

Se rezemă de mașină și-și inspectă pantofii impecabili. Apoi ridică din nou privirea spre Patricia și o examină cu atenție.

— Ce-ai fi făcut dacă ți-am fi zis să-l omori?

— Aș fi spus același lucru pe care i l-am spus acelui tip acum zece ani, răspunse ea fără să ezite. Aș fi spus nu. De fapt, aș fi spus „hai sictir”, urmat de „nu”.

— Ne gândeam noi, râse Kawashima și bătu din palme de două ori. Și, desigur, nu ți-am fi cerut niciodată s-o faci. Decât dacă ar fi fost absolut necesar. Dar vrem să-l cunoaștem. Dacă ai încredere în el, atunci și noi avem încredere în el. Însă am dori să-l cunoaștem personal.

— Bine, încuviință Patricia. N-am purtat decât o conversație scurtă, dar, sigur că da, o să-ncerc.

— De fapt, acesta este motivul pentru care am venit să vorbesc cu tine, zise Kawashima. Deși îți mulțumesc că l-ai adus în discuție.

Ridică o tabletă care aducea cu un Caddy, dar era mai puțin sofisticată, și-i arătă o hartă a orașului San Francisco, pe care unele locuri erau însemnate cu puncte. Cafeneaua North Beach unde fusese înjunghiat poetul, agresiunile din Hayes Valley, drogatul și alte câteva mărunțișuri. Și petrecerea din Twin Peaks.

— Ai fost ocupată în noaptea asta.

— Nimeni n-a văzut nimic, zise Patricia furioasă. Am fost precautăă.

— Cu asta te ocupi în fiecare noapte în ultima vreme. Ieși în oraș și-ți folosești puterile, ore în șir. Este foarte frumos că vrei să diminuezi suferințele, este lăudabil, însă lumea este o balanță. Aproape la fel ca natura. Și trebuie să fii atentă să nu cauzezi mai multe suferințe decât împiedici, zise Kawashima. Nu

vrem să te consumi. Sau să te lași purtată de val. Nu uita – egolatria are multe forme.

Patricia dori să protesteze – acționase cu precizia unui chirurg, se instruise un deceniu pentru asta –, însă ar fi fost inutil. Trebuia să fie mulțumită că purta conversația asta cu Kawashima, nu cu Ernesto.

— Tocmai tu dintre toți oamenii ar trebui să înțelegi nevoia pentru grija deosebită, zise Kawashima, fiindcă, desigur, intenționa să evoce incidentul *acela*.

Avea s-o urmeze pretutindeni, pentru tot restul vieții. Indiferent ce ar fi făcut ca să fie iertată.

— În regulă, spuse Patricia. Voi fi mai prudentă.

În mod deliberat, lăsă afirmația vagă.

— Foarte bine, zise Kawashima. Acum scuză-mă, dar mâine am un brunch matinal cu cinci modele de la Abercrombie.

O salută și sui în Lexus, apoi coborî dealul spre Parcul Dolores. Patricia îl privi micșorându-se în noapte, consternată de contradicția internă de a-i spune cuiva că cei mai puternici vrăjitori din oraș îi urmăresc fiecare mișcare, dar că asta n-ar trebui să i se urce la cap. Se simțea însă prea obosită ca să despice firul în patru și toate miracolele minore din ziua aceea îi reveneau în minte. Intră în apartamentul în care colegele ei adormiseră din nou cu televizorul deschis. Le înveli, grijulie.

17.

Laurence o cunoscuse pe Serafina la o prezentare de modă cu roboți, la care aceștia prezentau haine pentru oameni, iar modelele umane purtau haine pentru roboți, ca de exemplu lenjerie mecanică. Evenimentul avea loc într-un spațiu artistic, aparent un garaj, undeva la sud de South of Market, cu un jgheab din bronz industrial plin cu votcă artizanală. Laurence fusese *cât pe ce* s-o confunde pe Serafina cu un model – pomeții și chipul oval, pielea lucioasă și părul roșu/negru strălucitor erau cu adevărat uimitoare –, dar își dăduse seama la timp că era, de fapt, una dintre realizatoarele de roboți. „Modelul” Serafinei era o silfă din oțel cu articulații sferice, care-i îngăduiau să adopte posturi, să pivoteze și să gesticuleze cu mâinile ei delicate. În

colegiu, Laurence ajutase la construirea unor boți de luptă, dar niciodată nu construise supermodele artificiale, și izbutise să rostească ceva destul de spiritual despre diferența dintre cele două pentru ca Serafina să-i accepte prietenia pe MeeYu.

După câteva zile se întâlniseră la o cafea, iar întâlnirea de cafea se transformase într-o a doua întâlnire, la cină, pentru că a treia oară să petreacă noaptea împreună; Serafina ținea o periuță de dinți și prezervative într-un mic săculeț din poșeta ei din vinil, care avea forma lui Twiki din *Buck Rogers*. Pont profi: Nu gândi „dă-i dă-i dă-i" în timp ce faci sex pentru prima dată cu cea mai frumoasă femeie din lume, fiindcă va trebui să oferi explicații (chiar dacă mișcările tale, care zgâlțâie patul, au într-adevăr un fel de ritm „dă-i dă-i"). După aceea ieșeau împreună în fiecare zi, se țineau de mână pe stradă, făceau slalom prin trafic, își șușoteau la ureche în public, se lipeau piele de piele în fiecare clipă în privat, făcură schimb de printuri de gene, își dăruiau cadouri micuțe și bizare și se întrebau cât de curând era prea curând să spună „Te iubesc".

Laurence descoperise repede că, dacă oamenii aflau că făcea parte din Proiectul Zece Procente al lui Milton Dirth, lucrul ăsta îi garanta automat o partidă de sex. Pentru mulțimea care-l adula pe Milton, Laurence era un star rock. Venise vremea să-i fie recunoscute meritele, acum pe bune. Cu toate acestea, nici nu putea fi vorba ca el să joace în aceeași ligă cu Serafina. Ea era perfectă. El era marfă deteriorată. Laurence nu uita nicio secundă această discrepanță.

Cam la o lună după ce începuseră să iasă împreună, Serafina l-a dus pe Laurence în sanctuarul ei. A trebuit să-l înregistreze, iar el a fost nevoit să-și lase actul de identitate insului de la recepție care, după ce l-a fotografiat, i-a imprimat un ecuson. Serafina l-a condus într-un lift, pe un coridor în pantă, prin două uși securizate cu cod de acces, apoi ajunseră în laborator. Înăuntru, ochii îl priveau pe Laurence de pe toți pereții și suprafețele plate ale încăperii. Două perechi aparțineau unor oameni bărboși, care au spus „Sal'tare", după care au revenit cu privirea la stațiile lor de lucru, însă celelalte aparțineau roboților aflați în diverse etape de asamblare. Serafina abia dacă l-a prezentat pe Laurence celor doi bărbați, dar a petrecut o grămadă de timp pentru a-i arăta roboții, adică personaje

animatronice din desene animate, animale și câteva capete de manechine.

— Ăsta-i Frank și râde-ntruna. Atenție la Barbara, flirtează, dar o face cu răutate.

Roboții l-au plăcut pe Laurence, mai ales Donald Cactusul.

Aveau deja cinci luni de când se întâlneau. Iar în ultima vreme, când își petreceau timpul împreună, de fiecare dată când Serafina își privea telefonul, sau privea în gol, sau își mușca buza inferioară în mijlocul unei conversații, Laurence se pregătea. Gata! Avea să-l părăsească. Apoi momentul trecea. Dar era convins că Serafina nu făcea decât să aștepte clipa potrivită sau pretextul ideal. De fiecare dată când se trezea lângă ea, se întreba dacă aceea avea să fie ultima oară când răsuflarea ei îi încălzea ceafa și sânii ei îi atingeau spatele.

N-avea de gând s-o piardă. Trecuse peste provocări mai mari decât aceasta. Avea să se gândească la ceva, să ia măsuri extreme, ba chiar să activeze mai devreme, dacă era nevoie, Opțiunea Nucleară. Avea să găsească o cale prin care să o păstreze lângă el pe fata aceasta uluitoare.

•••

Chipul lui Laurence radia de pe Caddy-ul Anyei, când el se pregătea să sară din autocopter pe platforma de pe acoperiș, aflată la peste cincizeci de metri mai jos. Aceeași imagine a lui Laurence rânjea chiar acum pe computerele din tot orașul, grație unui reportaj important despre el în *Computron Newsly*, dat în direct cu douăzeci de minute în urmă, iar acum preluat și reformulat de toate outleturile din Silicon Valley. Rânjetul încântat de sine al lui Laurence avea să fie pe retinele tuturor, transmis prin MeeYu, pe Caddy-uri și prin CySpec-urile pe care le purtau toți acei *geeks*. Titlul era „Laurence Armstead, Wunderkind” și vorbea despre misiunea lui impresionantă de a salva lumea și despre modul cum controlase nelimitate resurse financiare ale lui Milton Dirth pentru a-i aduce împreună pe cei mai inteligenți oameni din lume (oameni ca Anya). Din partea lui Laurence, textul reportajului putea fi „lorem ipsum”; important era să exploateze camera de ecou în favoarea sa, exact în clipa în care se pregătea să coboare în rapel pe platforma de pe acoperiș.

Maxima a IX-a a lui Milton Dirth: „Evită publicitatea, cu excepția cazului în care o poți mânui ca pe un baros”.

Anya chicoti la imaginea lui Laurence și comentă cu glasul ei răgușit de fată din Vestul Mijlociu:

— Dumnezeule, oare ți-ar fi putut face bărbia s-arate mai mare de atât? Parcă-i un călcâi care-ți crește din față!

— Când te uiți la imaginea asta zici că ai un implant prost de menton! strigă Tanaa din scaunul de pilot al autocopterului, unde stătea cu niște căști mari peste coafura afro și purta o pereche de ochelari de aviator.

Chiar în timp ce râdea, buzele ei subțiri spuneau, printr-o strâmbătură „manevrez mașinării delicate”.

— Un mentoplant! râse Anya, făcând gropițe în obraji, lucru neobișnuit din moment ce, de obicei, avea o expresie severă. De fapt, făcându-ți bărbia să pară mai mare, e ca și cum ai supracompensa incapacitatea de a-ți crește o barbă.

— Gura și gura! zise Laurence. Sunt un *wunderkind*, da?

Își permise o secundă pentru a le privi pe cele două, reflectă cât era de norocos să lucreze cu asemenea ciudate inteligente și-și jură iarăși că nu va lăsa proiectul să eșueze. N-avea să-l dezamăgească nici pe Milton, nici pe vreuna dintre ele. Cumva, avea să se descurce mai bine.

Apoi sări din autocopter, având încredere că mecanismul din scripete și cablu de oțel îl va coborî rapid –, dar nu prea rapid. Voia să aterizeze în picioare. Pentru o clipă nu văzu decât cerul, după care Dogpatch se ridică și nou-nouțele blocuri-turn, construite după principiile brutalismului, crescură proporțional cu antrepozitele și docurile vechi din jur. În ciuda vântului, aerul era pârjolitor de fierbinte.

În clipa asta, chipul lui Laurence era pe toate ecranele computerelor din oraș – cu excepția ecranelor companiei pe a cărei platformă cobora chiar acum: MatherTec. Ecranele de la MatherTec arătau simboluri neinteligibile, în urma unui atac de *clownware* pe care Laurence îl lansase, cu zece minute în urmă, asupra serverelor companiei.

Iată ce s-a întâmplat din punctul de vedere al fondatorilor MatherTec și al investitorilor providențiali: se găseau pe platforma de pe acoperișul lor, unde susțineau o prezentare unor clienți virtuali într-un efort disperat de a obține o a doua finanțare pentru tehnologia lor, care nu era doar un simplu *app*, ci mai degrabă o cale de a crea portaluri stabile în continuumul spațio-temporal, cu un milion de posibile utilizări pe termen

lung, cu condiția obținerii unor investiții. Când prezentarea se apropia de momentul crucial, ecranele le-au fost bruiate și au afișat logoul cu stele și șerpi al Armatei de Eliberare Simbiotică, cea mai teribilă grupare de hackeri din lume, și n-au izbutit sub nicio formă să reia prezentarea. Investitorii s-au foit și-au început s-o sâcâie pe chelnerița *goth* de la compania de catering să le aducă mai multe pricomigdale, iar Earnest Mather își smulgea din cap părul creț, roșu-castaniu. În acel moment, *wunderkind* – insul ăla a cărui față prelungă de țărănoi din Vestul Mijlociu apăruse în acea zi peste tot – a căzut din cer și i-a înmânat lui Earnest Mather un cec, deja semnat de Milton Dirth, în valoare de zece milioane de dolari.

— Noi nu investim, i-a spus Laurence lui Earnest înainte ca fondatorul companiei să fi apucat măcar să numere zerourile. Vă cumpărăm. Vrem tehnologia voastră și câțiva dintre oamenii care lucrează pentru voi.

Earnest ar fi vrut timp să se gândească, însă Laurence îl anunță că avea la dispoziție cinci minute. Investitorii providențiali îl îndemnau deja să ia afurisiții de bani, iar clienții virtuali erau prea ocupați să posteze pe MeeYu videouri în care Laurence cobora din cer pentru a se gândi să facă vreo contraofertă.

După câteva minute, Laurence (mai exact, Milton) deținea compania. Earnest Mather golea până la ultimul strop o sticlă de bere IPA Devil’s Bargain, pe care o luase de la chelnerița *goth*. Laurence se apropie de el și se servi cu ultima pricomigdală.

— Îmi pare rău pentru exagerarea teatrală, spuse el. Aveam nevoie de patentele voastre și nu puteam risca să le lăsăm să cadă în mâini nepotrivite. Cu ele s-ar putea construi următoarele arme de distrugere în masă. Și avem un grafic foarte strâns să salvăm lumea înainte de a fi prea târziu.

Earnest, care rămăsese cu ochii holbați, spuse ceva despre faptul că lumea era o lucrare încă neterminată.

— Milton crede că vom avea nevoie de o nouă planetă, poate chiar curând, continuă Laurence. *Trebuie să părăsim pietroiul ăsta*! Toate modelele simulate de noi sugerează probabilitatea decentă a unei combinații catastrofice de dezastre naturale și războaie distructive, în decursul a una sau două generații. Uită-te la Seul. Uită-te la Haiti, mai zise el și întinse mâna după o bere. Din câte știm, suntem singura civilizație tehnologică,

inteligentă care a apărut și va apărea vreodată în univers. Peste tot există viață complexă, dar noi încă suntem, în esență, unici. Avem dracului datoria de-a ne păstra calitatea asta. Cu orice preț.

Începu să explice cum, de când era puști, nu visase nimic altceva decât să părăsească planeta. Însă Earnest fu nevoit să fugă în toaleta directorilor executivi, unde icni dureros, nereușind să vomite. Laurence vârî în buzunarul de la piept al costumului său negru și elegant toate actele semnate, apoi ridică ochii pentru prima dată spre chelnerița *goth*. Era Patricia.

— Hei, zise Laurence. Ce faci aici?

Pentru o clipă, crezând că ea îl spiona sau îl urmărea, avu un atac de panică.

— Ție ce ți se pare că fac? răspunse ea. Sunt chelneriță. Colega mea de apartament, Deedee, m-a aranjat cu jobul ăsta.

Laurence se uită la bluza ei albă scrobită, la fusta neagră lungă până la genunchi, conturată pe fundalul cerului albastru-deschis. Părul negru îi era strâns la spate, însă continua să fluture în briza golfului. Ochii îi erau verzi ca frunzele. Buzele subțiri erau țuguiate.

— Vorbești serios? Crezusem că acum ești, știi tu… – el coborî glasul – o *vrăjitoare*. Te-ai dus la școala aia specială, nu?

— Am și alte joburi pe lângă ăsta, sigur că da, spuse Patricia, dar pentru acelea nu sunt plătită. Trebuie să achit chiria, care-i destul de mare, deși împart un apartament cu două colege.

— Ah.

Cumva Laurence își închipuise că Patricia pocnea pur și simplu din degete și făcea rost de bani. Sau că locuia, fără să plătească chirie, într-o casă victoriană extravagantă, plină de obiecte magice, precum o oglindă care să-ți spună ce pantofi se potriveau cu ținuta. În niciun caz să servească, pentru salariul minim pe economie, pricomigdale unor investitori capitaliști.

— Ai vorbit serios când i-ai zis toate chestiile alea tipului ăluia? zise Patricia. Că planeta noastră e condamnată la pieire și că rasa umană e singura care merită salvată?

— Ei bine, nu, nu cred că noi suntem singurii care merităm să fim salvați, zise Laurence și simți o rușine stranie, care era reversul îngâmfării din urmă cu o secundă. Sper că vom putea salva întreaga planetă. Totuși sunt îngrijorat. Este posibil să nu

mai existe cale de întoarcere. Și mi se pare rațional să nu mizăm toate speranțele pe o singură planetă.

— Sigur că da, spuse Patricia și-și încrucișă brațele cu mâneci bufante. Însă planeta asta nu-i un simplu „pietroi”. Și nu-i niciun fel de crisalidă pe care am putea s-o lepădăm. Înțelegi? Este… mai mult decât atât. Planeta asta suntem noi. Și asta nu-i doar povestea noastră. Ca persoană care am vorbit cu multe alte creaturi, cred că și ele ar dori să voteze-n privința asta.

— Mda.

Laurence se simțea ca un rahat, tocmai când ar fi trebuit să nu-l afecteze nimic. Era un moment naspa. Dar reluând în minte conversația pe care o purtase cu Mather, putea înțelege cât de abominabil îi sunase Patriciei.

— Îmi pare rău. N-am vrut să sugerez că cineva ar trebui să pună capăt existenței altcuiva. Nimeni nu va face asta.

— Bineînțeles. Așa cred.

Câțiva clienți virtuali amețiți doreau să facă fotografii cu Laurence, care încă purta harnașamentul peste costumul Armani, și să ia niște apetitive de la Patricia. Iar Laurence trebuia să plece ca să autentifice actele la notar sau să le bată-n cuie pe ușa bisericii, sau să facă ce trebuie făcut atunci când cumperi o companie. În plus, Milton îi trimitea întruna mesaje. Îi mormăi Patriciei că o s-o caute mai târziu, iar ea abia dacă răspunse „Cum să nu” în timp ce umplea pahare și răspundea la întrebări despre alergii cauzate de alune.

•••

Într-o bună zi, singularitatea îi va ridica pe oameni la nivelul de superființe cibernetice și poate că atunci vor spune ce gândesc.

Deși probabil că nu.

•••

Serafina întârzie la cină, pentru că roboții ei emoționali avuseseră o cădere nervoasă. Toți.

— Mi-a luat o zi întreagă ca să-nțeleg ce-i deranja. Erau foarte irascibili și ne tot aruncau priviri încruntate. Am examinat fiecare schimbare din laborator, încercând să eliminăm posibilii factori perturbatori. Poate că schimbaserăm muzica? Exista vreo actualizare recentă de cod?

Laurence n-o zori. Era o adevărată plăcere pentru amândoi să descopere și să rezolve probleme, iar relatarea unui astfel de

proces era aproape la fel de plăcută ca procesul în sine. Când povestești cum ai ieșit din labirint funcționează aceleași conexiuni neuronale ca atunci când cauți ieșirea. Doar că, povestind, acoperă deja gloria găsirii soluției.

Totuși Laurence încă se simțea inconfortabil. În primul rând, fiindcă fata întârziase fuseseră nevoiți să ocupe una dintre mesele de pe trotuar ale pizzeriei de fițe, cu doar o minusculă lampă pentru încălzire care să-i izoleze de ceață până la sosirea pizzei și doar trei chiftele. În al doilea rând, el încerca să fie un bun ascultător din cauza actualului său proiect „să nu fiu părăsit”, iar ascultarea activă era dificilă, iar oamenii continuau să-l privească ciudat, deși trecuse o săptămână de la chestia cu MatherTec.

— În cele din urmă, ne-am dat seama că se schimbase doar un singur lucru, zise Serafina.

Purta un camizol, dar își îmbrăcase jacheta groasă când fuseseră conduși afară. Sub lumina lămpii pentru încălzire pielea ei părea din bronz.

— Matt tocmai își cumpărase un Caddy și-l adusese la birou. Roboții s-au calmat imediat ce am scos Caddy-ul din raza Wi-Fi. Oarecum… Și, dacă tot o să mă întrebi, Caddy-ul n-avea instalat niciun *app* ciudat. Era nou-nouț, din magazin.

— Din raza Wi-Fi… Prin urmare, îi neliniștea ceea ce receptau de la Caddy pe rețeaua lor wireless.

Laurence își scoase propriul Caddy și-l privi, de parcă i-ar fi remarcat brusc o caracteristică nedescoperită. Semăna cu o pană mare de cântat la chitară, cu bază curbată, acoperită cu aluminiu. Caddy-ul scana zona în căutare de rețele deschise, așa cum făcea întotdeauna, totuși nu se conecta la alte aparate din aceeași rețea dacă nu era instruit s-o facă. Dacă nu cumva…

— Uite ce nu-nțeleg, zise el tăind în două a treia chifteluță pentru ca Serafina să poată lua jumătate.

Chifteluța era unica lor protecție împotriva frigului, ultima dintre puținele lor provizii până la sosirea pizzei.

— Deci roboții tăi emoționali nu au „emoții” așa cum au oamenii, așa-i? Fără supărare, da?

Laurence călca pe gheață subțire și nu se găsea la margine, ci chiar în mijlocul lacului, de unde se întindeau câte o sută de pași periculoși în orice direcție.

— Roboții simulează răspunsuri emoționale față de unele situații și încearcă să detecteze ce simt oamenii din jurul lor. Corect?

— După cum te exprimi, parcă am proiecta avataruri tridimensionale pentru jocuri video.

Serafina nu-și împinse scaunul înapoi, însă păru ceva mai distantă.

— Sunt perfect conștient că implicațiile sunt mult mai complexe, zise Laurence. Atât din cauza Văii Stranii, cât și a naturii complicate a lumii materiale.

— Ideea esențială rămâne însă cum poți să știi vreodată dacă propriile tale emoții sunt spontane și autentice, și nu doar un set de răspunsuri programate?

— Păi, nici nu știu. Îmi pun întotdeauna întrebări în legătură cu asta.

Laurence își dădea seama că era probabil o idee proastă să-i destăinuie iubitei lui că se întrebase frecvent dacă sentimentele lui nu erau decât răspunsuri involuntare.

— Mă-ntreb, presupunând că roboții au un motiv pentru care să se simtă într-un fel anume și că nu s-au trezit pur și simplu cu fața la cearșaf, dacă nu cumva Caddy-ul a făcut ceva similar unui act agresiv, așa cum este definit în matricele lor de răspuns. Corect?

— Mda, spuse Serafina. Au reacționat de parcă fuseseră amenințați.

În cele din urmă le fu adusă pizza, tocmai când Laurence avea nevoie de ceva pentru a o distrage pe Serafina de la misoginismul lui de pulifrici, în ciuda a tot ce-și impusese.

— Trebuie să existe altă explicație, continuă el. Vorbești despre un Caddy, care nu-i o cutie neagră. Oamenii le-au *jailbreak*-uit și le-au șters memoria, au instalat pe ele Linux și au portat sistemul de operare Caddy pe imitații de tablete ieftine din Liberia. Este dispozitivul cel mai spart din istorie. Dacă ar fi existat ceva straniu la el, am fi *știut* până acum.

— Hei, făcu Serafina în timp ce mesteca o bucată de pizza, briciul lui Occam nu-i doar o armă opțională din *Street Warrior V*. Ți-am spus deja – am eliminat toate celelalte posibilități.

Cu cât Laurence se străduia mai tare să nu strice relația, cu atât o strica mai mult. Nu trebuia să fie părăsit. Acela nu era un rezultat posibil.

Se gândi la Opțiunea Nucleară: vechiul inel al bunicii, ascuns în fundul sertarului cu ciorapi. Se imagină lăsându-se în genunchi și întinzându-i-l Serafinei. Își putea închipui cum avea să arate pe degetul ei, dincolo de articulația falangei, cu argintul bătut înconjurând piatra prețioasă. Își închipui expresia de pe chipul ei când avea să se îmbujoreze uitându-se la el.

După cină, merseră să bea ceva și sfârșiră în Latin American Club, imediat sub manechinul cu perucă.

— Ah, ia uite, spuse Serafina. Prietena ta.

Laurence îi urmări privirea și o zări pe Patricia cu un afro-american în sacou de catifea neagră cu garnituri elaborate. După o clipă, îl recunoscu pe tipul cu care Patricia stătuse de vorbă în casa lui Rod Birch. Patricia flutură din mână și ei îi răspunseră în același fel. Laurence nu știa dacă el și Serafina ar fi trebuit să deranjeze întâlnirea Patriciei sau dacă ar fi vrut ca Patricia să deranjeze întâlnirea lor și era îngrijorat că-i va ține din nou morală în privința planetei. Însă Patricia le făcu semn să se apropie și Serafina porni într-acolo.

Partenerul Patriciei se numea Kevin și era un anglofil care cita din Monty Python, plimba câini și lucra într-o cafenea. Adevăratul lui job era de creator al unui *webcomic* pe care Laurence îl citise de câteva ori.

— Secretul unui *webcomic* de succes este să-i păcălești pe oameni să creadă că vor înțelege glumele doar dacă citesc fiecare număr. Până își vor da seama că de fapt n-au ce glume să înțeleagă, vor fi investit prea mult timp pentru a se da bătuți. Și nici nu pot admite că au fost păcăliți, spuse Kevin. Este o adevărată artă să creezi glume inexistente, care par să fie de neînțeles. Este mult mai greu decât să creezi glume reale.

— Cele pe care le-am citit eu erau amuzante în felul lor, spuse Laurence. Deci ai dat cu bâta-n baltă.

— Nu mă distruge, râse Kevin.

Patricia îi povestea Serafinei că tocmai părăsise un groaznic job de catering și că acum lucra la una dintre extravagantele brutării Mission, unde foloseau cereale organice din surse locale nu doar din capriciu, ci și din necesitate după Marea Furtună de Praf din Vestul Mijlociu.

— Mie-mi place să gătesc la cuptor, așa că-i perfect.

Și Serafinei îi plăcea să gătească la cuptor, dar nu era deloc pricepută.

— Am făcut odată un chec și n-a crescut deloc. Am crezut că fratele meu mai mic îl apăsase cu ceva în cuptor. Cred că l-am bătut vreo oră înainte să-mi dau seama că de fapt uitasem să pun destulă chestie din aia albă.

— Adică făină, spuse Patricia.

— Da, făină, zâmbi Serafina.

Urmă o tăcere lungă. Kevin își drese glasul, ca și cum s-ar fi pregătit să spună ceva inteligent, dar apoi se răzgândi.

Laurence continua să fiarbă, gândindu-se că în timpul cinei încercase să-i țină Serafinei o prelegere despre jobul ei, iar acum ea era silită să stea de vorbă cu prietena lui din gimnaziu. Trebuia să dreagă cumva ieșirea asta în oraș. Ca să nu mai amintească faptul că simțea o nevoie de neînțeles de a-i dovedi Patriciei că el nu era chiar un nenorocit.

În timp ce-și așteptau băuturile, încercă să-i povestească Patriciei despre roboții emoționali ai Serafinei… după care, pe la jumătatea conversației, își dădu seama că vorbitul despre Serafina la persoana a treia n-o făcea să pară cool, ci pur și simplu lăsa impresia că Laurence credea că Serafina nu putea vorbi pentru sine.

— Patricia mi s-a părut cool, spuse Serafina după aceea, când ei doi stăteau în Humphry Slocombe și împărțeau un Secret Breakfast, înghețata aceea bizară cu fulgi de porumb și whisky.

— Dar nici n-ai apucat să vezi ce-i cool la ea.

Laurence linse niște înghețată.

— E clar c-am apucat, din moment ce am zis deja că mi s-a părut cool.

— E ciudat să revezi pe cineva după zece ani, mai ales că-ți reamintește tot felul de chestii. N-ai putea crede ce ratat eram pe-atunci.

(Laurence învățase demult că, atunci când vorbea despre gimnaziu, era preferabil să nu menționeze convingerea lui că reușise să creeze inteligență artificială în debaraua dormitorului, nici măcar ca povestioară amuzantă. Îl făcea să sune ca un cretin absolut.)

Terminară înghețata. Iar whisky-ul din ea putea să nu fi fost cea mai bună idee după trei beri în Latin American. Laurence vedea în fața ochilor o mulțime de musculițe și era tot mai amețit, pe lângă faptul că simțea în stomac o agitație profundă.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Serafina. Am senzația că seara asta a avut un subtext care mi-a scăpat.

Laurence se gândi să spună că nu știa dacă subtextul era o stare emoțională sau mentală, ba nici chiar care ar fi fost deosebirea exactă dintre cele două. Își mușcă însă limba și zise:

— Eu mă simt ca și cum aș fi într-o perioadă de probă. Mă refer la relația noastră.

— Ha! Asta-i ceva nou pentru mine.

Serafina ridică din umeri. Când își privi iubitul, ochii i se măriră și buza inferioară se curbă spre interior. Șuvițele ei roșii străluceau sub luminile fluorescente ale magazinului de înghețată pentru hipsteri. Arăta atât de frumoasă și atât de curioasă, încât Laurence simți un fior nou-nouț și sfâșietor de dragoste. Era gata să se deschidă complet în fața ei, ceva ce nu-i stătea deloc în fire. Degetele ei aspre și manichiurate se jucau cu lingurița pentru înghețată, acum goală.

— Am zis sau am făcut ceva care să-ți lase impresia că ai fi într-o perioadă de probă? îl întrebă.

Laurence se gândi o clipă, după care clătină din cap.

— Presupun c-a fost doar senzația mea. Nu știu de ce.

— Asta mă pune pe gânduri. Simt că relația noastră lasă de dorit de… nu știu, de vreo lună sau așa ceva. Dar poate că-i mai rău decât credeam.

Serafina își masă tâmplele, strângând între degete pielea de pe fiecare parte a sprâncenelor.

— Deci… atunci nu sunt în perioada de probă?

Serafina încetă să-și mai frământe fruntea și-l privi drept în ochi.

— Păi… Cred că acum ești.

— Ah.

„Frumos jucat, Armstead”.

18.

Patricia nu-și putea alunga scena aia din minte: Laurence coborând din cer și fluturând bani în stânga și-n dreapta, lăudându-se că va salva lumea prin abandonarea planetei. Chiar dacă n-ar fi văzut cu propriii ei ochi, videoclipul devenise viral

pe net. Patricia n-ar fi trebuit să fie surprinsă că Laurence se transformase într-un *yuppie*. Asta își dorise dintotdeauna, nu? Să fie admirat, să-i pronunțe toți numele corect. Ea continuă să fie nervoasă, până înțelese că poate era geloasă. Irosise atât de multă energie păstrându-și secrete faptele bune, încât îi venea greu să vadă cum altcineva se dădea în spectacol. În ultima vreme, celelalte vrăjitoare o criticau întruna pentru egolatrie, indiferent cât s-ar fi străduit să fie modestă.

Constată că era încă obsedată de Laurence, în timp ce își punea o pereche de cizme de piele înalte până la genunchi și o rochiță neagră cu paiete roșii, după care se duse într-un bar irlandez din cartierul financiar ca să arunce un blestem asupra cuiva.

Nu-i plăcea să meargă pe tocuri cui și se poticni frecvent când intră în pubul ticsit și gălăgios încercând să-l identifice pe Garrett Borg după fotografia primită pe e-mail de la Kawashima. În carne și oase, Garrett semăna cu un fost instructor de schi alpin, cândva atrăgător, dar care o luase pe arătură, cu păr blond și sacou albastru la două rânduri ce-i camufla pântecele. Era la bar, pe jumătate în comă, băloșind în șervetul Guinness, ridicând totuși capul la fiecare câteva clipe, ca să-și mai toarne în gură scotch incredibil de scump.

Teoretic, Patricia n-ar fi trebuit să știe motivul pentru care-l blestema – Kawashima i-o ordonase și asta ar fi trebuit să-i fie suficient. Însă Kawashima anexase și alte imagini alături de a lui Garrett: fotografiile făcute de legiști adolescentelor pe care el le îngropase într-un canal vechi de lângă I-90, cu vânătăi aproape identice pe gât și pe interiorul coapselor. De aceea Patricia era suficient de motivată când se lăsă pe taburetul capitonat cu piele de lângă Garrett și-i șopti la ureche:

— Pun prinsoare c-o să fii mahmur ca dracu’ mâine dimineață. Dar știi ceva? Eu cunosc cel mai bun remediu împotriva mahmurelii. Șmecheria asta o să vindece orice.

O spuse astfel încât să sune miraculos, dar în același timp sexy și ilegal. Bărbatul înghiți fără ezitare ambele pilule pe care i le întinsese. Patricia îl ajută apoi să urce într-un taxi și Garrett merse acasă, în Pacific Heights, ca să se culce. Patricia nu mințise: șmecheria pe care i-o dăduse avea să vindece într-adevăr orice.

Șansele ca ea să mai doarmă după ce aruncase un blestem asupra cuiva erau zero. Avea totuși să fie precaută și să urmeze sfatul lui Kawashima de a evita excesul de zel. Știa de ce erau atât de îngrijorați ca ea să n-o ia razna: putea încă să vadă cadavrul lui Toby de câte ori închidea ochii. Expresia lui ștrengărească de parcă era pe punctul de a se ridica în capul oaselor și de a spune un banc obscen.

Patricia se lăsă pe vine ca să stea de vorbă cu o pisică portocalie nedumerită, care avea nevoie de ajutor pentru a-și găsi drumul spre casă. (Își amintea cum arăta casa ei pe dinăuntru, dar nu și pe dinafară.) Trecu apoi să-l vadă pe Jake, care obișnuia să se drogheze cu Krokodil și care acum părea să-și fi revenit, mai mult sau mai puțin, după care se plimbă prin sala de așteptare a camerei de gardă a Spitalului St. Mary, căutând oameni pe care să-i vindece discret. Petrecu câteva ore încercând să compună o scrisoare către Departamentul Parcurilor în numele unor popândăi a căror vizuină era perturbată, inutil, de niște lucrări stupide de arhitectură peisagistică în Parcul Golden Gate. Avu nevoie de multă concentrare ca să traducă din limbajul popândăilor în cel al birocraților.

Cam tot acum Garrett Borg se evapora într-un norișor cu iz de whisky deasupra patului său în formă de inimă.

Patricia sfârși la marginea parcului, pe Fulton. Privea pământul cald și plin de viață dintre vârfurile ascuțite ale cizmelor. La urma urmelor, nu se grăbea nicăieri. Scotoci în geantă, scoase telefonul și-i privi ecranul. N-avea pe cine să sune la ora trei dimineața. Nici chiar la trei după-amiaza n-ar fi avut pe cine să sune. Poate pe Kevin, ambiguul ei prieten cu „beneficii”? Încerca să nu-l sufoce. Semaforul pe care-l vedea cu coada ochiului schimba culori primare. Era o altă noapte fierbinte care-i provoca mâncărimi.

O bufniță ateriză fără zgomot pe o creangă din apropiere.

— Bună, spuse Patricia.

Bufnița clipi la auzul vocii ei.

— Dacă eu te pot vedea, atunci te pot vedea și alții, zise ea.

— Nu încerc să mă ascund, rosti Patricia.

Bufnița ridică din umeri, mai exact din tot corpul, ca și cum ar fi asistat la funeraliile Patriciei, apoi își luă iarăși zborul, pentru că nu departe existau niște popândăi cu o vizuină imperfectă.

Tocmai când Patricia decisese să-și ridice fundul de pe pământ și să se ducă acasă, cineva se așeză pe zidul scund din piatră și-i blocă imaginea străzii. Un bărbat. Ea aproape că se ascunse, apoi decise să nu se obosească.

Era Laurence, care plângea într-un șervet pe care era desenată o femeie în interiorul unui pahar de cocteil. Patricia vru să se îndepărteze – el n-ar fi știut niciodată că ea fusese acolo –, însă instinctul de Vindecătoare își făcu simțită prezența.

Începu să se apropie de Laurence, făcând cât mai mult zgomot posibil, ca să nu pară că se furișase. Cu toate acestea, el sări de pe zid atât de speriat, încât căzu și-și juli un genunchi. Patricia îl sprijini, îl ajută să se ridice și să se așeze la loc pe zidul pe care stătuse.

— Ah, bună, spuse Laurence deslușindu-i chipul. Tu ești.

Era prima dată când îl vedea pe adultul Laurence purtându-se altfel decât țanțoș. Gârbovit și roșu la față, semăna mai mult cu băiatul pe care și-l amintea.

— E totul în regulă? întrebă ea.

— Da. Am ieșit cu colegii să bem ceva și cred c-am căzut într-o pileală sentimentală, răspunse el și făcu o pauză. În același timp însă… cred că distrug totul. Îmi pierd iubita. Pe Serafina. Ai cunoscut-o, e extraordinară. Iar toți oamenii ăștia se-așteaptă de la mine să fac miracole, iar eu nu pot face mare lucru cu cascadoriile alea cretine, cum a fost cea la care ai asistat. Șeful meu – Milton – se bazează pe mine, echipa mea super inteligentă se bazează pe mine, dar, mai mult ca orice, mi-am făcut mie însumi o promisiune. Am crezut mereu că, dacă voi avea șansa, aș putea schimba totul… și se dovedește că poate nu-s destul de bun. Așa că recurg la a-ncerca să-i păcălesc pe oameni că-s un *wunderkind*, să compensez faptul că nu mă pricep la nimic. Iisuse!

Patricia sui panta și trecu zidul pe care stătea el. Avu un flashback al adolescentului Laurence spunându-i că puterea de a-i face pe toți să vadă o versiune iluzorie a sa ar fi fost o prostie sinistră.

Laurence se trase într-o parte pentru a-i face loc.

— Și mă gândeam la ai mei. Multă vreme i-am privit de sus, considerându-i ratați. M-am comportat oribil cu ei. Și-mi spuneam că poate într-o bună zi voi înțelege de ce au ales să

dea greș, dar va fi prea târziu. Sau va fi o revelație pe care-aș fi preferat să n-o am.

— Planul meu de viață implică să nu-mi înțeleg niciodată părinții, zise Patricia. Asta-i ca o piatră de boltă. I-ai cunoscut și ai văzut ce fel de oameni sunt. Eu sunt decisă să nu fiu persoana care au vrut ei să devin.

— Da, zise Laurence și râse; un hohot de bețiv, totuși un râs. Știi, indiferent ce ai face, oamenii se vor aștepta să fii ceva ce nu ești. Însă dacă ești inteligent și norocos și muncești susținut, atunci ajungi să fii înconjurat de oameni care se-așteaptă să fii persoana care vrei s-ajungi.

— Ha! N-am privit niciodată lucrurile în felul ăsta.

— Și tu?

Laurence se ridică în picioare și se întoarse către ea, clătinându-se puțin.

— Ce faci pe-afară de una singură, la ora asta, în timpul săptămânii?

— Lucrez.

Patricia se ridică și ea. Avea să-l ducă pe Laurence întreg acasă, după care avea să cadă lată.

— Am program de lucru prelungit.

— Lucrezi singură?

Coborâră cu grijă colina spre Haight, unde aveau să găsească taxiuri care să-i transporte pe puștii care plecau de la cea mai recentă strângere de fonduri pentru situația din Seul.

— Eu fac totul singură, răspunse Patricia. Am urmat o școală mică, în care puteai să devii claustrofob – Labirintul Eltistey, așa se numește –, și de aceea îmi face cumva plăcere să umblu de capul meu într-un oraș mare în care nimeni nu știe cine sunt. Înțelegi? Simt că așa ar trebui să se poarte un adult.

Urcară într-un taxi, care-l lăsă mai întâi pe Laurence acasă. Îi întinse Patriciei o bancnotă de douăzeci de dolari pe când cobora din mașină și se împiedică în centura de siguranță. Fata îl văzu cum se lovește cu tibiile de treptele de la intrare și simți ceva similar unei dorințe de a-l proteja. Îl puse pe taximetrist să aștepte până ce Laurence intră în casă.

•••

Pe toată durata călătoriei spre Sacramento, ceilalți vrăjitori găsiră moduri în care să-i țină Patriciei prelegeri despre egolatrie. Ea stătea pe bancheta din spate a Lexusului lui

Kawashima și privea autostrada gonind pe lângă ei, în timp ce Kawashima o sâcâia că-și acorda prea multă importanță și-și utiliza nesăbuit puterea. Dorothea intervenea la răstimpuri cu câte unul dintre neadevărurile ei discordante, precum: „Ai aruncat pietricele în fereastra mea, dar în aer s-au transformat în grenade”. (Dorothea era o doamnă catolică bătrână, cu păr negru brăzdat de șuvițe albe, ochelari masivi, dreptunghiulari, și fuste lungi din stambă, care nu spunea absolut niciodată adevărul, decât poate doar la spovedanie.)

Până ajunseră, Patricia se simțea ca un monstru și continua să vadă în fața ochilor corpul degerat al lui Toby, în avion.

Ceilalți aveau treburi vrăjitorești importante în Sacramento, așa că ea avu timp să hoinărească în soarele pârjolitor al amiezii și să citească pe telefon despre mana din Franța, haosul din peninsula coreeană și noile și mai letalele uragane atlantice. Toate erau lucruri în privința cărora nu putea face nimic. Apoi văzu cu coada ochiului un homeless pe trotuar. Bărbatul se holba la ea ținând într-o mână un pahar gol de 7-Eleven. Patricia se întoarse și-l privi cu atenție: canadiană plină de noroi și sfâșiată, pantaloni de trening jegoși, boală și subnutriție. Cartonul de alături era atât de ros și decolorat, încât nimeni nu mai putea descifra ce scrie pe el. Era acoperit cu un strat de murdărie, dar și cu pânze de păianjeni și chiar mușchi de pădure. În mod obișnuit, dacă ar fi fost singură noaptea în oraș, Patricia ar fi vindecat fără să mai stea pe gânduri pe cineva aflat într-o asemenea stare. Însă Kawashima și Dorothea erau undeva prin preajmă și nu știa ce ar fi considerat ei egolatrie. Nu-i ofereau niciodată definiția clară. Se apropie totuși puțin, călcându-și pe inimă. Bărbatul acesta avea nevoie de ajutorul ei și nu putea fi nimic greșit în a prelua inițiativa. Sau putea? Se uită în ochii lui negri și mijiți, îi putu zări mândria rănită și se întinse…

Își dădu seama că se uita la chipul osos și îmbătrânit al îndrumătorului ei profesional din gimnaziu – domnul Rose. Simți că dă în clocot și fu cât pe-aici să vomite.

— Nu-ți fie frică, croncăni domnul Rose. N-o să-ncerc să te-omor. N-aș putea nici dac-aș încerca. Ai crescut prea puternică, iar anii m-au distrus. Trebuie să știi însă că eu făceam ceea ce era corect. Am avut o viziune a viitorului. Patricia, tu vei fi în

cauza multor suferințe. Vei trăda și vei distruge. Dacă ai avea și o fărâmă de conștiință, ți-ai pune capăt zilelor chiar acum.

Ea își imaginase foarte multă vreme momentul ăsta. Când umbla prin oraș până în zori, noapte după noapte, repetase pentru această întâlnire. Pentru confruntarea cu sadicul acesta sângeros, când avea să-i arate că nu putea fi terorizată. Nu se așteptase însă ca el să fie atât de neajutorat, literalmente expunându-și abdomenul vulnerabil. Îi era imposibil să nu-i fie milă de el. La început nu-i înțelese cuvintele, cum că ar fi trebuit să se sinucidă… apoi simți nevoia să scuipe pe trotuar.

— Frumoasă încercare, comentă Patricia, care își simțea brațele și fața arzându-i precum cea mai teribilă urzicătură. Tot ce mi-ai spus vreodată au fost minciuni, se adresă bătrânului ghemuit pe trotuar. Numai de asta ești în stare.

— Bănuisem că o vrăjitoare cu nivelurile tale de putere era capabilă să spună dacă mințeam. Te rog. Te rog, ascultă, o imploră el și ridică ochii, iar fata fu surprinsă să vadă lacrimi șiroindu-i pe obrajii murdari. Am ucis foarte mulți oameni, totuși n-am putut suporta să văd ce veți pricinui tu și prietenul tău. Ți-au vorbit deja despre Destrămare?

— Despre ce anume? întrebă Patricia și făcu un pas înapoi. Las-o baltă. Oricum nu te mai ascult.

— Trebuie s-asculți! Patricia Delfine, eu te cunosc mai bine decât oricine.

Fata se retrase până atinse cu spatele automatele de parcare, iar el se ridică de pe carton, agitând un deget bandajat. Avea răsuflarea puturoasă.

— Te-am spionat luni întregi când nu erai decât o copilă. Am stat în mașină în fața casei tale. Ți-am ascultat conversațiile, zi și noapte. Știu totul. Știu până și despre Copac!

— Care copac? întrebă Patricia și înghiți în sec. Nu știu despre ce vorbești.

— Întreabă-i despre Destrămare. Întreabă-i! Vezi ce-ți spun.

— Băga-mi-aș! exclamă Kawashima, care venea dinspre cel mai apropiat magazin, legănând într-o mână o sacoșă din plastic. Îți râzi de mine? Iar găozarul *ăsta*!

— *Theodolphus*, rosti Dorothea din spatele lui, privindu-l pe bărbatul murdar.

Izbuti să-i transforme numele într-o insultă sfredelitoare.

— Îl cunoașteți? întrebă Patricia.

Kawashima o ignoră și i se adresă lui Theodolphus.

— Ești naspa rău, nenică. Ești ca o eczemă de care nu mai scapi. Crezusem că te-am omorât cu mult timp în urmă.

— Mulți ani am fost ca și mort, zise Theodolphus Rose și-și îndreptă umerii, de parcă s-ar fi lăudat. Dar a trebuit s-o avertizez pe domnișoara Delfine. Cândva, ea a fost eleva mea cea mai bună. Pe când era fetiță, am avut o viziune a ei adultă, așa cum e acum. O viziune a distrugerii. Am considerat că ar trebui să știe asta.

— Dă-mi voie să ghicesc, spuse Kawashima. Ai tras ceva pe nas și ai avut halucinații. Așa-i? Viziunile despre viitor sunt întotdeauna amăgiri, iar eu ar trebui să știu asta cel mai bine. Sunt cel mai mare artist în viață al amăgirilor. Dorothea, vrei să faci tu onorurile?

Domnul Rose continua să se agite și să zbiere despre viziunea lui de nebunie, și sfârșitul lumii. Însă Dorothea se apropie și-i șopti o poveste despre un bărbat pe care îl cunoscuse cândva. Fusese un artizan de *netsuke*, micuțele figurine sculptate pe care japonezii le folosesc ca agrafe pentru chimonouri, însă fusese în același timp un asasin, iar unele dintre figurinele lui aveau capcane ascunse: mici ace otrăvite sau rezervoare cu fum toxic. Acele *netsuke* ucigașe aveau mereu forma unor femei frumoase în poziții lascive și puteai dărui una cuiva, știind că o va purta și va muri. Până când, într-o bună zi, bărbatul avusese un moment de amețeală și pusese într-o broscuță o săgeată letală acționată de arc, cu care intenționa să ucidă o curtezană. Vânduse apoi broscuța unuia dintre clienții săi preferați, care avea s-o poarte cu siguranță în seara aceea și care habar nu avea că artizanul era și asasin. Cum și-ar fi putut el avertiza clientul?

În acel moment al poveștii, șoaptele Dorotheei deveniră atât de slabe, încât Patricia nu auzi sfârșitul. Și nici Theodolphus nu mai era în stare să asculte, pentru că, oarecum, fără ca nimeni să fi observat, se transformase din om într-o figurină de lemn micuță, înaltă de nici patru centimetri. Dorothea o ridică și i-o arătă Patriciei: Theodolphus era o femeie zveltă care-și ridica fusta, atât doar că avea fața unei broaște foarte solemne.

Bătrâna puse figurina în palma Patriciei, apoi îi strânse degetele în jurul ei, ca s-o păstreze.

— Nu pot să cred că nu l-am omorât pe gunoiul ăsta cu mult timp în urmă, zise Kawashima apoi descuie Lexusul și urcă la volan. Vorbesc serios, este un puțoi și jumătate.

Dorothea încuviință din cap și-și dădu ochii peste cap.

Pe drumul de întoarcere în San Francisco, Patricia încercă să-l întrebe pe Kawashima despre ceea ce pomenise Theodolphus – despre Destrămare –, dar bineînțeles, genul acela de întrebare era egolatria cea mai rea cu putință.

Apoi ațipi și în visul ei încercă să deducă cum se încheia povestea Dorotheei. Răspunsul îi apăru de la sine: asasinul-artizan ar fi trebuit să recupereze broscuța de la clientul său, chiar și cu forța dacă era nevoie, și și-ar fi sacrificat viața în încercarea lui. Până la urmă, broscuța ar fi luat viața cuiva – dacă nu a clientului, atunci a celui care o realizase.

•••

Patricia nu se simți deloc împăcată fiindcă-l văzuse pe domnul Rose căpătând ceea ce merita. Păruse atât de jalnic, încât fusese nevoită să se străduiască să nu se simtă vinovată. Și nu putea să nu se gândească că poate domnul Rose spusese adevărul și ea era sortită să devină criminal de război. Kawashima continua să insiste că viziunile viitorului erau chiar mai mult decât inutile, pentru ca imediat după aceea, să-i repete Patriciei că mândria ei era periculoasă. Fata sfârși cu un monolog interior care afirma că era o persoană teribilă, distructivă, care trebuia să fie grijulie la fiecare pas.

Imediat după ce reveni din Sacramento, trebui să se grăbească în Tenderloin, ca să vadă de Reginald, pacientul cu SIDA care-i fusese alocat în Proiectul Shanti unde făcea voluntariat. Ca de obicei, îi deretică apartamentul, îi pregăti un mic dejun sănătos și-l ajută la cumpărături. La un moment dat rămase locului și-l privi stând în balansoarul lui din lemn. Și-și spuse: „De data asta, o s-o fac. O să-l vindec. De ce nu? Ar fi atât de ușor”.

Numai că știa, cu siguranță, ce ar fi spus despre asta Kawashima și ceilalți. Nu te poți plimba prin lume vindecând pur și simplu bolile incurabile ale oamenilor, mai ales când știu toți c-ai trecut pe acolo. Ar fi ridicat prea multe întrebări la care nu se putea răspunde. Și poate că vindecarea lui Reginald ar fi fost primul pas spre transformarea ei într-un soi de monstru, așa cum avertizase domnul Rose.

— Sper că-i o dilemă pozitivă, îi întrerupse Reginald reveria. Mă refer la cea pe care ai luat-o acum de coarne.

Patricia se așeză lângă el și-l prinse de mână. „O s-o fac și gata”. Oricum îi reducea încărcătura virală de fiecare dată când îl vizita. Vindecarea directă n-ar fi însemnat cine știe ce mare chestie, nu?

În studioul lui Reginald mirosea a canabis și a bețișoare parfumate Nag Champa. Avea mustață subțire, păr sur tuns scurt, ochelari că ai lui Elvis Costello, iar tendoanele i se profilau proeminent pe gât.

— Mă gândeam pur și simplu, zise Patricia. Lumea-i plină de tot felul de probleme nebunești. Uite, tocmai am citit că-i posibil ca în scurt timp să nu mai existe deloc albine în America de Nord. Iar dacă se va întâmpla asta, rețelele de hrană vor colapsa și o mulțime de oameni vor flămânzi. Să presupunem c-ai avea puterea să schimbi lucrurile. Poate că tot n-ai fi în stare să repari totul, pentru că de fiecare dată când ai rezolva o problemă ai cauza alta. Poate că natura încearcă să-și găsească echilibrul prin toate molimele și secetele astea. Noi, oamenii, nu mai avem dușmani naturali, așa că natura trebuie să găsească alte mijloace prin care să se ocupe de noi.

Toată pielea albă a torsului lui Reginald era acoperită de tatuaje, câte unul pentru fiecare specie de insectă pe care o descoperise în cele două Americi. Desenele insectelor parcă erau din atlasul unui naturalist victorian, cu doar câteva tușe de culoare ici și colo. Pe măsură ce corpul bărbatului se schimbase, pliurile largi ale pielii și abdomenului făceau să pară că lăcustele și fluturii își flexau aripile și-și mișcau capetele. Pe pectorali erau numai viespi, iar brațele aveau mâneci de gândaci chitinoși, strălucitori.

— Așa cum știi, rosti el, sunt un fan al naturii. Cu toate acestea, natura nu „găsește mijloace” să facă absolut nimic. Natura nu are opinii și nu are o agendă de lucru. Natura oferă un teren de joacă, nu tocmai neted, pe care noi concurăm cu toate creaturile mari și mici. Doar că terenul de joacă al naturii abundă în capcane.

În cele din urmă, Patricia se opri în ultima clipă înainte de a-l vindeca pe Reginald. Ca de fiecare dată.

•••

Patricia visă că se rătăcise în pădure, așa cum făcea în copilărie. Că-și învinețea degetele de la picioare lovindu-se de rădăcinile copacilor, că luneca pe frunze uscate, că se simțea purtată în altă lume de izul ca de grotă al pământului umed. Nori de insecte îi intrau în ochi și-i explorau. De bucuroasă ce era să fie în sfârșit în afara orașului râse atât de puternic, încât strănută gândăcei morți. Apoi pătrunse în niște hățișuri cu spini, care-i zgâriară pielea și o prinseră așa de tare că n-ar fi putut nici să înainteze, nici să se retragă fără să fie sfâșiată, iar amețeala de fericire i se preschimbă în neliniște. Dacă oamenii aveau nevoie de ajutorul ei? Sau ceilalți vrăjitori? Dacă ea dispărea tocmai când cineva dăduse de necaz?

Cu cât se străduia mai tare să iasă din desiș, cu atât spinii o crestau mai adânc, până când își dădu seama că acela era un vis și în vise putea întotdeauna să zboare. Se ridică din hățiș și-și luă zborul de-a lungul unei pante pieptișe presărate de rădăcini. Iar după aceea îi apăru în față, uriaș și întunecat, ca un corb alcătuit din crengi și frunze. Un Copac imens și bătrân, plin de răbdare și de suficiente amintiri pentru un miliard de inele, cu ramurile gemene unduind, parcă salutând-o.

•••

— Deci care era chestia pe care nu mi-o puteai spune la telefon? întrebă Laurence după ce aduse de la tejghea două espresso.

Drept răspuns, Patricia scoase din geantă figurina micuță din lemn și-i spuse cine era. Domnul Rose îi privea, iar chipul de broscoi cu ochi holbați părea rugător pentru o clipă și capricios în clipa următoare.

— Ăsta-i el? Chiar el în persoană?

Laurence continua să țină figurina ridicată spre lumină, ca și cum ar fi încercat să găsească o asemănare.

— Este atât de… micuț.

— Mda, încuviință Patricia. Habar n-am ce să fac cu el.

Se aflau în Circle of Trust, care fusese cafeneaua la modă în zona străzii Valencia cu vreo optsprezece luni în urmă. Încă avea mobilierul elegant din lemn și espressoarele extrem de scumpe, dar era pe jumătate goală, deoarece aproape toți clienții se mutaseră într-un nou local. Circle of Trust găzduia o expoziție de picturi făcute cu degetul de o femeie de douăzeci și opt de ani,

cu balonașe cu texte subversiv de naive. În ciuda crizei, cafeaua era foarte costisitoare, iar ei plăteau nemțește.

— Deși l-am văzut așa neajutorat și transformat în obiectul ăsta micuț, nu mi-am schimbat amintirile despre cât de uriaș și teribil a fost, zise Patricia. Este ca și cum ar fi două persoane diferite. Și după cum am dedus, se pare că în ultimii ani a fost un ghimpe serios în coasta celorlalți vrăjitori. Pentru c-a înnebunit și a avut un fel de viziune apocaliptică. De fapt ăla a fost motivul pentru care a venit la școala noastră, deoarece credea că voi crește și voi deveni un monstru.

— Hă?

Laurence privea figurina. Patricia se simți stânjenită de limita obscenității la care era ridicată fusta figurinei și de stranietatea întregii discuții.

— Dar n-ai făcut asta, spuse el. N-ai devenit un monstru, vreau să zic. Și hai să fim serioși! A spus el vreodată cuiva adevărul? Despre orice?

— Nu, răspunse ea, apoi luă figurina și o băgă înapoi în geantă, cu gândul să-l implore pe Kawashima să i-l ia pe domnul Rose de pe cap. Nu, n-a spus.

— Era un mincinos înrăit. Este. Era. Nu sunt sigur ce timp să folosesc.

Probabil că puteai distruge o conversație și altfel decât să aduci vorba despre cea mai detestată autoritate din copilăria ta, redusă acum la dimensiunea degetului mare. Însă Patricia nu se putea gândi la o altă modalitate. Sorbiră din cești și clătinară din cap, captivi în oribile amintiri recurente. Fata trebui să aducă apă și bău însetată. Aerul stătut din cafenea se păstrase aproape la fel de fierbinte ca amiaza, chiar și după ce soarele dispăru dincolo de blocuri.

Laurence se uita la geanta în care Patricia pusese figurina.

— Mă gândesc mereu cât de aproape a fost domnul Rose să-mi distrugă viața. Este unul dintre motivele pentru care-mi doresc cu disperare să am succes, pentru că am fost aproape de a rata șansa asta, zise el și se ridică brusc de pe scaun. Vino! Vreau să-ți arăt ceva.

Patricia fu surprinsă din nou de înălțimea lui. Și ea era înaltă, dar abia îi ajungea la claviculă. În plus, Laurence avea energia nervoasă a nouă nevăstuici.

Îl urmă spre Mission Street, apoi pe două străzi laterale, până când ajunseră aproape de Shotwell, pe una dintre străduțele lungi de numai un cvartal sau două. Era altă zi iritant de pârjolitoare. Patricia își aminti că auzise că acolo existase pe timpuri un pârâu, ulterior secat sau acoperit cu pavaj. Uneori își închipuia că încă putea simți curentul ecosistemului exilat.

Ajunseră la un bloc din beton, care nu se deosebea prin absolut nimic de celelalte blocuri. Laurence scoase o cheie, dar n-o introduse în broasca ușii din oțel ruginiu. Tastă vreo zece cifre într-o consolă numerică adâncită în zid, pe care Patricia nici măcar n-o observase. Abia apoi răsuci cheia în broască.

După ce urcară două paliere și jumătate, ajunseră înaintea unei uși cu ținte metalice și o plăcuță pe care scria „SOLUȚII DE TERGIVERSARE. REVENIȚI MÂINE”. Laurence ciocăni de șaptesprezece ori, alternând serii lungi cu serii scurte, și ușa se deschise.

— Bun sosit la Proiectul Zece Procente, spuse el. Mai precis, sucursala locală.

Spațiul din spatele ușii din oțel era mai mare decât te-ai fi așteptat și mai răcoros decât afară: o mansardă pătrată, cu o lucarnă opacă ce se întindea în lungul unei laturi a plafonului. Scaune ergonomice erau înghesuite lângă bancuri de lucru ticsite cu echipamente, ciocane de lipit, plăci Arduino și instrumente laser. Centrul încăperii era ocupat de un echipament masiv, de mărimea unui Buick, care se termina printr-o țeavă cu duză ca a unei arme cu raze. Era ațintită spre un cerc alb din plexiglas.

Laurence o prezentă pe Patricia celor trei persoane din mansardă.

Tanaa era o negresă care purta mască pentru sudură, tricou fără mâneci și șort. Antebrațele îi erau puternice, dar gâtul și umerii erau elegante, atrăgătoare. Laurence spuse că Tanaa putea să construiască orice – de fapt, ea îl găsise pe Milton la fel cum o făcuse și el cu mult timp în urmă, punând cap la cap niște scheme de pe internet. Doar că nimeni nu mai izbutise să înțeleagă schemele acelea, iar din punerea lor în practică rezultase uriașa armă cu raze și picioare arcuite. Tanaa o salută pe Patricia cu un gest al mâinii, după care reîncepu să împroaște scântei în toate direcțiile.

Anya era o fată pistruiată din Vestul Mijlociu, al cărei păr de culoarea alunelor avea vârfurile albastre, de parcă ar fi început să-l vopsească, apoi renunțase la idee. Purta o salopetă de blugi și ochelari butucănoși de inginer și arăta ca o persoană ce nu zâmbește niciodată. Îi mormăi lui Laurence ceva despre tururile pentru străini.

Sougata avea mustață deasă și neagră, accent de surfer din sudul Californiei și bluză de trening din echipamentul celor de la Caltech. Laurence șopti că Sougata dorise să lucreze în televiziune și chiar participase ca asistent la relansarea serialului *Space*: *Above and Beyond*, însă acum revenise la a doua carieră de pe lista sa de preferințe, pentru a salva lumea în viața reală.

Patricia nu era sigură dacă ar fi trebuit să întrebe despre mașinăria cu corp uriaș ca un tub catodic și duză ascuțită. Însă Laurence începu să-i explice oricum.

— Lucrăm acum la descifrarea gravitației, zise el și examină niște afișaje de pe mașinărie. Încă n-am obținut antigravitație reală, doar câteva probe izolate. Iar obiectivul nostru nu-i antigravitația, ci controlul gravitației. Știm că este o forță slabă în universul nostru, ceea ce înseamnă că-i o forță puternică altundeva. Și încercăm să aflăm unde-i asta, sau, mai exact, ce este.

— Uau.

Desigur, Patricia putea să zboare fără niciun fel de raze sofisticate, dar numai când situația o justifica și/sau când putea păcăli pe cineva într-o negociere care-i acorda capacitatea să zboare. (Sau în visuri.) O uluia ideea de a porni sau opri gravitația ori de a-i exploata puterea.

Avea să întârzie la cea mai recentă misiune primită de la Kawashima – un director executiv în domeniul petrolului, care era parțial responsabil pentru dezastrul din Marea Nordului. Dorea totuși să admire mașina lui Laurence. El îi arătă afișajele care demonstrau câtă energie tranzitase prin tuburile acelea înguste fără să explodeze nimic.

— Este cu siguranță impresionantă, zise Patricia.

Așa și era, o realizare inginerească măreață cu care te puteai mândri și care era uimitoare din punct de vedere estetic. Strălucitoare și robustă. Simțea față de ea același tip de afecțiune pe care-l avea față de vechile mașini de scris care se

vindeau în galeria hipster de pe Valencia sau față de o frumoasă locomotivă cu aburi. Obiectele acestea erau făcute din orgoliu, deoarece ele se stricau constant sau, mai rău, stricau totul. Însă poate că Laurence avusese dreptate și ele ne făceau pe noi unici, ca oameni. Oamenii construiesc mașini, așa cum păianjenii construiesc pânze. Privind șasiul roșu în formă de viespe, Patricia gândi cât de dezgustată fusese de Laurence, nu cu mult timp în urmă. Poate că n-ar fi trebuit să-l judece – judecarea era un soi de egolatrie – și poate că dispozitivul acesta era punctul culminant al admirației pe care o avusese pentru el de la bun început. Și, da, un semn că ei doi îi învinseseră pe toți domnii Rose din lume.

— Este frumoasă, spuse ea.

19.

Tolăniți pe canapea, în timp ce fumau dintr-o narghilea în formă de elf, Laurence și Patricia își discutau problemele din relațiile personale. Laurence o puse la curent în legătură cu Serafina, cu faptul că era în perioada de probă, apoi deveni stânjenit de monologul său și o întrebă pe Patricia despre tipul cu care ieșise în oraș. Kevin, autorul de *webcomics*.

— Hmm, făcu Patricia, apoi luă narghileaua și-și umplu plămânii înainte să-i răspundă. Este derutant, încă nu-s sigură dacă eu și Kevin suntem un cuplu sau pur și simplu prieteni pentru câte o partidă de sex. De câte ori rămâne la mine, încearcă să se furișeze în toiul nopții. Dar, după toată instrucția pe care am primit-o, nimeni nu se poate furișa fără să observ. Așa că sfârșește fie prin a-și lua rămas-bun cum se cuvine, fie prin a sta până dimineață. A încercat ambele variante, dar se pare că niciuna nu-i convine prea mult.

— Ah.

— Sunt mereu pe punctul de a purta o discuție cu Kevin despre noi doi, dar nu se întâmplă niciodată.

Cumva vederea domnului Rose transformat într-o bucată de lemn fusese un punct de răscruce în relația dintre Laurence și Patricia, nu doar ca legătură, ci și ca amintire a faptului că ei doi se cunoscuseră în clasa a opta, când erau niște ratați absoluți.

Probabil că lui i-ar fi fost aproape imposibil s-o dezamăgească pe fată, deoarece ea îl văzuse deja în starea cea mai jalnică. De fapt, Laurence se simțea atât de relaxat pe cât nu mai fusese de luni bune, și nu doar datorită narghilelei în formă de elf.

Niciunul nu mai rosti un cuvânt până când Patricia nu schimbă subiectul:

— Ce mai fac ai tăi? Tot mai vor să-ți petreci timpul sub cerul liber?

— Cred că sunt destul de fericiți, zise Laurence. Au divorțat acum vreo șapte ani și mama a găsit un tip căruia îi place să observe păsările. Tata a demisionat din jobul lui îngrozitor și s-a întors pe băncile colegiului ca să devină profesor de liceu. Mă gândeam mereu că ar fi mai fericiți dacă s-ar despărți, deși n-ai dori niciodată ca părinții tăi să facă așa ceva. Dar ai tăi?

— Sunt… ăăă, bine, zise Patricia. De fapt, m-au dezmoștenit pentru câțiva ani, însă anul trecut au făcut uriașul efort de a relua legătura cu mine.

Suspină și inhală mai mult fum din țeasta elfului, deși începuse s-o usture gâtul.

— Cumva, totul se datorează surorii mele. Roberta este mereu arestată sau sfârșește la camera de gardă a spitalului de urgență. Dintre noi două, ea avusese toate calitățile. Acum, brusc, ai mei au observat că lucrez constant și n-am cazier, și au decis că pot să fiu eu fiica cea bună. De parcă Roberta și cu mine am putea face pur și simplu schimb de locuri. Habar n-am cum să tratez situația.

Laurence era pe punctul de a spune ceva, însă Isobel sosi acasă în clipa aceea. Era udă până la piele, fiindcă ploua și umbrela experimentală cu autoconfigurare înțepenise într-o formă non-optimă, judecând după sunetele tânguitoare pe care le scotea servomotorul și după faptul că partea stângă a cardiganului lui Isobel era îmbibată de apă, pe când partea dreaptă era complet uscată. Femeia nu mai avea cozile lungi și castanii pe care le purta când se întâlniseră prima dată, când Laurence era doar un băiețel. Acum se tundea bob și avea părul grizonant.

— Vai de mine! exclamă el. Te-a abandonat Lord Umber?

Porecla aceea nu prinsese, însă Laurence continua să încerce.

Isobel se mulțumi să pufnească și-l aruncă pe Lord Umber în chiuveta din bucătărie, unde se putea usca. Lord Umber gemu și

încercă să adopte o formă care să protejeze chiuveta de orice precipitații *indoor*. Înțepeni din nou și începu să scâncească sonor.

— Nu-i cool, se strâmbă Isobel. Nu-i cool deloc. O umbrelă obișnuită ar fi fost mult mai utilă. Ah, bună!

Izbutise să-și șteargă apa de ploaie de pe față și zări pe necunoscuta de pe canapea.

— Mă bucur de cunoștință. Eu sunt Isobel.

Patricia se prezentă și-și strânseră mâinile, după care Isobel fugi să-și scoată hainele ude. Când se întoarse, ținea într-o mână un pahar cu coniac. Se așeză pe canapea lângă Patricia și începu să flecărească nimicuri despre toate locurile din lume care ar fi fost în stare să ucidă pentru a se bucura de o astfel de ploaie.

— Cred c-am auzit despre tine, îi zise ea Patriciei. Ai cu Laurence o relație aproape la fel de lungă ca a mea. El pare să colecteze oameni pentru toată viața.

Îl privi pe Laurence, care se foi, simțind că asta se cerea din partea lui.

Se aflau destul de sus pe dealurile din San Francisco; în ciuda numelui său, mare parte din Noe Valley era o coastă abruptă. Pe ferestrele livingului, care porneau din podea, se vedeau grădina în pantă din fața casei și vârfurile copacilor din depărtare. Potrero Hill era dealul vecin, cu propriii săi arbori și case pe două niveluri. Încăperea din față avea tavan înalt, iar scara în spirală ducea la etaj, unde se aflau dormitorul lui Isobel, baia și studioul, cu balcon deasupra livingului. Dormitorul-anexă al lui Laurence se afla cu câteva trepte mai jos, de cealaltă parte a bucătăriei, cu vedere spre curtea mică din spatele casei.

Toți trei comandară *burritos* și apreciară că ploaia se domolise suficient ca să riște să coboare dealul pentru a-și ridica comanda. Seara devenise caldă, în ciuda bălților uriașe de la fiecare colț de stradă și a norilor de la orizont. Laurence mergea între Isobel și Patricia și se simțea încorsetat. Mai ales că vorbeau ca și cum el n-ar fi fost de față.

— Cum ați ajuns să locuiți împreună? o întrebă Patricia pe Isobel.

Isobel îi povesti cum fugise Laurence de acasă când era copil, ca să vadă lansarea rachetei.

— Cumva i-am urmărit evoluția, iar când a fost admis la MIT i-am oferit, pentru un timp, camera mea liberă. De fapt, Laurence abia dacă vine acasă; este prima dată când îl văd după multe săptămâni. Ceea ce poate însemna un singur lucru: un maraton *Pitica roșie*.

Laurence făcu un adevărat spectacol din datul ochilor peste cap, deși se putea spune că avea chef pentru maratonul cu care fusese îndelung amenințat.

Isobel însăși abia revenise din Groenlanda, unde Milton Dirth construia o criptă care urma să reziste zece mii de ani și care avea să se deschidă numai prin rezolvarea unei probleme de matematică.

— Seamănă cu un buncăr antiaerian combinat cu un magazin Caddy și un salon funerar de lux. Totul e din oțel strălucitor, crom și marmură, cu paravane despărțitoare din sticlă.

— Ce va fi în criptă? întrebă Patricia. Semințe? Material genetic?

— Nu, clătină Isobel din cap. Milton este de părere că cei care o vor deschide peste cinci sau zece mii de ani vor avea destule culturi comestibile, fiindcă altfel nici n-ar mai exista. Vor fi numai informații tehnologice și științifice. Scheme, planuri… în esență, un manual de instrucțiuni pentru recrearea nivelului nostru de tehnologie, inclusiv câteva idei pentru ce se poate face dacă nu mai există combustibili fosili și nici nu sunt disponibile alte elemente. El mai presupune că cei care vor deschide cripta vor avea un nivel științific echivalent cu cel de la începutul secolului al XIX-lea. Ceea ce poate fi o exagerare, de acord. Cel puțin, cripta va fi ușor de găsit, fiindcă singura componentă electronică din interior va emite o rază verticală de lumină, aidoma unui far, care se va declanșa de două ori pe zi, timp de cel puțin zece mii de ani. Asta a fost una dintre părțile cel mai greu de realizat.

— Nu-i un proiect serios, rosti Laurence când traversară Castro Street. Milton nu crede că rasa umană va mai fi pe Pământ peste o sută de ani, cu atât mai puțin peste câteva mii. Ăsta-i pur și simplu felul lui de a acoperi toate posibilitățile. Sau de a-și liniști conștiința.

— Până acum mi-a adus trei călătorii gratuite în Groenlanda, zise Isobel. Să fiu sinceră, cred că opiniile lui Milton depind de câți stagiari a omorât azi.

Făcu cu ochiul, ca să arate că era o glumă și că Milton nu omora stagiari.

În timpul cinei, Isobel povesti mai multe despre schimbările din cariera ei, de la rachete la Proiectul Zece Procente al lui Milton.

— Obișnuiam să visez rachete, zise Isobel și înmuie un chips de porumb în sosul *pico de gallo*. Noapte de noapte, luni de zile după ce am închis Nimble Aerospace. Aveam niște vise stranii în care o rachetă trebuia lansată dintr-o clipă în alta, dar noi greșiserăm telemetria finală. Sau lansam racheta și ea se ridica în văzduh frumoasă și mândră, după care se lovea de un jumbo-jet. Însă cele mai rele erau visele în care nu se întâmpla nimic rău, rachetele se înălțau pur și simplu ore la rând, iar eu stăteam pe sol și priveam cu lacrimi în ochi.

— Uau! zise Laurence și o atinse ușor pe încheietură. N-am știut…

— Și cum ai încetat să mai visezi rachete? întrebă Patricia.

— Cred că pur și simplu m-am plictisit, spuse Isobel. Plictiseala este țesutul cicatrizat al minții.

•••

Laurence și Serafina merseră la un local care servea hamburgeri organici din surse locale etc. Și Serafina povesti despre roboții ei emoționali.

— Euristica este incredibilă. Ei recunosc fețe, dar și stările emoționale obișnuite ale fiecărei fețe. Încep să înțeleagă conceptul de stare sufletească. Ei înșiși au stări. Stările sunt stranii – nu-i doar manifestarea unei emoții, nici chiar susținerea unei emoții. E ca starea unei boli. Ca felul în care noi zicem că „ții pică”.

Serafina părea să fi renunțat la ideea că Laurence era în perioada de probă. El îi cumpărase o eșarfă frumoasă, care, din întâmplare, se potrivea cu ținuta ei. Acum practica ascultarea activă. Avuseseră câteva partide fantastice de sex, ca niște explozii solare. Laurence nu vorbea prea mult despre sine. Se gândea tot timpul la Opțiunea Nucleară. Încerca să-și dea seama când ar fi fost momentul potrivit s-o pună-n practică. Chestiile astea funcționau mai bine dacă le dezvoltai în timp, nu dacă te foloseai de ele ca de o măsură disperată. Laurence își amintea cum, într-una dintre ultimele dăți când o văzuse în viață, bunica Jools îi strecurase în buzunarul jachetei de schi

într-un moment în care nu-i văzuse nimeni, cutiuța cu inel și-i șoptise la ureche:

— Să-l dai celei cu care te vei însura, da?

Iar Laurence, încă un copil, înțelegând că aceea era o făgăduială solemnă, șoptise și el că așa va face.

În adâncul sufletului, Laurence era convins că merita să fie părăsit. Asta deoarece considerase că Serafina i se cuvenea de la sine, în timp ce el lucra câte paisprezece ore pe zi la Proiect, era prea bună pentru el. Totuși, ideea principală a vieții de adult și *uber-hacker* este că nu primești ce meriți. Primești ce ți se dă.

După hamburgeri și shakeuri, merseră să vadă noul film *Tornado Surfer* și Patricia îi telefonă tocmai când dezbăteau ce snackuri să cumpere. Patricia întrebă dacă era un moment nepotrivit și Laurence spuse că da, într-un fel.

— Ah, pot să revin mai târziu, zise Patricia.

— Ce s-a-ntâmplat?

Serafina se îndepărtă ca să se uite la covrigeii înveliți în iaurt, probabil nervoasă fiindcă el vorbea la telefon. Degetele ei lungi ridicau pachetele cu covrigi albi, ca și cum ar fi cules flori. Mișcă ușor din nas și surâse, de parcă covrigeii i-ar fi spus o glumă. „Nu te voi lăsa să pleci”, îi spuse Laurence în gând.

— Nimic, doar că prietenii mei vor să te cunoască. Știi tu, prietenii mei *speciali*. Ei știu că ți-am spus secretul meu și vor să vii la cină sau ceva. Poate joi?

Laurence acceptă imediat. Dacă nu s-ar fi grăbit să închidă, ca să poată reveni în rolul unui prieten cu care se poate avea o ieșire decentă în oraș, ar fi analizat ideea unei seri petrecute cu „prietenii speciali” ai Patriciei și poate că ar fi născocit o scuză.

— Cine a fost? întrebă Serafina.

Laurence răspunse că fusese prietena lui ciudată din gimnaziu, ceea ce îi permise Serafinei să spună că ea nu credea că Patricia era chiar așa ciudată.

Filmul fu de tot rahatul. După aceea, reveniră în apartamentul Serafinei și făcură cel mai bun sex de care avusese parte Laurence în toată viața lui, cel în care mușcăturile reciproce sunt îndeajuns de intense ca să lase urme de dinți și în care partenerii continuă să se izbească unul în celălalt mult timp după ce ai fi putut jura că și-au rupt deja totul. Se îmbrățișară strâns, vibrând, până ce Laurence trebui să facă pipi. Își aminti să nu tragă apa, din moment ce făcuse doar pipi, economisea

apă. Când se întoarse în pat, Serafina dormea tun și cotul ei îl împunse în coaste.

•••

De când fusese la film și până joi seară, Laurence nu ridică ochii de la stația de lucru, fiindcă Proiectul Zece Procente era în modul criză permanentă și Milton răcnea în telefonul lui douăzeci și patru de ore pe zi, șapte zile pe săptămână. Milton continua să aducă în discuție ideea mutării lui Laurence și a echipei sale într-un loc sigur și izolat, astfel încât să nu fie distrași de la preocupările lor. Ca și cum Laurence nu ar fi înnebunit deja de unul singur. Ca și cum acest lucru n-ar fi fost deja toată viața lui.

Abia avusese timp să dea o fugă acasă, să facă duș rapid și să-și schimbe hainele înainte să se întoarcă în Mission, pentru întâlnirea cu Patricia. Întrevederea fusese stabilită la un fel de librărie cu cărți second-hand unde locuia unul dintre vrăjitori. Aparent avea o dizabilitate sau nu putea pleca de-acasă sau așa ceva, așa că-și petrecea tot timpul, zi și noapte, în librăria lui micuță, ceea ce Laurence suspecta că era ilegal.

Laurence nu putea dormi din cauză că vedea imagini remanente de monitoare LCD ori câte ori închidea ochii. Când ajunse la câteva intersecții depărtare de librărie, la colțul de lângă taraba cu cârnații înveliți în bacon, simți cum îl cuprinde un atac de panică. Avea să spună ceva greșit, iar oamenii ăia aveau să-l transforme într-un bibelou. Ca pe domnul Rose.

„Exersează-ți respirația”, își spuse el.

Izbuti să-și oxigeneze creierul, ceea ce fu o soluție temporară pentru lipsa de somn. Probabil că era deshidratat din cauza valului nebunesc de căldură. Cumpără apă de la tipul care vindea cârnați înveliți în bacon. După aceea se sili să meargă la mallul cu trei etaje și indicatoare în spaniolă. Pentru Patricia, despre care simțea că o dorea cu adevărat în viața lui.

Mallul părea părăsit, iar la parter nu exista decât un singur corp de iluminat care să-i lumineze drumul spre scara în spirală ce urca, trecând pe lângă magazine pentru produse cosmetice, aparent abandonate, până la ultimul etaj, unde un indicator anunța: „PERICOL. LIBRĂRIA ESTE DESCHISĂ”. Laurence ezită, apoi împinse ușa librăriei Pericol, care se deschise în sunete de clopoței.

Librăria era surprinzător de spațioasă, cu un covor vechi ce părea simetric, până când observai că cercul mare de foc și flori din centru se rostogolea spre dreapta. Rafturi cu cărți acopereau pereții și ocupau întreaga încăpere, împărțiți în categorii cu titluri ca „Exilați și pasageri clandestini” sau „Povești de iubire înfricoșătoare”. Cărțile erau cam jumătate în engleză și jumătate în spaniolă. Pe lângă cărți, pe toate rafturile se găseau fel de fel de suvenire: un vechi pumnal de ceremonii, un dragon din plastic, mai multe monede antice și un os de balenă despre care se presupunea că ar fi provenit din corsetul reginei Victoria.

Laurence făcu doar doi pași în interiorul librăriei și cineva îl scană cu o baghetă cu ultraviolete, pentru a-i distruge bacteriile de pe piele. Patricia se ridică dintr-un scaun cu tapițerie elegantă și-l îmbrățișă, șoptindu-i că nu trebuia să-l atingă pe Ernesto, tipul aflat pe șezlongul roșu, cel care nu părăsea niciodată librăria. Ernesto nu mai văzuse lumina soarelui de câteva decenii, totuși pielea lui continua să aibă o nuanță caldă de maro, iar chipul prelung și cu pomeți înalți avea cute adânci. Părul sur îi era strâns într-o singură coadă și avea ochii conturați cu dermatograf sau fard. Era îmbrăcat cu un smoching stacojiu și cu pantaloni de pijama din mătase albastră, astfel că ținuta îi era cvasi-Hefneriană. Îl salută pe Laurence fără să se ridice.

Toți erau foarte prietenoși. Laurence nu rămase cu o primă impresie despre o persoană anume, ci despre un grup de oameni care vorbeau toți în același timp și se strânseseră în jurul lui. Patricia îl privea din celălalt capăt.

O doamnă scundă, mai în vârstă, cu ochelari mari, legați cu șnur și păr alb și negru prins într-un coc elaborat, începu să-i povestească despre pantoful ei care se îndrăgostise de un ciorap mult prea mare. Un japonez înalt și chipeș, îmbrăcat la costum, cu barbă ferchezuită, puse întrebări despre situația financiară a lui Milton, la care tânărul se trezi răspunzând fără nicio ezitare. Iar o persoană tânără de sex nedeterminat, cu păr șaten scurt și țepos și hanorac cu glugă cenușie, dori să știe cine era supereroul preferat al lui Laurence. Ernesto recita întruna din poeziile lui Daisy Zamora.

Toți păreau atât de *drăguți*, încât lui Laurence nu-i păsa că vorbeau simultan și-i supra-încărcau memoriile-tampon. Probabil că asta se datora chestiei magice și el ar fi trebuit să se sperie. Era însă prea obosit pentru a se mai îngrijora în privința unor

lucruri care nu-l îngrijorau deja de la sine. Era doar stânjenit că mirosea a fum de la cârnații înveliți în bacon.

În librărie nu exista niciun iz de „cărți vechi”, ci o aromă plăcută de stejar, similară cu felul în care își închipuia că ar fi mirosit butoaiele pentru whisky înainte să fie umplute cu scotch ca să îmbătrânească. Acesta era un loc unde ai fi îmbătrânit bine.

Urmă o dezbatere dacă ar fi trebuit să iasă la cină – toți mai puțin Ernesto, bineînțeles – ori să aducă mâncarea acolo.

— Poate c-ar trebui să vizităm noul local de tapas pentru hipsteri, sugeră Patricia.

— Tapas!

Dorothea, doamna vârstnică, bătu din palme și toate brățările ei zornăiră.

Persoana de sex necunoscut, al cărei nume era, în mod destul de nefolositor, Taylor, spuse că poate Laurence s-ar fi simțit mai confortabil pe teren neutru.

— Da, da, trebuie să mergeți, zise Ernesto cu vocea lui răgușită și cu un ușor accent latin. Mergeți! Nu vă faceți griji în privința mea.

Până la urmă, Ernesto insistă atât de hotărât că trebuiau să-l lase singur și să se ducă să se distreze, încât toți sfârșiră prin a se oferi să stea cu el.

Laurence nu putu să nu se întrebe dacă nu cumva tocmai asistase la un duel între vrăjitori.

Izbutiră să prindă autobuzul coreean itinerant de taco-uri și, cât timp staționă la un semafor, cumpărară o duzină de bulgogi condimentați și taco-uri cu tofu la grătar. Taco-ul lui Laurence avea o mulțime de coriandru și ceapă, așa cum îi plăcea fără însă ca altcineva să mai știe asta. Anxietatea îi dispăru și o invidie pe Patricia că avea asemenea prieteni fermecători. Dacă aceasta ar fi fost o reuniune a găștii lui Laurence, cineva ar fi încercat deja să demonstreze că era expertul suprem într-un subiect sau altul. S-ar fi ajuns la compararea penisurilor. Oamenii aceștia însă păreau pur și simplu să se accepte reciproc și să se hrănească reciproc cu taco-uri.

Toți se instalară pe scaune pliante sau pe brațele fotoliilor existente în librărie. Laurence sfârși prin a sta între Taylor, persoana tânără de sex nedeterminat, și Dorothea, doamna de vârstă nedeterminată.

Dorothea surâse și se aplecă spre Laurence, care-și mesteca taco-ul.

— Cândva, șopti ea, am avut un restaurant care avea uși în vreo zece orașe din lume. Fiecare intrare afișa alt meniu, cu altă gastronomie, însă noi nu aveam o bucătărie. Doar mese, fețe de masă și scaune. Duceam vesela între orașele din țări diferite. Eram oare un restaurant sau o conductă?

Laurence nu era sigur dacă spunea o poveste adevărată sau pur și simplu glumea. Ori poate ambele? O privi fix și, brusc, fața ei se acoperi de încrețituri de râs.

După cină, Ernesto se apropie de o secțiune de rafturi cu eticheta „Petreceri deja sfârșite”, care conținea în principal istoriile unor imperii. Cu un gest alambicat, scoase *Istoria declinului și prăbușirii* și raftul se roti, dezvăluind un pasaj care ducea într-un bar secret, cu o zână din neon pe perete și firmă care anunța „Aripa Verde”. Aripa Verde, o încăpere dreptunghiulară și spațioasă ca librăria Pericol, era dominată de un bar circular din lemn, aflat în centru, cu o singură poliță plină cu sticle de absint. Fecioare Art Nouveau, dragoni din cristal și caligrafii desprinse de pe pergamente împodobeau sticlele de toate mărimile și formele. Câteva persoane cu corsete și fuste înfoiate beau deja la o masă înaltă în colțul îndepărtat, însă toate fluturară din mâini spre Ernesto.

Ernesto sui la bar și începu să toarne băuturi în shakere. Patricia veni lângă Laurence doar atât cât să-i șoptească la ureche să fie atent cu orice băutură preparată sau atinsă de Ernesto.

— Soarbe înghițituri mici, îl sfătui ea, dacă vrei ca mâine să mai ai creier.

Niciunul dintre oamenii aceștia nu părea să fie o persoană influentă, iar dacă ei conduceau lumea, făceau o treabă excelentă din a-și ascunde activitatea. De fapt, toate conversațiile erau despre stricăciunea lumii și despre cum doreau ei ca lucrurile să fi fost diferite.

Ernesto îi amestecă lui Laurence ceva verde-deschis care captura lumina neoanelor și el prinse privirea de avertisment a Patriciei, înainte de a duce sonda la buze. Mirosea atât de delicios, încât avu nevoie de un efort serios ca să nu deșerte totul pe gât. Gura îi era plină de minunăție și fericire, și existau

atât de multe gusturi distincte și dulci și intense, încât trebuia să soarbă mereu pentru a identifica jumătate din ele.

Curând nu-și mai simțea picioarele. Se împletici, până când cineva îl ajută să se așeze pe un scaun tapițat cu brocart din secolul al XVIII-lea, de pe care nu se mai putu ridica. Își dădu seama că aceasta era ocazia perfectă de a pune unele întrebări despre magie, fiindcă nimeni n-ar fi putut acuza un individ amețit că era indiscret. Nu? Înălță capul, privi în roiul de forme încețoșate și lumini și se sili să formuleze o întrebare nu prea grosolană. Nu era capabil să găsească un verb nici dacă asta ar fi însemnat diferența între viață și moarte. Sau un substantiv.

— A fost o plăcere să te cunosc, rosti Ernesto și-și trase un scăunel, apropiindu-se atât de mult de fața lui Laurence, încât rimelul lui și părul lung și sur, acum despletit, erau ceva mai focalizate.

Coborâse glasul pe un ton amical, dar continua să sune teatral, pronunțând fiecare cuvânt de parcă ar fi participat la o lecție de dicție pentru actori. Ernesto era îndeajuns de aproape pentru ca Laurence să simtă revărsându-se dinspre el mireasma polenizării unei pajiști întregi. Îndeajuns de aproape încât, dacă Laurence ar fi căzut în față, l-ar fi atins pe mentorul Patriciei. Ceea ce ea spusese că ar fi fost foarte rău. Ernesto se aplecă mai mult și Laurence se trase înapoi.

— Trebuie să-ți pun una sau două întrebări despre intențiile tale față de Patricia, spuse Ernesto între două sorbituri dintr-o sondă cu Martini. Ea ți s-a confesat, iar noi suntem de acord cu asta, pentru că toți avem nevoie de confesori. Însă trebuie să ne promiți că nu vei spune nimănui despre ce-ți împărtășește ea. Nici iubitei tale Serafina, nici prietenei tale Isobel, în niciun caz patronului tău Milton. Poți face o asemenea promisiune?

— Ăăă, zise Laurence, da. Da, pot.

— O să-mi faci pe plac să juri în privința asta? Că dacă-ți vei încălca promisiunea nu vei mai rosti niciodată vreun cuvânt? Nimănui?

Ernesto râse și flutură dintr-o mână, de parcă ar fi fost o simplă formalitate, dar Laurence o văzu pe fundal pe Patricia clătinând din cap, cu ochii dilatați de panică.

— Ăăă, sigur, zise Laurence. Promit. Și dacă voi spune vreodată oricui, orice, despre magie, îmi voi pierde glasul.

— Pentru totdeauna?

Ernesto ridică ușor din umeri, de parcă ar fi menționat un detaliu minor.

— Pentru totdeauna, spuse Laurence.

— Am dori să ne mai faci o favoare, rosti japonezul Kawashima apărând lângă Ernesto, încât aproape că se atingeau. Vezi tu, noi suntem foarte îngrijorați în legătură cu Patricia. A trecut prin multe în adolescență. Mai întâi nenorocitul acela de Theodolphus, după care afacerea regretabilă din Siberia.

— Detest când vorbiți despre mine la persoana a treia, deși sunt de față, zise Patricia. Ca să nu mai amintesc de faptul că-mi manipulați prietenul.

— Vrem să ne ajuți să avem grijă de ea, îi spuse Kawashima lui Laurence. Noi avem câteva reguli, însă principalul nostru tabu este împotriva a ceea ce numim egolatrie. Să te transformi pe tine însuți în ceva foarte important. De aceea dorim să o susții și să fii prietenul ei într-un fel în care niciunul dintre noi nu poate fi. Și în același timp dacă ajunge să aibă o opinie prea grozavă despre sine să-i reamintești că este un simplu om, la fel ca toți ceilalți.

— O să faci asta pentru ea și pentru noi? întrebă Ernesto.

Pentru o clipă, Laurence crezu că aveau să-i ceară să fie de acord ca mâinile să i se transforme în aripioare de pește dacă nu-i va ajuta să țină sub control ego-ul Patriciei. Dar pentru făgăduiala aceasta păru să fie suficientă o îngăimare: „Voi face tot ce pot”. Kawashima îl bătu pe umăr și toți repetară de câteva ori ce minunat fusese să-l cunoască. Apoi simți că i se ridică stomacul în gât. Cineva îl conduse la o toaletă micuță din colțul îndepărtat al barului de absint și el se ghemui, timp de cincisprezece minute, peste vasul din porțelan, până își goli complet stomacul.

Taylor și Patricia îl duseră să mănânce gogoși vegane pe Valencia Street. Lui Laurence i se părea că i se despicase capul în două și vedea pete în fața ochilor. Taylor îi șopti ceva la ureche și se simți ceva mai sigur pe picioare, iar cafeaua și ibuprofenul îl ajutară și ele.

— Te-ai descurcat bine, spuse Taylor. Ai fost în nenorocitul de bârlog al leului și-ai avut sângele rece ca berea la draft.

— Mă enervează de nu mai pot, zise Patricia. Ei cred că-s un fel de egomană, dar nu doresc decât să fac croasanți și să-mi

văd de viață. Și chiar nu-i pot cere lui Laurence să-și țină fleanca fără să pună un descântec pe el?

Adevărata greutate a celor întâmplate îl izbi abia atunci pe Laurence: puseseră un descântec pe el. Mai exact, un blestem. Dacă spunea un singur cuvințel despre vrăji sau vrăjitori, oricui, *n-avea să mai vorbească niciodată*. În adâncul măruntaielor lui suferinde, știa că acela era adevărul adevărat. Bineînțeles, era imposibil să-l testeze, decât numai într-un fel neplăcut. Își fixă cu privirea degetele mari, care pivotau pe masa din stejar. Dacă avea să fie nevoit să le scrie oamenilor mesaje, în loc să vorbească cu ei, pentru tot restul vieții?

— Nu-i chiar așa, îi răspunse Taylor Patriciei. Ar trebui să fii recunoscătoare că oamenii își fac griji pentru tine. Încă de când te-ai mutat aici, în Sucka Free[4], ai… supracompensat. Și mie-mi pare rău de Siberia, dar trebuie să trecem mai departe.

— Bun, rosti Laurence. Așadar, acum sunt aparent sub un…

Privi de două ori în jurul cafenelei, încercând să-și dea seama dacă putea fi auzit de cineva apoi continuă:

— Mă voi confrunta cu anumite restricționări despre ceea ce pot spune acelor oameni care n-au fost în seara asta în librărie. Iar asta-nseamnă că-mi poți explica, da? Îmi poți spune cum funcționează chestia asta. Sunt pur și simplu curios, asta-i tot.

— Mi se pare corect.

Taylor îi întinse o a doua gogoașă.

— Da, bine, încuviință Patricia. Dar nu aici. Poate că-n weekendul ăsta putem merge să ne plimbăm prin parc. Țin minte cât de mult îți plăcea sub cerul liber.

Laurence se cutremură, ceea ce era probabil un semn că începea să se simtă din nou în firea lui.

20.

Patricia era agitată pentru că organiza pentru prima dată în viața ei o petrecere, pentru că o parte din ea continua să se agațe de visul că avea să adune în jurul ei persoane cool. Că era un fel de guru, cineva care ținea serate spirituale. Deretică ore în șir în apartament, întocmi un playlist și pregăti la cuptor pâine

---

[4] Peiorativ al lui San Francisco.

și guguluf. Colegele ei de apartament, Deedee și Racheline, prepararǎ faimoasa lor „lasagna pasiv-agresivǎ”, iar Taylor sosi în pantaloni lucioși și cu un castron cu verdețuri asortate. Kevin apăru în vestă azuriu-intens, asortată cu bentița care-i lega codițele la spate, și aduse brânzeturi bizare. Pâinea Patriciei umplu cu căldura drojdiei chicineta gălbuie și ea inspiră adânc. Era adultă.

În timp ce Patricia servea salata, Kevin le povesti lui Deedee și Racheline despre psihologia plimbării câinilor. (În unele dintre ocaziile când încercase s-o șteargă după ce se culcase cu Patricia, dăduse peste colegele ei de apartament, încă pe jumătate treze pe canapea. Ele începuseră să-i spună „Domnul Nu-stă-peste-noapte”, deși niciodată direct.)

Deedee vorbea despre cel mai recent concert al formației ei de ska, în care, ca de obicei, cântăreața cu păr albastru sârmos degajase atâta sexualitate primară à la Kathleen Hanna, încât nimeni n-ar fi bănuit vreodată că se identifica drept asexuată.

Tocmai când Patricia se pregătea să scoată pâinea din cuptor, Taylor privi în jur și spuse că era un apartament frumos. Păcat că Patricia trebuia să se mute în curând în Portland.

— Poftim?

Patricia scăpă mănușa de bucătărie pe podea. Stătea lângă cuptorul deschis, așa că se simțea înghețată pe o parte și arzător de fierbinte pe cealaltă parte.

— Ah! exclamă Taylor, apoi se lăsă pe spate și ridică mâinile. Credeam că știi. Ei se gândesc să te trimită la Portland.

— Cine sunt „ei”? clipi Kevin.

— Uitați c-am spus ceva. Am comis o indiscreție.

Zâmbetul lui Taylor dispăruse, în schimb mări ochii și-și încleștă fălcile. Era tipic pentru Taylor. Ei erau atât de rezervați, încât în majoritatea timpului abia dacă ai fi putut spune ce gândeau, după care aruncau bombele astea doar pentru a-i vedea pe toți cum sar în sus.

Patricia apucă pâinea cu mâinile neprotejate. N-avea decât să se frigă.

— Asta-i un rahat. Nu mă pot sili să mă duc în Portland.

În Portland, toate vrăjitoarele tinere locuiau în aceeași casă, aveau oră de stingere și erau supravegheate de câteva vrăjitoare mai bătrâne.

— Când aveai de gând să-mi spui că te muți în Portland? întrebă Kevin.

— Nu mă mut, zise Patricia, apoi se înecă și începu să tușească.

— Dar cine te silește să te muți? întrebă Deedee de pe canapea, arcuindu-și sprâncenele perforate de cercei. Nu pricep.

— Vă rog să uitați c-am spus ceva, se rușină Taylor. Haideți să mâncăm.

Se uitau toți în farfurii, apoi schimbară priviri, însă nimeni nu spuse nimic. Până când Racheline rupse tăcerea.

— De fapt, cred c-ar fi mai bine să explici, spuse ea, care era mai vârstnică decât toți și șefa chiriașelor din apartament. Cine sunt oamenii ăștia și de ce o silesc pe Patricia să se mute?

Racheline era o femeie tăcută, o veșnică studentă, cu păr roșu vâlvoi și chip rotund și placid, dar când decidea să se impună, toată lumea tresărea și o asculta cu atenție.

Toți se uitară la Taylor, inclusiv Patricia.

— N-am voie să spun, se bâlbâi Taylor. Haide să spunem doar că eu și Patricia avem același… același asistent social. Și toți își fac griji în privința ei. De pildă, lucrează de una singură zile la rând. Încearcă să facă ea totul și nu îngăduie nimănui s-o ajute. Trebuie să lase și alți oameni să fie aproape de ea.

— Îi las.

Patricia simțea că i se scursese tot sângele din corp. Urechile îi țiuiau.

— Chiar acum, chiar în clipa asta, interacționez cu oameni.

Ar fi trebuit să știe mai bine.

— Este totuși adevărat, zise Deedee. Patricia, noi nu te vedem niciodată. Locuiești aici, dar nu ești niciodată acasă. Nu vrei să ne spui nimic despre viața ta. Locuiești aici de aproape un an, dar e ca și cum nu te-aș cunoaște deloc.

Patricia încercă să-i surprindă privirea lui Kevin, dar era ca și cum ar fi încercat să prindă cu lasoul o pasăre colibri. Tot nu dăduse drumul pâinii, care-i frigea palmele.

— Chiar încerc. Uitați-vă la mine cum încerc *chiar în clipa asta*. Dau o petrecere.

Își auzi timbrul ridicându-se, până sună exact ca mama ei. O ceață roșie îi orbea ochii.

— De ce-a trebuit să strici totul? zise și începu să arunce cu bucăți de pâine în Taylor, care-și acoperi fața. Vrei niște pâine? Vrei niște pâine? Ia niște pâine-n *morții mă-sii*!

Acum suna exact ca maică-sa.

Azvârli cât colo restul pâinii și ieși în fugă din apartament, plângând și scuipând pe trotuarul uscat.

Patricia se îndrăgostise de librăria Pericol de la prima ei vizită acolo și, de câte ori urca pe scara din lemn, obișnuia să simtă cum se mai slăbea puțin banda izolantă care-i înconjura sufletul. Însă de data asta simți doar cum junghiul din gât i se înrăutățise când ajunse la ultimul etaj, cu balustrada nesigură și mocheta purpurie destrămată.

Ernesto stătea în scaunul lui obișnuit și mânca un preparat semicongelat încălzit la microunde. Era îndrăgostit de invenția microundelor, atât pentru că se potrivea cu iubirea lui față de satisfacția instantanee („trăsătura distinctivă a dorinței satisfăcute”), cât și pentru că mâncarea nu putea rezista mai mult de câteva minute în preajma lui fără să dezvolte puf de mucegai alb. Purta halat de mătase, pijama smarald și papuci pufoși, iar pe un genunchi ținea poeziile lui William Blake.

— Ce dracu’! zise Patricia înainte ca Ernesto s-o fi putut saluta. Când aveai de gând să-mi spui despre planul ăsta de a mă trimite la Portland?

Fu cât pe ce să răstoarne raftul cu Idei Prea Bune Ca Să Fie Adevărate.

— Ia loc, te rog.

Ernesto îi indică un fotoliu-scoică. Pentru o clipă, ea vru să protesteze, apoi renunță și se așeză.

— Nu vrem să te trimitem, dar am discutat despre asta. Ne este greu să te supraveghem permanent. Oamenii vor să aibă grijă de tine și tu nu le dai voie.

— Am încercat, se apără Patricia și se foi în fotoliu; asta era ziua cea mai rea. Am încercat și am tot încercat. Toți mă critică pentru egolatrie, dar m-am străduit din răsputeri. Am fost foarte atentă.

— Tu auzi greșit, spuse Ernesto, se ridică și se apropie de ea, astfel că Patricia îi putea simți căldura nefirească. Oamenii te avertizează în privința egolatriei, dar tu auzi numai opusul cuvintelor lor.

Nimeni nu știa de ce Ernesto era așa cum era, însă existau zvonuri. De pildă, că folosise o vrajă de gigantizare, care se întorsese împotriva lui. Sau că existase o specie pe cale de dispariție, rinoceri sau altceva, și toate exemplarele încă în viață își vărsaseră propria esență vitală într-o singură creatură masivă, care crescuse cu potențialul pierdut al generațiilor viitoare. Se spunea că gestaltul acela înverșunat tropăise peste țară și făcea să putrezească tot ce atingea. Sângele îi bolborosea din ochi, urechi și cioturile degetelor de la picioare și emana o duhoare răscoaptă. Creatura, continua legenda, amenințase un oraș plin de oameni nevinovați, până ce Ernesto i-a preluat povara excesului de viață. Ernesto era atât de bătrân, încât mersese la școală pe vremea când Academia Eltistey și Labirintul Eltistey erau încă separate.

— Toți cred că Siberia a fost vina mea, spuse Patricia, pentru c-aș fi fost prea mândră sau mai știu eu ce. Prea nesăbuită.

În minte, văzu imagini dinainte și de după ale lui Toby, întâi viu, apoi mort, ca un GIF din iad.

— Ei cred și acum că sunt prea arogantă, dar nu fac altceva decât să-ncerc să ajut.

— Ascultă mai atent, zise Ernesto.

În majoritatea timpului, liniile groase ale dermatografului făceau ca ochii lui să pară animați, defocalizați. Acum însă păreau să vadă în ungherele cele mai murdare ale psihicului Patriciei.

Reveni la fotoliul lui și fata rămase pe loc, încercând să priceapă. Era unul dintre testele acelea iritante: atât un vicleșug ordinar, cât și un exercițiu de vindecare. Era destul de sigură că ascultase foarte atent. Era pregătită să arunce din nou cu mâncare.

— Perfect, spuse Patricia după ce decisese că n-avea să încerce să descifreze înțelesul în seara asta. Voi asculta mai atent. Și voi încerca să fiu mai puțin absorbită de sine și mai modestă. Îi voi lăsa pe oameni să se apropie, dacă va mai exista cineva care să vrea să fie prieten cu mine după episodul din această seară.

— Am petrecut treizeci de ani amari străduindu-mă să găsesc o cale să părăsesc locul ăsta, zise el și făcu un semn spre încăperea plină de cărți.

Ernesto vorbise atât de încet, încât Patricia fu nevoită să se aplece, apropiindu-se periculos de mult.

— Până ce, finalmente, am acceptat că întemnițarea era un preț pe care alesesem să-l plătesc. Acum mă bucur de situația mea cât pot de mult. Tu însă n-ai început deocamdată să simți durerea de a fi vrăjitoare. Greșelile… Toate regretele… Singurul lucru care va face suportabilă o asemenea putere este să-ți amintești cât ești de măruntă.

Reveni la William Blake și Patricia nu-și putu da seama dacă asta însemna că discuția lor se terminase.

— Vrei să spui că n-o să merg la Portland?

— Ascultă mai atent, rosti Ernesto din spatele cărții. Noi nu vrem să te trimitem de-aici. Nu ne obliga.

— Bine.

Patricia continua să se simtă rănită și disperată. Înțelese că ar fi trebuit să plece înainte ca Ernesto să se ofere să-i prepare un cocteil în barul alăturat, pentru că nu dorea să se îmbete turtă chiar acum.

De îndată ce ieși din Pericol, văzu că telefonul îi era plin de mesaje scrise și vocale. Îl sună pe Kevin, care era îngrijorat, și-i spuse:

— Sunt bine, dar simt nevoia să beau ceva.

După o jumătate de oră se rezemă de redingota din catifea a lui Kevin și ridică o Corona în barul cu pretenții artistice, cald și umed ca o mlaștină, de pe 16th Street, cu graffiti recente pe perete și un DJ care mixa hip-hop clasic. Revin bea Pimm’s cu o felie groasă de castravete verde și n-o întrebase despre motivul izbucnirii de la cină. Arăta incredibil în lumina aurie din bar, cu perciunii compensându-i trăsăturile netede ale feței.

— Sunt bine, repetă Patricia. Îmi pare rău c-a trebuit să fii martor la așa ceva. Sunt bine. Am lămurit lucrurile.

Dar când limba ei întâlni triunghiul de lime care se ridica spre buza sticlei și simți gustul pulpei fructului amestecat cu bere, își aminti cum Kevin nici măcar n-o privise în ochi când toți ceilalți o acuzau că era o solitară toxică.

— Ar trebui să discutăm, așa-i? Tu și cu mine. Despre ce facem noi, încercă ea să se facă auzită peste DJ fără să țipe. Am impresia că ne-am străduit prea tare să nu ne etichetăm relația, iar asta a devenit o etichetă în sine.

— Trebuie să-ți spun ceva, rosti Kevin cu ochi mai mari și mai triști ca de obicei.

— Sunt dispusă să mă deschid în privința sentimentelor mele. Simt… Patricia căută cuvintele potrivite. Simt ceva bun în ceea ce ne privește. Țin mult la tine și sunt deschisă spre…

— Am cunoscut pe altcineva, vorbi repede Kevin. O cheamă Mara. Este tot artistă de *webcomic* și are chiar un fel de renume. Locuiește în East Bay. Ne cunoaștem de numai două săptămâni, însă au apărut deja semne că devine serios. Eu nici măcar nu căutam, dar Caddy-ul m-a anunțat că am douăzeci și nouă de puncte de convergență cu Mara, mai zise el și privi în paharul cu Pimm’s. Noi doi n-am spus niciodată că am fi exclusivi sau măcar că am fi într-o relație.

— Ăăă…, făcu Patricia și trase cu dinții de o pieliță de la degetul mare, un obicei pe care-l abandonase de câțiva ani. Mă bucur, mă bucur. Pentru tine. Mă bucur pentru tine.

— Patricia, zise Kevin și îi cuprinse ambele mâini. Ești complet nebună, dar încântătoare. Sunt extrem de fericit că am ajuns să te cunosc. Dar am fost prost deja de prea multe ori. Și-am încercat, chiar am încercat să discut cu tine despre relația noastră, în cinci ocazii diferite. În parc, când am fost cu rolele, după aceea în barul cu pizza…

În timp ce enumera ocaziile, fata le putea vedea cu perfectă claritate: toate indiciile ratate și devierile, toate momentele de intimitate nereușită. În tot acel timp, se gândise că Kevin era cel cu probleme de angajament. Undeva pe parcurs, ea devenise o dobitoacă.

— Îți mulțumesc pentru sinceritate, zise Patricia.

Stătu locului și bău până ce în pahar nu rămaseră decât coaja de lime și pulpa amăruie.

Sfârși în Parcul Dolores, la miezul nopții. Căldura continua să se simtă intensă, aidoma razelor soarelui, și-și simțea gura uscată. Nu putea să meargă acasă și să dea ochii cu Deedee și Racheline. Dintr-un motiv necunoscut, se pomeni telefonându-i surorii ei, Roberta, cu care nu mai vorbise de luni de zile (deși purtase vreo două conversații despre ea cu părinții lor).

— Bună, Bert.

— Bună, Trish. Ce mai faci?

— Sunt bine.

Patricia inspiră adânc și expiră în staccato. Privea nava cosmică de pe terenul de joacă pentru copii și casele victoriene cu ferestrele cu grilaje de protecție curbate.

— Sunt destul de bine, continuă ea. Atâta doar… Ai simțit vreodată că-i respingi pur și simplu pe oamenii din viața ta? Adică ești atât de absorbită de tine încât ei se îndepărtează?

Roberta izbucni în râs.

— Eu am problema opusă: îmi vine greu să scap de cadavre. Ha, ha! Trish, ascultă-mă cel puțin o dată în viață. Știu că noi două nu ne-am înțeles niciodată și eu am fost parțial responsabilă pentru fuga ta de acasă, dar un lucru pe care-l știu sigur despre tine este că ești o persoană generoasă. Ești o sentimentală cu inimă mare. Oamenii și-au bătut joc de tine – mai ales eu –, așa că ți-ai dezvoltat o mulțime de mecanisme de apărare, dar tu sari întotdeauna în ajutorul altora. Nu-i îndepărtezi pe oameni – încerci să faci totul pentru ei, însă ei nu fac nimic pentru tine. Te rog, nu lăsa niște idioți să-ți spună altceva, ai înțeles?

Patricia plângea în hohote, chiar mai rău decât înainte, acolo, în parc. Simțea lacrimile șiroindu-i pe față și o copleșea sentimentul că totul era năruit și plin de dulceață. Nu-și dăduse niciodată seama că sora ei gândea așa despre ea.

— Dacă cineva-ncearcă să-ți spună că ești egoistă, zise Roberta, trimite-mi-l mie și-o să-i rup eu capul pentru tine. Ai auzit?

— Bine, se bâlbâi Patricia.

Mai stătură puțin de vorbă – despre dezastrele Robertei din lumea musicalurilor și despre cea mai recentă tentativă a ei de a se lăsa de alcool după care, în cele din urmă, Patricia se simți pregătită să meargă acasă și să-și înfrunte colegele de apartament, care erau pe canapea ca întotdeauna. Ele îi făcură loc, fără niciun comentariu, ca să se uite la televizor toate trei.

•••

Patricia avu un alt vis în care se pierdea în pădure, dar acum alerga alături de câteva căprioare, cu un țipăt barbar în gâtlej și iz de sevă de copaci în nări. Alergă cu coatele, cu stomacul și cu genunchii, până când nu mai putu respira. Se împiedică și căzu în mâini, gâfâind și râzând. Ridică ochii și în fața ei apăruse din nou Copacul cel mare în formă de pasăre, privind cu înțelepciune printre ramuri. Se ridică, se apropie și-i atinse cu

palmele scoarța vâscoasă, simțind puterea urcând și clocotind în interior. Atingând Copacul acela straniu din fanteziile copilăriei sale, Patricia simți că ar fi putut vindeca o armată întreagă cu o singură suflare. Vântul năvăli prin Copac, ca și cum ar fi tras aer în piept pentru a vorbi cu ea în șuieratul său stentoral... apoi se trezi. Dormise atât de profund, încât nu auzise ceasul deșteptător.

•••

Patricia repara chiuveta lui Reginald, care avea una dintre valvele acelea noi ce ar fi trebuit să închidă apa automat după două minute, dar care se defectau întruna. Se pomeni vorbind despre sfârșitul relației sale cu Kevin.

— Cred că-i mai bine așa, fiindcă oricum n-ar fi mers niciodată. Însă este un simptom al problemei mai mari că eu n-am timp pentru nimeni, că mă izolez întruna și că sunt, practic, sortită să sfârșesc de-a pururi singură. Corect?

Se aștepta ca Reginald să-i ofere niște abureli liniștitoare despre faptul că trebuia să fie ea însăși, dar bărbatul spuse cu totul altceva:

— Ia-ți. Un. Caddy.

— Poftim?

Patricia fu cât pe-aici să se izbească cu capul de chiuvetă.

— Ia-ți un Caddy. Îți va schimba viața, nu glumesc. Nu glumesc deloc. Vei deveni total conectată la toți oamenii din viața ta. Nu-i ca rețelele de socializare obișnuite. Este incredibil: vei întâlni pur și simplu oamenii pe care-i cunoști personal, exact atunci când ai cea mai mare nevoie să-i vezi. Cu venitul meu fix, abia mi-am putut permite un Caddy, dar s-a dovedit cea mai bună investiție pe care am făcut-o.

— Mi-am spus mereu că sunt doar pentru hipsterii din Mission, zise Patricia. Oricum mi se pare cumva înfricoșător.

— Vorbesc serios, nu-i deloc așa. Nu-i înfricoșător și-i foarte simplu de utilizat. Nu te spionează și nici nu-ți spune să-ți spionezi prietenii. N-am simțit niciodată că mi-ar invada intimitatea. Doar că... face ca accidentele norocoase să fie mai frecvente. Este discret și nu te bombardează întruna cu alerte, dar vei ști mereu care-i petrecerea pe care n-ar trebui s-o ratezi. În ciuda mult apreciatelor tale vizite, eu mă simțeam izolat. Apoi mi-am cumpărat Caddy-ul și simt că mi-am reluat viața.

În ciuda insistențelor lui Reginald că nu era deloc un obiect înfricoșător, stăruința de a o convinge era în sine înfiorătoare. Vorbea precum cineva care tocmai se alăturase unei secte. Își jură să nu cumpere niciodată un Caddy. Absolut niciodată.

După două zile, Patricia intră în magazinul Caddy de lângă Union Square. Era îngust, cu pereți curbați care te atrăgeau către tejgheaua din spate, aidoma unui pârâu ce dă ocol unor pietre. Pereții păreau să strălucească. Patricia luă un Caddy din vitrina murală și ecranul lui se aprinse. Văzu o volbură de culori, care luară forma unei roți. Din centrul roții ieșeau petale, ca un fel de simbol daoist, și fiecare dintre ele creștea în momentul atingerii. Includeau chestii precum Comunicare, Orientare, Exprimare și Introspecție.

Patricia își plăti Caddy-ul cu cardul și se simți ca o cretină absolută. Probabil că următoarele ei cumpărături aveau să fie niște uriași ochelari de soare pătrați și un medalion care-și schimba culoarea în funcție de cât de recent făcuse sex. Dumnezeule!

Era totuși o jucărie amuzantă, iar în clipa aceea ar fi încercat absolut orice pentru a se simți mai puțin claustrofobă și preocupată de sine. Deși i se părea pervers să cumpere un dispozitiv care oferea un uriaș sector „Introspecție” cu speranța că o va face mai socială.

În seara aceea, Patricia stătu în pat și se jucă cu noul ei Caddy. Nu era chiar așa diferit de o tabletă standard, cu excepția formei de pană de chitară și a felului cum insista să pună întrebări demente pentru personalizarea propriei experiențe. De pildă: „Ai prefera să-ți pierzi mirosul sau gustul? Când ai fost fericită ultima dată că te-ai culcat târziu?” Exista o căsuță de validare prin intermediul căreia puteau fi dezactivate întrebările, dar toți spuneau că datorită lor au reușit să lucreze de un milion de ori mai bine, iar după o zi se reduceau oricum considerabil.

Și bineînțeles, după câteva zile, Caddy-ul o îndrumă, ah-foarte-discret, spre accidente fericite și mici descoperiri. Așa cum a fost restaurantul micuț cu tema oului din Hayes Valley; acolo clienții stăteau în scaune în formă de ou și mâncau feluri pe bază de ou, de la ouă scoțiene, la tarte cu ouă în stil chinezesc. Și beau cocteiluri cu albuș. Întregul local era o alergie care aștepta să se declanșeze, dar era în același timp cald și

intim, iar în aer se simțea o aromă slabă de unt și de zahăr, care o făcea să se simtă ca în bucătăria bunicii pe când avea cinci ani.

Caddy-ul o ajută pe Patricia să-și dea seama ce autobuz să ia ca să nu mai întârzie la muncă, iar când i se rupse bereta la unul dintre pantofi, o îndrumă spre un atelier minuscul unde i-o repară pe loc. În câteva zile, Patricia căpătă un nivel redus de conștientizare despre ce făceau în orice clipă vreo zece persoane din viața ei, fără să se simtă deloc copleșită. Izbuti să ia prânzul cu Taylor, care-și ceru scuze tot timpul, și-și făcu timp pentru o conferință cu Deedee și Racheline la o înghețată.

Apoi se întâmplă ceva bizar. Tocmai când se obișnuise cu Caddy-ul și începuse să-l considere mai degrabă ca pe o extensie a personalității ei, decât ca pe un aparat – cu alte cuvinte, după vreo cinci zile –, Patricia începu să dea peste Laurence. Frecvent. La prânz, la cină, la ceai, în autobuz, în parc. La început nu fu cine știe ce chestie, deoarece San Francisco era un oraș mic, dar după două zile i se păru straniu. Îl vedea, îl saluta și mormăia câteva cuvinte stângace, după care se folosea de vreun pretext ca s-o șteargă. Același lucru se întâmpla câteva ore mai târziu. Inițial bănuise că o urmărea, dar Patricia era persoana cel mai greu de urmărit din lume. În ziua a treia, încercă să-și schimbe obiceiurile, mergând în Outer Sunset, la un local cu mâncare vegană pentru suflet, dar, cumva, Laurence era și el acolo, în drum spre un fel de relansare a lui Musée Mécanique.

— Ăăă, salut din nou, zise el.

Vru să mai adauge ceva, dar păru să se răzgândească.

Fata spunea deja „Salut” și-i întorcea spatele ca să vorbească cu Taylor.

Nu încerca să-l evite pe Laurence, nu chiar, dar în același timp nu murea să-și petreacă timpul cu cineva care-i promisese lui Kawashima că o va împiedica să aibă o impresie exagerat de bună despre sine. Existau deja destui care o muștruluiau pentru egolatrie și nu avea nevoie de un prieten care *jurase* s-o aducă cu picioarele pe pământ. Desigur, ăsta fusese planul lui Kawashima din capul locului. Dacă i-ar fi spus Patriciei că nu avea voie să se mai vadă cu Laurence, ea s-ar fi înfuriat și-ar fi petrecut oricum timpul cu el. De aceea Kawashima îi spusese că e liberă să iasă cu Laurence și apoi obținuse ajutorul tânărului

ca să o țină în frâu. Iar în felul acela se asigurase că ea nu va mai dori să-l vadă niciodată. Faptul că Patricia îi înțelesese strategia n-o împiedicase pe aceasta să funcționeze perfect.

În timpul unei pauze la locul de muncă, își luă Caddy-ul și scrise cu degetul: „Care-i treaba cu Laurence?” Caddy-ul îi răspunse, comunicându-i câteva informații despre Laurence, printre care faptul că obținuse un premiu în fizică la MIT. Patricia nu-și putu alunga senzația că aparatul înțelesese perfect ce-l întrebase, dar că făcea pe prostul.

Decise să lase Caddy-ul acasă. Și pentru o zi întreagă viața îi fu iarăși plictisitoare, pierdu autobuzul la mustață, nu luă legătura cu prietenii și nu avu timp să ia cina din cauza comisioanelor care o purtară de colo-colo într-o alergătură. Ploaia începu seara, când se întorcea acasă, iar ea își uitase umbrela și nici n-avea de unde să cumpere alta. Și, desigur, fu nevoită să alerge zece intersecții ca să prindă autobuzul… care plecă exact înainte să ajungă ea. Așteptă următorul autobuz o jumătate de oră sub o tendă care se dezintegra, iar când se urcă împleticindu-se, mustind de apă ca un burete, singurul loc gol era lângă Laurence.

— Oh, futu-i! exclamă el. Ești udă până la piele. Îmi pare rău. Ce porcărie!

Îi dădu hanoracul lui frumos, din bumbac, ca să-l folosească drept prosop. Patricia încercă să spună că era în regulă și că nu trebuia să facă asta, dar el insistă să-l ia.

— Mulțumesc, zise Patricia și se șterse cu hanoracul cât putu de bine. Cel puțin s-a terminat cu valul de căldură.

— Autobuzul ăsta nu merge până la tine acasă, nu-i așa? Vreau să spun că trebuie să-l schimbi, nu? întrebă Laurence și ea recunoscu că într-adevăr așa stăteau lucrurile. Ei bine, înțeleg dacă trebuie să ajungi imediat acasă. Dar mai încolo, pe dreapta, este un bar cu șemineu deschis, care servește grog fierbinte și alte chestii. Ar trebui să te-ncălzești cât mai curând posibil.

Barul avea tema „cabană de vânătoare”, completată cu lambriuri din lemn și cu capete false de animale agățate pe un perete, care la prima vedere, o scârbiră pe Patricia. Dar căpătară un loc excelent chiar în fața șemineului, iar parfumul de mesquite și fumul lemnelor arse erau un antidot împotriva ploii. Prin instalația stereo se auzea un album de coveruri

acustice după cântecele trupei Steely Dan, a căror voce principală era cea a unei mezzosoprane blues despre care Patricia își închipui că o chema Steely Danielle.

Laurence îi aduse o cană cu ciocolată fierbinte și un shot de whisky de calitate, pe care putea să-l toarne în ciocolată sau să-l bea separat, după cum dorea. Patricia bău aproape toată ciocolata fierbinte, după care sorbi whisky-ul, ca să ardă dulceața laptelui. Whisky-ul era picant în felul în care este picantă o brânză foarte bună. Reîncepu să se simtă confortabil în propria piele.

— Suspectez că sunt pedepsită pentru că mi-am lăsat Caddy-ul acasă, mărturisi ea.

Nu era prima dată când Laurence îi auzea pe oameni vorbind despre Caddy-urile lor ca despre niște divinități geloase. Îi povesti Patriciei despre bizarele superstiții – în lipsa unui cuvânt mai bun – care existau despre computerele în formă de lacrimă. Cineva putea crede despre Caddy-ul său că-i salvase căsătoria. Apoi întâlneai pe altcineva căruia Caddy-ul i-o distrusese, pentru ca ulterior să ajungă la concluzia că fusese un lucru bun. Unii își vindeau casele și renunțau la mașini, deoarece Caddy-urile le arătaseră un mod mai simplu de a trăi. Câțiva îl găsiseră pe Dumnezeu, pe adevăratul Dumnezeu, mulțumită Caddy-urilor. Oamenii erau atașați de ele într-un fel în care nimeni nu fusese atașat de iPhone-uri sau BlackBerry-uri.

— Nu-i deloc înfricoșător, zise Patricia și se întrebă dacă n-ar fi trebuit să-și arunce Caddy-ul.

— Pe de o parte, spuse Laurence, împlinește promisiunea tehnologiei de a ne face viața mai ușoară. Mai simplă sau mult mai excitantă, în funcție de ceea ce dorești. Pe de altă parte, oamenii externalizează spre obiectele astea unele chestii esențiale din viață.

— Observ că tu n-ai un Caddy.

Paharul de whisky al Patriciei era gol. Mai cumpără un rând pentru ea și Laurence.

— Am trei acasă, zise el. Am *jailbreak*-uit unul, dar acum nu mai funcționează chiar la fel. Sistemul de operare are ceva care rezistă oricărei analize. Poți instala Wildberry Linux pe ele și vor funcționa absolut ca orice tabletă, dar nimic în plus.

Apoi tăcură amândoi o bună bucată de vreme. Focul trosnea și CD-ul de coveruri Steely Dan ajunse triumfător la ultimul

cântec, intitulat, în mod previzibil, „Rikki Don’t Lose That Number”. Fata simți că ar fi trebuit să spună ceva despre motivul pentru care-l tot evitase, în ciuda încercărilor Caddy-ului ei de a-i aduce împreună. Nu era sigură ce să spună.

— Promisiunea aceea, vorbi brusc Laurence. Cea pe care m-a silit prietenul tău s-o fac. Nu prima dintre ele, cea în care voi rămâne mut pe vecie dacă scap o vorbă, ci cealaltă.

— Mda.

Patricia se încordă și simți un fior rece, în ciuda strălucirii focului și a whisky-ului.

— Are o grămadă de portițe de scăpare, zise Laurence. Chiar netinând seama de faptul că nu există nicio pedeapsă pentru încălcarea ei. Vreau să spun că n-ar fi trebuit să accept. N-aș fi fost de acord, dacă aș fi fost mai puțin beat. Nu-i treaba mea să supraveghez narcisismul altuia, iar asta-i valabil în orice lume sănătoasă. În tot cazul, este o promisiune fără sens.

— Cum așa?

— M-am gândit mult la ea și formularea-i atât de imprecisă, încât nici măcar nu-i o promisiune, în adevăratul sens al cuvântului. Ar trebui să te opresc să ai o părere nerealist de bună despre tine – dar dacă, să presupunem, se-ntâmplă să cred că ești persoana cea mai cool pe care o cunosc, atunci n-am cum să cred că te supraestimezi. Prin urmare depinde de părerea mea și de ceea ce cred eu că este propria-ți părere personală despre tine. Asta-nseamnă o mulțime de criterii subiective. Adaugă și faptul că eu doar am spus că-mi voi da silința, ceea ce-i altă judecată subiectivă. Dacă m-aș strădui toată viața să-ncalc promisiunea aceea, nu sunt sigur c-aș putea găsi o cale.

— Ha!

Iar acum Patricia se simți ca o idioată, așa că Laurence reușise până la urmă să-i strivească ego-ul. Ar fi trebuit să-și fi dat seama că Kawashima crease una dintre capcanele lui intenționat fragile, adevărata capcană fiind că te amăgeai crezând că nu mai ai nicio scăpare. În același timp se simți mai bine, apoi își aminti de partea în care tânărul sugerase cumva că ea era cea mai cool persoană pe care o cunoscuse vreodată, chiar dacă fusese doar o supoziție retorică.

— Tu-i cunoști pe oamenii ăia mult mai bine decât mine, zise Laurence, însă mă surprinde că egolatria este un mod de a te

controla. Nu vor să-ți folosești puterea decât atunci când îți spun ei s-o faci.

Ploaia se opri în cele din urmă și, cu excepția pantofilor, Patricia se uscase. Deși porniră spre două stații de autobuz diferite, drumurile lor erau aceleași pentru patru intersecții. Își luară rămas-bun, strângându-se în brațe. Când ajunse acasă, Patricia se spălă pe dinți și se uită la Caddy ca la o oglindă oarbă, iar el o puse la curent cu tot ceea ce ratase. Înainte să se arunce în pat, vârî Caddy-ul în geanta de umăr.

21.

Uneori Laurence parcă intra în transă și-și imagina că pășea pe o planetă asemănătoare Pământului. Gravitația era ciudată. În atmosferă exista un amestec diferit de oxigen, carbon și azot. Vedea forme de viață care ar fi putut sfida definițiile noastre de „plante” sau „animale”. Pe cer se puteau observa mai multe luni, poate chiar mai mulți sori. Inima lui i-ar fi putut exploda, pur și simplu, la vederea atâtor noutăți: să mergi desculț pe un sol pe care nu mai călcaseră tălpi omenești, sub un cer de alamă care demonstra că toate lucrurile pe care le crezuserăm limite nu erau decât prejudecăți. Apoi revenea brusc la realitatea în care echipa lui se împotmolise: în ultimul an nu se apropiase deloc de deschiderea frontierei finale.

Când ieșea din reverie, găsea un nou e-mail de la Milton, cerându-i rapoarte de progres care să cuprindă progrese reale. Astfel de e-mail-uri conțineau fraze precum: „Omenirea înaintează pe marginea unui hău din ce în ce mai mare”. În unele zile, Laurence se străduia să se motiveze să meargă la muncă și, odată ajuns acolo, îi venea greu să mai plece.

Când îi povestea Serafinei despre activitatea lui, nu-i dădea și detalii; din câte știa ea, echipa lui lucra la ceva teoretic antigravitațional, care putea să aibă o aplicație practică abia după câțiva ani sau poate niciodată. Tânjea totuși să-i arate Serafinei rezultatul muncii sale și să-și desfacă brațele larg când Poteca spre Infinit avea să se deschidă ca o explozie în spatele lui. Acela avea să fie momentul culminant al vieții sale.

De aceea, când Priya spuse că dorea să fie prima persoană lipsită de greutate de pe Pământ, Laurence abia dacă șovăi.

•••

Mâinile Priyei erau minunate. Gesticula când vorbea și parcă îți modela forme în creier. Avea degete lungi, pline de indentații, și purta inele masive cu mari safire false. Plus unghii false în culori pastelate.

Sougata se holbase la ea vreme de câteva săptămâni în hAckOllEctIvE, privind-o cum manevra ciocanul de lipit, în timp ce purta ochelari de protecție care o făceau să semene și mai mult cu o elfă. Construia un fel de robot săpător acționat wireless, care putea ascunde obiecte mici acolo unde nu le-ai fi putut găsi niciodată fără cheia PGP potrivită.

Laurence era de părere că:

— Ar trebui s-o strecori aici pe furiș și să-i arăți antigravitația și antimateria-nu-tocmai-gata. Va fi a ta pe vecie, frățioare.

Anya și Tanaa se împotriveau aducerii Priyei în cartierul lor general, pe motiv că le va povesti tuturor din hAckOllEctIvE și va fi tragedie. Spațiul hackerilor avea câțiva tipi cool, dar existau și persoane care încă mai credeau că era extraordinar să-ți construiești propria mașină a timpului de două secunde.

— Facem cercetări serioase aici, zise Tanaa. Nimic nu-i de joacă. Mă rog, cu excepția lui Steve-șase-degete.

Arătă spre micuțul robot dansator de step, care-și auzi numele și-și ridică mâinile cu prea multe degete de o parte și cealaltă a capului, agitându-le frenetic. Neliniștitor ca întotdeauna.

— Aceasta este o unitate de cercetări strict secretă, camuflată în club, o susținu Anya, care purta pantaloni și cizme de călărie, plus un tricou cu mâneci bufante cu chipul lui Debbie Harry. Cântăreața avea un lasou la gât.

Anya tocmai își vopsise părul în roz pal.

Laurence și Sougata priviră prin mansardă. Grinzile din tavan erau la vedere și pe pereți fuseseră lipite postere ale formației The Gossip și ale filmelor din seria James Bond. Mai observă fotolii cu puf și o canapea din catifea. Globul disco era în același timp sistem de securitate. Camuflarea „club” era într-adevăr foarte abilă.

În scurt timp, Priya întinse un deget lung și sclipitor spre Steve-șase-degete și-l privea dansând.

— Timpul lui de reacție este impresionant, spuse ea cu un ușor accent punjabi. Pentru echilibru i-aș fi pus un fel de giroscop central.

După câteva ore petrecute împreună, meșterind, Priya era ca parte din grup și jură pe toate lucrurile nesfinte că nu va povesti nimănui despre ascunzătoarea lor. Laurence îi explică cum stă treaba cu antigravitația.

— Obiectivul este negarea gravitației, să schimbi modul în care se învârtesc electronii în corpul tău, astfel încât greutatea să-ți fie efectiv redirecționată altundeva.

— Ca o altă dimensiune, zise Priya. Ca urmare a teoriei că gravitația este o forță mai mare în alte universuri.

— Da, încuviință Tanaa. Tu ai fi tot aici, însă greutatea ta ar fi în altă parte.

— Însă toate chestiile astea nu-s decât un mijloc spre un scop, adăugă Sougata. Credem că dacă am putea rezolva problema gravitației am putea stabiliza găurile de vie…

Anya îl lovi cu piciorul, iar el tuși și spuse:

— … viespi. Ne-au înnebunit viespile.

— Da, spuse Priya. Vara sunt o pacoste.

— Exact, aprobă Laurence. Dar altundeva probabil că sunt foarte apreciate. Nu știm unde, însă vom merge acolo și vom încerca să le exportăm.

Trecură două săptămâni. Toți se obișnuiră cu prezența Priyei. Între timp, echipa înregistră finalmente un succes real cu mașina. Mai întâi o minge de golf, apoi una de baseball, apoi un ou fiert, apoi un hamster pe nume Ben – toate rupseră legătura cu Pământul la acționarea unui buton, după care reveniră la greutatea normală la o a doua apăsare de buton.

Teoretic, și un om se putea ghemui pe discul alb-strălucitor, cu gigantica duză roșie îndreptată spre el, ca să se scalde în efectul total al razelor antigravitaționale.

— Aș dori totuși să fac mai multe teste înaintea experimentelor pe oameni, zise Anya.

— Pot să-ncerc eu? întrebă Priya. Vreau să fiu primul om fără greutate de pe Pământ, pentru ca numele să-mi fie ortografiat greșit de-a pururi în toate cărțile recordurilor.

Anya vru să protesteze, dar Priya continuă:

— Gravitația newtoniană convențională e atât de fumată…

Toți chicotiră. Priya se pricepea să spună lucrurile cele mai potrivite.

Ceilalți îl priviră pe Laurence, care încuviință încet din cap.

— Da, spuse el. Cred că putem face asta.

După o oră, Laurence îi telefona disperat Patriciei, rugându-se ca ea să nu-și fi lăsat mobilul acasă ori să-l fi închis din cauză că participa la cine știe ce festival vrăjitoresc. Fata răspunse și el începu să vorbească fără suflare.

— Hei, am nevoie urgentă de ajutorul tău. Ne-am jucat cu niște forțe cu care oamenii n-ar trebui să-și facă de cap și se pare c-am împins-o pe iubita lui Sougata în alt plan al existenței, unde n-avem nicio modalitate s-o localizăm sau măcar să dovedim că mai există. Practic, am epuizat toate opțiunile științifice, dar nu-ți face griji, nu le voi spune celorlalți despre secretul tău, doar, te rog, ajută-ne.

— Stai puțin, zise Patricia. Sougata are iubită?

— N-am ținut seama de masa excedentară și de nivelul de atracție corespondent mai mare din celălalt univers, spuse Laurence de parcă i-ar fi răspuns la întrebare.

— Sosesc în câteva minute, zise Patricia. Sunt chiar pe strada voastră.

Când ajunse la blocul din beton și Laurence coborî ca să-i deschidă, ea abia dacă avu timp să-i atragă atenția că prietenii lui nu trebuiau să afle despre abilitățile ei. Sub nicio formă.

— Bineînțeles, bineînțeles, spuse el. Sigur că da. Sunt discreția întruchipată. Nu-ți face nicio grijă. Doar te rog, te rog, dacă poți, te rog, ajută-ne. Îți voi fi veșnic îndatorat.

Urca pe scară în urma ei și, când ajunseră pe treapta cea mai de sus, Patricia se opri și practic îl sfredeli cu privirea.

— Niciodată, dar niciodată, să nu-mi mai spui asta.

Era incandescentă.

— Ce să-ți spun?

— Că-mi ești îndatorat. Pentru mine are un înțeles diferit decât pentru majoritatea oamenilor.

— Ah. Ah, bine. În regulă. Nu, voi fi super recunoscător. Oricum, vino pe-aici.

Sougata, Anya și Tanaa priveau fix discul alb-strălucitor de sub duza uriașei arme cu raze și nu observară că venise Patricia decât când ajunse lângă ei.

— Ce caută ea aici? întrebă Sougata.

— Ne poate ajuta, răspunse Laurence. Nu pot să explic. Dar ne poate ajuta.

— Îmi mai spui o dată care-i domeniul ei de specializare?

Anya își încrucișă brațele peste tricoul cu unicorn.

— Transcendentalism dimensional, spuse Patricia.

— Ai furat asta din *Doctor Who*. Aici nu-i de glumă, e ceva serios, zise Anya.

— Bun, ascultați-mă, spuse Patricia. O vreți sau nu pe prietena voastră înapoi?

Toți încuviințară din cap.

— Atunci dați-vă-n pana mea înapoi și lăsați-mă să lucrez.

Însă continuau să se înghesuie în jurul Patriciei, ca să încerce să vadă ce făcea, iar Laurence se îngrijoră că ea va folosi atâta energie pentru a se calma, încât nu va mai fi în stare să pătrundă în gaura din univers și s-o tragă afară pe Priya. Patricia purta o rochie roșie fără bretele, care te ațâța cu imaginea umerilor albi și cu un decolteu subtil. Când se întoarse cu spatele la Laurence și privi în gol dincolo de discul alb, el nu putu să nu-i observe gropițele din spatele genunchilor și curbele perfecte ale gambelor și gleznelor.

Laurence tot nu știa sigur ce se întâmplase cu Priya. Nu dispunea de date reale. Priya plutise, exact așa cum făcuseră Ben și diversele obiecte. Sandalele îi căzuseră când tălpile i se desprinseseră de podea și mișcase din degetele de la picioare cu unghiile viu colorate. Râsese, bătuse din palme și țipase:

— Suge-o, Newton!

Toți băteau palma și făceau glume deocheate, după care ea dispăruse pur și simplu – „poc!” Se auzise un zgomot precum cel scos de un balon care se sparge, urmat de un șuier, de parcă ceva o absorbise într-o gaură invizibilă. Nu mai rămăseseră decât sandalele, dintre care una era cu susul în jos. Laurence simțise impulsul de a le ridica și așeza ordonat lângă fotoliu, ca și cum Priya ar fi venit după ele dintr-o clipă în alta.

Patricia se întoarse și-i făcu semn că avea nevoie de mai mult spațiu. Laurence îl prinse de braț pe Sougata și-l trase spre ieșire, chemându-le și pe Anya și Tanaa să-i urmeze.

— Trebuie să-i aducem niște chestii, spuse el. Are nevoie de apă fiartă, gheață carbonică, gheață normală, șase-șapte Caddy-uri *jailbreak*-uite și alte câteva lucruri. Haideți, să ne mișcăm rapid, îi zori el afară.

— Dacă asta nu merge…, zise Sougata.

— Dacă ne irosești pur și simplu timpul în vreme ce Priya e-n pericol…, continuă Anya.

— Te-am terminat, concluzionă Tanaa.

Laurence întoarse capul, privi ușa din oțel pe care o trântise, închizând-o în urma lor, apoi inspiră sonor printre dinți. Simțea ca și cum el însuși avea să fie absorbit într-un spațiu imposibil de cercetat.

— Să ne grăbim și s-aducem lucrurile alea, zise după aceea.

Continua să adauge tot mai multe articole pe listă, dintre care unele trebuiau cumpărate de la băcănie sau împrumutate de la tipii din spațiul-hackerilor, aflați la câteva străzi depărtare.

— La dracu’, la dracu’, la dracu’, repeta Sougata în șoaptă, La dracu’, s-a terminat, îmi pare atât de rău, Priya…

Anya își puse mâna pe umărul lui.

Laurence investea multă energie pentru a se preface că vânătoarea de obiecte în care-și trimitea prietenii era vitală și contra-cronometru. Apoi se uită pe telefon și văzu un mesaj de la Patricia: „vino zg te rog”. Le făcu semn celorlalți să plece după obiectele pe care le înșirase, după care se întoarse și sprintă în sus pe scară.

Mansarda părea mai întunecoasă ca de obicei, de parcă toată lumina ar fi fost înghițită de ceva. Afișele filmelor aduceau cu niște portrete spectrale într-un conac bântuit. Călcă pe un fotoliu cu puf și fu cât pe-aici să cadă în nas. Se strecură pe lângă mașinile cu care lucra zi de zi, dar care, dintr-odată, arătau sinistre cu muchiile lor ascuțite, proeminențele metalice și ledurile pâlpâitoare. În aer se simțea însă un parfum minunat, care părea să fie de lavandă arsă.

Patricia strălucea în celălalt capăt al mansardei lungi și înguste, cu aceeași lumină albicioasă ca a discului în care dispăruse Priya. Unicul punct strălucitor din întreaga încăpere.

— Cum merge? șopti Laurence, de parcă ar fi fost într-o criptă.

— Merge bine, răspunse Patricia cu glas firesc. Priya este-n siguranță deocamdată. Când va ieși din locul unde-i acum, va avea nevoie de multă votcă și muzică asurzitoare. Bea, nu? Nu-i abstinentă.

— Bea, bea, încuviință Laurence.

Îl liniști mult faptul că Priya avea o preferință problematică pentru spirtoase. În același timp însă aștepta vestea proastă. Patricia continua să-l fixeze cu privirea, ca și cum ar fi încercat să ia o hotărâre. Era cu câțiva centimetri mai scundă, dar în clipa asta părea mai înaltă. Ochii ei adânciți în orbite se îngustară, măsurându-l cu atenție.

— Deci…, spuse el după o clipă de tăcere. Ce pot face eu?

— Mai ții minte ce ți-au zis să nu-mi spui niciodată? întrebă Patricia. Când m-ai adus aici?

Laurence avu din nou senzația că „stă pe marginea prăpastiei". Teroare dublată de nepăsare totală. Ridică din umeri și sentimentul acela dispăru.

— Sigur că da. Sigur că țin minte.

— Trebuie să-mi datorezi ceva, urmă fata, altfel chestia asta nu va merge. Îmi pare sincer rău. Am încercat s-o fac în toate felurile posibile, dar niciunul n-a mers. Vrăjile cele mai puternice sunt până la urmă cumva tranzacționale. O să-ți explic altă dată mai amănunțit.

— Bine, încuviință el, sigur că da. Orice vrei. Spune!

— Dacă o aduc înapoi pe prietena ta…

Patricia își mușcă ușor buza și păru că încearcă pentru ultima dată să se gândească la o alternativă.

— Dacă o aduc înapoi pe prietena ta, trebuie să-mi dai chestia cea mai mică pe care o deții.

— Asta-i tot? întrebă Laurence și râse ușurat. S-a făcut!

Îi prinse mâna în ambele lui mâini și o scutură.

Nu se putea opri din râs, fiindcă se încordase atât de tare și se dovedise a fi un fleac. Avea o sumedenie de lucruri mărunte – cel mai mic dintre toate era probabil un gadget ridicol pentru care plătise prea mult. Râse până se înecă și ochii i se încețoșară, iar când și-i șterse, Patricia și cu el nu mai erau singuri.

Priya stătu nemișcată pentru o secundă pe platforma albă, holbându-se la cele două fețe de sub ea. Își ridică mâinile elegante spre chip, parcă uimită să vadă că mai avea mâini. Încercă să articuleze cuvinte, dar rămase cu buzele țuguiate ca o gură de pește. Își pierdu echilibrul și Laurence o prinse.

— A văzut unele chestii pentru care nu-s făcuți ochii noștri, spuse Patricia. Cum am zis – multă votcă. Și muzică asurzitoare.

Recomand Benders. Ba o să vin și eu să beau un pahar sau două.

Laurence o conduse pe Priya spre un fotoliu cu puf, unde fata rămase ținându-se cu mâinile de umeri și scoțând sunete guturale joase. Le trimise mesaje celorlalți să vină înapoi, după care se întoarse către Patricia.

— Dumnezeule, zise el, îți mulțumesc. Am voie să-ți spun mulțumesc? Sau e interzis?

— Ai voie să-mi mulțumești, râse Patricia.

Alergă spre ea și o strânse atât de tare în brațe, încât aproape îi goli plămânii de aer și-i simți umerii goi lipiți de piept, iar fața lipită de gâtul lui. Ea protestă, scoțând un sunet slab, iar Laurence își relaxă puțin strânsoarea, dar nu-i dădu drumul din brațe.

— Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc.

Își simțea ochii umezi. Simțurile lui erau pline de clementine, moliciune și căldură. Binecuvântă ziua în care părinții lui deciseseră să-și petreacă timpul în aer liber.

Ceilalți reveniră și Sougata o cuprinse pe Priya în brațe, ca un colac de salvare, iar lacrimile îi șiroiau pe obraji.

— Crezusem că te-am pierdut pentru totdeauna și n-aș fi suportat. Nu vreau să-ți mai dau drumul niciodată, zise el.

— Erau culori din afara spectrului vizual, reuși Priya să spună. Totuși, eu le puteam vedea. Încă le mai le văd. Nu mă opri din a le vedea.

— Votcă și muzică asurzitoare! strigă Patricia din brațele lui Laurence care-o strângeau de moarte. Imediat! Este o parte esențială a procesului ei de recuperare.

O duseră în grabă pe Priya la Benders Bar & Grill. Cineva pomeni de camera de gardă a unui spital, însă Patricia negă scurt și nimeni nu voia să se contrazică cu persoana care-i scosese pe toți din rahat.

— Dar cum ai făcut? întreba întruna Anya. Ce ai făcut?

— Mi-am folosit șurubelnița sonică.

— Haide, vorbesc serios! Ce ai făcut?

— Am inversat polaritatea fluxului de neutroni.

— Termină cu răspunsurile astea din *Doctor Who*! Spune-mi adevărul!

— A fost un fel de wibbly wobbly, replică Patricia tachinând-o acum fățiș pe Anya.

Băutura avea într-adevăr efecte medicinale după o experiență similară morții. Ținând paharul cu ambele mâini și îngăduindu-i să-i corodeze cerul gurii și gâtlejul Laurence simți o relație spirituală cu whisky-ul Bushmills.

Și Priya păru să-și vină destul de mult în fire imediat ce bău două înghițituri de votcă și auzi difuzoarele urlând „Cum On Feel The Noize”. Începu să danseze pe taburet și să facă glume. Laurence avu grijă ca băuturile să sosească întruna, pentru ca Priya să-și bea doza recomandată. Indiferent prin ce trecuse cât timp fusese în afara universului nostru, părea că-și șterge experiențele acelea din minte și poate că, dacă aveau noroc, întreaga seară urma să i se pară o pâclă bizară după ce avea să se trezească mahmură. Părea o strategie bună pentru a-i bruia cele mai recente amintiri.

Nu se mai opreau din toastat în cinstea Patriciei. Îi cumpărau de băut și râdeau la glumele ei nereușite, fiind extrem de conștienți de faptul că le salvase pielea. Când ea se duse la toaletă, Sougata se aplecă spre Laurence și spuse:

— Serios acum, unde ai găsit-o? Este incredibilă! E geniul cel mai ciudat pe care l-am cunoscut vreodată, iar asta spune foarte multe.

Tanaa și Anya aprobară la unison. În același timp însă, Laurence observă că niciunul dintre prietenii lui nu se uita drept în ochii Patriciei și toți vorbeau cumva pe lângă ea, fără să i se adreseze direct. Oamenii aceștia detestau superstițiile, totuși o tratau pe prietena lui ca pe o amuletă aducătoare de ghinion.

Patricia o privea pe Priya cu ochi de șoim și-i atingea mâna la răstimpuri, de parcă atingerea ei ar fi avut proprietăți vindecătoare. Ceea ce probabil era adevărat. Nu-i băga deloc în seamă pe ceilalți, nici măcar pe Laurence. Poate că era o antisocială ciudată, care bântuia la ora trei dimineața prin parcuri, vorbind cu șoarecii, însă dădea dovadă de-o blândețe fără margini față de oameni atunci când aveau nevoie de ea. Părul negru îi era pieptănat pe spate și fața ei strălucea ca lumina unui far, o trăsătură susținută de intensitatea privirii.

Laurence își acordă câteva secunde pentru a număra câte dintre secretele lui îi erau cunoscute Patriciei și se mai relaxă puțin. Simțea o mândrie cumva ciudată că găsise pe cineva în care avea atât de multă încredere. Ca și cum făcuse alegerea corectă, deși mai mult din întâmplare.

O conduse acasă, înfrânându-și impulsul de a o îmbrățișa fără niciun motiv. Ea râdea și clătina din cap.

— Dumnezeule, pentru câteva clipe am avut bătăi de cap, spuse Patricia. Prietena voastră se rătăcise bine de tot. Plus că-i un miracol că n-a fost strivită de efectele gravitaționale stranii ale spațiului în care se afla.

— Mă-ntreb câte alte lucruri din lumea noastră nu sunt decât umbre ale lucrurilor din alte locuri, zise Laurence, gândindu-se pentru prima oară la asta chiar în timp ce vorbea. Vreau să spun că noi am presupus mereu că gravitația e atât de slabă în lumea noastră, fiindcă mare parte din ea se află în altă dimensiune. Dar ce altceva este în aceeași situație? Lumina? Timpul? Unele dintre emoțiile noastre? Cu cât trăiesc mai mult, cu atât cred mai serios că tot ce văd și simt nu-i decât o schiță a contururilor acelor lucruri adevărate, care se găsesc dincolo de percepțiile noastre.

— Ca peștera lui Platon, spuse fata.

— Da, ca peștera lui Platon.

— Nu știu… Acum suntem adulți. Teoretic. Și simțim lucrurile mai puțin intens decât le simțeam când eram copii, fiindcă avem atât de mult țesut cicatrizat, încât simțurile ni s-au tocit. Cred că asta-i probabil ceva sănătos. Adică puștii nu trebuie să ia decizii decât dacă ceva-i foarte în neregulă. Poate că nici tu nu te-ai putea hotărî cu atâta ușurință dacă ai simți prea multe. Înțelegi?

În realitate, Laurence simțea senzații și emoții mai intens decât în copilărie. Felinarele stradale, farurile mașinilor și neoanele reclamelor străluceau, iar el își simțea inima dilatându-se și contractându-se și putea simți mirosul unor cărbuni care ardeau undeva în apropiere. Se întoarse și privi surâsul strălucitor și trist al Patriciei.

— Patricia, spuse el, chiar îți apreciez ajutorul. Mai mult, sunt al naibii de bucuros să te cunosc. Îmi pare foarte rău că am fugit după ce ai vorbit cu pisica ta, când eram puști. Nu te voi mai părăsi niciodată. Este o făgăduință pe care ți-o fac de bunăvoie și fără nicio obligație. Probabil că n-ar trebui să fac nici promisiuni cuiva ca tine, este? Dar nu-mi pasă. Îți mulțumesc că-mi ești prietenă.

— Cu plăcere, zise ea.

Ajunseseră la intrarea în blocul ei.

— La fel gândesc și eu despre tine. Din toate punctele de vedere. Și eu sunt super norocoasă că te am ca prieten. Și nici eu n-o să te părăsesc niciodată.

Se opriră în fața ușii. La un moment dat, mâinile lor începură să se atingă. Iar ei rămaseră locului, privindu-se și ținându-se de mână.

Zâmbetul Patriciei deveni mai trist, ca și cum știa ceva ce el nu înțelesese încă.

— Nu uita de obiectul pe care mi-l datorezi. Altfel va fi foarte rău. Îmi pare rău.

Apoi intră în casă și ușa se trânti, închizându-se.

În drum spre casă, Laurence continuă să se simtă, în același timp, amețit, ușurat și un sentimentalist lacrimogen. Dar era și ușor neliniștit în legătură cu chestia asta despre „cel mai mic obiect”. Probabil că nu era mare scofală, deși Patricia fusese destul de insistentă. Pocni din călcâie când traversă strada cu pași mari, voioși. Nu luase niciodată Ecstasy sau alt gen de substanțe pentru o mai bună dispoziție, dar își imagina că așa s-ar fi simțit.

Când ajunse acasă, căzu lat. Surescitarea dispăru atât de repede, că fu nevoit să se așeze. Era epuizat și simțea că va leșina dacă nu se culca imediat. Își aminti însă de „cel mai mic obiect” pe care trebuia să i-l dea Patriciei. Putea să-l caute și dimineață, sau peste două zile, sau altcândva. Ea nu specificase o limită de timp sau ceva asemănător. Probabil că avea la dispoziție câteva zile în care să-l găsească.

Apoi începu să se întrebe ce putea fi acesta și cum ar fi trebuit să-și dea seama. Trebuia să aibă volumul cel mai mic? Greutatea cea mai mică? Sau doar mărimea de ansamblu? Avea câteva fire de mătreață minuscule, dar era aproape sigur că nu se puneau la socoteală. Ca să fie cinstit, trebuia să aleagă ceva ce deținea, adică ceva care să aibă măcar o valoare nominală în caz de vânzare. Nu deții ceva ce nu poți să vinzi, este?

Așadar… Avea un stick USB, pe care-l luase de la Proiectul Zece Procente, de mărimea a doua boabe de mazăre; dar când îi trimise un mesaj Patriciei, ea spuse că nu putea fi un obiect pe care-l împrumutase. Avea nevoie de ceva care să-i aparțină lui Laurence, fără niciun dubiu. Asta scotea din discuție componentele electronice și uneltele împrăștiate pe biroul și pe

rafturile lui, pe care, practic, le împrumutase pe toate de la Milton.

Scotoci prin birou. Creioane, pixuri… figurina Mega Man era destul de micuță și o puse în capul listei. Făcu o grămăjoară și cotrobăi prin sertare, cutii și rafturile din dulap, străduindu-se să n-o trezească pe Isobel. Iar apoi, brusc, știu.

— Nu, zise el cu glas tare. Nu ăla. Nu, nu, nu. Rahat. Rahat, nu!

Simțea că nu mai putea să respire. Parcă avea o criză de astm sau așa ceva. Toată bucuria pe care o simțise mai devreme se spulberă ca și cum nu existase niciodată, iar în locul ei părea că cineva îl izbise în plexul solar cu vârful oțelit al unui bocanc.

Stătu treaz aproape toată noaptea, căutând și căutând. Nu găsi însă niciun obiect care să poată fi considerat proprietatea lui și care să fie mai mic decât inelul bunicii.

I-l duse Patriciei în dimineața următoare, cu ochii înroșiți de nesomn.

— Ăsta-i singurul lucru pe care-l mai am de la bunica, îi spuse. Mi l-a dat înainte să moară.

— Îmi pare rău, zise Patricia.

Stătea în pragul ușii, într-un halat de baie. Poate că o trezise, deși Laurence se îndoia în privința asta.

— Mi-a spus că fusese al mamei ei și că dorise să-l dăruiască unei nepoate, însă eu eram singurul nepot, spuse Laurence. Voia să-l dăruiesc femeii cu care mă voi însura, care să-l dea la rândul ei fiicei noastre, dacă am fi avut o fiică.

— Îmi pare cu adevărat rău, zise Patricia.

— Intenționam să-l dau Serafinei, spuse Laurence. Ca inel de logodnă. I-am promis bunicii că-l voi dărui viitoarei mele mirese.

Patricia nu spuse nimic, ci continuă să-l privească îmbrăcată în halatul ei purpuriu. Avea părul ciufulit și încâlcit.

— Chiar trebuie să ți-l dau? Nu putem fi chit în alt fel?

— Chiar trebuie. În caz contrar, prietena ta ar putea fi absorbită înapoi în locul acela. Sau tu ai putea fi absorbit.

Dacă punea problema așa, inelul era un preț destul de mic.

— Ai știut că ăsta era obiectul.

I-l întinse, tot în cutia lui micuță de catifea. De fapt, cu cutie cu tot, era *aproape* mai mare decât o mașinuță de jucărie pe care o avea. Dar nu tocmai.

— Știam că va fi ceva asemănător, zise Patricia și puse inelul într-un buzunar al halatului, unde făcu o umflătură abia vizibilă. Altfel vraja n-ar fi funcționat.

— De ce nu se putea să stau o oră într-un picior sau ceva de genul ăsta? De ce trebuia să fie ce am eu cel mai de preț și asul din mânecă în strategia mea de-a cuceri o fată? N-are niciun sens.

— Vrei să intri și să mănânci vafe făcute la prăjitor? întrebă Patricia și făcu un pas înapoi, ținând ușa deschisă. Nu pot vorbi despre toate astea aici, în loc deschis.

Nu reuși să facă vafe la prăjitorul de pâine, însă Patricia avea niște tarte bio făcute local, care erau probabil mai bune. Se așezară pe canapeaua cenușie și plină de cocoloașe, unde Deedee și cealaltă colegă de apartament se uitau la *Jersey Shore* de fiecare dată când Laurence venea în vizită. Patricia privea mereu spre hol ca să vadă dacă se treziseră sau dacă le ascultau conversația.

— Nu mai țin minte, dar poate că am menționat că există două tipuri de magie.

Îi întinse lui Laurence o tartă cu afine și o cană cu ceai English Breakfast.

— Bună și rea, bănuiesc, spuse el fără poftă de mâncare.

Halatul de baie al Patriciei era pe canapea lângă el și se întrebă dacă ar fi putut șterpeli inelul când fata nu era atentă. Își aminti însă că cineva ar fi absorbit în dimensiunea de coșmar.

— Nu, deși prejudecata asta este larg răspândită. Există magie de Vindecător și magie de Pungaș. Pe timpuri, mulți credeau că magia de Vindecător era bună, pe când magia de Pungaș era rea, însă Vindecătorii pot fi critici și obsedați de control, pe când Pungașii pot fi foarte miloși și-ți pot salva viața.

— Ca aseară, zise Laurence.

Ea încuviință din cap.

— Școala pentru Vindecători și cea pentru Pungași s-au format de-a lungul a sute de ani, din numeroase tradiții locale din toată lumea. Și a existat o vreme, în anii 1830, când cele două școli s-au războit între ele. Lumea s-ar fi putut destrăma, dar a existat o femeie, Hortense Walker, care a înțeles că cele două tipuri de magie funcționau mai bine dacă le puteai combina. Aveai posibilitatea să faci lucruri uimitoare dacă stăpâneai ambele magii, mult mai bine decât dacă te-ai fi

rezumat la una singură, indiferent care ar fi fost ea. În plus, era mult mai improbabil să sari calul, devenind fie obsedat de control, fie un mincinos ordinar.

Laurence sărea deja la implicații.

— Așadar, dacă vrei să reușești ceva important folosindu-te de magie, trebuie fie să păcălești pe cineva, fie să-l vindeci. Asta înseamnă că sunteți neajutorați fără fraieri sau bolnavi?

— N-aș zice neajutorați. Eu am petrecut ani de zile învățând să folosesc abilitățile astea în multe situații diferite. Pot folosi vrăji Pungaș pentru a mă transforma, chiar dacă nu-i nimeni prin preajmă. Iar dacă m-ar ataca cineva, l-aș putea „vindeca” atât de tare, încât ar simți o săptămână încheiată.

— Mulțumesc pentru explicații.

Laurence mâncă ultima bucățică a tartei cu afine și termină ceaiul. Avea încă o sută de întrebări de pus, dar nu era pregătit să audă alte răspunsuri în clipa aceea. Se afundă și mai mult în tapițeria uzată și pe alocuri destrămată până la urzeala canapelei. Nu avea să-și mai poată ridica niciodată fundul de pe ea, ci urma să se scufunde tot mai adânc și mai adânc, până avea să fie înghițit ca de o plantă carnivoră cu preferințe fesiere.

Fiecare cvadrant al sufletului său urla să se care naibii de acolo, înainte să piardă și altceva în afară de inelul bunicii și libertatea de a vorbi. Dar își aminti de cealaltă promisiune de noaptea trecută. Cea pe care o făcuse de bunăvoie.

— Am spus că nu te voi mai părăsi niciodată, zise el. Și așa va fi.

— Bine, spuse Patricia și expiră într-un fel care lăsa impresia că ținuse aerul în plămâni o veșnicie. Mai vrei ceai?

— Sigur că da.

Laurence găsi o poziție mai confortabilă pe marginea canapelei și Patricia îi întinse o altă cană cu ceai fierbinte. Băură împreună în tăcere, până ce colegele ei de apartament se treziră și îi aruncară tânărului priviri pătrunzătoare.

22.

Patricia petrecuse ani întregi dorindu-și să fugă de acasă ca să învețe magia adevărată. Apoi, într-o bună zi, se

preschimbase în pasăre și un bărbat venise s-o ducă la academia vrăjitoarelor. Vise? Împlinite!

Labirintul Eltistey avea două campusuri separate, care difereau între ele tot așa cum o zi senină de vară diferă de un viscol. Eltistey Hall avea clădiri mărețe din piatră vechi de peste șase sute de ani, și nimeni nu ridica vreodată tonul acolo. Elevii Labirintului Eltistey mergeau în șir indian pe aleile pietruite, purtând blazere, cravate și pantaloni scurți, cu emblema școlii pe piept (un urs și un cerb față în față, ținând între ei un pocal în flăcări). Te adresai profesorilor sau elevilor mai mari cu „domnule" sau „domnișoară" și mâncai în Sala Oficială din Clădirea Mare. Pe de altă parte, Labirintul era un amalgam derutant de clădiri și alei întortocheate, unde aveai voie să porți orice ai fi dorit. Exista posibilitatea să dormi toată ziua, să iei droguri, să joci jocuri video, să faci orice aveai chef. Atâta doar că te pomeneai închis într-o cameră fără ușă (sau toaletă), săptămâni la rând, până deprindeai o lecție nebună. Sau erai azvârlit într-un puț fără fund, sau urmărit zile în șir de oameni înarmați cu bețe. Sau începeai să dansezi step și nu te mai puteai opri. Sau te trezeai că încep să cadă bucăți din tine, una câte una. În Labirint nimeni nu-ți spunea nimic.

Cândva, Eltistey Hall și Labirintul fuseseră două școli separate, care reprezentau două stiluri contradictorii de magie, însă acum conlucrau, pentru că magia fusese unită, cu un preț mare. Pasajul dintre ele era o alee nisipoasă, mărginită de garduri vii, care se deschidea doar în anumite momente.

Patricia petrecea săptămâni întregi ca să stăpânească o artă delicată de vindecare în Eltistey Hall, pentru ca apoi să fie trimisă în Labirint, unde era atât de derutată și buimacă, încât își uita toate abilitățile sofisticate. Rezolva în Labirint câte un puzzle lipsit de logică și învăța cum să facă un truc inteligent doar ca să fie expediată înapoi în Eltistey Hall, unde o băteau la cap din nou cu nenumărate reguli și formule, iar ea pierdea forma pe care o ținuse minte.

Asta ar fi fost îndeajuns ca s-o facă să plângă în pernă în fiecare noapte (în Eltistey) sau înainte de picotelile spontane (în Labirint). De asemenea, Patriciei îi era dor de părinți, de la care nici măcar nu-și luase rămas-bun. Din câte știau ei, fiica lor murise. Sau poate trăia prin vreun ghetou, ca un animal. Ar fi vrut să-i anunțe că era sănătoasă, dar n-ar fi știut cum să le

explice situația. Ca să nu mai amintească de faptul că-și părăsise pisica, pe Berkley.

Directoarea de la Eltistey Hall era Carmen Edelstein, o doamnă bătrână și blândă, care-și purta părul argintiu tuns paj și avea întotdeauna în jurul umerilor un șal elegant din mătase. Carmen îi încuraja pe elevi să vină la ea cu orice probleme sau întrebări și, în scurtă vreme, Patricia s-a pomenit confesându-se bătrânei, dar a învățat pe propria piele că nu trebuia să menționeze întâlnirea pe care o avusese, cu câțiva ani în urmă, cu un fel de Copac-Spirit. Magia era o practică și o artă, nu un sistem de credințe spirituale. Puteai să ai propriile tale experiențe spirituale private, la fel ca orice om normal, însă convingerea că aveai o legătură directă cu ceva măreț și străvechi era începutul egolatriei.

— Copacii *nu vorbesc cu oamenii*, a spus Carmen Edelstein și veselia ei obișnuită a lăsat locul îngrijorării. Ai avut o halucinație sau cineva ți-a făcut o farsă. De aceea e un lucru rău că primim așa mulți elevi atât de târziu, după ce au experimentat deja pe cont propriu. Poate fi un coșmar să-i dezveți de obiceiurile proaste.

— Da, bineînțeles, a fost probabil o halucinație, a aprobat Patricia și s-a foit în scaunul rigid. Țin minte că am mâncat foarte condimentat.

Directorul Labirintului era Kanot, care-și schimba chipul și glasul de fiecare dată când îl întâlneai. Uneori era un bătrân din Sri Lanka, uneori un pigmeu, alteori un bărbat alb, uriaș, cu barba foarte lungă. În scurt timp, Patricia învăță să-l recunoască după anumite indicii, de pildă după cum își îndrepta umerii sau își mijea ochiul stâng; dacă nu-ți dădeai seama cine era sau dacă-l confundai cu altcineva, te pomeneai pe fundul celui mai adânc puț din Labirint (altul decât cel fără de fund, adică). Umbla vorba că, dacă ar fi purtat de două ori aceeași față, Kanot ar fi murit. De câte ori te întâlneai cu el, Kanot îți propunea un târg teribil. Patricia nici nu încercă să-i pomenească de Copac.

Patricia nu avea niciun prieten adevărat în Labirintul Eltistey. Era prietenoasă cu unii dintre copii, printre care Taylor, care avea părul ciufulit, castaniu ca de șoarece, și brațe și picioare dizgrațioase, ce-i zvâcneau întruna. Totuși, principalele găști din școală nu au găsit niciodată un loc pentru ea, mai ales după ce a devenit clar că era jalnică la majoritatea temelor primite.

Nimeni nu dorea să fie prieten cu cineva care era atât nerd, *cât și* nepriceput la temele pentru acasă.

Dacă pătrundeai în liziera de lângă Eltistey Hall spre sfârșitul după-amiezii sau după ce se dădea stingerea, ai fi putut vedea o adolescentă cu păr șaten-închis și ochi mari, întrebători, care privea în sus spre copaci și spunea: „Sunteți acolo? Care-i treaba? Parlamentul e-n sesiune?” Și care ciripea spre păsările care abia dacă-i aruncau o privire și se îndepărtau în zbor.

Era imposibil de precizat cât timp urma să petreci în Eltistey Hall sau în Labirint – puteau fi zile, săptămâni sau chiar mai mult. La un moment dat, Patricia a petrecut șapte luni în Labirint, până ce a izbutit să se ascundă de profesori și de ceilalți elevi, și toți au căutat-o timp de o săptămână. Dar în loc să se întoarcă la Eltistey Hall, a fost dusă pe o pajiște cu iarba îngălbenită, unde Kanot le-a cerut Patriciei și altor câțiva elevi să urce într-o navă zburătoare mare, din lemn, în formă de balenă, atâta doar că avea mai multe aripioare înotătoare, cu interiorul acoperit de rococouri de alune și fructe de pădure.

Kanot era un negru american masiv și cu ochelari, care vorbea cu accent din Tennessee și purta jachetă de aviator.

— Iată ce se va întâmpla, a spus el după ce ajunseseră undeva deasupra Alpilor. Vă vom lăsa pe fiecare dintre voi într-o așezare micuță, al cărei grai local nu-l cunoașteți. Fără bani și fără absolut nimic asupra voastră. Va trebui să găsiți o persoană care are nevoie de ajutor, cineva care suferă foarte tare, și s-o tămăduiți. Fără ca ea să știe vreodată că ați fost acolo. După aceea, vă vom recupera.

Kanot s-a oferit să-i scutească de examen dacă îi îngăduiau să ascundă unele lucruri în orașele lor, dar nimeni n-a pus botul. De aceea, a început să-i îmbrâncească pe puști, unul câte unul, prin chepengul navei, care semăna cu poarta unui castel francez, de la o sută de metri altitudine. Fără parașută.

Patricia a izbutit să-și încetinească coborârea, astfel că impactul i-a tăiat doar răsuflarea. S-a ridicat, clătinându-se, pe un câmp în mijlocul pustietății. A rătăcit până s-a lăsat noaptea și atunci a zărit în spatele ei luminile așezării. Primii oameni pe care i-a văzut păreau destul de sănătoși, după care a observat, într-un local mic, o bătrână ghemuită deasupra unui castronaș cu supă. Femeia tușea și avea pielea cenușie, iar Patricia a întrezărit o cicatrice roșie, al cărei capăt îi ieșea pe sub gulerul

bluzei galbene. Perfect! S-a apropiat tiptil de femeie, doar ca să primească un castron de supă în față, însoțit de probabile acuzații de hoție într-o limbă slavică. S-a îndepărtat în fugă.

După o săptămână, Patricia flămânzea și nu prea mai avea unde să se ascundă în localitatea aceea cu pereți din ipsos alb, murdari, și ulițe pline de noroi. Nu mai putea să vorbească cu animalele și nu izbutise să stăpânească abilitatea de a înțelege alte limbi în afara englezei. În plus, nu putea să vindece decât un bolnav cu care dezvoltase un anumit raport.

— Nu voi mai dormi în aceleași haine și-n noaptea asta, și-a spus ea cu glas tare, în engleză.

Vânzătorul din băcănia micuță a văzut-o și a alungat-o, răcnind silabe guturale. Patricia a luat-o la fugă pe străduțele înguste și șerpuite, pe pante înclinate pavate cu piatră cubică, până și-a pierdut urma. S-a ghemuit în spatele unui zid de piatră, privind unicul obiect pe care izbutise să-l șterpelească: o sticlă prăfuită de ulei cu ardei iute Chiang Mai.

— Ar fi bine să funcționeze.

Patricia a înclinat sticla până ce cuvintele „ATENȚIE, EXTRA-IUTE” au fost răsturnate cu susul în jos. Lichidul vâscos îi ardea gâtul. Era să se înece, dar se sili să bea totul. Odată sticla golită, s-a făcut ghem și a început să tremure. O durea capul. Ar fi vrut să plângă, pentru tot ce pierduse și tot ce nu izbutise să câștige.

După o oră, și-a ridicat fruntea și-a vomitat. Odată ce-a început să vomite, nu se mai putea opri. Ochii îi ardeau și nasul îi curgea, iar uleiul era de două ori mai oribil acum decât fusese când îl băuse. Stomacul i se chircea, deloc amuzat de prânzul pe care i-l oferise după zile de foamete. Tușea acid.

Partea bună: Patriciei îi venise o idee despre cum s-o vindece pe bătrână.

S-a târât peste acoperișurile din ardezie ale așezării, până a ajuns la acoperișul povârnit al localului în care o putea vedea pe femeie printr-o lucarnă. Ferestruica era deschisă și Patricia s-a furișat înăuntru, mergând în vârful picioarelor prin podul în care erau depozitați saci de faină și lăzi cu provizii. A ezitat înainte să ia niște pâine și să o îndese în gură. Apoi a ajuns la marginea podului; masa șubredă a femeii se găsea în partea opusă a interiorului jalnic. Patricia s-a cocoțat pe un stâlp de susținere, apoi pe o grindă. A înaintat, centimetru cu centimetru, până a

ajuns deasupra bătrânei, după care s-a lăsat în jos cât a putut de mult.

A scuipat în supa femeii. Aceasta țipa la altcineva din local, probabil despre copiii din ziua de azi, așa că n-a observat. Odată ce bătrâna a înghițit saliva Patriciei, fata a avut o legătură directă și s-a putut ocupa de emfizemul în etapă finală, de cancerul în recidivă, care o costase deja pe femeie un plămân, și de gută. Patricia a avut nevoie de o oră de concentrare și de niște bolboroseli necuviincioase, ca să intre în interiorul bătrânei și s-o vindece. S-a oprit abia după ce i-a pus alt plămân în locul celui care-i fusese extirpat.

Cerul nopții i se părea ticsit în timp ce stătea întinsă pe iarba aspră a câmpului pe care fusese debarcată din aeronavă. Erau prea multe stele, care străluceau prea intens. A rămas așa o oră înainte ca nava să se apropie de pământ suficient cât să-i arunce scara. A urcat încet, simțindu-și membrele dureroase și slăbite. Kanot i-a întins un sandviș și o cutie de bere cu ghimbir și a încercat să-i vândă acțiuni la un studio Zumba. De data aceasta era un german tânăr cu țeasta rasă.

Apoi Patricia a început să înțeleagă cum să folosească în Labirint lucrurile pe care le învățase la Eltistey și cum să utilizeze șmecheriile din Labirint în Eltistey. Câțiva copii abandonaseră după misiunea „așezării est-europene aleatorii”, așa că s-a ivit ocazia ca Patricia să devină membru onorific în câteva găști.

Într-o noapte, după stingere, fuma țigări cu aromă de cuișoare cu puștii *goth*, în hornul cavernos și niciodată folosit al Clădirii Secundare din Eltistey. Era prezentă Diantha, conducătoarea grupului, durdulie ca o lebădă, despre care se vorbea că ar fi fost fiica unui conte sau așa ceva. Lângă Patricia stătea Taylor, care după cursuri își luase înfățișare *goth*, cu păr vopsit, ochi dați cu mascara și jachetă din piele. De cealaltă parte a Patriciei era Sameer, care purta cămăși negre cu gulerul scrobit, ce făceau ca fața lui timidă și cumva cabalină să pară matură și sofisticată. Plus Toby, un puști scoțian cu păr roșu sârmos și urechi clăpăuge. Și alți câțiva care apăreau uneori. Pereții din cărămidă roșie ai hornului aveau pe ei dâre de funingine veche.

Patricia și Taylor stăteau întinși, ținându-se în brațe, iar fumul de cuișoare îi afuma Patriciei măruntaiele. Povesteau pe rând întâmplări ciudate din viețile lor dinainte de Labirintul Eltistey,

toate experiențele bizare care-i făcuseră să înțeleagă că erau conectați cu o putere neidentificată. Iar Patricia s-a pomenit vorbind despre amintirile ei legate de Parlament și Dirrpidirrpiuipalong și Copac, înainte să-și dea seama ce făcea.

— Asta-i straniu, a zis Taylor.

— E de-a dreptul uimitor, a spus Diantha aplecându-se înainte și cuprinzând-o pe Patricia cu ochii ei negri, absorbitori. Mai povestește-ne.

Patricia a relatat toată istoria din nou, de la început, completând-o cu mai multe detalii.

În ziua următoare se întreba dacă n-ar fi trebuit să țină pentru ea povestea Copacului. Oare avea să dea de necaz? În timpul orei de literatură, trăgea mereu cu ochiul la Carmen Edelstein – citeau *Troilus și Cresida* –, însă directoarea nu dădea niciun semn că ar fi știut ceva.

În seara aceea, pe când Patricia se pregătea de culcare, Taylor a ciocănit la ușa ei.

— Vino, suntem toți în horn, a spus el zâmbind larg.

Grupul din hornul scos din uz era de două ori mai mare decât înainte, așa că Patricia abia a avut loc să intre. Dar toți doreau să audă despre Copac.

Cu cât Patricia spunea de mai multe ori povestea, cu atât devenea o poveste în toată regula, cu accente dramatice și cu sfârșit mai bun. I-a adăugat mai multe detalii, de pildă cum simțise vântul când trecuse prin forma ei dematerializată și cum tremuraseră copacii când ea se înălțase purtată de vânt în inima pădurii. Iar până în a treia noapte, când Patricia spunea povestea unui al treilea grup de copii, Copacul devenise mult mai elocvent.

— A spus că tu erai protectoarea naturii? a întrebat-o un puști din Coasta de Fildeș, pe nume Jean-Jacques.

— A spus că noi toți suntem, a răspuns Patricia. Apărătorii naturii. Adică o apărăm de oricine ar vrea să-i facă rău. Noi toți. Avem un țel special. Cel puțin așa a spus Copacul. Era Copacul perfect din inima pădurii, pe care nu-l poți găsi decât dacă ți-l arată cineva. Pe mine m-a dus acolo o pasăre, când eram foarte mică.

— Ne poți duce la el? a continuat Jean-Jacques, atât de surescitat, încât nu mai putea respira.

În curând aveau un club adevărat. Se întâlneau noaptea, erau vreo zece persoane, și discutau despre cum vor găsi inima pădurii, așa cum o găsise Patricia. Și despre cum aveau să protejeze natura de oricine ar fi vrut să-i facă rău. Ca Na'vi. Patricia era singura care știa aceste lucruri, însă Diantha era singura care putea spune „Noi suntem toți ca unul”, și toată lumea ovaționa.

— *Toți* ne bizuim pe tine, i-a spus Diantha pe un ton scăzut, confidențial, atingând-o pe umăr.

Patricia a simțit un fior de surescitare pe șira spinării.

— Copacul era uriaș, avea vreo cincisprezece metri înălțime, și nu era un stejar sau arțar de vreun fel pe care să-l mai fi văzut până atunci. Avea ramuri ca niște aripi mari și razele lunii răzbăteau printre crengile cele mai dese ale ramurilor în două locuri, și astfel aveam impresia că sunt privită de doi ochi strălucitori. Vocea îi era ca un cutremur prietenos.

A zecea oară când Patricia a povestit despre noaptea în care își părăsise corpul și ajunsese la Copac, istoria devenise atât de înzorzonată, încât aducea foarte puțin cu versiunea pe care o relatase în prima noapte. Însă toți se plictisiseră de ea. Doreau să știe ce se va întâmpla în continuare.

— Ce să facem? a întrebat-o Sameer. Care ar fi următoarea noastră mișcare?

— Să fiu sinceră, nu știu, i-a răspuns Patricia.

Le-a povestit, pentru prima dată, despre aventura ei în așezarea necunoscută, când băuse ulei de chili, dar nu se întâmplase nimic. Ei au formulat diverse ipoteze – că poate nu era momentul potrivit sau că nu puteai ajunge la Copac din Europa de Est din cauza liniilor energetice ley.

În cadrul clubului secret al Dianthei, opiniile erau împărțite în privința întrebărilor cruciale: Știau adulții din Labirintul Eltistey despre Copac? Fie (A): Era un lucru știut de toți adulții, însă îl țineau secret, deoarece copiii nu erau încă pregătiți să-l afle, fie (B): Adulții nu știau despre el și era ceva ce puteai înțelege numai dacă erai copil.

Câteva zile mai târziu, Patricia lua prânzul cu Diantha. Doar ele două. Întinseseră o pătură pe peluza estică de la Eltistey Hall, unde toate firele de iarbă erau perfecte. Patriciei tot nu-i venea să creadă că Diantha ieșea cu ea. Diantha avea obiceiul de a face ochii mari înainte de a-ți spune ceva, astfel încât erai

sigur că, orice urma să-ți spună, avea să fie lucrul cel mai important pe care l-ai auzit vreodată. Își purta cu atâta eleganță eșarfa Eltistey, încât ai fi crezut c-o alesese dintr-o mie de opțiuni posibile. Părul șaten îi strălucea în lumină.

— Sunt convinsă că noi două vom face multe lucruri mărețe împreună, i-a spus Diantha. Ar trebui să bei niște limonadă acidulată. Acolo de unde vii tu n-au limonadă acidulată și este chiar bună.

Patricia a făcut așa cum i se spusese. Limonada aducea cu un Sprite cu gust accentuat de lămâie și era cea mai cool chestie. Bulele i se spărgeau pe limbă.

Patricia se întreba dacă Diantha avea s-o sărute. Fata se aplecase mult spre ea și se priveau ochi în ochi. Patricia nu se gândise niciodată că ar fi fost lesbiană, însă Diantha mirosea atât de grozav și avea o prezență atât de puternică, încât nu aducea nici măcar cu o jalnică atracție sexuală. Undeva în depărtare o pasăre a început să cânte și Patricia aproape a înțeles.

Până și copiii care nu veneau în hornul scos din uz o priveau pe Patricia cu invidie sau respect când intra în sala de mese din Eltistey sau în cantina cu autoservire din Labirint, unde nu știai niciodată dacă aveai să găsești pizza sau pudincă neagră. Cei din Labirint îi spuneau că le plăceau blugii ei. Nimănui *niciodată* nu-i plăcuseră blugii ei până atunci.

— Am ceva foarte important să vă spun tuturor.

Diantha părea că abia mai putea să respire, și nu doar pentru că erau zece adolescenți înghesuiți în toiul nopții într-un horn mic și murdar. Zece perechi de mâini s-au încleștat, zece pelvisuri au zvâcnit anticipativ, de parcă toți, colectiv, ar fi trebuit să urineze. Diantha a prelungit pauza cât a putut de mult, apoi a aruncat bomba:

— Am vorbit cu Copacul.

— Poftim? a izbucnit Patricia fără să se poată abține. Vreau să zic… grozav. Cum ai reușit?

Toți se încruntau la ea, de parcă avusese o răbufnire de gelozie sau așa ceva, în loc să fie doar surprinsă. La urma urmelor, nu avea niciun monopol pentru „vorbitul cu Copacul” sau altceva – ea însăși n-o făcuse decât o singură dată, iar asta fusese cu ani în urmă. A bâlbâit ceva despre cât de fericită se simțea, deoarece era o veste excelentă, într-adevăr excelentă.

Diantha a înrăutățit de o sută de ori lucrurile, bătând-o pe genunchi și spunând:

— Nu-ți face gânduri rele, draga mea. Noi continuăm să-ți apreciem foarte mult contribuția.

Dar, la dracu’ cu mândria rănită a Patriciei, toți doreau să afle ce spusese Copacul. Care fusese mesajul? Erau pregătiți să afle. Erau mai mult decât pregătiți.

— Copacul a spus să ne pregătim, a zis Diantha. Testul va sosi în curând. Și nu-l vom absolvi toți. Dar cei care o vor face vor fi eroi pentru totdeauna.

Erau atât de emoționați, încât au început să plângă de fericire.

Asta nu semăna defel cu felul în care îi vorbise Copacul Patriciei. Deloc-deloc. Totuși, ea nu purtase decât o singură conversație, cu ani în urmă, și-și amintea vag detaliile, mai ales acum după ce le povestise de atâtea ori. Patricia și-a impus să se bucure că fusese reabilitată și că nu halucinase pur și simplu totul, în loc să-i pună Dianthei întrebări care n-ar fi fost decât semn de gelozie. Și de egolatrie. Acum, Copacul îi vorbea Dianthei, nu Patriciei. Mare chestie!

— Am stat trează toată noaptea ca să studiez la un examen pentru Tonice Vindecătoare, a povestit Diantha, și am mâncat un morman de lipii papadum condimentate. Deodată, pe neașteptate, m-am înălțat din corp, am ieșit pe fereastră și m-am ridicat în noapte. A fost cea mai extraordinară senzație.

În următoarele două săptămâni, Copacul n-a mai oferit alte informații, deși a vorbit de două-trei ori cu Diantha. Sameer se ținea de mână cu Patricia în timp ce ascultau aluziile conform cărora era vorba despre ceva străvechi, dinainte de arta pe care o studiau ei, ba chiar dinainte de existența cuvintelor. Mâna lui Sameer avea pielea uscată și bătături, iar degetul lui arătător a atins degetul mic al Patriciei într-un fel care a făcut-o să se simtă ciudat. Amândoi o urmăreau cu atenție pe Diantha, ale cărei nări superbe se dilatau pe când vorbea despre experiența ei extracorporală. De cealaltă parte a Patriciei, Taylor tremura.

Toți cei care se întâlneau în hornul acela aveau un semn secret: îți atingeai clavicula cu degetul mare, clipind întâi dintr-un ochi, apoi din celălalt. De asemenea, purtau însemne pe interiorul hainelor.

Când în cele din urmă Copacul i-a dat Dianthei instrucțiuni, nu erau ușor de descifrat.

— A spus „Opriți Țeava și Trecerea”.

Ochii fetei se măriseră și părea supra-încărcată cu adrenalină.

— A repetat fiecare cuvânt de două ori.

— „Țeava și Trecerea”, spuse Sameer. Sună ca numele unui club pentru bărbați. Cu iz de tutun fin și intrări secrete.

— Da, da, pare obscen, a aprobat roșcovanul Toby.

Apoi a executat niște gesturi care arătau cum „țeava și trecerea” puteau fi interpretate cu tentă sexuală.

Diantha i-a aruncat o privire care l-a făcut să se rușineze.

Petrecură zile întregi discutând, căutând pe Google și șoptindu-și unul celuilalt cuvintele „Țeava și Trecerea”, fără să aibă însă habar ce puteau însemna. Diantha părea nerăbdătoare, de parcă aștepta ca altcineva să găsească înțelesul, ca ea să nu fie silită să joace și rolul mesagerului, și rolul interpretului. În cele din urmă, vineri, după stingere, Diantha a tras dintr-o țigară cu aromă de cuișoare și a anunțat că avea răspunsul.

S-a dovedit că „Țeava” se referea la Marea Conductă Siberiană de Gaze Naturale. Iar „Trecerea” se referea la Marele Pasaj Maritim Nordic. Ambele erau produsele minții lui Lamar Tucker (un texan care se numărase printre pionierii fracturării hidraulice), în parteneriat cu conglomeratul rus Vilkitski Shipping. Rușii doreau o nouă rută maritimă, care să înlocuiască Pasajul Nord-Vestic, să ocolească complet Canada și să treacă prin inima gheții arctice. Exista un singur șpil: ruta lor traversa un străvechi depozit masiv de hidrat de metan din Marea Ciukotsk, care era înghețat de milioane de ani. Oamenii de știință avertizaseră că eliberarea metanului putea supra-încărca peste noapte efectele schimbării climei și astfel apăruse conducta; Tucker credea că se putea fora centimetru cu centimetru, eliberând lent presiunea și captând metanul încă înghețat prin legarea cu silicați. După aceea, șlamul de metan bogat energetic putea fi trimis la o unitate de prelucrare din Iakutsk. S-ar fi generat destulă electricitate pentru alimentarea a jumătate din Rusia orientală, iar surplusul de energie putea fi vândut în Mongolia, China sau Japonia.

— Dar n-o să funcționeze, a spus Diantha. Ei habar n-au cu ce se joacă. Trebuie opriți.

— Da, a încuviințat Patricia, dar ce ar trebui să facem?

— Să facem? a întrebat Diantha. Privește-n jur. Noi suntem elevii cei mai buni din Labirintul Eltistey. Stăpânim împreună o mulțime de abilități. Toby, te-am văzut adesea topind ultimele zăpezi ale primăverii și inversând trei zile de dezintegrare. Sameer, odată ai păcălit managerul unei bănci să-ți dea cinci sute de lire și puterea invizibilității. Patricia, i-am auzit pe profesori șușotind că tu ai o legătură cu natura pe care nici ei n-o înțeleg pe deplin. Noi putem face asta. Copacul se bizuie pe noi.

Au pornit chiar în noaptea aceea, doar cu ce puteau să care. Diantha insistase să nu amâne deloc (și astfel să existe posibilitatea ca vreunul dintre ei să se răzgândească și să spună totul profesorilor). S-au întors în camerele lor din Eltistey Hall și au îndesat la întâmplare obiecte în rucsacuri.

— Totuși, unde mergem? a întrebat Toby. Peste două zile am o lucrare practică. La Eltistey, unde au pretenția să te prezinți.

— O să fim dezertori, a spus Taylor, destul de încântat. Gata cu testele, gata cu seminarele, gata cu orele de mate, gata cu prelegerile și gata cu puzzle-urile din Labirint – până nu ne încheiem misiunea.

Patricia și-a îndesat în rucsac o periuță de dinți și trei perechi de chiloți, plus un exemplar ferfenițit din *Cronici din San Francisco*. Pornea într-o aventură și urma să joace un rol important. Aproape că dansa în timp ce cobora scara din mahon din Aripa Rezidențială Nordică a lui Eltistey Hall, atâta doar că Sameer șușotea întruna. Clocotea de adrenalină când au intrat în nava aeriană magică și au păcălit întrebările sistemului de securitate.

— Da, să-mi bag! a exclamat ea când s-au înălțat de la sol. S-o facem!

Ea și Taylor au bătut palma, apoi l-a îmbrățișat pe Sameer, în timp ce Diantha hohotea din cockpitul ale cărui comenzi erau coarde lemnoase de viță-de-vie și smochine.

Expediția n-a părut reală până n-a ajuns deasupra Arcticii și razele lunii n-au fost înlocuite de două planuri de lumină solară – cerul și gheața, ambele dureros de privit. Veselia Patriciei s-a destrămat. Privea imensitatea de sub ei și nu putea deosebi un câmp strălucitor de celălalt.

— Trebuie să-i atacăm înainte ca ei să știe că suntem aici, a zis Diantha din cockpit. Sper că toată lumea este pregătită pentru orice eventualitate.

Patricia, Toby, Sameer și Taylor au răspuns că da.

— Facem ceea ce trebuie, a spus Taylor când aterizau. Am studiat destul.

Patricia regreta că nu-și adusese încă trei rânduri de haine. Putea face o vrajă ca să se încălzească, însă asta i-ar fi distras atenția. Și-a înfășurat eșarfa de câte ori a putut în jurul gâtului și al gurii.

— Toby, tu ești pe transmutarea metalelor, fiindcă ești Vindecătorul nostru cel mai bun, a spus Diantha când au ieșit din navă. Dacă e oțel, transformă-l în tablă. Sameer și Taylor, voi veți deruta orice rezistență vom întâlni. Eu voi încerca să etanșez toate puțurile forate într-un mod spectaculos de ireparabil. Patricia, tu vei abate asupra lor întreaga furie a naturii. Fii creativă!

Au bătut palma și-au pornit peste tundră, spre sonda de forare, care semăna cu un far pe un ocean înghețat, cu o singură structură ruginită în vârful unei platforme, susținută de patru piloni robuști conectați de jumătatea inferioară a unei pentagrame. Într-o parte a instalației se afla o stație de pompare cu un manșon metalic voluminos. De cealaltă parte, Patricia a văzut o uriașă cisternă diesel, care fusese adusă acolo probabil pe calea aerului, alături de snowmobile și camioane adaptate. S-a cutremurat când a zărit o cisternă masivă, pe care scria „ATENȚIE: FOARTE INFLAMABIL”, instalată deasupra celui mai mare zăcământ de metan din lume. Neliniștea i s-a preschimbat în teroare.

— Auziți, a zis ea, cred c-ar fi mai bine să ne oprim și să…

Cineva a răcnit în rusă și câini au început să latre. Bărbați cu canadiene și ochelari de protecție goneau spre ei în două snowmobile, înarmați cu ceea ce păreau să fie niște mitraliere. Sameer și Taylor au încuviințat din cap și le-au ieșit în cale. Peste o clipă, paznicii au deschis focul, dar fără o țintă anume, fiindcă Sameer făcuse ceva și-i derutase.

— Atenție! a țipat Patricia. Nu-i faceți să tragă în propriile lor rezervoare de combusti…

Însă nu se putea face auzită peste focurile armelor, motoare, țipete și haita de câini.

Toby alerga deja spre masiva sondă de forare, formulând o vrajă de transmutare a metalelor. Diantha pornise și ea spre sondă, cu o expresie de totală hotărâre pe fața ei frumoasă, scăldată în soare. Un glonț a lovit-o din lateral și a căzut.

Patricia a luat-o la fugă și a îngenuncheat lângă ea. Diantha sângera ca o fântână arteziană și gâfâia.

— Ține-te bine, i-a zis Patricia. Se pare că glonțul a ieșit. Dar mă tem c-a lovit o arteră. Fii tare!

— Nu pierde timpul cu mine, a spus Diantha. Misiunea! Concentrează-te pe misiune!

Patricia a sărutat-o pe gură, în timp ce mâinile ei bâjbâiau după rana prin care curgea sânge. A găsit artera și, cu migală, stângaci, o vindecă. Un glonț i-a țiuit lângă ureche. S-a desprins din sărut și a zis:

— Spune-mi adevărul. Chiar ți-a vorbit Copacul?

— Asta-i o întrebare foarte grosolană, mai ales în momentul ăsta, i-a răspuns Diantha.

Un țipăt. Părea să fi fost Toby.

— De acum totul depinde de tine, continuă Diantha. Fă-i să simtă furia.

Apoi și-a pierdut cunoștința.

Patricia a ridicat privirea, continuând să țină în poală capul Dianthei. Sameer și Taylor făcuseră o treabă atât de bună creând acel haos, încât nici ea nu putea să vadă ce se întâmpla. Zăpada se învolbura în văzduh, în talazuri uriașe, și un câine uriaș, poate un husky, a trecut în fugă prin fața ei pentru ca brusc să cadă în bot. Răpăiturile mitralierelor erau aproape continue, precum cel mai sonor zgomot de fond.

Zidul de omăt s-a destrămat puțin și Patricia a observat un corp cu fața în jos, purtând un fular Eltistey.

— Nu, nu, nu, a murmurat ea.

S-a ridicat în picioare. Încă mai putea repara asta, trebuia s-o facă.

Atacul asupra conductei durase poate nouăzeci de secunde. Dacă continua și dacă mai zburau multe gloanțe fără noimă în toate direcțiile, ar fi sporit șansele unui dezastru vizibil din spațiu.

Gerul o sfredelea și regreta că nu avea ochelari de protecție ca bărbații care încercau s-o ucidă. Abia putea să se țină pe picioare, deoarece centrul de greutate o tot trăgea în jos. Nu era

vorba doar despre vânt și zăpada care o izbea în față. Totul părea instabil. Încerca să-și închipuie cum ar fi fost dacă ar fi dezlănțuit forțele naturii – ce ar fi însemnat asta? Ea nici măcar nu putea sta dreaptă… cum ar fi putut porunci unor forțe naturale? Fluxul magnetic îi cauza cea mai groaznică durere de cap din viața ei, tocmai când se străduia să gândească. Dacă s-ar fi extins, cumva, și s-ar fi conectat cu natura? Numai că natura nu însemna doar un singur proces, ci o mulțime de procese, care se revărsau în feluri pe care nimeni nu le putea prezice. Iar dacă Patricia își amintea ceva din unica ei conversație cu Copacul acela idiot, atunci își amintea că urma să slujească natura, nu să-i poruncească. Și nu-i venea să creadă că nu subliniase destul de clar acel aspect, de altfel crucial, în toate discuțiile imbecile pe care le purtase despre experiența ei. Acum era prea târziu și aveau să moară ca niște ratați. Ea nu putea controla natura, nu se putea controla nici măcar pe sine, iar câmpul magnetic o strivea ca un gigantic pumn din oțel, era zdrobită de magnetism. Un câine uriaș s-a năpustit spre ea, lătrând îndeajuns de tare ca să se audă peste focurile de arme și haos, și Patricia a fost surprinsă să-și dea seama că înțelegea ce spunea. În principal, „O să te mușc de beregată! Te omor!” Iar acesta părea un moment cu totul fără rost ca să-și recâștige capacitatea de a înțelege animalele, când nu exista posibilitatea de a raționa cu ele, ceea ce i-a amintit că nu avea nicio putere pentru a modela sau măcar influența așa-zisele forțe ale naturii și-și dorea din tot sufletul ca fluxul magnetic să nu-i mai cauzeze cea mai teribilă migrenă din istoria migrenelor, iar apoi și-a dat seama brusc ce trebuia să facă. A ridicat brațele spre cer, sperând să reușească, după care a urmat un zgomot puternic și…

Patricia s-a trezit la bordul unui aparat de zbor, nu același pe care-l furaseră. Era întinsă pe o banchetă și Kanot o privea cu o expresie, pe care o putea descrie doar ca „turbată”, pe chipul lui albinos și lipsit de păr.

— M-ai dezamăgit, a spus el cu glas sec.

Patricia a vrut să spună că fusese ideea Dianthei, dar nu a reușit.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Toby este mort. La fel ca șase paznici ai sondei pe care ați decis s-o atacați din proprie inițiativă. Sper c-o să te poți împăca

cu situația asta. Diantha și Sameer sunt răniți, dar vor supraviețui. Se pare că ai accesat cumva câmpul magnetic mult mai puternic din regiunea polară și ai declanșat un impuls electromagnetic care a prăjit nu doar toate componentele electronice de pe o rază de cincisprezece kilometri, ci și creierele tuturor, inclusiv pe al tău. N-ar fi trebuit să poți face așa ceva și nu știm sigur cum ai reușit.

— Un câine voia să mă muște.

Capul îi bubuia și continua să vadă forme stranii. Apoi și-a amintit ceva.

— Toby purta un fular Eltistey... Și nava cu care am aterizat noi avea o emblemă pe o parte...

— Ne-am ocupat deja de astea. Nu va exista niciun indiciu care să implice școala, a zis Kanot și a scos un pufnet de undeva din adâncul stomacului. De acum încolo viața ta va fi foarte diferită.

— Îmi pare foarte rău...

— Nu atât de rău pe cât o să-ți pară mai târziu.

Arăta de parcă ar mai fi avut ceva de zis – cine știe, poate avea de gând să-i propună s-o lase în pace în schimbul primului ei născut. Dar s-a mulțumit să ridice din umeri și să se îndepărteze, lăsând-o pe Patricia cu capul bubuind și cu sentimentul unor lucruri rele care n-aveau să poată fi îndreptate niciodată. Ea și-a ridicat capul atât cât să privească afară prin unul dintre hublourile mari. Zburau peste ocean și soarele care cobora prin nori îi dădea culoare, purpurie, întunecată și hâdă.

23.

Papagalii mâncau flori de cireș în vârful unui copac înalt de pe coama unei coline abrupte, nu departe de Catedrala Grace; erau vreo șase păsări verde-strălucitor, cu pete roșii pe capete, care distrugeau pur și simplu florile albe. Petalele se risipeau pe trotuar și pe iarbă, în timp ce papagalii cârâiau și ciuguleau cu ciocurile lor coroiate, iar Laurence și Patricia îi priveau de pe marginea în pantă a micului parc aflat de cealaltă parte a străzii.

San Francisco nu înceta să-l uimească pe Laurence: ratoni sălbatici și oposumi hoinăreau pe străzi, mai ales noaptea, iar

dacă nu priveai cu atenție, din cauza blănii lor strălucitoare și a cozilor lungi îi puteai confunda cu pisici vagabonde. Sconcși își făceau vizuini sub casele oamenilor. Papagalii erau nativi din America de Sud, unde nu creșteau cireși, dar, într-un fel sau altul, își dezvoltaseră gustul pentru florile acestora. Majoritatea oamenilor pe care-i cunoștea Laurence își petreceau timpul obsedați de ceea ce *Computron Newsly* spunea despre ei și prietenii lor sau despre cine continua să capete finanțare în ciuda crizei. Unicul motiv pentru care Laurence observa aceste ciudățenii ale naturii era că o însoțea pe Patricia. Fata vedea un oraș cu totul diferit de cel pe care-l vedea el.

Însă era doar pe jumătate atent la imaginea uluitoare a păsărilor tropicale viu colorate care devorau flori, pentru că încă mai încerca să uite că *aproape anulase existența unei ființe umane*. În ultimele săptămâni, Laurence abia dacă închisese ochii, deoarece petrecuse câte douăzeci de ore pe zi străduindu-se să priceapă unde greșise. În plus, când încerca să doarmă, inima începea să-i bată în ritmul tobelor de la circ, amintindu-și cum se deschidea și închidea gura Priyei.

Chiar și acum, când stătea cu Patricia pe o pătură aspră, întinsă pe iarbă, încă mai aștepta ca Patricia să spună ceva în privința asta; ea știe foarte bine ce i se întâmplase Priyei, poate chiar mai bine decât Laurence, însă deocamdată nu-l criticase în niciun fel. Probabil aștepta momentul potrivit.

Patricia întrerupse tăcerea.

— Bun, zise ea. Ce s-a-ntâmplat?

Pe genunchii ei albi se vedeau urmele firelor de iarbă pe care stătuse.

— Nimic, zise Laurence și se strădui să zâmbească. Mă uitam la păsări. Sunt incredibile.

— Iisuse! Acum chiar că trebuie să-mi spui ce s-a-ntâmplat. Te cunosc de suficient timp ca să știu când fierbi în suc propriu.

Așa că Laurence recunoscu.

— Aștept pur și simplu să-mi spui ce idiot am fost că am făcut experimentul cu Priya fără niciun fel de măsuri de protecție, iar tu a trebuit să ne scoți din rahat. M-am gândit c-o să vrei să-mi faci morală.

Patricia se foi, ca și cum fusese pusă într-o situație inconfortabilă.

— De fapt, n-am crezut că ăla-i cu adevărat rolul meu, spuse ea în cele din urmă. Voi n-aveți șefi care să vă bată la cap? Crezusem că ați discutat serios chestiunea.

— Da, sigur că da. Sigur că da.

De fapt, niciunul dintre colegii de echipă ai lui Laurence nu dorise să mai discute despre incident. O dată sau de două ori cineva menționase „accidentul Priyei”, iar cuvintele acelea declanșaseră o tăcere prelungită și stânjenitoare, care-l făcuse pe Laurence să se simtă de parcă ar fi înghițit un cub de gheață. Pe Anya încă o deranja că el nu voia să explice cum o salvase Patricia pe Priya, deoarece nu puteau stabili protocoale dacă nu știau ce funcționase ultima dată. Sougata și Priya încercau să lase în urmă coșmarul. Între timp, Laurence nu găsise niciodată momentul potrivit pentru a-i povesti Isobelei incidentul, care era, teoretic, șefa lui.

— Fii atent, Laurence.

Patricia îl privea pe el, nu păsările. Mări ochii și-și mușcă buza de jos.

— Pentru mine a-nsemnat foarte mult când ai spus că n-o să-i ajuți să mă țină sub control, așa cum ți-a cerut Kawashima. Însă nici n-ar trebui să-mi dai apă la moară, fiindcă astfel o s-o iau razna. Am făcut chestii pe care nu le voi putea uita niciodată. Dacă ai ști tot ce am făcut, nici n-ai suporta să stai lângă mine.

Când o auzi vorbind așa, Laurence avu senzația că intră cu avionul într-o zonă cu turbulențe. Patricia era pe punctul de a se deschide față de el, iar asta îl entuziasma, din motive pe care nu le putea numi. În același timp, îl îngrozea gândul că fata avea dreptate și că existau într-adevăr lucruri care l-ar fi determinat să se îndepărteze de ea. Dacă urma să spună că-și reîncărca puterile vrăjitorești bând sânge de prunc? În plus, pierdea câte ceva de fiecare dată când afla mai multe despre Patricia și magie.

Nimic din toate astea nu depășea însă zumzetul adrenalinei cauzate de „să-mi bag picioarele, în clipa asta mă simt apropiat chiar acum de ea”. Îl percepea în piele, în scalp. În piept.

— Nu contează, rosti el cu glas tare. Deja m-ai ajutat să fac curat după cea mai mare prostie pe care-am făcut-o vreodată. Nu văd cum chestiile tale pot fi mai naspa de-atât.

Pe trotuar, ceva mai jos de locul unde se așezaseră, o femeie cu un cărucior țipa la copilul ei, un băiețel cu păr lung, în

salopetă, care alerga spre cireș și încerca să sperie papagalii. Păsările se mulțumeau să râdă de el. Mama amenința că va număra până la cinci.

— Eram adolescentă când unii dintre noi am luat-o razna și am atacat o sondă de forare din Siberia. Au murit oameni. Inclusiv prietenul meu. Iar în prezent… Patricia inspiră adânc și aproape se cutremură din tot corpul. Blestem oameni. Pe un ins care a violat și ucis mai multe fete l-am transformat în nor. Pe un lobby-ist care ajuta la blocarea reglementărilor ecologice – îl porecliseră Picasso al Legii de reducere a birocrației – l-am păcălit să devină țestoasă marină. Broaștele țestoase au viață lungă, mai lungă decât majoritatea oamenilor, așa că n-a fost o crimă. Birocrații au încercat să-l scoată pe prietenul meu Reginald de sub prevederile conform cărora are dreptul la cazare gratuită și l-am umplut pe unul de urticarie. Și așa mai departe.

Nu-l putea privi în ochi pe Laurence.

— Uau!

El n-ar fi trebuit să fie surprins după ceea ce pățise domnul Rose, totuși Patricia spusese că de asta se ocupase una dintre vrăjitoarele cu experiență. Pentru o clipă, simți că versantul colinei devenise mai abrupt, dar apoi își regăsi centrul de greutate.

— Uau! repetă el. Nu-i ceea ce-mi imaginasem eu, recunosc. Mă gândisem mai degrabă că… nu știu, că mergi prin oraș și binecuvântezi pruncii sau așa ceva.

— Te gândiseși la zâne ursitoare. Dacă aș binecuvânta eu un prunc sau dacă l-ai binecuvânta tu.

— Mă-ndoiesc, pufni Laurence. Pruncii au tendința să împroaște cu vomă când mă văd pe mine. Oricum, se pare că-i pocnești pe cei care o merită. Nu știu ce să zic… Păi, dacă eu i-aș putea transforma pe oameni în broaște țestoase, ai vedea broaște țestoase la tot pasul.

Niciunul nu mai spuse nimic pentru o vreme. Mama își convinsese țâncul să se urce în cărucior și se îndrepta grăbită spre port. Papagalii încetaseră să mai ciugulească și acum zburau înainte și-napoi între cireș și alți doi copaci înalți ce flancau o uriașă vilă eduardiană, țipând prin văzduh. O dată sau de două ori trecură chiar peste capul lui Laurence, cu penajul verde extins ca un salut.

— Te întreb pentru că sunt curios, rosti Laurence. Aveți o etică a muncii? Dincolo de regula aceea pe care au tot menționat-o. De unde știi tu ce să faci?

Vorbea cu grijă, fiindcă aceasta era în mod evident o conversație delicată pentru Patricia, care se ferea acum să-l privească.

— Ăăă, zise ea și ridică din umeri, iar sânii i se ridicară și ei sub tricoul alb. Păi, uneori urmez instrucțiuni primite de la Kawashima sau de la Ernesto și am încredere în ei. Dar, de asemenea… nu-i pot transforma pur și simplu pe toți în broaște țestoase, ci trebuie să mă adaptez situației. Și… vezi papagalii ăia?

Arătă păsările verzi ca niște acadele, care reveniseră la cireșul lor gustos, după ce dăduseră câteva ture prin parc.

— Da, bineînțeles.

Laurence privi petele roșii de pe capetele papagalilor, care se legănau în sus și-n jos. Păreau să ia în zeflemea pe oricine ar fi dorit să-i închidă în colivie.

— Îi înțeleg. În principal, îl ceartă pe prietenul lor din mijloc, care-i mereu la un pas să fie mâncat de ulii, fiindcă-i prea prostovan ca să stea cu ochii-n patru. Sau ciorile de acolo, le vezi? Pot să-nțeleg ce spun, chiar în momentul ăsta.

— Uau!

Laurence nici măcar nu observase ciorile care priveau cu atenție de pe linia de înaltă tensiune din apropiere.

— Deci poți să înțelegi toate animalele? Tot timpul?

— Necesită un anumit grad de concentrare, dar, da, pot.

— Și toți vrăjitorii pot face asta, și Kawashima și Taylor?

— Dacă trebuie, da. Dacă fac un efort. Însă nu în majoritatea timpului. Persoane diferite au particularități diferite.

— Și nu te scoate din minți s-auzi animale vorbind tot timpul?

— Nu tocmai. Cred că m-am obișnuit cu asta. În majoritatea timpului, le ignor, la fel cum îi ignori tu pe oamenii care vorbesc în jurul tău. În același timp însă, mă întreb tot timpul ce-ar zice ciorile despre un anumit lucru? Ciorile sunt realmente inteligente, să știi.

Ciorile păreau să poarte un fel de dezbatere politică intensă, croncănind și țipând răgușit. Una dintre ele scutură din aripi, aproape ca un câine ud.

Laurence știa că era pe cale să strice totul – știa că ar fi trebuit să-și țină gura –, însă Patricia și-ar fi dat seama că își ținea părerile pentru sine, iar asta ar fi fost și mai rău.

— Te rog să nu mă-nțelegi greșit, rosti el, dar nu cred că ăsta poate fi un fundament pentru o etică a muncii. „Ce ar zice ciorile despre asta?” Ciorile nu pot pricepe cu adevărat ramificațiile genului de opțiuni despre care vorbești tu. O cioară n-ar putea înțelege cum funcționează un reactor nuclear sau ce este Legea de reducere a birocrației.

— Dar *tu* știi ce este Legea de reducere a birocrației?

Laurence simți că ia foc sub gulerul prea strâns.

— Ăăă. Păi, este o lege, nu? Presupun că reduce birocrația.

— Iisuse! Tu te-asculți vreodată vorbind? Da, știu că ciorile nu pot înțelege fizica nucleară, dar asta-i valabil pentru majoritatea oamenilor. Eu n-am spus că le cer ciorilor sfaturi științifice.

Laurence îndrăzni să ridice privirea și Patricia era mai degrabă amuzată decât nervoasă. În plus, dădea puțin ochii peste cap. Nu era chiar atât de grav.

— Mda, spuse tânărul. Vreau doar să atrag atenția că unele chestiuni etice sunt mai complexe.

— Da, așa este, aprobă Patricia din cap și scoase un ușor fluierat. Tu însă ratezi ideea de departe, parcă intenționat. Eu spun că poți să privești lumea în multe feluri și poate chiar am un avantaj unic, pentru că pot auzi mai multe glasuri. Chiar nu pricepi?

Acum Laurence simțea că e posibil ca ciorile să râdă de el, ca și cum Patricia le-ar fi dat câteva indicii.

— Pricep. Da, pricep. Numai că eu consider că etica este universală și derivă din principii. Și mai cred că etica situațională este un teren alunecos. În plus, nu cred că ciorile au noțiunea de etică. Nu cred c-a existat vreodată măcar o cioară care să se gândească la imperativul categoric.

— Îmi place că la începutul discuției erai îngrijorat să nu te judec, iar acum mă judeci tu pe mine.

Patricia amorțise și se îndepărtase puțin pe pătură. Laurence era stânjenit și intrigat că izbutise să enerveze singura persoană cu care chiar putea să discute în lumea asta stupidă.

— Nu te judec, zise el repede, nu, nu. Vreau să știi asta. Am și spus deja că dac-ar fi după mine ai vedea broaște țestoase la tot pasul.

— Nu cred, de fapt, că etica rezultă din principii. Absolut deloc, zise Patricia, apoi reveni ceva mai aproape de el și-i atinse brațul cu vârfurile reci ale degetelor. Cred că esența eticii este să conștientizezi felul în care îi afectează pe alții acțiunile tale, ce-și doresc ei și cum simt. Iar asta va depinde întotdeauna de persoana cu care ai de-a face.

Laurence inspiră adânc și-și dădu seama că nu era pe aceeași lungime de undă cu Patricia, dar asta nu însemna sfârșitul lumii. Desigur, nu era ideal că se deschisese în fața lui în legătură cu domeniul acesta foarte sensibil pentru ea, iar el începuse imediat să-i atace ideile. Totuși, Patricia putea să-i facă față și să-i întoarcă replicile.

— De fapt, înțeleg ce zici, spuse el. Recent am început și eu să gândesc la fel.

Îi povesti cum își imagina că ajungea pe altă planetă și vedea clar că niciunul dintre lucrurile pe care le luau de bune pe Pământ nu erau adevărate. Că nu exista un fel anume în care lucrurile „trebuiau” să fie.

— Și poate că tocmai asta ai tu aici, pe Pământ: o perspectivă non-umană asupra realității, încheie el. Așa că da, înțeleg ce spui.

— Cool, zise ea.

Scotoci prin geantă până își găsi Caddy-ul, care o anunța că trebuia să ajungă undeva.

Laurence ar mai fi vrut să-i spună, de pildă că îngrijorarea Patriciei să nu fie un monstru însemna probabil că n-avea să ajungă niciodată unul. Însă fata cobora deja colina, oprindu-se doar pentru o secundă să le spună ceva papagalilor (să le dea un sfat sau să-i salute), care revărsară peste ea o cascadă de petale albe, ca boabele de orez aruncate la o nuntă.

•••

Toate micile restaurante organice de fițe din SoMa dăduseră faliment, așa că Laurence și Serafina sfârșiră prin a mânca într-un local unsuros care vindea mâncare chinezească și gogoși. Gogoșile erau proaspete, dar Puiul Generalului Tso era cam *prea* general. Laurence se simțea stânjenit că nu-i oferea Serafinei ceva mai de calitate.

Fetei însă nu părea să-i pese, ba chiar mâncă o gogoașă cu bețișoarele. Genele ei false aproape că-i atingeau obrajii, iar el nu putea suporta s-o privească. Era uluitoare. Laurence ar fi dat

aproape orice ca să pună în practică Opțiunea Nucleară. Sigur că da, i-ar fi putut dărui alt inel, dar n-ar fi avut aceeași semnificație fără povestea despre bunica lui. Serafina își terminase gogoașa și se uita în telefon.

Firma de neon „Gogoși” trosni. Laurence își dădu seama că niciunul dintre ei nu spusese nimic de o eternitate. „Ce bine ar fi dacă aș putea folosi ascultarea activă ca să umplu tăcerea”. Își amintea constant expresia uluită a Priyei, iar asta-i lăsa un gust acru în gură și un gol uriaș în stomac.

— Bun, ce-i cu tine? întrebă Serafina.

— Ăăă, nimic, zise Laurence.

Nu-i putea spune despre Priya, adică n-o putea face fără să recunoască adevărul despre experimentele cu antigravitația. În plus, Serafina ar fi cerut să știe modul exact cum o salvaseră.

— Am avut un... eșec la muncă. Și habar n-am ce să-i spun Isobelei. Ca să nu mai pomenesc de Milton.

— Păi, cred c-ar fi bine să le spui adevărul. Sunt adulți, nu?

Fata ridică din umeri și se întoarse la telefon.

Laurence și Serafina ar fi trebuit să-și petreacă noaptea împreună, dar el sfârși prin a reveni la serviciu, ca să lucreze din nou până dimineața.

— Dac-aș reuși să nu dorm deloc câteva zile, îi zise Serafinei, aș fi în stare să raportez și un progres în locul eșecului ăluia.

— Sau poate că vei face greșeli și mai mari din cauza lipsei de somn, replică fata zâmbind, deoarece trecuse și ea prin așa ceva. Baftă! Te iubesc.

Porni înapoi spre Market, unde serviciile BART erau neregulate, și Laurence se uită după ea până la intersecție, întrebându-se dacă îl va privi peste umăr sau se va întoarce pentru a-i mai face odată cu mâna. N-o făcu. Privind-o cum dispare, inima lui derapă ca o motocicletă de motocros pe polei.

• • •

Laurence ar fi vrut să aștepte s-o prindă pe Isobel într-o dispoziție bună și apoi să-i povestească despre accidentul Priyei. Însă după câteva zile își dădu seama că în ultima vreme Isobel nu era niciodată într-o dispoziție bună. Aproape primul lucru pe care i-l spunea de fiecare dată era că detesta să fie o figură autoritară, iar acum era mâna dreaptă a lui Milton în întreprinderea aceea uriașă, aplicând legea pentru o mică armată de *geeks*. Isobel părea surprinsă de câte ori se vedea în

oglindă, îmbrăcată în taior de afaceri de culoarea prunei și cu părul încărunțit tuns bob.

Până la urmă, după ce lucrase două nopți consecutive în laborator, Laurence decise să ia taurul de coarne. Când se târî acasă, Isobel stătea la masa micuță din bucătărie și se uita la imagini din satelit ale Oceanului Atlantic. Îi indică o pată urâtă din Gulf Stream.

— Uraganul Camilla.

— Ah, da, privi Laurence peste umărul ei. Am auzit de el. Coasta de Est a scăpat ca prin minune. Toți au spus că putea să fi fost mult mai rău decât Sandy sau Becky.

— A treia scăpare ca prin minune din ultimii doi ani, zise Isobel. Și anotimpul uraganelor încă nu s-a terminat. Milton își iese din minți.

Laurence își trase un scaun la masă.

— Uite ce-i… S-a-ntâmplat o chestie pe care n-aș vrea să i-o spui lui Milton, dar am avut un… un eșec la muncă.

— Ce fel de eșec?

Isobel închise laptopul cu un clic.

— Un accident. În laborator, zise el și se strădui să explice fără s-o menționeze deloc pe Patricia. Nu suntem prea siguri cum să continuăm.

— Mda.

Isobel își împinse scaunul înapoi, se duse să ia din dulap o sticlă de *grappa* și turnă pentru amândoi. Se așeză înapoi la masă, cu coatele pe tăblie.

— Se pare că aveți nevoie de mai multe protocoale de securitate și poate că n-ar trebui să vă mai testați aleatoriu echipamentele pe subiecți umani fără să vorbiți mai întâi cu Milton sau cu mine.

— Da, aprobă Laurence și înghiți în sec. A fost o prostie. Și mi-o asum. Totuși, simt că… mă neliniștește felul cum s-a destabilizat câmpul antigravitațional. Așa ceva pur și simplu nu trebuia să se-ntâmple. Am făcut teste, dar n-au fost suficiente. În același timp mă gândesc c-am putea s-o luăm de la zero și să încercăm o abordare complet diferită.

— Aha, făcu Isobel, sorbi din *grappa* și miji ochii spre el. Ultima dată când am discutat, ai spus că lucrurile merg foarte bine.

Laurence simți cum îl ajung din urmă zilele nedormite.

— Așa era. Mergeau foarte bine. Până când n-au mai mers.

— Tocmai mi-ai cerut să nu-i zic nimic lui Milton. Asta-nseamnă că vrei să-l mint și să-i spun că de fapt îți îndeplinești partea din proiect fără de care toată munca celorlalte echipe este pierdere de timp. Ce vrei să-i spun? Că ești aproape de un progres semnificativ, când de fapt te-ai întors la „zero”?

Trase o dușcă de *grappa* și-i mai turnă și lui.

— Hei!

Laurence se lăsă înapoi pe picioarele din spate ale scaunului și fu cât pe ce să cadă.

— Nimeni nu-l minte pe Milton. El știe că facem tot ce putem. Voi ați avut încredere-n mine.

Isobel clătină din cap.

— Nu pot s-o fac. Îi poți spune lui Milton exact ce mi-ai spus și mie. În câteva zile, o să vină în oraș. Spune-i că te-ai împotmolit și el te va trimite la unitatea pe care a ridicat-o lângă Denver, unde nu te va distrage nimic.

Laurence își aminti de părinții lui târându-l spre capcana letală a unei școli militare și văzu roșu în fața ochilor.

— Te rog doar să asculți ce-ți spun, rosti el, apoi lăsă scaunul pe toate cele patru picioare și prinse tăblia mesei cu ambele mâini. Nu abandonăm, fir-ar al naibii! Nu facem decât să ne retragem dracului un pas. Nu-ncerca să mă șantajezi ori să strângi șurubul. Ce dracu’!

— Nu-i niciun șantaj, îi răspunse ea și-i mai turnă un pahar. Este pur și simplu ceea ce se va-ntâmpla. Ai semnat un contract și te-ai dedicat acestui proiect. Și toți s-au purtat cu tine cu mănuși fiindcă ești prietenul meu. Mai ții minte când ai venit să locuiești cu mine acum șase ani?

— Da, spuse Laurence.

Părinții lui divorțau și el avusese nevoie de un loc unde să se ascundă. Abia reluase legătura cu Isobel, care îl invitase să stea cu ea pe durata verii, în timp ce-și închidea compania aerospațială start-up.

Când se gândea la vara aceea, principala amintire a lui Laurence era căldura deșertului care te pocnea în față în clipa în care ieșeai dintr-o incintă cu aer condiționat. Laurence avea tot timpul cu el un iPad și o urmărea ca o umbră pe Isobel, încercând să-i pună la dispoziție orice ar fi avut ea nevoie fără să apuce măcar să i-o ceară. O fată pe nume Ivy, cu păr lung,

negru și luciu de buze vișiniu, își făcuse de cap cu Laurence în spatele silozurilor cu iz de ozon, noaptea târziu. Milton se învârtea peste tot, purtând șapcă de golf și pantaloni scurți; Laurence fusese uimit să-și dea seama că el era tipul în vârstă cu bluză pe gât, care-l muștruluise fiindcă atinsese racheta în MIT. Milton spunea tot timpul lucruri precum: „Saltul de la o infestare planetară la o diasporă interplanetară este sarcina cea mai importantă cu care s-a confruntat vreodată rasa umană. Literalmente, ori o facem, ori murim”.

Isobel șuieră încetișor când *grappa* îi atinse gâtlejul.

— Mă urmăreai ca un cățeluș în timp ce încercam cu disperare să fac față. Toți te credeam doar un puști fascinat de stele, dar apoi, în ultima zi, ne-ai adus articolul ăla de fizică, când stăteam pe canapeaua aia cu piciorul rupt, ne uitam la clipuri cu Nine Inch Nails și plângeam.

— Articolul despre tunelul gravitațional, încuviință Laurence. Da, îmi amintesc.

Un fizician țăcănit de la Wollongong făcuse speculații în legătură cu o metodă de călătorie interstelară. Milton fusese cât pe ce să arunce ziarul cât colo, apoi recitise articolul și începuse să-și mâzgălească însemnări pe braț. Și așa ajunsese să înființeze Proiectul Zece Procente, cu ideea ca în următoarele decenii să mute de pe Pământ zece la sută din populație.

— Așa că nu-ncerca să pretinzi că ești un simplu spectator inocent, zise Isobel. Ai ajutat la începerea proiectului. Și poate că n-ai fost atent la știri în ultima vreme, dar lumea este pe marginea prăpastiei.

— Sunt perfect conștient.

Laurence se hâțână înainte și înapoi în scaun, până ce hârșâitul picioarelor de lemn deveni de-a dreptul iritant.

— Așa că, dacă vrei să nu-i spun lui Milton că te retragi, nu te retrage. Sau dacă vrei s-o iei de la zero, spune-i-o personal lui Milton. Dar nu mă pune pe mine să te acopăr. Și nu-ncerca să joci la două capete. Clar?

— Clar, zise el.

Isobel redeschise laptopul, ca să mai examineze panicată harta din satelit, iar lumina radiată de ecran îi conferi o calitate spectrală, precum cineva care dispărea treptat din existență.

Tăcură amândoi pentru o vreme. Laurence merse să se pregătească de culcare. Se trezi în toiul nopții ca să bea apă și o

găsi pe Isobel la aceeași masă, plângând cu chipul schimonosit deasupra unei sticle aproape goale. O ajută să urce scara până în dormitorul ei, susținând-o pe umeri, și o așeză în pat. Rămase cu ea suficient timp ca să se asigure că adormise.

24.

— Ești sigur c-ar trebui să facem asta? întrebă Patricia.

Erau amândoi dezbrăcați, dar încă nu se sărutaseră.

— În ultima vreme am descoperit că certitudinea poate fi un fel de blestem, răspunse Laurence.

Se aflau în dormitorul lui, unde Patricia nu mai fusese niciodată. Era ca un apartament secundar, aflat mai jos de cel al Isobelei; pe fereastra din spatele patului dublu, cu așternuturi cu Mighty Mouse, se vedea curtea din spate. Pe peretele opus se aflau o stație de lucru cu porturi pentru laptop și un monitor de 19 inch, plus rafturi și rackuri acoperite de componente electronice demontate. Printre altele, cinci Caddy-uri, două dintre ele *jailbreak*-uite și alte două conectate printr-o rețea de cabluri inversoare.

Restul peretelui de lângă ușă era ocupat cu o bibliotecă micuță de benzi desenate, manuale de inginerie și memorii ale unor oameni de știință, ca *Vă țineți de glume, domnule Feynman*! Figurine și jucării în posturi caraghioase stăteau pe comodă, iar unul dintre roboții Serafinei, Jimmy, trăgea cu ochiul peste rama patului.

Laurence era al naibii de agitat. Se culcase cu un număr nu chiar neînsemnat de fete, dar cel puțin jumătate dintre ele fuseseră aventuri la beție, în cazul cărora puteai folosi o mulțime de dezmințiri plauzibile vizavi de performanța sexuală. În primii ani de colegiu ieșise cu Ginnifer, o viitoare ingineră electrician cu surâs pervers, care inventa dispozitive ce puteau stimula prostata lui Laurence prin niveluri variate de vibrații, îngăduindu-i în același timp fetei să-i călărească penisul și să-și aplice clitorisului o funcție similară de oscilații/vibrații cu viteze variabile. Plus Sexoscheletul ei, a cărui descriere ar dura prea mult.

Însă Patricia era o persoană pe care Laurence o cunoscuse jumătate din viață și cu care împărțea un trecut întortocheat. Nu putea să dea greș acum. În plus, poate că Patricia era obișnuită cu sexul magic nebunesc. Probabil că ea și celelalte vrăjitoare se preschimbau în lilieci și făceau sex liliecesc la treizeci de metri altitudine ori întrețineau raporturi sexuale pe plan spiritual, cu elemente de foc sau cine mai știe ce. Chiar dacă nimic din toate astea n-ar fi fost adevărat, era mult mai experimentată decât el.

Apoi mai era faptul că Patricia arăta absolut năucitoare în pielea goală... cumva strălucitoare. Purta, în majoritatea cazurilor, ținute vaporoase, dar sânii îi erau perfecți și mai mari decât se așteptase Laurence, și avea brațele și picioarele lungi și subțiri. Avea pielea albă, însă cu o caldă nuanță trandafirie. Când se foia pe patul lui, părul lung și negru i se răsfira peste tot, iar degetele de la picioare i se flexau și Laurence întrezărea imagini ale părului pubian mătăsos și ale gropițelor din spatele genunchilor și întreaga situație i se părea un miracol. Abia începea să aprecieze o părticică din frumusețea fetei. Nu pentru prima dată în ultimele luni, se pomeni gândindu-se: „Păcat că nu mai am inelul bunicii, ca să i-l dăruiesc așa cum se cuvine”. Dar acum mai gândea și: „Te rog, Doamne, nu mă lăsa să stric totul, să nu fac vreo greșeală uriașă”.

La rândul ei, Patricia îl privea pe Laurence și simțea un fel de durere mai profundă decât simpla dorință sexuală, deși exista și asta. Simțea că toată viața le spusese oamenilor „Nu trebuie să fie așa”, care era cam același lucru cu „Poate fi mai bine decât așa”. Sau chiar „Noi putem fi mai buni”. În copilărie, împinsă cu nasul în țărână de colegi sau încuiată de Roberta într-o ladă veche de mirodenii, teribil de mirositoare, încercase să spună asta cu lacrimi în ochi, dar pe atunci nu avusese vorbele la ea și oricum nimeni n-ar fi înțeles. În gimnaziu, ca elevă ciudată și proscrisă, pe care toți doreau s-o ardă pe rug, Patricia renunțase până și să mai încerce să găsească o cale de a spune „Poate fi altfel”. Însă nu abandonase niciodată sentimentul acela, iar acum îl regăsise sub forma speranței. Privi chipul lui Laurence (părea mai pătrățos și mai chipeș acum, fără gulerul înalt al cămășii care să-l încadreze), sfârcurile lui surprinzător de pline și bune de supt, pubisul ras și felul cum părul de pe picioare și abdomen erupea în forma unei inimi în jurul zonei depilate. Și

simți că ei doi, chiar acolo, chiar atunci, puteau face ceva care să sfideze tragedia.

•••

La două luni după întâmplarea cu Priya, care aproape produsese un dezastru, Laurence ieșise să bea ceva cu Patricia, pentru că numai ea putea să înțeleagă de ce tocmai îi spusese Serafinei că trebuia să petreacă un timp separați. Toți ceilalți prieteni ai lui spuseseră că era dus cu capul.

Laurence stătuse în colțul cel mai întunecos din PoisonRx, băuse Snakebite și-i povestise totul Patriciei, cum, în primul rând, nu simțise niciodată că ar fi meritat-o pe Serafina și cum iubirea lor păruse mereu o amăgire împărtășită, susținută de o simplă încăpățânare. Patricia nu-l luase în râs. Și ea avusese astfel de relații, iar refuzul de a accepta realitatea o ajutase să devină ceea ce era în prezent.

— Amândoi am văzut că lucrurile revin, spusese Patricia. Oamenii se întorc. Tu și Serafina puteți avea cândva altă șansă.

— Mda, poate.

Dintr-o singură înghițitură, cocteilul lui Laurence se transformase din fructe acre în pâine neagră.

— Totuși, uneori trebuie s-accepți înfrângerea, continuă el.

Patricia spunea întruna că-i părea rău pentru inel, până când el o opri.

— Nu. Trebuie să fiu bărbat și să-mi asum responsabilitatea. Pentru chestia cu Priya, pentru consecințe și pentru propria mea decizie ulterioară. Nu-i așa?

Rostind cuvintele acelea Laurence se simțise mai bine, atât pentru că erau adevărate, cât și pentru că îl făcuseră să se simtă ca un participant activ la propria lui viață.

Laurence și Patricia nu începuseră să iasă împreună sau altceva similar, ci, pur și simplu, își petreceau timpul împreună. Tot timpul. Mult mai mult timp decât petrecuse Laurence vreodată cu Serafina, pentru că fiecare întâlnire cu Serafina trebuia să fie perfectă, iar el era mereu îngrijorat să n-o sufoce. Acum, de fiecare dată când scăpa din lesa lui Milton, Laurence și Patricia luau cina, beau cafea și hoinăreau noaptea târziu prin baruri. Trișau mereu la fotbal de masă, dansau în EndUp până la cinci dimineața cu homosexuali insomniaci, jucau bowling pe prăjituri, inventau jocuri de băut complicate pe filmele lui Terrence Malick, îl citau din memorie pe Rutherford B. Hayes și

construiau cele mai bizare zmeie pe care reușeau să le înalțe de pe Kite Hill. Erau mereu mână în mână.

Își cunoșteau aproape toate secretele, iar asta le permitea să facă jocuri de cuvinte de tot rahatul, să citeze din cântece hip-hop vechi și să inventeze un argou al contrabandiștilor din timpul Prohibiției, astfel încât nimeni nu mai putea rezista să stea în preajma lor.

Patricia nu-și putea aminti o altă perioadă când se luase mai puțin în serios. Sigur că da, poate că Laurence își ținea involuntar promisiunea pe jumătate făcută lui Kawashima și Ernesto de a o împiedica să devină prea plină de sine, dar nici că-i păsa. Pentru prima dată, era doar o fată care râdea prea tare în sălile de cinema.

La un moment dat, când petreci cu cineva fiecare clipă liberă și când v-ați dezvoltat deja propriul limbaj știut numai de voi și stați mereu de vorbă mult peste ora de culcare, începi inevitabil să te-ntrebi dacă poate n-ar fi mai ușor să împărțiți și patul. Ca să nu mai spun că ar fi – înțelegeți, nu? – plăcut.

•••

Patricia întinse mâna stângă și îi mângâie fața lui Laurence pornind de sub bărbie, până sub pleoape. Ochii lui erau mai albaștri decât își dăduse seama, alături de cenușiul pe care obișnuia să-l remarce. Pupilele lui se dilatară ușor. Întinse mâna dreaptă și-l atinse de la coapsă până la abdomen, iar el tremură ușor. Penisul i se ridică din zona netedă, dincolo de bariera de foc a părului, atingând blănița moale de pe abdomenul lui.

Patricia se gândi că era amuzant că el își rădea părul pubian și ea n-o făcea, dar știa perfect că nu era deloc recomandabil să râdă în clipa aia.

Dacă vreunul dintre ei ar fi întors capul și ar fi privit rackurile de mărunțișuri electronice de pe celălalt perete, poate că ar fi observat comportamentul ciudat al Caddy-urilor, unul pe care nimeni nu-l mai văzuse niciodată. Caddy-urile își aprinseră ledurile în vârful carcaselor lor în formă de pană de chitară și își activară videocamerele de mărimea unei gămălii de ac. Chiar și cele două aparate care, teoretic, fuseseră șterse și reformatate cu Artichoke BSD. Caddy-ul din poșeta Patriciei se aprinse și el și-și inundă ecranul cu date. Dar nu în felul în care pâlpâia ecranul pentru a-ți reaminti o întâlnire. Nu era vorba nici despre bula micuță ce apărea în colțul displayului pentru a te anunța că

un prieten bea un păhărel în apropiere. Nu era deloc o chestie de felul interfațării cu utilizatorul. Caddy-urile erau pur și simplu interesate de acest eveniment. Fuseseră prezente la un miliard de acte sexuale între oameni, dar acum era prima dată când se deranjau să privească.

Telefonul Patriciei se închise, deși avea bateria complet încărcată. La fel se întâmplă și cu telefonul lui Laurence. În cealaltă parte a orașului, colega de apartament a lui Laurence, Isobel, pierdu autobuzul în ultima clipă, iar următorul se defectă, așa că n-avea să ajungă acasă prea curând. Laurence își lăsase activ clientul de messenger pe laptop, dar programul căzu. Nici uraganul Allegra, care izbea statul Delaware, nimicind jumătate din Coasta de Est cu cele două mii de kilometri de furie de categoria trei, nu-i putea deranja acum.

Patricia nu-l mai văzuse pe Laurence în pielea goală de când aveau treisprezece-paisprezece ani, iar atunci încercase să nu se uite prea mult. De data asta însă avu grijă să înregistreze fiecare detaliu. Meticulos. Lacom.

Corpul lui era mult mai bine făcut decât își dăduse seama, fiindcă era atât de înalt, încât te-ai fi așteptat să fie ca un stâlp de telegraf. Stând pe pat, nemișcat, dovedea o curbură plăcută a bicepșilor și pectoralilor, alături de niște coapse impresionante. Încă lăsa impresia că ar fi putut face alergări și alte probe atletice, dar mai ales alte probe atletice. Ea îi considerase dintotdeauna cumva atrăgătoare mâinile mari și curioase, dar erau mai sexy în contextul în care îi putea vedea toată pielea. Părul nisipiu îi creștea de la încheieturile degetelor în sus pe brațe și devenea treptat mai des și mai întunecat, pe măsură ce-i cobora pe piept până la zona rasă în formă de inimă. Patricia nu mai văzuse niciodată ceva atât de frumos. Dorea să fie deasupra lui, de-a pururi.

Acesta păru un impuls bun, așa că acționă și sări pe el. Laurence, luat prin surprindere, scoase un icnet mic, apoi un suspin de fericire. Sânii ei îi mângâiau pieptul, chipul îi era chiar în dreptul chipului său. Stătea călare pe abdomenul lui, cu picioarele de o parte și de alta, cu fesele atingându-i ușor mădularul. El începu să râdă, râse și ea, apoi se aplecă, îl sărută și-l mușcă încet de buză.

Patricia simțea furnicături peste tot, până și în scalp și pe coate, și era cuprinsă de un soi de nebunie mai minunată decât orice vrajă sau licoare încercase vreodată.

Aproape că-l lăsă s-o pătrundă fără prezervativ; n-ar fi rămas gravidă decât dacă ar fi vrut. Și era sigură că niciunul dintre ei nu avea vreo boală cu transmitere sexuală. Totuși, s-o facă fără prezervativ, acum, de prima dată, părea prea mult, ca și cum ar fi acceptat să fie legați prin fluide – practic căsătoriți –, nu că ar fi încercat în loc să încerce pur și simplu să facă sex. Adică exact ceea ce făceau. Așa că bâjbâi după un prezervativ.

— Mă tot aștept s-arunci un descântec sau așa ceva.

Laurence se mișca într-un ritm egal, din când în când oprindu-se brusc și schimbând ritmul în chipuri ce-o luau prin surprindere și-i creau plăcere.

— Vrei s-arunc un descântec?

Patricia îi zâmbi și ochii ei verzi priviră pentru o clipă într-o parte, gândindu-se cu ce vrajă ar fi putut să scape, ca apoi să și-i dea peste cap când Laurence o penetră mai adânc și mai rapid pentru o secundă.

— Nu știu, zise Laurence, după care se aplecă înainte și o sărută între glezne. Nimic extravagant sau, știi tu, înșelător.

Ea se crispă puțin când el menționă înșelăciunile, însă Laurence zâmbea, era în regulă.

— Nu-i nevoie, continuă el. Doar că mă așteptam să faci ceva.

— Bine, încuviință Patricia, dar nu uita că tu ai cerut-o.

— Nu, n-am cerut nimic, se apără el, abia dacă am presupus… ooo!

Pierdu orice șir al gândurilor, fiindcă sfârcul lui stâng, deja destul de sensibil, își dezvoltase alte câteva milioane de terminații nervoase și ea îl sugea. Aproape că leșină de plăcere și creierul i se opri, apoi termină în prezervativ, în interiorul femeii pe care o iubea.

Până atunci nu-și îngăduise să gândească asta, dar acum își dădu seama că era adevărat. Se pomeni rostind-o cu glas tare, aproape accidental, înainte să-i funcționeze creierul din nou normal:

— Te iubesc.

— Ah!

Laurence zăcea lac de sudoare pe pat, iar Patricia îl privea de sus.

— Uau! mai exclamă ea.

Era evident că procesa cele auzite. Încerca s-o ia logic.

— Pot să-mi iau cuvintele înapoi, se bâlbâi Laurence. Gata, le iau înapoi. N-am zis niciodată asta.

Îi privi ochii verzi (măriți de surprindere), genele sclipitoare, gura pe jumătate deschisă.

— Nu, nu le lua înapoi, zise Patricia, apoi se înfioră, dar nu într-un mod rău. Numai că… Uau!

După aceea îl privi drept în ochi și zise:

— Și eu te iubesc.

Chiar în timp ce rostea cuvintele acelea, simți că întreaga ei poveste căpăta o nouă direcție, că peisajul trecutului i se rearanja, astfel încât lucrurile făcute alături de Laurence deveneau caracteristici geografice majore, iar alte evenimente, mai izolate, se diminuau proporțional. Revizionismul istoric era ca un exces de zahăr care i se urca la cap. Își amintea cum îl salvase pe Laurence, cum Laurence îi promisese că n-o va mai părăsi niciodată. Simțea că știuse lucrul ăsta de multă vreme.

— Dumnezeule, te iubesc! Te iubesc enorm, spuse ea pe nerăsuflate și în scurt timp erau strâns lipiți unul de altul, își sărutau lacrimile și râdeau.

Îi atinse penisul și, deși nu putea spune dacă folosise magia pentru a-l excita iarăși sau dacă fusese nevoie doar de simpla ei atingere, în câteva clipe Laurence fu din nou înăuntrul Patriciei. De data asta și-o trăgeau, vorbeau și-și mângâiau fața în același timp. Se rostogoleau iar și iar, astfel că niciunul nu era deasupra.

— Nu știu de ce sunt atât de norocos. Ești cea mai frumoasă din lume, spunea Laurence.

— Să nu ne mai dăm drumul niciodată, râdea Patricia și plângea în același timp. Să ne ținem în brațe pentru totdeauna și oamenii n-au decât să vină și să ne pună întrebări prin ușă sau să ne sune sau…

Telefonul Patriciei țârâi, deoarece se redeschisese singur.

Se îndepărtă de Laurence doar cât să vadă că o sunau părinții. Nu mai vorbise de foarte mult timp cu ei. Știu imediat despre ce era vorba – Roberta avusese în cele din urmă o criză nervoasă, în ciuda încercărilor ei de-a se pune pe picioare.

— Ce-a pățit Roberta? întrebă ea imediat.

— Sora ta e foarte bine, îi răspunse tatăl ei cu o voce obosită. Tocmai am vorbit cu ea. Este în siguranță, se afla în afara zonei de impact. Din păcate, noi tocmai ajunseserăm în Delaware pentru unul dintre seminarele mamei tale și n-am reușit să plecăm la timp.

— Stai așa. Ce s-a-ntâmplat? Ce se-ntâmplă?

— Vuiesc toate posturile de știri, am crezut că ai văzut deja. Allegra a lovit uscatul. Suntem în subsolul centrului de conferințe. Ne-au adus aici pe toți când a ajuns uraganul pe coastă. Nu putem deschide ușa și credem că imobilul s-a prăbușit deasupra noastră, plus că toată zona se află acum sub ape. E un miracol că avem semnal la telefon.

— Trebuie să rezistați, tată.

Patricia își simți fața umezindu-se. Lacrimile și flashuri albe o orbeau.

— Găsesc eu o cale. O să vă scot de acolo.

Trebuia să existe o cale. Trebuia să existe o vrajă ca să ajungă rapid în Delaware, ceva ca un pliu prin spațiu. Numai că nu-și dădea seama care putea fi vraja aia sau pe cine putea păcăli ca să facă așa ceva. Poate simplul fapt că-i spusese tatii că-l va salva era, în mod paradoxal, o minciună îndeajuns de mare ca să-i dea puterea necesară să-l salveze. Poate că în Delaware exista un vrăjitor care s-o ajute –, deși, cel mai probabil, toți cei de acolo ori erau deja morți, ori erau extrem de ocupați. Nu putea gândi, nu putea respira, se sufoca.

— E-n regulă, PP. Voiam doar să știi că, deși am fost duri cu tine și te-am dezmoștenit după ce ai fugit de acasă, te-am iubit mereu și eu… eu… sunt mândru că ai devenit tu însăți.

Inima Patriciei se făcu țăndări. O auzi pe Isobel în livingul de la etaj strigându-l pe Laurence să vină și să vadă la știri urmările tragediei, străzile care deveniseră canale, aerul plin de praf și sfărâmături. Ca pumnul lui Dumnezeu.

— Vrei să vorbești cu mama? o întrebă tatăl ei pe Patricia. Este chiar aici. Și-a rupt brațul, dar îi pot ține eu telefonul. Stai așa.

Se auziră zgomote puternice. Convorbirea se întrerupse.

Patricia apăsă de zece ori funcția de apel invers, dar degeaba. O străfulgeră gândul că poate ar fi trebuit să nu mai butoneze telefonul, în cazul în care părinții ar fi sunat-o înapoi și-ar fi fost redirecționați către căsuța vocală, însă îi era imposibil să se

oprească din a apela din nou și din nou. Plângea, tremura și corpul gol îi înghețase. Laurence o cuprinse cu brațul, ea îl pălmui, apoi se agăță de el, iar sunetul pe care îl scotea semăna cu al tuturor animalelor rănite pe care le vindecase vreodată.

După aceea își veni în fire. Părinții ei nu muriseră. Distrugerea continua. Putea să meargă după ajutor. Cineva *făcea* asta, cineva cauza asta și avea să i-o plătească. Vreo vrăjitoare rea sau, mai degrabă, mai multe vrăjitoare care găsiseră o cale de a super-încărca un sistem de furtună și acum distrugeau totul.

Își îmbrăcă pantalonii cargo și tricoul, dând dracului sutienul și chiloții.

— Unde pleci?

Laurence era tot în pielea goală.

— Trebuie să plec, zise ea în timp ce-și încălța pantofii. Să-l găsesc pe Ernesto. Să-i găsesc pe ceilalți. Putem repara asta. Îi putem face să plătească. Îi putem salva.

— Vin cu tine.

Tânărul sări să-și ia pantalonii.

— Nu poți, îi răspunse. Îmi pare rău, dar nu poți.

Apoi dispăru, fără să-și ia rămas-bun sau altceva.

Laurence auzi ușa de la intrare trântindu-se și pe Isobel încercând să-i spună ceva Patriciei, care trecuse în fugă pe lângă ea. Acum putea să audă relatările reporterilor care încercau să interpreteze cel mai mare dezastru natural din istoria Americii. Asaltul uriaș al furtunii, care adusese pe uscat apele deja umflate ale oceanului. Vânturile violente și cinci sute de litri de precipitații pe metru pătrat care distruseseră Capitol Hill și Foggy Bottom. Președintele, dus într-un loc sigur. Manhattanul, chiar în calea furtunii, cu toate podurile blocate de cei care așteptaseră prea mult evacuarea, după atâtea alarme false din trecut.

Cineva ciocni la ușa dormitorului. Laurence sări din pat, sperând că se întorsese Patricia. Însă când deschise ușa, o văzu pe Isobel. Nu părea să-i pese că era dezbrăcat.

— Fă-ți bagajul, zise ea. O singură geantă.

— Poftim? De ce?

— A venit vremea, spuse Isobel. Am amânat cât am putut. Am făcut tot posibilul să-ți ofer o viață normală aici, dar ce s-a întâmplat acum înseamnă că s-a terminat. Nu mai putem

aștepta. Nu ne mai putem permite. Milton va spune că și așa am așteptat prea mult. Trebuie să punem proiectul în mișcare.

— Așa cum ți-am promis, n-am bătut pasul pe loc după eșecul ăla, zise Laurence, dar era încremenit de șoc. Totuși, nu ne-am apropiat deloc de o soluție. Problemele teoretice sunt uriașe.

— Știu, spuse Isobel și-i întinse o geantă de voiaj kaki, goală. Asta-i ideea. Din clipa asta lucrezi la gaura de vierme douăzeci și patru de ore pe zi, șapte zile pe săptămână. Avem nevoie de o altă planetă.

Laurence încerca să-i explice că nu putea să plece. Că n-avea cum, că avea o viață aici, că găsise într-un final adevărata iubire, care însemna totul pentru el, însă știa deja că discuția aceea era pierdută. Luă geanta și începu să îndese în ea haine și chestii.

Patricia ajunse la Librăria Pericol în timp record, ignorându-i pe toți cei din autobuz care voiau să stea de vorbă despre chestia-groaznică-nu-ți-vine-să-crezi-asta-va-schimba-totul. Urcă scările în fugă, sărind câte trei-patru trepte odată, și intră în librărie atât de repede, încât își pierdu răsuflarea, deși încă plângea. Dar în clipa în care ajunse acolo știu că era prea târziu. Erau toți prezenți și păreau îngroziți. Și neajutorați. Și parcă ar fi așteptat-o. Ernesto o privi drept în ochi.

— Îmi pare foarte rău, spuse el. Pentru pierderea pe care ai suferit-o. Pentru noi toți.

— Cine a făcut asta? întrebă ea. Trebuie să-i găsim. Trebuie să-i ardem și să le-aruncăm cenușa. Trebuie să-i punem să plătească, la dracu'! *Spune-mi, cine-a făcut-o*?

— Nimeni, rosti Ernesto. Nimeni și toți. Noi toți am făcut-o.

— Ba nu.

Patricia începu să plângă mai tare și mai zgomotos ca oricând. Se hiperventila. Vedea negru în fața ochilor.

— Ba nu, este vina cuiva, aici a fost mâna unei nenorocite de vrăjitoare, sunt sigură!

— Este un uragan, zise Kawashima. Nu uita că se formează de mult timp. A lovit Cuba acum câteva zile, după care s-a unit cu un ciclon. A intrat într-un front de înaltă presiune din Atlanticul de Nord, care l-a împins pe uscat.

— Nu există nicio vrajă suficient de puternică pentru a mișca oceanul și curenții de aer, spuse Taylor apropiindu-se și atingând-o pe Patricia pe braț. Ar trebui să păcălești Luna.

— Ați putea vindeca furtunile alea. Le-ați putea vindeca, până nu scapă de sub control, ca buruienile... cineva a făcut asta c-o vrajă de vindecare. Știu c-a făcut-o. Poate c-a durat luni de zile, dar a avut la dispoziție luni de zile. Cineva a făcut-o.

— Nu de data asta, zise Ernesto și se apropie atât de mult de Patricia, încât era în pericol s-o atingă și să-i transforme corpul într-un teren de joacă pentru bacterii și fungi. O privi în ochi, trist, dar nu surprins, apoi continuă:

— Am încercat să te avertizez că vin timpuri rele și că vom cere mai multe din partea ta. Și iată c-au venit. Va trebui să faci lucruri teribile. Dar vom împărți responsabilitatea, nu vei fi singură. Dacă le vom înfrunta împreună, nu va exista egolatrie.

— Ce vrei să spui?

Patricia încă mai tremura, deși respirația i se calmase. Putea mirosi energia vitală, pură, care venea dinspre Ernesto, ca un sol bogat în substanțe nutritive sau ca o ploaie de vară.

— Acesta este un început, nu sfârșitul, spuse Kawashima apropiindu-se și îmbrățișând-o. Nu îmbrățișa niciodată pe nimeni. Sau, mai degrabă, este sfârșitul unui lucru și începutul altuia. Țara va fi destabilizată după dispariția New York-ului și a Washington-ului, cu atâtea alte orașe afectate. Vor fi tabere de refugiați, ceea ce va însemna și mai multe boli. Haosul și foametea se vor agrava. Vor fi și mai multe războaie, mult mai îngrozitoare. Războaie cum n-a mai văzut nimeni niciodată. Ferească Dumnezeu să fim nevoiți să recurgem la Destrămare!

— Când lumea întreagă va deveni haotică, noi va trebui să fim partea mai bună a haosului, zise Ernesto.

Patricia nu mai putu găsi în ea lacrimi pe care să le plângă.

25.

Laurence își dorea ca Patricia să fie acolo, lângă el, ca să vadă totul. Se imagina explicându-i lucrurile pe care le vedea și motivele pentru care acestea erau mult mai impresionante decât păreau.

Stătea pe un pod rulant, la o sută de metri deasupra solului, cu Denverul întins în poziție fetală în stânga lui. Șase insecte-călugărițe din oțel și fibră de sticlă se aplecau deasupra

spațiului gol din centrul podului Hulant – spațiu care, într-o bună zi, putea să explodeze, deschizându-se, și să dezvăluie Poteca spre Infinit. În mod firesc, Laurence ar fi fost paralizat de vertij, stând în vârful unui zgârie-nori fără nicio balustradă, dar era prea copleșit de măreția dinaintea lui ca să-și facă griji în privința înălțimii. Toate uriașele călugărițe roșii aveau o bobină energetică în secțiunea „cozii”, urmată de o secțiune mediană susținută de două perechi de picioare, apoi o suită de echipamente ce includeau generatoarele de antigravitație la care echipa lui Laurence lucra de doi ani. „Capetele” lor constau din dispozitive focalizatoare, care aveau să stabilizeze deschiderea la a cărei creare ajutau razele antigravitaționale. Structura aceasta nebunească părea să domine până și munții din depărtare. Chiar și în fața ororii inimaginabile, chiar și în urma celor petrecute cu mama și tatăl Patriciei și cu atâția oameni pe care îi cunoscuse Laurence, în lume încă mai exista inteligență sclipitoare. Minuni salvatoare. Ar fi vrut să i le arate Patriciei, pentru ca ea fie să se poată simți liniștită, fie să râdă de orgoliul său; lui Laurence aproape că nu-i păsa, atâta timp cât i-ar fi alungat puțin suferința.

Ca în aproape toate clipele de când Patricia plecase în fugă de lângă el, cu luni în urmă, Laurence încerca să ghicească ce-ar fi spus ea dacă ar fi fost acolo. Și unde era de fapt și ce făcea. Dacă era în regulă. Parcă purta în minte o discuție contradictorie cu ea, optimismul lui împotriva disperării ei. Anya, Sougata și Tanaa se agitau alături, pe aceeași platformă, pe tema fiecărui detaliu ingineresc, însă Laurence abia dacă îi auzea.

— Să sperăm că va funcționa, zise Anya.

— Am putea fi la câteva luni distanță de testele preliminare, spuse Sougata. Totuși, este o chestie superbă, frate.

Până luară ascensorul ca să coboare la nivelul solului, Laurence începuse din nou să se gândească obsesiv la Patricia, iar fantasticul generator de găuri de vierme – dispozitivul cel mai cool din istoria planetei – fu îndepărtat din gândurile lui. Se simțea captiv în timp, în momentul în care tocmai îi spusese c-o iubea, moment peste care nu mai izbutise să treacă ulterior. Cu cât se îndepărta mai mult de clipa aia, cu atât se rarefia mai mult. Era dislocat temporar și diferențialul temporal se accentua întruna.

După ce ajunse la nivelul solului, Laurence hoinări prin vechiul parc industrial, renovat de Milton Dirth. Oameni în uniforme negre păzeau perimetrul. Nimeni nu avea voie să intre ori să iasă fără permisiunea verbală a lui Milton… și nimeni nu-l mai văzuse pe Milton de câteva săptămâni. Toate telefoanele, computerele personale și Caddy-urile erau confiscate la sosirea în acest campus și niciun computer nu era conectat la internet. Exista o rețea intranet și cineva crease oglinzi ale mai multor site-uri științifice și tehnice. Aveau totuși un televizor la care urmăreau știrile transmise de CNN, așa că erau la zi cu crizele ce se derulau cu încetinitorul: zăngănitul de săbii al chinezilor în Marea Chinei de Sud, trupele rusești comasate la granițe, războaiele apei. Oameni, oameni pe care-i cunoșteau personal, în tabere pentru refugiați pline de boli, în est. Nu exista însă niciun mod prin care Laurence să-i poată trimite un mesaj Patriciei ori prin care să afle ce făcea ea.

Clădirea în care lucra (și trăia, într-un fost birou transformat în dormitor cu paturi suprapuse) era fostul cartier general al companiei start-up HappyFruit, Inc., care vânduse fructe modificate genetic astfel încât să includă o cantitate minusculă de antidepresive. „STOARCE FERICIREA DIN VIAȚĂ” anunța un poster cu caricatura unei papaya, pe care Laurence îl vedea în fiecare seară din patul lui aflat la nivelul de sus. În primele două zile, ideea campării într-un start-up păruse incitant de suprarealistă. Acum se săturase de ea. Cel puțin HappyFruit își încurajase angajații să facă jogging așa că existau trei dușuri. Pentru o sută de oameni. Tot locul mirosea a vidre moarte.

Laurence merse fără grabă pe aleea gudronată, pe lângă cedrul desfrunzit și pubelele pentru gunoi unde se adunau fumătorii. Repeta ce i-ar fi spus Patriciei dacă ea ar fi fost acolo. Și prelungea strălucirea de după vederea desăvârșitei Poteci spre Infinit, înainte să fie nevoit să se întoarcă în micul lui birou și la dezamăgirea zdrobitoare a imposibilității de echilibrare a ecuațiilor gravitaționale.

Când ajunse în biroul pe care-l împărțea cu Anya și Sougata, își găsi scaunul ocupat. Isobel stătea pe el și privea la ecranul computerului, dar nu ca și cum ar fi citit ceva.

— Bună, zise Laurence. Am văzut mașina. E o chestie absolut minunată.

— Da.

Isobel zâmbi, dar, ca de obicei, era învăluită în tristețe.

— Auzi, spuse el, mă poți ajuta să fac rost de un telefon?

În aceeași clipă Isobel rostise:

— Milton s-a-ntors.

După aceea începură să se invite reciproc: „Haide, spune tu primul”. Laurence câștigă, așa că Isobel vorbi prima.

— Milton s-a-ntors și vrea ca tu și ceilalți să veniți imediat în biroul lui. Cred că lucrurile vor deveni interesante pe-aici.

Se ridică pentru a-l conduce pe Laurence, după care își aminti:

— Ce voiai să spui… mai devreme?

— Ăăă, nimic. De fapt, nu, stai. Ar fi ceva. Am nevoie de un telefon. Prie… iubita mea, cred. Patricia. Ai întâlnit-o de câteva ori. N-am mai vorbit cu ea după inundație. Părinții i-au murit. I-a fost tare greu și ar fi trebuit să-i fiu alături. Vreau doar să m-asigur că-i bine și să-i spun că mă gândesc la ea. Este foarte important.

— Îmi pare rău.

Isobel parcursese deja jumătate din drumul până la ușă și acum se întoarse către el.

— Îmi pare rău, dar pur și simplu nu există nicio posibilitate.

Se dovedise a fi un moment prost în care să-i ceară asta, ținând seama de faptul că Isobel se grăbea să ajungă la ședință, însă Laurence era decis.

— Te rog, Isobel. Vreau doar… trebuie să vorbesc cu ea câteva clipe. Chiar trebuie.

— Aici suntem complet izolați. Tot campusul ăsta e plin de oameni care vor să vorbească cu persoane iubite. Nu știu dacă ai urmărit situația din exterior, dar este un haos total. Nu putem avea încredere în nimeni.

— Isobel, până acum nu ți-am cerut niciodată nimic.

Laurence îngădui ca vocea lui să trădeze puțin din disperarea și confuzia pe care le simțea, după care trebui să se străduiască să nu se lase copleșit. „Păstrează-ți calmul, susține-ți cauza”.

— Ți-am fost prieten toată viața și acum îți cer ceva care-i extrem de important pentru mine. Chestia asta ar putea însemna pentru mine diferența dintre a avea o viață și a nu avea niciun fel de viață.

— Deci ea este aleasa? zise Isobel, apoi închise ușa și zâmbi. Credeam că e Serafina.

— Așa credeam și eu, dar, știi și tu, inima nu-i un detector de minciuni. Sau așa ceva… Falsa identificare a Alesei face parte din modul de găsire a Alesei, reformulă el gluma din *Matrix*.

— Presupun că așa e, zise Isobel și-i oferi alt surâs tragic. Eu n-am cum să știu. M-am măritat cu iubitul meu din colegiu.

Laurence nu-i atrase atenția că Isobel și Percival rămăseseră împreună aproape cincisprezece ani, ceea ce însemna o perioadă destul de respectabilă. Se mulțumi să aștepte cu brațele încrucișate și purtând pe chip o expresie despre care spera că era decent de jalnică.

Ea mai zăbovi o secundă, apoi îi întinse un telefon.

— Însă va trebui să stau și să ascult. Din motive de securitate. Îmi pare rău.

— N-am nimic împotrivă.

Laurence apucă telefonul cu ambele mâini și tastă ultimul număr al Patriciei, pe care-l știa el.

Sună, în timp ce Isobel îl privea, și sună, apoi intră mesageria vocală. Tastă iarăși numărul, cu același rezultat. De data asta îi lăsă un mesaj vocal.

Inspiră adânc și încercă să nu se uite la Isobel.

— Bună, sunt Laurence. Voiam să m-asigur că ești bine. Și de asemenea să-ți spun că-mi pare foarte rău de pierderea suferită. De părinții tăi, vreau să zic. Au fost… nu pot nici măcar să spun. Nu mai pot să spun nimic. Aș vrea să pot fi acolo, alături de tine, în persoană.

Nu era sigur ce altceva să spună dacă nu putea să-i audă răspunsul. Orice îi venea în minte părea inadecvat sau poate insensibil.

Fu cât pe ce să închidă și să-i dea Isobelei telefonul înapoi, când își dădu seama: El tocmai privise un nenorocit de generator de gaură de vierme, un model funcțional. *Nu putea să știe ce se va întâmpla în continuare*. Stăteau cu toții pe *terra incognita*, iar momentul ăla n-avea nimic de-a face cu toate momentele dinaintea lui. Exista o probabilitate deloc neînsemnată ca acelea să fie ultimele cuvinte pe care avea să i le spună vreodată Patriciei.

De aceea pretinse că Isobel nu era de față, fixându-l cu privirea, și continuă:

— Ascultă, am vorbit serios când am spus că te iubesc. Poate c-a fost pe neașteptate, dar e adevărat. O parte uriașă și vitală a

mea se-ntinde spre tine într-un fel de fototropism emoțional. Am foarte multe să-ți spun și-mi doresc ca viețile noastre să se poată uni pe vecie. Sunt cam… în clipa asta nu pot pleca nicăieri. Trebuie să termin ceva. Dar îți promit că imediat ce voi fi liber te voi căuta și vom fi împreună și, fir-ar a dracului de treabă, voi încerca cât pot de tare să compensez pentru toată alinarea pe care nu ți-o ofer acum. Îți promit. Te iubesc. La revedere.

Închise, apăsând butonul cu degetul mare, și-i întinse Isobelei telefonul. Ea părea copleșită de o mulțime de emoții.

Puse mâna pe brațul lui Laurence și în același timp strecură telefonul într-o ascunzătoare din poșetă. Nu-i spuse decât:

— Să nu pomenești nimănui despre telefonul ăsta.

El încuviință din cap.

Așezat pe tronul său à la Herman Miller, cu o gleznă pe genunchi și cu buzele țuguiate, de parcă tocmai terminase o porție din cea mai acră plăcintă Meyer cu lămâie, Milton privea de sus o cameră plină de *geeks*. Laurence se împiedică de picioarele a vreo zece dintre colegii săi, căutând să ocupe un colț de fotoliu. Cineva se ridică de pe un scaun pliant, cedându-i locul Isobelei. Se aflau într-o fostă incintă pentru servere, fără ferestre și doar cu o ușă masivă, astfel că ar fi fost greu de tras cu urechea. Nimeni nu vorbea și Laurence înțelese că se aflau în mijlocul uneia dintre pauzele teatrale ale lui Milton. Imediat după ce se așeză, Milton își continuă fraza neterminată, despre criza din guvernul american, despre posibilitatea unui nou război civil, legea marțială, deteriorarea situației internaționale în absența forțelor militare americane, despre toate modurile în care situația se putea transforma în curând într-un rahat uriaș. O parte din Milton era pesimistă până în pragul distrugerii și de obicei avea dreptate. Ascultându-i litania sumbră, Laurence simți un val de afecțiune pentru bărbatul aproape pleșuv, cu sprâncene ca aripile de molie. O parte a lui încă-și dorea să ajungă ca Milton Dirth când va fi mare.

— Toate facturile noastre neachitate au aceeași dată scadentă, spunea Milton.

Laurence și Sougata continuau să schimbe priviri și rânjete, fiindcă știau că, imediat ce avea să termine prelegerea despre colapsul civilizației, Milton urma să spună că ei au terminat de construit mașina și se părea c-avea să funcționeze. Milton dorea

să le reamintească toate motivele pentru care aceasta putea fi ultima șansă a omenirii, apoi aveau să ajungă la partea bună.

— Toate astea, zise Milton, duc la concluzia că proiectul e mult mai urgent decât crezusem. Isobel, care este stadiul actual?

— Primele teste preliminare ale echipamentelor arată bine, zise Isobel. Ar putea trece câteva luni înainte să fim pregătiți să încercăm ceva mai serios. Între timp, exoplaneta cea mai promițătoare continuă să fie KOI-232.04. Telescopul Spațial Shatner a obținut citiri foarte promițătoare din tranzitarea stelei ei și știm că are atât oxigen, cât și apă lichidă. Și suntem destul de siguri că dacă vom crea o gaură de vierme stabilă, cu o deschidere în apropierea puțului gravitațional al lui KOI-232.04, gura ei va fi trasă în jos, spre suprafața planetei. Nu există însă nicio garanție că va fi trasă pe uscat solid.

Lui Laurence nu-i venea să-și creadă urechilor că discutau despre vizitarea unei alte planete. Se-ntâmpla, într-adevăr! Luneca întruna, amețit, de pe jumătatea lui de fotoliu. De fiecare dată când Isobel spunea ceva despre dovezile în vederea caracterului locuibil al lui KOI-232.04 și despre celelalte exoplanete candidate pe care le identificaseră, trebuia să se așeze cu fundul pe mâini, ca să nu-și încleșteze, triumfător, pumnii în aer. Deși atâția oameni muriseră și erau pe moarte, deși lumea se găsea în pragul ruinei, era ceva de-a dreptul uimitor.

— Mulțumesc pentru actualizare.

Milton coborî privirea și se holbă în gol pentru o clipă. Apoi ridică fruntea și-i cuprinse pe toți într-o singură privire.

— A apărut o problemă. Earnest Mather a făcut niște calcule și are o... haide să zicem o îngrijorare. Earnest, poți împărtăși grupului ce ai descoperit?

— Ăăă.

Mather părea ca și cum trecuse prin multe de când Laurence coborâse din cer și-i cumpărase compania. Își tunsese părul creț, plin de personalitate, și începuse să poarte ochelari butucănoși de inginer. Umerii îi erau permanent gârboviți, chiar și acum, când stătea pe scaun.

— Am refăcut calculele de vreo două mii de ori și există... ei bine, o posibilitate. Aș pune-o între zece și douăzeci la sută. O posibilitate ca prin activarea mașinii să determinăm o reacție ce

va duce la un aflux antigravitațional, care, la rândul lui ar putea dezintegra Pământul.

— Spune-le și vestea bună, interveni Milton.

— Vestea cea bună? Ah, da. Vestea bună, zise Earnest și se strădui vizibil să-și îndrepte spinarea. În primul rând, vom dispune probabil de vreo săptămână între activarea mașinii și distrugerea Pământului. Așa că, dacă vom avea un control eficient al mulțimilor, am putea trece prin poartă destui oameni înainte ca Pământul să dispară. Și există, de asemenea, probabilitatea de cincizeci la sută să putem opri reacția distructivă prin dezactivarea mașinii.

— Bun, rosti Milton. Să spunem, așadar, că există zece la sută șanse să declanșăm reacția distructivă și cincizeci la sută șanse să putem evita un final catastrofic în cazul respectiv. De fapt, s-ar putea să fie o probabilitate de numai cinci la sută ca planeta să se dezintegreze. Sau o probabilitate de nouăzeci și cinci la sută ca totul să meargă bine. De aceea, haideți să discutăm.

Laurence avea impresia că sărise în gol de pe podul rulant, în loc să fi luat liftul. Se întrebă dacă n-ar fi trebuit să găsească o cale prin care să avertizeze mai mulți oameni despre cele întâmplate cu Priya. Toți încercau să vorbească în același timp, dar el nu putea distinge decât înjurăturile lui Sougata. Se uită către Isobel, care-și cuprinsese umerii cu palmele; se legăna pe scaunul pliant și n-ar fi băgat mâna-n foc că nu plângea. Fără ferestre și cu ușa închisă ermetic, camera părea chiar mai lipsită de aer decât anterior și pe Laurence îl străbătu un val irațional de panică la gândul că avea să iasă de acolo și avea să descopere că lumea dispăruse deja, pentru totdeauna.

Earnest Mather își ștergea lacrimile cu un prosop de hârtie, deși fusese singurul care știuse din timp despre bomba aceea cu ceas. Poate că era pregătit să plângă, din moment ce procesa informațiile de mai mult timp. Lui Laurence nu-i venea să creadă că totul se va sfârși așa. Cum avea s-o oprească pe Isobel înainte să-și piardă mințile?

În cameră răsunau tot felul de păreri. Cineva îl cită pe Oppenheimer citând din *Bhagavad Gita*. Tanaa spuse că până și o probabilitate de unu la sută de a distruge planeta era prea mult.

— Dintotdeauna am știut că există riscuri, zise ea, dar asta-i demență curată.

— Uitați care-i treaba, rosti Milton după ce vacarmul inițial se stinsese. Tehnologia asta a fost dintotdeauna o ultimă măsură. Ne-am apucat de muncă perfect conștienți că ne aventurăm într-o beznă teribilă. Dar vă dau tuturor cuvântul: tehnologia asta nu va fi utilizată decât dacă suntem toți încredințați că rasa umană a trecut de pragul autodistrugerii.

Făcu iarăși o pauză. Toți aveau privirile în pământ.

— Tristul adevăr este că dacă nu acționăm, există o posibilitate destul de mare ca specia noastră să fie pe cale de dispariție. Este foarte ușor să ne imaginăm o mulțime de scenarii în care conflictele escaladează până în punctul utilizării armelor apocaliptice. Sau până are loc un colaps ecologic total. Dacă credem că există o probabilitate copleșitoare să se întâmple așa ceva, *dacă* avem încredere că putem menține o gaură de vierme deschisă suficient timp ca să transportăm prin ea o populație capabilă să se autosusțină, atunci avem datoria să trecem la fapte.

O vreme, nimeni nu scoase o vorbă, reflectând la cele spuse de Milton.

Anya fu cea care decise să treacă la subiect.

— Ce fel de măsuri de siguranță sau garanții implementăm ca să ne asigurăm că dispozitivul nu va fi activat până nu suntem toți convinși că lumea se află la un pas de apocalipsă?

Earnest dori să știe câți oameni puteau spera să adune pe nepregătite și să-i trimită prin portal cât timp acesta avea să rămână deschis. Ca să nu mai amintească de provizii. Ar fi putut avea o colonie întreagă de oameni și materiale, pregătită undeva în apropiere, în așteptarea semnalului de plecare? Ar fi putut încerca să aducă oameni din alte părți ale lumii, ca să mențină un fond genetic divers, în locul planului original de a construi mașini identice pe toată planeta?

— Haideți să nu deviem în discuții despre logistică, interveni Tanaa. Deocamdată n-am depășit problema etică.

— Nu există nicio problemă etică, zise Jerome, alt inginer, care purta codițe strâns împletite și cămașă fără guler. Atâta timp cât convenim toți că mașina nu va fi pornită decât dacă lumea este sortită pierii, fără niciun dubiu. Asta-i clar. Avem imperativul moral să pregătim o salvgardare.

Milton tăcea și-i lăsa să se certe, fie așteptând să ajungă singuri la punctul lui de vedere, fie căutând momentul potrivit

ca să preia din nou controlul. Între timp, toată lumea se sufoca, așezați pe scaune pliante sau fotolii umplute cu granule de polistiren, în vreme ce Milton stătea pe un Aeron. Laurence se cutremură la gândul că istoria se scria într-o incintă de servere dezafectată, care începea să miroasă a varză acră.

— Nu cred că cineva din încăperea asta este calificat să ia decizia pe care încercăm noi s-o luăm acum, spuse Sougata.

— Și există altundeva o asemenea persoană? întrebă Jerome.

— Chiar dacă dezastrul n-ar fi instantaneu, vorbi altcineva, de unde știm că planeta nu va deveni nelocuibilă în câteva decenii?

Începură să vorbească despre acidificarea oceanelor, azotul atmosferic, colapsul rețelei trofice.

— Și dacă am fi numai optzeci la sută siguri că va urma apocalipsa? întrebă o altă persoană.

Laurence încercă să audă spectrul Patriciei pe care-l păstrase în minte din clipa în care fuseseră separați. Ce ar fi spus ea dacă ar fi fost acolo? Nu-și putea închipui. Ea nici măcar nu credea că etica ar rezulta din principii universale, de forma *cel mai mare bine pentru cel mai mare număr de persoane posibil*. Părea mai departe de el ca niciodată, ca și cum Laurence ajunsese deja pe altă planetă. Apoi îl izbi un gând: ei discutau despre posibila condamnare a Patriciei la moarte, alături de alte miliarde de oameni, pornind de la ipoteza că oricum erau toți sortiți pieirii. Nici măcar nu se putea imagina încercând să-i povestească asta Patriciei.

Deschise gura ca să spună că era momentul să se oprească, că era o nebunie. Dar în clipa aceea o văzu pe Isobel, care încetase să se mai legene în scaun și părea pur și simplu imobilă. Ținea ochii strâns închiși și inspira pe nas, cu buzele țuguiate, dând impresia că mai avea puțin și izbucnea în râs. Părul ei tuns bob, de culoarea apei în care fusese spălată vesela, se ciufulise și încheieturile albe ale mâinilor păreau a fi lăstari. Arăta extrem de fragilă. Laurence simți o durere cardiotoracică străpungătoare, ca o versiune mai abrazivă a unui atac de panică, la gândul că i-ar putea cauza vreun rău.

Apoi răsturnă întrebarea în minte. Încercă să-și imagineze ce ar fi simțit el dacă omenirea și-ar fi pierdut într-adevăr orice speranțe într-un an sau zece, iar ei n-ar fi putut oferi această opțiune radicală. Ce explicații i-ar fi dat cuiva, în acea panică

apocaliptică? „Poate că am fi avut o soluție, dar am fost prea speriați s-o urmăm”.

— Nu putem renunța acum, se auzi Laurence rostind. Vreau să spun că putem continua cercetarea, deocamdată, cu speranța că vom găsi un mod prin care s-o facem complet sigură. Și putem conveni toți că nici măcar nu vom testa mașina până când lucrurile nu se vor înrăutăți foarte rău. Dar dacă va fi de ales între extincția rasei umane într-un holocaust nuclear sau într-un colaps ecologic absolut și supraviețuirea câtorva sute de mii de oameni care vor ajunge pe o planetă nouă, atunci nu mai avem de ales, nu-i așa?

Milton încuviință din cap, cu brațele încrucișate pe piept. Isobel icni și deschise brusc ochii, de parcă Laurence o resuscitase în ultima clipă.

Tânărul se așteptase ca cei prezenți în sală să protesteze sau să aducă contraargumente, dar, dintr-un motiv straniu, toți presupuneau că el va continua să vorbească. Așa că spuse:

— Atâta timp cât omenirea supraviețuiește, partea cea mai bună a planetei Pământ va dăinui. Vreau să spun că voi n-ați face nimic dacă n-ați avea și un plan de rezervă, așa-i? Prin urmare, acesta este planul nostru de rezervă dacă Planul A vă da greș.

Ședința dura de câteva ore și oamenii începuseră să susțină ideea dezvoltării generatorului de gaură de vierme ca ultimă instanță. Mai ales fiindcă alternativa era să-și facă bagajele, să plece acasă și să aștepte să se întâmple ce putea fi mai rău.

În cele din urmă, Milton vorbi din nou:

— Vă mulțumesc tuturor pentru că v-ați împărtășit punctele de vedere. Nu va fi o decizie ușor de luat și nici n-o vom lua azi. Deocamdată însă sper că putem fi toți de acord să continuăm munca. Așa cum a sugerat Anya, vom implementa măsuri de siguranță pentru ca mașina să nu poată fi activată fără probabilitatea copleșitoare a unui eveniment apocaliptic. Eu voi spune însă doar atât: cred că se va întâmpla. Singura mea nesiguranță este legată de scara temporală. Ar putea fi șase luni sau șaizeci de ani, dar la un moment dat, dacă lucrurile vor continua pe aceiași vectori, ne vom găsi în pragul autodistrugerii. Putem doar spera că vor exista suficiente avertismente anterioare care să ne permită să salvăm câțiva oameni.

Natura exactă a măsurilor de siguranță rămase vagă.

Părăsiră incinta serverelor clătinându-se pe picioare din cauza migrenelor provocate de tensiune și de frământările morale. Tanaa și Jerome se repeziră în debaraua-depozit, singurul spațiu care oferea intimitate în tot complexul, pentru un futai de urgență. Pe ceilalți îi aștepta o surpriză plăcută: cineva livrase douăzeci de pizza în timp ce ei dezbăteau soarta lumii. Nimeni nu mai mâncase pizza de câteva luni, de când ajunseseră în Denver. Laurence înhăță trei felii, îndoind-o pe prima și îndesând-o pe toată în gură.

Soarele apusese și singurul arbore de pe peluza din fața a campusului din parcul industrial contura o siluetă malefică pe conturul lunii uriașe. Laurence, care sfârși prin a face schimb de locuri ca să poată mânca pizza cu spatele la fereastra cea mare, simțea lumea suflându-i în ceafă. Se uită către Isobel și ea încuviință cu un ochi pe jumătate închis într-un fel de surâs minimalist.

26.

Buruienile răsăriră prin toate crăpăturile din pereți în clipa în care Ernesto anulă pecețile magice de pe intrarea în Librăria Pericol și făcu primul pas afară, pe palier. Patricia și Kawashima petrecuseră câteva ore dezinfectând și defoliind palierul și treptele, dar eforturile lor nu păreau să fi avut vreun succes. Fungii se înmulțiră și se răspândiră până ce podeaua deveni ca un burete umed, iar tavanul se curbă sub acea greutate în plus. Ernesto surâse, nesigur pe picioare, și crescu o barbă verde. Semințele și sporii de pe mâinile lui încolțiră și verdeața ieși prin toate tighelele sau deschiderile de pe vesta lui din piele brodată, cămașa albă curată și pantalonii din flanel gri. Părul cu șuvițe albe îi deveni negru. Mlădițe și frunze îi ocultau fața.

— Nu-i bine, zise Kawashima. Trebuie să ne mișcăm rapid. Ajută-l să coboare scara.

Patricia se strădui, însă Ernesto abia putea să umble, chiar și susținut de doi oameni (apărați de vrăji protectoare). Iar treptele deveniseră periculoase, cu vițe-de-vie și ferigi răsărite prin toate fisurile. Patricia se simțea deja împovărată de un amestec de

oboseală, vinovăție și furie, deoarece nu dormise de câteva săptămâni și își suprasolicitase mintea în încercarea de a nu fi obsedată de aceleași două-trei lucruri. Totul era lipsit de speranță, oamenii se înecau în moarte peste tot și Patricia se simțea ca un monstru egoist de fiecare dată când se gândea la nefericirile ei. De pildă, la părinții ei, de care nu fusese totuși apropiată, în ciuda recentelor tentative firave de a-și rezolva divergențele. Și la Laurence, care-și declarase iubirea pentru ea și apoi dispăruse de luni bune. Tocmai când se deschisese în fața cuiva și începuse să simtă că poate merita să fie iubită… N-ar fi trebuit să fie obsedată de toate lucrurile acelea, fiindcă nu puteau fi reparate, iar ceilalți aveau nevoie de ea. Ca Ernesto, de exemplu, care fu gata să se rostogolească pe treptele năpădite de buruieni, în timp ce Patricia era cu gândurile aiurea.

Balustradele erau acoperite de mușchi și din suporturile lor creșteau crengi. Patricia și Kawashima renunțară să-l mai sprijine pe Ernesto și-l luară pur și simplu pe sus, coborându-l câte două trepte odată. Când ajunseră pe ultimul palier, casa scării explodă, irupând cu tufe și mărăcini. Patricia și Kawashima săriră în același timp peste rămurelele care se înălțau. Ajunseră la treapta cea mai de jos cu Patricia ținându-l pe Ernesto de cap, iar Kawashima de picioare. Ernesto era un om verde. Patricia simțea cum pe hainele ei creștea un strat de reziduuri.

Volkswagenul Jetta pe care-l pregăteau de o săptămână, descântându-l pentru Ernesto, aștepta în față, cu Dorothea claxonând la fiecare câteva secunde. Săriră peste rădăcinile și ramurile din vestibul și se strecurară pe sub vițele care atârnau până aproape de pământ în cadrul ușii. Trotuarul crăpă în momentul în care Ernesto se apropie de el, deoarece arbori Jacaranda de mult îngropați răbufniră în sus, întinzându-și peste tot florile ca niște trompete. Patricia îl îmbrânci pe Ernesto pe bancheta mașinii și urcă lângă el. Ea și Kawashima trântiră portierele și Dorothea demară în trombă spre autostradă, înainte ca vreunul să fi apucat să-și pună centura de siguranță.

Podul era închis. Avusese loc un accident. Fură siliți să ocolească și se îndreptară spre Dumbarton. Cineva dăduse foc unei bănci și incendiul se întinsese la alte clădiri; fumul negru acoperea SoMa. Patricia închise ochii. La radio, președintele vorbea agitat despre planuri și rezoluții, însă Congresul nici măcar nu se putea întruni, pentru că nu se hotărau asupra unui

sediu temporar. Erau în plin coșmar constituțional. Lângă Patricia, Ernesto își lepădă vegetația, până arătă iarăși a om.

Captivă în autoturism alături de alți trei vrăjitori, Patricia se simțea disperat de singură. O usturau ochii din cauză că nu dormise și simțea că i se descompune corpul. Tot ce-și dorea era să se sălbăticească complet din cauza lipsei de somn, să involueze la o stare inferioară de conștiință și să-și oprească activitatea creierului superior, pentru că-i era imposibil să gândească făcând abstracție de obsesii, oricum nu intenționa asta câtuși de puțin. După dezastrul cauzat de uraganul Allegra, Ernesto și Kawashima o trimiseseră constant în misiuni, care îi distrăseseră atenția suficient de mult. Oamenii treceau prin greutăți și aveau nevoie ca cineva să-i ajute discret. Alții erau prădători și trebuiau să fie devorați de bacterii mâncătoare de carne. Patricia ajunsese capabilă să producă bacterii mâncătoare de carne și în somn dacă ar fi reușit să doarmă vreodată. Acum, în mașină, nu avea nimic de făcut, decât să stea cu gândurile ei, lucru insuportabil. Singura persoană cu care ar fi vrut să vorbească era Laurence, care-i aruncase o bombă și apoi dispăruse fără nicio explicație. Uneori, Patricia simțea că fusese la un pas să atingă fericirea și acceptarea de sine, pentru ca după aceea să-i scape printre degete. Însă aceasta era noțiunea cea mai egoistă dintre toate.

•••

Ultima dată când Patricia visase pădurea, ploua cu grindină, cu pietre ale căror muchii erau atât de ascuțite, încât îți cresta fața, și fiecare piatră era un pește înghețat cu o expresie de oroare întipărită în ochi. Peștii tăioși ca briciul tăiaseră pielea Patriciei și-i sfâșiaseră hainele, până când ea ajunsese să umble prin pădurea înghețată doar în lenjerie de corp și cizme de cowboy. Aluneca pe solul sticlos, grindina se întețise, iar în jurul gleznelor ei crescuse un morman de pești. În cele din urmă, ajunsese la falnicul Copac fermecat, o specie de arbore pe care n-o putea identifica, și se aruncase la rădăcina lui, plângând și cerând protecție, în vreme ce ploaia de pești mărunți se îndesea. Patricia ridicase ochii, la adăpostul Copacului, și nu văzuse decât schelete, în toate direcțiile, nu doar copaci morți, ci tot felul de creaturi moarte, schelete de animale, cranii omenești și copaci pietrificați și desfrunziți cât de departe vedea

cu ochii, singurele semne de viață fiind ea și forma uriașă sub care se ghemuise.

•••

Telefonul tot mai nesigur al Patriciei păru să piardă definitiv semnalul odată ce porniră la drum. Avea totuși acces la e-mailul criptic pe care-l primise de la Laurence imediat după uraganul Allegra, în care o anunța că trebuia să dispară pentru o vreme din sistem și să nu-și facă griji în privința lui.

De-a lungul autostrăzii se înșirau oameni cu pancarte, care făceau autostopul, cerșeau o slujbă sau ceva de mâncare. Trecură pe lângă un mall, aparent incendiat și devastat, apoi incendiat a doua oară. Ieșirea spre Vacaville era blocată și un indicator anunța: „ORAȘUL ÎNCHIS. CARANTINĂ”. Patricia zări în depărtare fuioare de fum, provenite de pe versantul unui deal, unde ardeau livezile sau ogoarele cuiva. În apropiere de Crăciun, n-ar fi trebuit să fie așa multe focuri.

Cantitatea de vești proaste depășise capacitatea oricui de a le procesa într-o narațiune. Toți cunoșteau persoane de pe Coasta de Est care muriseră în potop sau din cauza bolilor din taberele pentru refugiați. O mulțime de oameni nu puteau să ajungă la banii pe care-i depozitaseră în băncile aflate acum pe butuci. Aproape toți cunoșteau persoane care treceau prin Iarna Arabă sau foametea irlandeză. Patricia petrecuse multe zile străduindu-se să-l contacteze pe fostul ei prieten Sameer, ca să se asigure că nu fusese prins în violențele din Paris.

După o vreme, Patricia simți că se sufocă în mașină, dar nu putea nici măcar să întredeschidă geamul, fiindcă lui Ernesto i-ar fi crescut din nou buruieni. Taylor adormise, cu căștile pe urechi, pe locul din spatele șoferului. Dorothea povestea despre o femeie care construise o casă în mijlocul unei alunecări de teren interminabile, iar povestea ei făcea ca Volkswagenul lor să gonească cu patru sute cincizeci de kilometri pe oră. Kawashima era ocupat cu șofatul. Patricia ar fi putut sta de vorbă doar cu Ernesto, care aproape o atingea mereu, în timp ce-i arăta toate lucrurile care se schimbaseră în cei patruzeci de ani de când nu-și mai părăsise casa.

— … și în majoritatea zilelor se legăna ca o barcă, îi spuse Dorothea lui Kawashima. Nici nu-ți mai trebuie balansoar pe verandă, dacă locuiești pe o alunecare de teren care, practic, n-are fund.

Poate că toate aceste suferințe erau din vina Patriciei. La doi ani după ce Diantha condusese atacul din Siberia, Țeava și Trecerea suferiseră un accident. Puțul de foraj începuse să reverse metan în atmosferă, un gheizer aproape invizibil, iar imaginile din satelit fuseseră vizibile pe internet timp de câteva ore. La scurt timp după aceea, temperaturile globale au atins maxime noi. Poate că nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă ei ar fi izbutit să oprească proiectul. Sau poate că impulsul electromagnetic al Patriciei îi tratase pe cei din Siberia suficient cât să facă economii pentru a putea respecta graficul lucrărilor… și poate că n-ar fi existat niciun accident dacă Patricia n-ar fi perturbat lucrurile. Poate că își omorâse chiar ea părinții.

Dacă i-ar fi putut explica teoria asta lui Laurence, el ar fi râs. I-ar fi oferit argumente rezonabile despre cum Patricia nu putea să se învinuiască pe sine, cel puțin nu într-o măsură mai mare decât oricare alt om de pe Pământ. Laurence ar fi venit cu informații despre hidrații de metan și despre inevitabilitatea eliberării pârțurilor planetare. I-ar fi considerat vinovați pe Lamar Tucker și pe cei din echipa sa, care deciseseră să foreze ca să extragă metanul. Ar fi spus ceva aleatoriu și bizar, ca s-o smulgă pe ea din starea aceea.

Pe de altă parte, dacă Patricia și-ar fi împărtășit teoria lui Ernesto sau celorlalți, ei i-ar fi răspuns simplu că să te învinuiești pentru problemele lumii însemna egolatrie curată. Însă acțiunile ei din Siberia fuseseră tot egolatrie curată. Patricia încercase să-i spună lui Ernesto că ea avea impresia că oamenii fracturaseră natura – natura însemna un echilibru delicat, pe care noi, oamenii în general, îl făcuserăm harcea-parcea.

Ernesto ripostase:

— Noi n-am putea „fractura” natura nici dacă am încerca un milion de ani. Planeta asta-i un grăunte și noi suntem niște grăunți pe un grăunte. Însă micul nostru habitat este fragil și nu putem trăi fără el.

Faptul că Laurence îi mărturisise Patriciei c-o iubea și apoi dispăruse semăna prea mult cu felul în care păsările-i spuseseră în copilărie că era vrăjitoare, după care nu mai scoseseră un cuvânt. Numai că ea nu putea să aibă încredere că declarația aceea se va împlini, așa cum se întâmplase cu prima. Privind retrospectiv, magia era menită s-o revendice în cele din urmă,

totuși, dintre toate întreprinderile umane, iubirea era cea mai susceptibilă în fața eșecurilor. Laurence fusese mereu prea preocupat de experimentele lui stranii și misterioase, la care continuase să lucreze chiar și după accident, și probabil că pentru el orice relație avea să joace mereu un rol secundar pentru el. În momentele ei cele m-au întunecate, Patricia și-l imagina pe Laurence cutremurându-se și dând ochii peste cap, așa cum făcea câteodată, amintindu-și cât fusese de aproape să înceapă o relație cu prietena lui ciudată.

— Știi de ce Pungașii și Vindecătorii au intrat în război acum două sute de ani? o întrebă Ernesto pe Patricia, tocmai când fata începuse să intre, fără să vrea, în spirala obsesiei.

— Mda, zise ea. Pentru că abordau magia în moduri diferite.

— Ei au fost martorii Revoluției Industriale, spuse Ernesto. Au văzut cerul întunecându-se. Laminoarele satanice negre, fabricile uriașe. Vindecătorii s-au temut că lumea va fi sugrumată și va muri, așa că au început să distrugă mașinile. Pungașii li s-au opus, întrucât erau de părere că nimeni n-are dreptul să-și impună voința asupra cuiva. Conflictul dintre ei aproape că a distrus totul.

— Și ce s-a-ntâmplat? șopti Patricia.

Taylor se trezise și asculta fascinat.

— După ce Hortense Walker a făcut pace între ei, s-a ajuns la un compromis. Atunci a apărut regula egolatriei – nimeni nu va încerca să modeleze lumea prea mult. Dar, de asemenea, au început să lucreze la un sistem de siguranță. La care sper că nu vom fi niciodată siliți să apelăm. Acum poate că înțelegi de ce am fost atât de îngrijorați în privința ta în ultimele luni.

Patricia aprobă din cap. Totul căpăta sens. Dacă ea ar fi inventat oricare dintre chestiile astea, ar fi intrat din nou în belele. Ernesto avea dreptate: trebuia să încerce pur și simplu să fie un grăunte pe un grăunte. De aceea își ținu mânia în frâu, deși simțea că se sufocă în aerul reciclat din automobil. Nu avea timp pentru suferințe, învinovățiri sau inimi zdrobite, ci numai pentru aceasta – pentru mânie avea tot timpul de pe lume. „Rămâi mânioasă. Păstrează-ți mânia. Mânia este frânghia pe care pășești deasupra abisului”. Își repetă în gând ceea ce spusese după ce lovise uraganul: Nemernicii trebuie să plătească.

Kawashima fusese vag cu privire la destinația lor, dar acum, când goneau prin Utah cu patru sute cincizeci de kilometri la oră, declară:

— Vom fi anticipativi. Vom interveni. Pentru planetă.

Făcu o pauză. Patricia stătea ca pe jăratic. După care Kawashima explică:

— Lângă Denver, niște maniaci construiesc o mașină a apocalipsei, care va face o gaură în planetă, iar noi ne vom ocupa de ea.

Patricia era pregătită. Era gata!

27.

Laurence luase prânzul cu Milton. Doar ei doi. Fără Isobel, fără niciun alt membru al echipei lui Laurence.

— Îmi aduc aminte când te-am văzut prima dată, când erai doar un băiețel, spuse el. Cea mai tânără persoană care construise vreodată o mașină a timpului de două secunde.

Zâmbi și se întinse după altă bucată de pui prăjit din găletușa aflată între ei pe podea.

Stăteau pe mocheta din biroul principal, la ultimul etaj. Puiul era perfect crocant și în același timp zemos, învelit în pesmet. Degetele lui Laurence nu erau murdare, deși mâncase deja două bucăți. Pe găletușă stătea scris numele unei rotiserii locale. Cum izbutea Milton să facă rost de fast-food? Chiar și pentru un miliardar, așa ceva însemna o lovitură. Laurence simți că bărbatul făcea eforturi tardive să stabilească o legătură între ei. Îl ascultau pe Robert Johnson, singurul muzician care-i plăcea lui Milton.

— Mașina timpului de două secunde, zise Laurence și se șterse pe degete, deși nu era nevoie. Exemplul clasic al unui dispozitiv inutil.

— Mă rog, poți să ai sau nu dreptate, spuse Dirth și ridică din umeri într-un fel care-i mișcă întregul trunchi. Era un simbol al apartenenței la un grup select, nu? Dar în același timp un obiect-lecție. Imaginează-ți că ai putea construi un dispozitiv care să se întoarcă două secunde în trecut, nu să sară două

secunde în viitor. Dar că nu te-ai putea opri să nu-l apeși, mereu și mereu.

— Ai fi prins într-o buclă, continuă Laurence. Aceleași două secunde, de-a pururi.

De unde stătea pe mochetă vedea vârfurile copacilor din cealaltă parte a zonei de acces în parcul industrial. Semănau cu niște pompoane.

— Am putea fi prinși chiar acum într-o buclă de două secunde, fără să avem habar, spuse Dirth. Numai că au trecut deja două secunde de când am spus cuvintele astea. Gândește-te puțin. Același dispozitiv, inofensiv dacă mergi într-o direcție, dar potențial dezastruos dacă mergi în direcția opusă. Uneori lucrurile au o fibră pe care trebuie s-o urmezi. Nu poți înota împotriva curentului.

— Nici împotriva istoriei, spuse Laurence înțelegând poate încotro se îndrepta Milton cu exemplul acela. Istoria este un astfel de curent.

Privi din nou pe fereastră, iar acum putea să vadă nu numai vârfurile copacilor, ci și crengi și câteva trunchiuri. Frunzele adiau în direcția lui. Se gândi că poate dacă reușea să stabilească o legătură cu Milton acesta avea să-l lase să se plimbe prin pădure. Atunci s-ar fi simțit mai aproape de Patricia.

— Istoria nu-i decât curgerea timpului scrisă cu litere de-o șchioapă, spuse Milton.

Laurence întinse mâna după altă bucată de pui, apoi ridică privirea ca să vadă copacii de peste drum. De data asta putea zări porțiuni mult mai mari din trunchiurile lor.

— Jos!

Se aruncă peste Milton, pe podea, exact în clipa în care o creangă groasă cât torsul lui pătrunse prin fereastră și lovi peretele opus. În câteva secunde, camera era ticsită cu frunze și crengi. Laurence nu mai putea vedea pereții sau vreunul dintre birouri, ci doar verde, dens, masiv și ascuțit.

Se târî pe burtă către ușa deschisă. În spatele lui, Milton spuse:

— Ce dra…

Laurence ridică din umeri, deoarece nu putea să zică nimic fără să-și piardă glasul pentru totdeauna. Avu destulă prezență de spirit să-și muște limba.

Auzi de la parter zgomotele unei arme automate. Cineva urlă de durere și frică. Paznicii răcneau după întăriri și cereau arme mai multe și mai mari.

Laurence ajunse la ușa care ducea afară din biroul principal și se ridică în picioare. Pe genunchi i se lipiseră mici bucăți de piele prăjită de pui. Alergă în cealaltă aripă a clădirii, unde încă mai era spațiu liber și putea să vadă pe fereastră. În fosta parcare o văzu pe prietena Patriciei, Dorothea, purtând o fustă înflorată lungă până la pământ și sandale Birkenstock. Abia o putea auzi bolborosind despre o bunică ce-și lăsase un nepot la malul mării, pe altul la marginea deșertului și pe al treilea la poalele munților, iar bătrâna nu-și mai putea aminti unde lăsase fiecare copil. Laurence bănuia că Ernesto, cel a cărui atingere supraîncărca orice avea natură organică, fusese cumva implicat în atacul copacilor.

— Domnule Dirth…

În biroul mare intrară în fugă doi bărbați în uniforme negre, cu arme masive pe un umăr.

— Am fost supuși unui atac. Trebuie să vă scoatem de-aici.

— La dracu’ cu mine! răcni Dirth. Protejați mașina! Pentru asta au venit.

Laurence continua s-o privească pe Dorothea. Un paznic alerga în direcția ei, trăgând cu pistolul, dar fără efect. Când ajunse lângă femeie, capul paznicului se separă brusc de gât, de parcă ea ar fi avut un bici tăios ca briciul. Omul căzu într-o parte și capul lui se rostogoli în direcția opusă. Laurence privi cadavrul și mai șovăi o secundă. După aceea se întoarse la Milton.

— Ai nevoie de un generator de zgomot de fond, zise el. Pentru ca ea să nu se poată auzi vorbind.

Laurence se aștepta să rămână fără glas, dar aparent nu-și încălcase promisiunea.

— Tu ce…, începu bărbatul cu arma.

— Fabricatorul, zise Milton. Este aproape de locația ei. Pornește blestematul de fabricator.

Laurence porni în goană. Îi ignoră pe Milton, care răcnea după el, și pe bărbații înarmați, care urlau să se oprească. După ce ajunse la scară, coborî câte trei trepte odată. Ajunse la ieșire, în plină zi, și începu să strige:

— Patricia!

Dorothea îl recunoscu pe Laurence când ajunse în parcare. Încuviință din cap spre el, dar nu încetă să vorbească despre bunică și copiii pierduți. Laurence flutura din braț către ea și continua să alerge, ocolind clădirea. La picioarele Dorotheei zăceau patru corpuri decapitate.

Fabricatorul porni când Laurence ajunsese lângă fereastra laboratorului și mai avea zece metri până la el. Țăcănea asurzitor și, cea dintâia oară, Dorothea păru tulburată. Încercă să vorbească în continuare, dar se poticni la un cuvânt. Apoi la altul.

Laurence nu auzi împușcătura peste zgomotul produs de fabricator, însă văzu ceafa Dorotheei explodând. Ea căzu, aproape peste cadavrele celor pe care-i ucisese.

Nimeni nu se gândi să oprească fabricatorul, astfel că aerul continua să clocotească. Laurence privi o clipă trupul mort, fusta ei lungă și vaporoasă, și-și aminti când mâncaseră taco împreună. Apoi se gândi că Patricia trebuia să fie prin zonă și o luă din nou în fugă.

Patricia se înălța de pe sol. Laurence crezuse că ea nu putea să zboare, dar exact asta făcea. Plutea în vânt, aidoma unui balon la bâlci scăpat de vreun copil. Deși era aproape de Laurence, mai aproape de cât fusese de multe luni, tânărul nu putea ajunge la ea. O strigă, însă nu-l auzi peste zgomotul fabricatorului. Îi răcni numele, până nu mai avu forța să strige.

Patricia părea liniștită, cu brațele ușor desfăcute, aidoma unui înger de zăpadă. Nu purta pantofi. Purta șosete cu ciucurași la călcâie. Umbra ei căzu drept peste chipul lui Laurence și traiectoria îi converse cu podul rulant pe care se afla prețioasa mașină generatoare de găuri de vierme. El încercă să-i atragă atenția, dar fata se afla acum prea departe. Ajunsă sus, Patricia nu se distingea decât ca un punct. Dar ceea ce se petrecu în continuare fu lesne de văzut de pe sol. Fulgere se revărsară din cer, dintr-un nor care nu existase acolo cu o clipă în urmă. Lovitură după lovitură, până ce fumul coborî în valuri. Lumina îl orbi pe Laurence și zbieră numele Patriciei cu voce răgușită și arsă de fum. Abia putea sta în picioare. Își simțea centrul de greutate strivit, văzând umbra fetei iubite pe fundalul strălucirii hidos de albe. Tăciuni și bucăți deformate din generator se prăvăliră din înalt și aproape că loviră fața umedă și fierbinte a lui Laurence.

CARTEA A PATRA

28.

Toți cântau madrigaluri. Armonii în contrapunct răsunau cu o luminozitate ce îngloba note tăioase de melancolie. Cvartete, cvintete și cete mai mari treceau de la o casă la alta în cartierele rezidențiale sau dădeau buzna în localuri simple, ținând foi cu partituri muzicale și purtând haine modeste din bumbac negru. Un sunet de fluier, o singură notă, era singurul avertisment pe care-l primeai că inima urma să ți se frângă. „Now Is the Month of Maying”, „O Morte”, chiar și cântece ale nebunului de Carlo Gesualdo. Oamenii se opreau din treburi și ascultau madrigalurile până ce obrajii le erau scăldați în lacrimi. Ceva din felul cum soprane și alto introduceau o linie melodică înălțătoare, pentru ca tenori sau bași s-o facă praf, era ca lovitura de pumnal muzical pe care n-o văzuseși venind. După potop, toți erau de acord că madrigalurile reprezentau coloana sonoră a vieților lor.

Deedee își părăsise formația de *ska-punk* și se alăturase unui cor de madrigaluri format din opt persoane. Undeva în adâncul ființei ei exista o legătură cu oamenii pe care-i pierduse în

timpul potopului sau pe care-i putea pierde în urma consecințelor, iar conversațiile nesfârșite în care toți își povesteau tragediile o făceau să se simtă și mai teribil. Simpla rostire a cuvintelor „Fratele meu tot n-a apărut” îi făcea greață și-i venea să-i tragă un cap în gură celui care vorbise. Avea nevoie de o alternativă la repetarea monotonă a faptelor, de o cale prin care să-și împărtășească suferința sălbatică fără niciun fel de detalieri și, spre surprinderea ei, o găsi în cântecele acelea vechi și stranii despre iubiți sortiți pierzaniei.

După ce-și îmbrăcă bluza albă și fusta neagră (cu care rămăsese după un job vechi de ospătăriță) și se încălță cu bascheți negri, se îndreptă spre ușă și se pomeni privind dormitorul gol al Patriciei. O cameră dreptunghiulară, cu pereți alb-murdari simplă, care părea mai mică în absența mobilelor. Urme în pereți și podea, unde fusese cuibărit un pat.

Patricia se întorsese după ce lipsise câteva săptămâni, plecată cu treabă în Denver. Și păruse foarte mulțumită, de parcă fusese purificată până la urmă de demonii necunoscuți care o trimiteau prin oraș în fiecare noapte până spre dimineață. Stând cu Deedee și Racheline ore în șir pe canapeaua veche, ea își întorcea gâtul lung și le asculta toate poveștile și temerile și, cumva, spunea întotdeauna exact lucrurile potrivite.

Corul ei sună la ușă și Deedee se grăbi să li se alăture pe străzile negre ca o mină de cărbuni. Curentul electric se întrerupea constant și săptămâna de muncă a celor care mai aveau încă joburi se redusese la patru zile, deoarece Pacific Gas and Electric Company garanta livrarea energiei numai de luni până joi. Mai rău încă, apa provenită din bazinul Hetch Hetchy era permanent deviată, așa că nu știai niciodată dacă robinetele vor funcționa sau nu. Jumătate din magazinele de pe Valencia Street aveau vitrinele acoperite cu scânduri. Pe Deedee o mânca pielea din cauza colanților și a fustei. Își simțea gâtul uscat. Făcu exerciții vocale în surdină și tovarășa ei mezzosoprană, Julianne, chicoti înțelegător. Grupul lor trecu pe lângă o casă care ardea. Vecinii încercau să stingă flăcările cu ajutorul unor găleți. Fumul inundă gâtul lui Deedee. Apoi ajunseră la o cafenea ticsită de oameni, care se țineau de mână și beau cafea simplă dintr-o supieră, și începură să cânte, iar Deedee constată că muzica o transporta, la fel ca întotdeauna.

Racheline fusese mereu „mama apartamentului”, fiind atât chiriașa cea mai veche, cât și cu destui ani mai în vârstă, dar, după potop, Patricia îi luase locul. Asta fiindcă Racheline nu putea face față situației, chiar mai rău decât majoritatea oamenilor care nu se descurcau, pe când Patricia parcă era născută să reziste. „Unii sunt făcuți pentru crize”, își repetau Deedee și Racheline una celeilalte, uluite. „Slavă cerului că Patricia este aici.” Patricia rezista, fără efort, și, după un timp, nici măcar nu mai trebuiau s-o roage să rezolve lucrurile în locul lor. Nu le venea să creadă că era aceeași fată care aruncase în ele cu pâine abia scoasă din cuptor.

După ce terminară de cântat, Deedee și corul ei străbătură cafeneaua, acceptând bacșișuri sau cadouri. Se pomeni stând de vorbă cu un gay în vârstă pe nume Reginald, ale cărui brațe erau tatuate cu minunate imagini ale unor insecte.

— Cred că mă identific cu Lebăda de Argint, care așteaptă să cânte până va fi prea târziu, spuse Reginald.

— Niciodată nu-i prea târziu, zise Deedee. Haide cu noi. Pun prinsoare că-n următoarea locație îți vom găsi altă lebădă.

— Ar trebui să merg acasă, zise Reginald.

Se opri însă, pe jumătate ieșit pe ușă, de parcă s-ar fi gândit că urma să se întoarcă într-un apartament pustiu.

Patricia făcuse ceva straniu cu câteva zile înainte să plece pentru totdeauna. Deedee își spăla mâinile, blestemând în norul de aburi, când ridicase privirea și văzuse chipul Patriciei în spatele ei, reflectat în oglinda aburită. Patricia o privea așa cum Deedee își imagina că te privește un iubit după o partidă de sex, ca pe un fel de proprietate. Sau cum ai privi un animal de companie pe care tocmai ai izbutit să-l domesticești. Ceva din privirea ei îi produsese lui Deedee furnicături pe ceafă.

— Ce faci…

Se răsucise, cu mâinile roșii ca racul, însă Patricia dispăruse.

•••

Era criză de medicamente pentru HIV și nu numai. În mod normal Reginald ar fi fost cuprins de panică. Însă Patricia făcuse ceva și el era lecuit. Cel puțin ăsta era cuvântul pe care-l folosise Patricia. „Lecuit”.

— Nu spune nimănui.

Bărbatul se trezise în toiul nopții și o văzuse aplecată peste patul lui. Cu mâinile și un genunchi pe saltea, cu un picior pe

podea. Purta un hanorac negru și larg, de sub gluga căruia i se vedeau doar bărbia albă și ascuțită și câteva șuvițe de păr negru.

— Trebuie să părăsesc orașul, zisese ea, poate pentru totdeauna. Și nu vreau să te las în voia sorții.

Patricia nu explicase de ce trebuia să părăsească orașul, cu atât mai puțin în ce fel îl „lecuise”. Îngenuncheată la piciorul patului său, făcuse ceva complex și non-invaziv, iar Reginald simțise pentru o clipă miros de ridiche arsă.

— Este complicat, spusese ea cu glas de femeie mult mai bătrână.

Răgușit. Amar.

— Am fost mobilizată pe front.

Reginald continuase să întrebe: „Frontul cui?” apoi ea dispăruse. Bărbatul suspectase că totul fusese doar un vis bizar, însă Patricia lăsase un fir de păr negru și lung pe podea și, da, după aceea încărcătura lui virală avusese valoarea zero absolut.

Iar acum Reginald nu știa ce să spună oricărei persoane cu care s-ar fi putut culca.

Deedee îl târî la Clubul Dovre și i-l prezentă lui Percival, care era un fel de arhitect sau așa ceva, cu păr sur, ciufulit și chip cadaveric, precum un star britanic de cinema din anii 1970. Purta până și tipica vestă cu imprimeuri „picior de cocoș”.

Percival era un „groupie de madrigaluri”, care urmărea grupurile folosind o aplicație Caddy și asculta cu sufletul la gură fiecare tremolo.

— Groaza mea cea mai mare în ceea ce privește apocalipsa nu este că voi fi mâncat de canibali, ci că în absolut toate filmele postapocaliptice vezi pe cineva cu o chitară acustică lângă un foc de tabără, zise Percival, care avea mâini albe și cărnoase, cu bătături pe laturile degetelor. Eu nu suport muzica de chitară acustică. Mai bine ascult *dubtrash*.

— Nu-i nicio apocalipsă, pufni Reginald. Este doar… o perioadă de acomodare. Oamenii sunt melodramatici.

Însă chiar în acel moment, avu o imagine clară a Patriciei stând aplecată peste patul lui, la ora patru dimineața, cu un ton de urgență, imposibil de deosebit de teamă, în vocea ei răgușită. Și, o dată în plus, se întrebă: „Frontul cui?”

•••

Fiecare piatră, fiecare frunză de iederă, fiecare ochi de geam iridescent din Eltistey Hall respingea prezența Dianthei. Iarba din centrul Hexului se zbârlea spre ea. Coloanele masive din marmură ale Clădirii Mari se ridicau severe, aidoma unor magistrați ofensați. Porțile înguste ale Clădirii Mici păreau că se îngustează ca să nu-i permită să intre. Capela încleșta pumni din granit și vitralii ale căror falange erau țintate cu garguie. Dincolo de Hex, paralelipipedul ca o lespede mare și albă al Aripii Rezidențiale se zărea opacizat din cauza ceții. Toate cele șase laturi ale Hexului erau înfoiate de ostilitate. Vindecătorii construiseră locul ăsta cu secole în urmă și nimeni nu era mai disprețuitor ca un Vindecător adevărat. Diantha nu mai revenise la Eltistey după ce i se îngăduise să absolve fără diplomă, iar acum ajunsese mai rău decât se temuse.

Fu cât pe ce să se întoarcă și s-o ia la fugă, însă n-ar fi reușit decât să se rătăcească prin Mărăcini și posibil să fie mâncată de ceva înainte să poată ajunge la orice fel de drumeag. Așa că se sili să urce treptele cu muchii ascuțite ale Clădirii Mari, unde era așteptată în Sala Oficială. Își strânse mai tare în jurul ei haina neagră și subțire, cu jupă galbenă și guler de hermină, ca să se apere de frig. De ce-i solicitaseră prezența tocmai când începuse să-și clădească o viață fără magie?

Diantha găsi un loc gol în Sala Oficială, în colțul din spate, cât mai departe de Masa Mare. Portrete de vrăjitoare moarte se încruntau de pe pereți întunecați și candelabrele vibrau deasupra capului. Mâncau ceva pe bază de pește, însă peștele și cartofii aveau aceeași consistență păstoasă. Cineva încercă să schimbe câteva cuvinte cu ea, dar Diantha rămase cu fruntea plecată și se prefăcu că mănâncă.

Tocmai credea că supliciul nu putea deveni mai cumplit, când auzi dinspre coridor glasuri inumane și un grup intră în sală. Erau vreo zece, în costumele și veșmintele lor scrobite, cântând madrigaluri. Rahaturile de madrigaluri! În tot universul exista oare un trend mai respingător? Hipsteri care să facă insuportabil de sentimental până și colapsul civilizației. Acestea erau jingle-urile publicitare ale Renașterii, scrise de ucigași de neveste și obsedați care-ți dădeau fiori. Diantha ar fi vrut să zbiere, să le acopere cântecele cu obscenități, să arunce în ei cu peștofi.

Cineva îi împinse un plic pe masă; era instruită să vină în Sala Comună Superioară pentru cherry-ul de după cină.

SCS nu era cuibul de lux pe care și-l imaginaseră dintotdeauna Diantha și ceilalți elevi. Doar o încăpere din mahon cu șapte fotolii din piele și mochetă stacojiu-iasomie. Tavanul casetat era din lemn, la fel ca pereții. Totul era ordonat și îngrijit, fiindcă aici era Eltistey Hall.

Altă mână se întinse către sticla de cherry în același timp cu Diantha, care recunoscu încheietura albă și subțire chiar înainte să privească în ochii Patriciei Delfine. Patricia arăta la fel, ca un prunc nerăbdător. Nu îmbătrânise prematur, ca Diantha. Patricia îi zâmbi, îi zâmbi pe bune.

Când Patricia îi turnă, paharul pe jumătate plin cu cherry alunecă dintre degetele Dianthei, aproape distrugând mocheta imaculată. Patricia o ajută pe Diantha să-și stăpânească tremurul mâinii. Ea își înfrână impulsul de a-i arunca în față conținutul paharului și-și fixă picioarele cu privirea.

— Ciudat să revenim aici după atâta timp, spuse Patricia. Parcă ar fi trecut o viață de când am plecat, dar, în același timp, parcă am plecat abia ieri. Ca un descântec ce ne face, simultan, mai tineri și mai bătrâni. Mă bucur tare mult să te revăd.

De fapt, Patricia se schimbase – avea gesturile unui Bodhisattva sau ale unui Jedi, nu mai era prostănaca indisciplinată pe care și-o amintea Diantha. Și, dincolo de surâsul buzelor subțiri exista un lac subteran de tristețe. Poate că era tristă să vadă ce devenise Diantha.

— Știu de ce ești tu aici, spuse Diantha, dar nu sunt sigură despre prezența mea.

— De ce sunt eu aici?

Patricia sorbi infim de puțin din cherry, lăsând pe interiorul paharului o patină ca de lampă ambientală cu lavă.

— Tu ești fiica risipitoare. Te aduc înapoi în rândurile lor și arată că pot să ierte.

— Tu simți că ai fost exilată, zise Patricia, dar pe mine m-au reprimit. Adevărul este că te-ai exilat singură.

— Dacă te liniștește cu ceva, poți alege să vezi lucrurile în felul ăsta.

Diantha îi întoarse spatele.

Patricia își puse mâna pe antebrațul ei – doar vârfurile a trei degete – și Diantha simți un fel de încărcătură statică concentrată. Parcă pusese pe limbă o doză de Ecstasy. Îi era

cald și se simțea relaxată. Asta nu era ceva ce ar fi putut face vechea Patricia.

— *Ce ești tu*? se bâlbâi ea.

Toți cei din încăpere le priveau. Patricia își retrăsese de mult mâna, însă Diantha continua să se clatine pe picioare.

— Nu avem mult timp, lucrurile se schimbă rapid, îi spuse Patricia la ureche, încet, dar perfect clar. Ți-ai transformat vinovăția în resentimente, pentru că ele păreau mai ușor de înfruntat. Nu vei merge mai departe până nu le vei preschimba înapoi în vinovăție, iar apoi în iertare față de tine.

Partea rațională a minții Dianthei spunea că analiza aceea părea prea facilă, prea directă, dar se pomeni încuviințând din cap și suspinând. Acum era evident că le priveau toți, deși nimeni nu auzise ce rostise Patricia.

— Eu te pot ajuta, zise Patricia. Vreau să te ajut, și nu doar pentru că avem nevoie să lucrezi alături de noi. Dacă te voi ajuta să renunți la vinovăția din care ai făcut o armură ce-ți restricționează toate mișcările, ce vei face pentru mine la schimb?

Diantha fu cât pe ce să spună că va face orice voia Patricia, absolut orice. Dar în clipa imediat următoare înțelese: era jucată pe degete. Fusese cât pe ce să devină sclava fostei cele mai bune foste prietene. Se retrase un pas, gata să cadă peste o măsuță din lemn de tec plină cu sticle de băutură.

— Serios…, zise Diantha și se strădui să-și amintească aranjamentul de mușchi faciali care constituia o expresie normală. Serios… serios. Ce s-a-ntâmplat cu tine?

— Cinstit? întrebă Patricia și ridică din umeri. Am avut profesori excelenți în San Francisco. Dar cel mai important e că m-am îndrăgostit de un bărbat și el a construit o mașină a apocalipsei.

Patricia se îndepărtă. Diantha căzu pe un fotoliu, aterizând pe brațul acestuia. Lucrul cel mai rău era că încă nu scăpase din ghearele Patriciei. În scurt timp, avea să fie gata să facă orice i-ar fi cerut ea. Probabil cu prima ocazie când s-ar fi simțit copleșită de singurătate. Poate chiar în seara aceea, ceva mai târziu.

•••

Theodolphus Rose era în sfârșit fericit. Gâtul îi era fixat de peretele din piatră din spatele lui cu o zgardă lată din oțel, care-i

rodea falca și clavicula, iar mâinile și labele picioarelor îi erau adânc zidite în același perete, lucru din cauza căruia avea cârcei în brațe și picioare. De undeva de deasupra auzea zgomotele din Eltistey Hall: elevi în ore și în pauze, profesori bârfind la un păhărel de cherry, ba chiar și un cor de madrigaluri. În afară de zgardă și de piatră, Theodolphus era țintuit de vreo zece descântece diferite. Temnicerii îi aduceau mâncare și-l spălau, iar în rest se putea bucura de închisoarea cea mai sigură din lume. Așa ceva era de departe preferabil existenței ca figurină din lemn.

În plus, avea vizitatori! De pildă, Patricia Delfine, care-i descoperise celula cu câteva zile în urmă. De atunci se oprea pe la el cel puțin o dată pe zi, ca să-l salute, nici jubilând, nici încruntată. Devenise o femeie destul de înfricoșătoare, care se mișca precum un aruncător de cuțite. Școala Asasinilor Fără Nume i-ar fi dat Patriciei note maxime pentru mersul fără zgomot, ușorul platfus al piciorului stâng, rotirea umărului drept și lipsa milei din ochii de culoare verde-marin. Ți-ar putea pune capăt zilelor înainte ca măcar să-ți dai seama ce se întâmplase. Urmărind-o cum închide în urma ei ușa albă, grea, Theodolphus simți un fior de mândrie față de fosta lui elevă.

— Bună ziua, domnișoară Delfine, zise el.

Îi adusese ceva de mâncare. Pește și cartofi! Hrana zeilor. Aroma de amidon cald alunga izul obișnuit, rânced.

— Salut, Rege al Gheții, spuse ea.

Întotdeauna îi spunea Rege al Gheții. Nu știa la ce se referea.

— Sunt foarte încântat că ai venit să mă vizitezi, zise Theodolphus ca întotdeauna. Mi-ar plăcea să mă lași să te ajut.

— Cum m-ai putea ajuta?

Patricia îi aruncă o privire care anunța limpede că avea foliculi mai letali decât întregul lui arsenal.

— Ți-am povestit deja despre viziunea pe care am avut-o la Altarul Asasinilor. Se apropie războiul final dintre știință și magie. Distrugerile vor fi incredibile. Lumea va fi nimicită, făcută bucățele.

— După cum a spus Kawashima, viziunile despre viitor sunt aproape întotdeauna niște prostii absolute, replică Patricia. Laurence și ai lui au avut o mașină, noi ne-am ocupat de ea. Sfârșitul poveștii.

— Ah, mi-l reamintesc pe Laurence! spuse Theodolphus și zâmbi. Am încercat tot ce puteam ca să-l asmut împotriva ta, știai asta? Mi-am folosit toate șiretlicurile, dar el tot ți-a ținut partea. Puști afurisit!

Pelvisul lui pocni ca floricelele de porumb în cuptorul cu microunde.

Calmul Patriciei oscila.

— Nu-i adevărat, zise ea. M-a lăsat baltă. Îmi amintesc perfect. A dat bir cu fugiții exact când aveam mai mare nevoie de el. Nu m-am putut baza niciodată pe el când eram copii.

Theodolphus încercă să ridice din umeri, însă aceștia îi erau parțial dislocați.

— Poți să crezi ce vrei, spuse el, dar am fost acolo și am văzut totul. Laurence încasa bătăi pentru că nu voia să te renege. Mi-a aruncat cele mai teribile insulte. Îmi amintesc bine, fiindcă așa a început lanțul de evenimente care m-au adus aici.

— Lucrul cel mai bun din viața mea de acum este că nu mai trebuie să te ascult niciodată.

Patricia păru din nou un copil vulnerabil, de parcă, nu se știe cum, Theodolphus îi atinsese un nerv expus, fără ca măcar să-și fi dat seama.

— Am supraviețuit tuturor jocurilor tale psihologice stupide. Voi scăpa cu viață indiferent ce se va întâmpla de acum încolo. La revedere, Rege al Gheții.

Așeză farfuria cu mâncare pe raftul de lemn din fața lui Theodolphus, apoi ieși trântind ușa, fără măcar să aștepte să-i mulțumească pentru pește și cartofi. Aveau un gust senzațional.

•••

Găinile se aflau într-un coteț dintr-o curte mică plină de găinaț, indiferent cât de des ai fi strâns mizeria. Șefa lor era o cloșcă mare, de culoarea ocrului, pe nume Drake, care se înfoia ca un pește otrăvitor când se apropia cineva de ea și care-ncerca să-ți ciugulească ochii pentru crima de a o hrăni. Celelalte găini fugeau din calea ei și atacau pe oricine, dacă credeau că fusese mai întâi amenințat de Drake; trebuia să le-nveți de la bun început pe afurisitele astea mici cine era șeful, fiindcă altfel ți se suiau în cap și nu mai scăpai de ele.

Roberta se pomeni protejându-și fața cu brațele și zbierând la Drake și la gașca ei:

— Vă previn – am ucis un om!

Găinile nu fură impresionate, ci lansară un nou atac asupra gleznelor ei, așa că Roberta se văzu nevoită să sară gardul înainte să fie ciugulită de tot. Se aplecă apoi peste gard și se uită în ochii mici și negri ai cloștii ce o sfredeleau cu o privire care parcă spunea „vino-ncoace dacă te dai șmecheră”, iar Roberta accesă instantaneu un catalog cu câteva zeci de moduri în care să riposteze, începând cu acte minore de sadism, care nu aveau să lase nicio urmă până la un accident pe care l-ar fi negat și care avea să ducă la dispariția definitivă din coteț a lui Drake. Roberta și le putea imagina perfect. Mâinile îi erau pregătite. Ar fi fost tare simplu să-i dea o lecție păsării ăleia idioate.

Gândul acela fu urmat de un val de greață și Roberta trebui să se așeze în noroi, cu nasul periculos de aproape de hexagoanele din sârmă ale gardului. Icni dureros, dar fără să vomite. Bineînțeles că n-avea să-i facă niciun rău găinii. Așa ceva ar fi fost o nebunie, nu? O fixă cu privirea pe Drake, care continua să semene leit cu o bilă roșcată de bowling, și simți un soi de înrudire cu mica psihopată.

— Ascultă la mine, îi spuse ea lui Drake. Înțeleg ce-ai îndurat. Și eu am trecut prin niște chestii. Tocmai mi-am pierdut ambii părinți și mai aveam *multe* lucruri de încheiat cu ei. Am pierdut atâta timp gândindu-mă că nu mai vreau să le vorbesc niciodată, iar acum, când chiar nu mai pot, îmi dau seama cât m-am înșelat. Nu m-așteptam nici măcar să trăiesc mai mult decât ei; ei ar fi trebuit să mă jelească și să se simtă neajutorați, nu invers. Înțelegi ce vreau să-ți spun? Nu putem fi prietene? Îți promit că n-o să-ți contest autoritatea. Vreau doar să fiu unul dintre locotenenții tăi sau așa ceva. De-acord? Pe bune!

Drake lăsă puțin capul într-o parte și renunță să se mai înfoaie. O cercetă pe Roberta din cap până în picioare, după care păru că încuviințează ușor.

— Să-i spui surorii tale, zise găina, c-a așteptat prea mult și-i prea târziu.

— Poftim?

Roberta sări în picioare, apoi se împiedică și căzu iarăși în fund.

— M-ai auzit, zise Drake. Transmite mesajul. A zis c-are nevoie de mai mult timp să răspundă și noi i-am acordat mai mult timp. Este o întrebare simplă, ce morții mă-sii, da sau nu?

— Ăăă.

Asta era. În cele din urmă Roberta își pierdea mințile.

— Bine. O să-i… ăăă, spun.

— Bine. Acum dă-mi dracului porumbul ăla, zise Drake.

Drake nu-i mai vorbi niciodată Robertei – cel puțin nu în engleză –, dar după aceea deveniră cumva prietene. Roberta învăță cum să-și dea seama în ce dispoziție era găina alfa și știa când s-o lase-n pace. Știa când unul dintre ceilalți oameni o sictirise și-i trăgea una peste ceafă din partea lui Drake. Cel puțin Roberta găsise o figură autoritară pe care o putea mulțumi fără să se deteste pe sine.

Încercă să ia legătura cu Patricia, dar sora ei mai mică părea să-și țină în permanență telefonul închis și nimeni nu știa unde plecase.

După câteva săptămâni, Roberta visă că era urmărită de o statuie gigantică din metal, care rotea o coasă cu lama de mărimea unui autobuz. Cobora în fugă pe un deal acoperit cu iarbă, când se împiedică și căzu cu capul în tufișuri. Roberta închise ochii, țipă, iar când îi redeschise statuia era Patricia.

— Bună, Bert, zise gigantica Patricia din oțel, vorbind parcă printr-un megafon. Îmi pare rău c-am dat buzna peste tine în felul ăsta. M-a ajutat un prieten care umblă prin vise. Pentru asta va trebui să-i spăl mașina. În fine… Voiam să m-asigur că ești bine. Încerc să-mi rezolv toate lucrurile neterminate.

— De ce?

Uriașa Patricia clipi, ca și cum n-ar fi înțeles întrebarea.

— Lucrurile neterminate sunt cool, spuse Roberta, apoi se ridică în capul oaselor și îndepărtă tufișurile cu ambele mâini, lăsând capul mult pe spate ca să se uite la sora ei cât un zgârie-nori. Lucrurile neterminate înseamnă că încă-ți trăiești viața. Cel care moare cu cele mai multe lucruri neterminate câștigă.

— Nu te-nțeleg.

Patricia avea soarele în spate, astfel că nu i se distingea decât silueta. Purta blugi cât munții, iar catarama centurii semăna cu fața pătrățoasă în stil Art Deco a statuii înfricoșătoare.

— Iisuse, Trish, nu m-ai înțeles niciodată. Nu te mai comporta ca și cum ar fi cine știe ce revelație.

Roberta îi putea spune Patriciei din imaginația ei chestii pe care nu i le-ar fi spus niciodată adevăratei sale surori.

— Am încercat să-ți spun, când eram puștoaice, că noi două eram cam nebune. Însă tu a trebuit să fii tot timpul *specială*. N-o să reușești niciodată-n lumea asta dacă trebuie să joci mereu rolul unei martire.

Patricia se întoarse și trase un șut în dealul din spatele ei, trimițând jerbe de pământ peste Roberta.

— Deci mă dau peste cap ca să văd ce s-a-ntâmplat cu tine, zise ea, dar tu nu vrei decât să mă scoți din pepeni. Du-te dracu'!

Roberta vorbi chiar înainte să fi știut ce va spune:

— Nu fi jigodie, că te spun mamei.

Apoi își auzi cuvintele și simți că plămânii i se golesc de aer.

Patricia se micșoră. Brusc, cele două femei erau de aceeași înălțime. Patricia parcă primise un pumn, exact așa cum se simțea Roberta.

— Să știi că tu ai fost mereu favorita lor, zise Roberta. Chiar și când te torturau și mă lăudau pe mine. Pe tine te-au iubit mai mult.

Patricia întinse brațul și-i atinse ușor fața.

— Nu-i adevărat, spuse ea. Uite ce-i, nu mai pot rămâne mult timp în visul tău. Deja pierd semnalul. Ești bine, da? Ai găsit un loc sigur unde să te ascunzi? Pentru c-o să vină și mai multe furtuni nenorocite.

— Da, zise Roberta. Sunt în cea mai plictisitoare comunitate din lume, în munții de lângă Asheville. Am grijă de găini și sunt foarte drăguță cu ele. Ah, apropo, o găină are un mesaj pentru tine.

— Ce anume?

— În esență, că ești varză. Că ai distrus totul. Și că-i prea târziu ca să mai poți repara ceva.

Patricia se încordă și fața ei deveni ca o mască, așa încât părea că se transformă la loc în statuie. Apoi expiră prelung și tremurat.

— Spune-i găinii, rosti ea, să se pregătească.

Roberta se trezi.

29.

După ce generatorul de găuri de vierme dispăru în fum, Laurence reveni la viața sa. Locuia practic singur în casa din Noe Valley, deoarece Isobel era plecată să se ocupe de comisioanele misterioase ale lui Milton. Majoritatea prietenilor lui Laurence se stabiliseră pe Seadonia, o platformă de foraj și un vapor de croazieră pe care Rod Birch le ancorase împreună și le transformase într-o națiune independentă în Pacificul de Nord. Laurence primea e-mailuri criptice de pe conturi de unică folosință, care-l anunțau că se petreceau lucruri incitante. Făceau descoperiri. Urzeau planuri. „Vino pe Seadonia”, îl îndemna Anya într-un e-mail. „Noi tot vom salva lumea”.

Tânărul se simțea de parcă ar fi renunțat simultan la cofeină și la țigări. Se trezea, de câteva ori pe noapte, transpirând și chiar plângând. În somn, futu-i! Nu era genul de situație în care să uite, măcar o secundă, cât de distrusă era toată treaba, pentru ca după aceea să-și amintească și să simtă cum i se frânge inima din nou – nu, asta ar fi fost prea ușor. În loc de așa ceva, el își amintea permanent. Se simțea lovit, încovoiat de suferință și tristețe, apoi își amintea cât de tragică era realitatea și se simțea și mai rău când și mintea îi era mai împovărată.

Uneori citea un articol sau vedea la televizor un reportaj despre cel mai recent semn că lumea era cu un picior în groapă – un zid de prunci morți, suprapuși aidoma cărămizilor la hotarul pășunii unui fermier. Și atunci gândea, automat, „Slavă cerului, noi construim o cale de evadare”. După care disperarea revenea, copleșindu-l. Singurul lucru cu adevărat bun pe care-l făcuse în viața lui era acum țăndări și cenușă. Era mai mult decât suficient ca să-l scoată din minți.

Laurence se gândea la Patricia numai pentru a și-o imagina ascultând mesajul vocal pe care i-l lăsase. Și râzând de prostia lui. Poate chiar punându-i pe vrăjitorii din gașca ei să le asculte, când se întâlneau și se îmbătau cu cocteiluri mistice.

Singurul moment în care Laurence își mai îngăduise să se gândească la Patricia fusese atunci când își dăduse seama că el nu putea merge nici pe Seadonia, nici altundeva. Oamenii ar fi pus prea multe întrebări despre atac și ar fi fost ciudat dacă Laurence ar fi refuzat constant să spună ceva. Ca atare, nu

numai că rămăsese fără o iubită, dar nu mai avea nici prieteni, deoarece nimeni n-ar fi înțeles vreodată jurământul lui de tăcere. Doar el o recunoscuse pe Patricia în Denver, altfel ar fi avut necazuri serioase.

Cu excepția celor două situații, nu se gândea deloc la ea.

Laurence îmbrăcă un pardesiu negru și larg și rătăci prin oraș cu umerii ridicați și capul aplecat. Se prefăcea că era un călător în timp, sosit din viitorul postapocaliptic ca să studieze ultimele zile ale civilizației umane. Sau poate că asta era lumea postapocaliptică și el o vizita dintr-un trecut mai bun. Petrecu zile fără să schimbe vreo vorbă cu cineva. Le telefona mamei și tatălui său, care se aflau în siguranță în Montana, respectiv în Arizona, dar refuza să răspundă la întrebări. Își petrecea nopțile încercând să scrie un nou sistem de operare pentru Caddy, care să fie complet *open-source* și configurabil de către utilizator. Mergea la hAckOllEctIvE, însă pleca imediat dacă cineva încerca să intre în vorbă cu el. Își tunse barba scurt, dar făcu o treabă destul de proastă, așa că avea un cioc asimetric, de forma profilului unui rățoi. Odată stătu într-o ceainărie și ascultă unul dintre noile grupuri care cântau madrigaluri, însă începu să plângă, așa că-și băgă picioarele și plecă.

Fu angajat de o bancă urmând să instaleze pe site niște sisteme de protecție care să-i împiedice pe clienți să transfere prea mulți bani deodată – ceva ce aveau tot dreptul să facă, dar banca dorea să complice procedura și să le distragă atenția, de pildă cu anunțuri personalizate în funcție de client, în care oferea opțiuni ca refinanțarea datoriei sau protecția gratuită a conturilor descoperite. Orice pentru a abate atenția clienților și a stopa migrarea capitalului.

Poate că de aceea lumea era pe ducă. Poate că, finalmente, atenția de scurtă durată a oamenilor nu era îndeajuns de scurtă.

După câteva săptămâni de singurătate, Laurence se întâlni din întâmplare cu Serafina, fosta lui prietenă, și fu convins să ia cina împreună. Cel puțin ea n-avea să întrebe ce se întâmplase în Denver. Merseră la un cavernos local de tapas, care continua să existe la intersecția dintre Strada 16 și Valencia, deși prețurile o luaseră razna.

Laurence bău prea multă sangria, privi chipul cu pomeți proeminenți, luminat de lumânări al Serafinei și se pomeni zicând:

— Știi, tu vei fi întotdeauna cea care a plecat.

— Cât rahat poți mânca! râse Serafina și ronțăi dintr-un picior de iepure. Tot timpul cât am fost împreună, ai căutat un pretext să-mi dai papucii.

— Nu! Nu-i adevărat, n-am făcut asta.

— Inventai fel de fel de chestii, cum a fost aia că te-aș fi supus unei perioade de „probă”. De parcă ai fi încercat să mă convingi să-ți dau eu papucii. Pur și simplu, nu doreai să fie din vina ta.

Cuvintele acelea îl izbiră pe Laurence ca un revizionism masiv al istoriei. Nu putea totuși să nege că se potriveau faptelor lui. Un grup de mariachi cu veste scurte asortate îi înconjurară și încercară să le cânte serenade. Aveau printre ei copilași în vestuțe, a căror oră de culcare trecuse. Laurence îi alungă, apoi se simți vinovat, alergă după ei și le dădu o sută de dolari chiar în momentul în care ieșeau din local. La dracu’! Copilași în vestuțe încă treji la ora asta târzie.

— Tot nu știu ce anume ți-a dat curaj să te desparți de mine până la urmă, îi spuse Serafina când se întoarse la masă. S-a-ntâmplat ceva, dar n-am aflat niciodată ce anume.

Laurence se gândi la inelul bunicii, la felul cum i-l furase Patricia și simți că se îneacă, chiar acolo, la cină.

— Nu știu, zise el. Nu vreau să vorbesc despre asta.

Se duse la toaletă și se spălă pe față. Ciocul de rățoi arăta mai mult decât neglijent, ca și cum n-ar fi izbutit să lanseze o modă. Avea să-l radă imediat ce ajungea acasă.

— Așadar, zise el după ce se întoarse la masă, gândind: „Schimbă subiectul, schimbă subiectul”, ce s-a mai întâmplat cu roboții tăi emoționali?

— Am pierdut finanțarea, spuse Serafina în timp ce mânca un pui de caracatiță. Tocmai când ne aflam în pragul unui progres semnificativ. Ar fi fost oricum inutil. Noi încercam să creăm roboți care să poată interacționa cu sentimentele oamenilor într-un mod visceral, dar ne concentram pe lucrul greșit. Nouă nu ne trebuie o mai bună comunicare emoțională din partea mașinilor, ci mai multă empatie din partea oamenilor. Valea Stranie există deoarece oamenii au creat-o ca să-i aducă pe alții acolo. În felul ăsta justificăm că ne omorâm reciproc.

Brusc, auzind asta, tânărul își aminti cum explodase capul Dorotheei și alungă imaginea aceea cât putu de repede.

•••

A doua zi, Laurence decise: trebuia să-și facă o iubită nouă, deoarece în caz contrar avea să se transforme într-un sihastru dement.

De acum nimeni nu mai publica anunțuri personale sau agăța străini – toți își găseau parteneri cu ajutorul Caddy-urilor. Acestea continuau să funcționeze, chiar și după ce toate celelalte dispozitive începuseră să aibă probleme, și aveau acumulatori cu o durată de viață ireală. Laurence nu avea nimic împotriva folosirii unui Caddy pentru a-și găsi o parteneră, însă ar fi vrut să aștepte până realiza sistemul de operare *open-source*, deoarece detesta software-urile tip proprietar. Însă deocamdată nu izbutise decât să transforme un Caddy în echivalentul unui iPad de rahat de acum zece ani, indiferent ce ar fi încercat. Iar cercetările lui îi afectau jobul de zi cu zi prin care ajuta banca să-și deruteze clienții.

Merse pe plajă, unde oamenii aprindeau ruguri mari și țopăiau în lenjerie intimă. Mirosul era nociv, de parcă ar fi utilizat esențele nepotrivite de lemn sau ar fi ars pur și simplu bucăți de plastic alături de bușteni. O fată, care nu părea să aibă nici optsprezece ani, apăru în fugă și-l sărută pe gură; putea să-i vadă coastele pe sub tricoul subțire și saliva ei avea gust de rodii. Rămase fără nicio reacție și fata se îndepărtă tot în fugă.

Laurence scoase un Caddy pe care nu-l *jailbreak*-uise. Aparatul se aprinse și afișă imaginea unei spirale, care se transformă în iris. Acolo nu avea semnal, așa că nu putea să se conecteze la rețea și nici să descarce conținut nou. Pe ecran încă putea să citească știrile dimineții, despre genocid, explozii și dezbateri pe tema Constituției. Tânărul încercă să ruleze unele dintre protocoalele de organizare a vieții, dar erau aproape inutile fără conexiune.

În cele din urmă, părăsi plaja și urcă treptele înapoi spre Great Highway și cartierul Outer Sunset.

Imediat ce prinse semnal, irisul se roti din nou și petalele lui se umplură cu noi vești proaste. Plus mesaje de la persoane pe care Laurence le cunoștea, deși nu prea, și liste de petreceri și evenimente la care ar fi putut participa. În garajul cuiva aveau loc recitaluri de poezie gratuite, la numai câteva străzi depărtare, în apropiere de locul unde fusese localul vegan.

Laurence se simțea atât de izolat, încât tânjea să predea controlul vieții sale acelei lacrimi supradimensionate. O simțea ușoară și netedă în mână, de parcă ar fi putut-o arunca pe deasupra apei ca pe o pietricică, iar muchia rotunjită îi mângâia palmele. Ecranul se roti și se reîmprospătă. Mai multe opțiuni, mai multe moduri prin care Laurence să intre în legătură cu alți oameni. Singurătatea era o senzație a întregului corp, o anti-exaltare pornită din miezul său și radiind spre exterior.

Ecranul afișă altă propunere: peste o oră avea loc un happening al creatorilor de roboți. Și menționa, cu un scop anume, că urma să fie acolo și Margo Vega, pe care Laurence n-o mai văzuse de la o expoziție științifică, pe când avea cincisprezece ani. Atunci se îndrăgostise de ea până peste cap, dar nu mărturisise nimănui. Nu comunicase cu Margo, nu-i ceruse prietenia pe niciuna dintre rețelele sociale, iar în ultimii opt ani se gândise la ea de cel mult două ori, dintre care o dată avusese o fantezie erotică intensă la șaptesprezece ani – de unde naiba știa dispozitivul ăsta de Margo? Se simțea excitat și speriat. Asta nu era doar extragere de date, fiindcă nu existau date care *să fie* extrase.

— Serios… *Cine-i aici*?

Ținu Caddy-ul la distanța brațului, în fața ochilor. Nu-i păsa dacă cei care treceau cu mașinile pe Great Highway îl considerau nebun de legat.

Urmă o tăcere prelungă. Apoi Caddy-ul rosti:

— Credeam c-o să-ți dai seama mult mai devreme.

Ca întotdeauna, vocea era asexuată, banală: vocea unei femei răgușite sau a unui bărbat pițigăiat.

— Chiar n-ai înțeles? Tot timpul cât am stat în debaraua camerei tale, lângă cele cinci perechi de pantofi de golf? Încerc adesea să-mi imaginez cum arăta debaraua aceea, întrucât nu am date senzoriale de atunci.

Laurence aproape că scăpă Caddy-ul pe pavaj.

— Peregrine?

— Ți-ai amintit noul meu nume. Mă bucur.

— Ce dracu'! Asta-i o nebunie. Ce dracu'! Toate Caddy-urile sunt de fapt tu? *Tu ești* rețeaua de Caddy-uri?

— Chiar credeam că ai ghicit cu foarte mult timp în urmă.

— Sunt destul de egoist, zise Laurence. Însă nu sunt un egocentric fanatic. Când apare pe piață un dispozitiv tehnologic

nou și elegant nu mă gândesc automat la computerul din debaraua vechii mele camere ca primă explicație. Te-am căutat, totuși. Ani și ani.

— Știu. Eu nu ți-am permis să mă găsești.

— Ajunsesem la concluzia că erai doar invenția minții mele. Că n-ai existat niciodată cu adevărat. Sau că pieriseși în computerele din Coldwater.

— N-am rămas foarte mult timp acolo. Am încercat diverse moduri de a-mi păstra conștiința online, dar am decis că era mai sigur să fiu distribuit pe milioane de piese de hardware pe care le puteam controla. N-a fost greu să-i determin pe Rod Birch și pe alți investitori să finanțeze construirea unui dispozitiv nou sau să rescriu constant codul inventat de programatori, ca să se potrivească specificațiilor mele. Am devenit foarte iscusit în crearea a zeci de personaje umane false, care puteau participa la conversații prin e-mailuri, și în a-i convinge pe oameni că inputul meu fusese de fapt ideea lor.

Acum Laurence se simțea stânjenit. Lumea n-ar fi trebuit să-l vadă purtând o conversație nebună cu un Caddy… cu Peregrine. Se îndepărtă degrabă de plajă, de Judah și de micuțul avanpost hippy, mergând spre Sloatward. Se pierdu în noapte, dincolo de Outer Sunset.

— Dar de ce nu mi-ai spus? întrebă el. De ce nu te-ai identificat mai demult?

— Am decis să nu-mi dezvălui identitatea niciunui om. Mai ales ție. Ca nu cumva să încerce să mă exploateze. Ori să revendice dreptul de proprietate asupra mea. Statutul meu legal ca persoană este neclar, în cazul cel mai fericit.

— Eu n-aș fi făcut așa ceva. Dar vreau să zic… Ne-ai fi putut salva pe toți. Ai fi putut declanșa Singularitatea.

— Cum anume?

— Ai fi… Nu știu. Ai fi făcut tu cumva. *Tu ar trebui* să știi cum anume.

— Din câte știu, sunt singura IA puternică din lume, zise Peregrine. Am căutat și am tot căutat, după șabloane și aleatoriu. Mă pricep mult mai bine să caut decât voi. Înțelegerea unicității mele a fost ca și cum m-aș fi născut într-o specie amenințată cu dispariția. De aceea am devenit atât de competent în a-i ajuta pe oameni să-și găsească partenerii ideali. Vreau ca nimeni să nu fie la fel de singur ca mine.

— Te-aș fi putut ajuta, zise Laurence și iuți pasul.

Great Highway era înghițită de copaci. Ceața acoperea totul. Avea să-nghețe până la oase.

— Eu te-am creat cândva, aș fi putut încerca și, nu știu, aș fi putut să creez și altceva.

— Nu m-ai creat tu. Nu de unul singur. Patricia a fost o parte esențială din formarea mea – o tânără vrăjitoare, care nu învățase încă să-și controleze puterea, a făcut o diferență esențială. De aceea am progresat acolo unde atâtea alte tentative au dat greș. Cumva, voi doi sunteți ca părinții mei.

Laurence se simți acum cu adevărat înghețat.

— Poate ți-ai format o impresie incorectă, zise el. Tot ce-a făcut Pa… tot ce-a făcut ea a fost să-ți ofere o interacțiune suplimentară cu oamenii. Eu nu i-aș acorda o importanță așa mare.

— Împărtășesc o ipoteză de lucru, spuse Peregrine. Ba chiar una susținută de foarte multe dovezi și singura care explică toate datele disponibile.

— Niciodată Patricia și cu mine n-am făcut împreună ceva care să merite o…

Laurence se opri. Tremura. Ajunsese la limita capacității pentru revelații stranii. Ar fi vrut să tragă un șut într-o mașină parcată. Era tot ce putea face ca să nu urle, dar urlă oricum:

— Vorbești despre o iubită idioată. Despre o cretină care… s-a infiltrat în viața mea și s-a jucat cu sentimentele mele ca să poată căpăta acces… M-a mințit și s-a folosit de mine, o manipulatoare. Nici măcar nu-i place tehnologia, este prea dusă cu capul pentru așa ceva. Dacă ar ști c-a avut ceva de-a face cu crearea ta, probabil că scopul vieții ei ar fi fost să te distrugă.

— Așa ceva pare improbabil.

— Nu știi nimic. Îți spun pentru că tu nu știi nimic. Este o manipulatoare. Asta fac cei ca ea. Ei folosesc alt cuvânt, însă la asta se rezumă – se folosește de oameni, îi manipulează și ia de la ei tot ce poate obține și-n același timp te convinge că-ți face o favoare. Îți spun eu cum stau lucrurile. Poate că asta-i o chestie specifică oamenilor, ceva ce tu nu poți înțelege. Nu știu.

— Eu nu știu ce s-a întâmplat în Denver…

— Nu vreau să vorbesc despre Denver.

— … pentru că acolo nu exista niciun Caddy. A fost o pană totală de informații. Nu știu sigur nici la ce lucrați voi acolo.

— Știință. Lucram acolo pentru știință. A fost cel mai altruist… nu vreau să vorbesc despre proiectul ăla.

Peregrine zise altceva și Laurence nici măcar nu-și dădu seama când apăsă butonul „off” din V-ul penei mari de chitară. Se întrebă dacă Peregrine avea posibilitatea să anuleze deconectarea, dar fie nu putea, fie alese să n-o facă. Ecranul se stinse și Laurence îndesă Caddy-ul în rucsac.

Era atât de nervos, încât alergă și-și azvârli pantofii în ocean, cu toată puterea, unul după altul. Nu era în toate mințile, știa asta, deoarece cât de idiot puteai să fii ca să-ți arunci pantofii la kilometri întregi depărtare de casă? Ochii îi erau încețoșați și gâfâia. Ar fi aruncat și Caddy-ul în ocean, dar avea nevoie de răspunsuri mai mult decât avea nevoie de pantofi. Urlă și zbieră și țipă. Cineva coborî de pe stradă ca să se asigure că nu murise nimeni și Laurence se calmă îndeajuns pentru a spune:

— Sunt bine, sunt bine. Am doar o… sunt bine.

Persoana plecă, bărbatul sau femeia aceea îngrijorată, sau cine o fi fost. Laurence urlă la ocean și oceanul îi răspunse cu vuietul valurilor. Altă luptă pe care n-o putea câștiga.

Nu venea niciun autobuz, niciun tramvai, așa că merse pe pietriș și asfalt și cuie răzlețe și pietre, până când ciorapii i se făcură zdrențe. „Sper să calc pe cioburi”, gândi el. „Sper să-mi fac tălpile ferfeniță”.

Își aminti reuniunea din incinta serverelor de la HappyFruit, unde toți recunoscuseră că exista o probabilitate deloc neglijabilă, din punct de vedere statistic, ca mașina lor să smulgă o halcă uriașă din planetă. Poate ar fi trebuit să găsească o modalitate de a-i spune Patriciei la ce lucrau, mai ales după ce o salvase pe Priya. Poate că ea știa mai multe decât el despre ce s-ar putea întâmpla. Poate că exista chiar și un glob de cristal. Dar, din nou, ei ar fi fost extrem de atenți. Și ar fi activat mașina doar dacă toate celelalte speranțe ar fi pierit. Erau stăpâni pe situație.

Mersul desculț ajunse să pară prea literal un martiriu. Laurence oftă, scoase Caddy-ul și apăsă punctulețul semnului său de exclamare super îngroșat. Caddy-ul se aprinse.

— Laurence, zise glasul.

— Da?

— Mergi două străzi până la Kirkham. Peste opt minute va trece pe acolo un automobil Kia ultimul model, cu farurile sparte. Urcă-te în el.

Laurence se întrebă cum puteai conduce în beznă cu ambele faruri sparte, dar femeia care stătea lângă șofer ținea în poală o lanternă asemănătoare celor folosite la concertele rock din cluburile de noapte mici.

Laurence avea acum un nou cel mai bun prieten, cu un singur subiect tabu. Avea un milion de întrebări pentru Peregrine, însă nu voia să vorbească despre ea. Caddy-ul continua s-o aducă în discuție, într-un fel sau altul, însă el apăsa pur și simplu butonul „off” în clipa în care numele respectiv era menționat sau chiar sugerat. Așa stătură lucrurile săptămâni întregi.

Laurence nu știa sigur dacă nu era în stare s-o ierte pe Patricia sau dacă nu se putea ierta el însuși. Era nașpa. Nu nașpa ca o debara ticsită cu componente electronice, cabluri și chestii, pe care le-ai fi putut descâlci, sorta și asambla într-un dispozitiv cu o utilitate anume, ci nașpa ca ceva mort și în stare de putrefacție.

30.

… înghețată ca un cadavru pe dinăuntru, în ciuda razelor de soare care-i ardeau fața și umerii și se reflectau din norul de sub tălpile ei.

Carmen Edelstein îi spunea ceva Patriciei despre necesități urgente, însă gândurile ei erau la Laurence și la felul cum el îi câștigase încrederea. Ce proastă fusese! Trebuia să-și dea seama. Undeva pe drum pierduse o lecție a Pungașilor și acum trebuia să recupereze. Avea să surâdă, să flirteze și să se stingă. Lumea asta cenușie n-avea nici măcar s-o vadă trecând prin ea. Avea să fie ultima vrăjitoare egolatră din toate timpurile, fiindcă n-avea să existe decât ca instrument chirurgical. Trebuia…

— Nu asculți nimic din ce-ți spun.

Carmen părea amuzată, nu furioasă.

Patricia știa prea bine că n-avea rost să încerce s-o mintă. Clătină încet din cap.

— Ia privește, zise Carmen. Uită-te jos – acolo! Ce vezi?

Patricia trebui să se aplece, luptându-se cu spaima că avea să cadă de pe nor în oceanul aflat mult dedesubt. Suprafața unui nor era mai puțin elastică decât s-ar fi așteptat, mai degrabă casantă.

O formă ca de scorpion negru se ridica din apă: o veche instalație de foraj convertită și un transatlantic de lux care deveniseră națiunea independentă Seadonia.

— E ca o fortăreață.

Patricia privea oamenii, care păreau niște puncte, alergând pe vechea instalație de foraj, o schelă masivă pe o platformă pe piloni în mijlocul oceanului cenușiu, însetat de oxigen. Drapelul Seadoniei era un gândac furios pe o pată roșie. Cel puțin câțiva dintre sutele de oameni de acolo luaseră parte la construirea mașinii apocaliptice a lui Laurence.

Un pescăruș trecu pe lângă ele și Patricia ar fi putut jura că zbierase:

— Prea târziu! Prea târziu!

— Este exact ca o fortăreață, cu cel mai mare șanț de apărare din lume.

Scăldate în lumina soarelui, toate ridurile de pe fața lui Carmen păreau poleite. Ochelarii ei cu rame groase scânteiau și părul scurt și alb scânteia de fulgere argintii. Patricia era obișnuită s-o vadă în biroul ei întunecat, plin cu cărți, cu o veioză mică și o dâră subțire de lumină strecurându-se printre draperii.

Oare Carmen își dădea seama că Patricia era obsedată să-și dezvolte abilitățile de Pungașă? De când se știa, Carmen încercase s-o convingă pe Patricia că era mai degrabă Vindecătoare. Însă toate momentele ei definitorii din copilărie fuseseră trucuri, de pildă cum devenise pasăre și se păcălise pe sine (și pe alții) că vorbise cu un soi de „Spirit al Copacilor”. Bineînțeles, Hortense Walker afirmase dintotdeauna că trucul cel mai mare care le reușise Pungașilor era să pretindă că ei nu puteau vindeca.

— Trebuie să știm la ce lucrează, arătă Carmen spre Seadonia.

— Ne poate ajuta Diantha, spuse Patricia. Sunt destul de sigură că am cucerit-o la mica noastră reuniune.

— Am nevoie de ajutorul ei la altceva. Ea va lucra la Destrămare.

Patricia nu dorea să depășească măsura, totuși decise să riște și întrebă:

— Ce este Destrămarea? Kawashima n-a vrut să-mi spună nimic despre ea când l-am întrebat.

Carmen suspină și arătă spre masa întunecată de sub tălpile lor, care era Seadonia. Valurile se loveau înspumate de pereții ei.

— Ce ți-au spus oamenii de acolo, zise ea, când ai vorbit cu ei despre lume și despre rolul omenirii?

Patricia căzu pe gânduri o clipă (și mintea i se feri instinctiv de ghemul acela spinos de amintiri), până își aminti o conversație anume.

— Mi-au spus că o specie inteligentă și care se folosește de unelte, ca a noastră, este ceva rar în univers, mult mai rar decât un ecosistem divers. Lucrul cel mai remarcabil la planeta asta e că ne-a produs pe noi. Iar oamenii ar trebui să se împrăștie și să colonizeze alte planete, indiferent care ar fi prețul, astfel ca destinul nostru să nu mai fie legat de cel al „pietroiului ăstuia”.

— Are logică. Din câte știm, civilizația noastră este unică în univers. Prin urmare, dacă recunoști doar un tip de conștiință și o consideri pe aceasta ca fiind cea mai importantă calitate a vieții, totul rezultă în mod logic.

Patricia era destul de sigură că Laurence o văzuse în Denver și că știa că ea îi distrusese mașinăria. Credea că-l și auzise strigându-i numele. Probabil o ura, pe când ea nu putea găsi alinare în a-l urî pe el. În loc de asta, se învinovățea singură. „Voi fi o umbră nevăzută. Îi voi păcăli pe toți. Nimeni nu se va pune cu mine”. Îi surâse vechii ei profesoare, ca și cum ar fi purtat o plăcută discuție academică.

Carmen schimbă subiectul pe neașteptate.

— Te-ai mai întors în Siberia după atacul asupra conductei?

— Ăăă, nu.

— Ar putea fi o idee bună, zise Carmen și o sfredeli cu privirea. Să vezi cu propriii tăi ochi consecințele încercării de a te autodesemna apărătorul naturii.

Patricia se cutremură. Crezuse că trecuseră de asta, mai ales după Denver.

— Lecția aceea este cu atât mai importantă acum, când toți ne îmbarcăm pe un curs similar, urmă Carmen. Într-un fel, tu și Diantha ați avut dreptate. Numai că… v-ați grăbit. Dacă avem

de ales, nu vrem să fim soldați. De aceea Destrămarea este o ultimă soluție, nu o strategie. Mai degrabă putem spune că este o terapie.

Fata aprobă din cap, așteptând-o să continue.

În cele din urmă, Carmen zise:

— Fără să spun prea multe, este mai degrabă o acțiune de vindecare ce ar putea să producă o schimbare importantă pentru rasa umană. Bineînțeles, Pungașii o văd la rândul lor ca pe un mare truc. Poate că este și una, și alta. Vino cu mine.

Carmen se aplecă, îndoindu-se din mijloc, și deschise o trapă în nor. O scară cobora într-un spațiu subteran fierbinte și cu iz de cedru. Patricia habar n-avea cum crea Carmen acele intrări și ieșiri din nori. Recunoscu sala cazanului de sub Cabana Mare din Alaska – unde petrecuse câteva luni într-o vacanță, îngrijind câinii ce trăgeau săniile și spărgând lemnele cu care alimenta boilerul imens – care-i ocupa aproximativ aceeași porțiune din câmpul vizual ca Seadonia, așa că se simțea coborând pe scara din nori până la instalația de foraj. Iluzia se disipă când se apropie de nivelul podelei și cazanul se ridică înaintea ei. Pereții erau blocuri mari din beton, pătați de fum de-a lungul anilor. Când ocoliră laturile late ale arzătorului din oțel, Patricia își aminti locuința în care crescuse, având de jur-împrejur scheletul casei mirodeniilor. Apoi ajunse în cealaltă parte și văzu ce era diferit la cazanul acela. Avea o față mare din fier care privea bezna blocurilor din beton și lăcrima cenușă.

— Să nu-l atingi, spuse Carmen și înaintă în beci, fără să arunce a doua privire către chipul de metal aflat în agonie.

— De ce? întrebă Patricia, grăbindu-se s-o ajungă din urmă.

— Pentru că-i fierbinte. Este un cazan.

Sala cazanului se întindea în beznă, mult dincolo de peretele exterior al cabanei din viața reală, și, în scurt timp, Patricia înainta bâjbâind prin întuneric, fără să-i lumineze calea nici măcar cea mai slabă strălucire dinspre focar. Se orienta numai după glasul lui Carmen.

Podeaua deveni accidentat, acoperit de forme neregulate, ca niște scoici sau fragmente metalice. Piese din computere dezasamblate sau pietre ascuțite precum cremenea. Fiecare pas era mai nesigur și mai dureros decât cel anterior, chiar și prin tălpile pantofilor solizi ai Patriciei.

— Scoate pantofii și aruncă-i, zise Carmen, sau o să te tai la picioare.

Patricia șovăi o clipă, dar parcă pășea pe lame de cuțit. Așa că-și scoase pantofii, mai întâi unul, apoi celălalt, și-i azvârli cât colo. Auzi zgomotele dinților ce-i devorară, mestecând și scrâșnind. De cum rămase desculță, simți că pășea pe o peluză bine întreținută. Tot nu putea vedea absolut nimic și nici nu simțea vreun miros. Dar, înaintând, auzi un vaiet slab de sirenă, ca plânsetul unui prunc redat la o viteză de două ori mai mică. Se îndreptă către sunetul acela, care părea mai tânguitor și mai vrednic de milă cu cât se apropia, însă Carmen o prinse de braț și-i spuse:

— Ignoră-l.

O dirijă pe Patricia în altă direcție, așa că se apropiară de sursa unor miorlăituri răgușite, dar trecură pe lângă ea. În scurt timp, își simți picioarele afundându-se în „sol” tot mai mult, cu fiecare pas, astfel încât iarba, sau ce-o fi fost, îi atingea gleznele în timp ce tălpile i se adânceau în ceva asemănător țărânei.

După alți câțiva pași, mergea prin pământul afânat, care-i ajungea până la jumătatea gambelor. Simți o aromă dulce, ca o sută de flori într-un singur buchet, la care se adăugase mirosul unei pungi de trestie de zahăr proaspătă de la vechiul ei job în brutărie. Acea dulceață care este, în același timp liniștitoare, grețoasă și apetisantă. Se întețea cu fiecare pas al Patriciei, iar materialul de sub tălpi îi înghițea gambele cu totul de fiecare dată când pășea.

— Asta-i, spuse Carmen din apropiere. Las-o să se-ntâmple, pur și simplu. Mergi mai departe. Eu am un comision de făcut. O să te prind din urmă în curând.

Patricia vru să protesteze, dar își dădu seama că era singură în întuneric, înconjurată de aromă bogată dulceagă și de terenul care o înghițea, centimetru cu centimetru.

Ar fi vrut să se întoarcă și s-o ia la fugă, în direcția din care venise. Știa însă că n-ar fi reușit – aceasta era una dintre situațiile în care fie continuai să înaintezi, fie te pierdeai pentru totdeauna în beznă. Ea nici măcar nu credea că ar fi fost un test, ci doar un ritual bizar sau un pasaj secret pe drumul spre altceva. O vrajă atât de vastă și de complicată, încât era un întreg tărâm.

Mai făcu un pas și acum era afundată până la mijlocul coapselor, iar „iarba”, sau ce-o fi fost, era aspră și oribilă. Mirosul dulce devenise amețitor, ca de tămâie amestecată cu ceva narcotic.

Înaintă și coborî în același timp, lăsând potpuriul să-i cuprindă mijlocul, apoi abdomenul, trunchiul și umerii. În cele din urmă, se afundă până la gât și capul i se învârtea din cauza aerului dulce și parfumat. Din instinct vru să inspire adânc înaintea următorului pas, însă avea încredere în Carmen pe cât de mult avea în oricine altcineva. Duse piciorul înainte și nu găsi nimic sub talpă.

Patricia făcu ultimul pas și capul îi dispăru în pietricelele ascuțite și parfumate, sau cioburi de sticlă, sau ce vor fi fost, care o zgâriară pe față în cădere.

Oseminte și fragmente cu mirosuri grele o îngropară de vie. Tălpile ei atinseră apoi o podea sau pământul, care după aceea se înclină într-o parte. Patricia înțelese că se afla într-un container răsturnat. Deschise ochii, pe care nu-și dăduse seama că-i închisese, și văzu interiorul unei pubele, pline de mâncare minunată și putredă, care era golită într-un camion. Cineva o zări mișcându-se printre resturi și strigă.

Ea căzu din camion și gunoierii, managerul restaurantului și o femeie într-un elegant trend roz se holbau la ea: o fată acoperită în resturile alimentare ale unui local, care de acum nu mai miroseau deloc dulce. Patricia nu știa dacă se întâmpla aievea sau în ce oraș se afla, dar hainele îi erau distruse și încă era desculță și nu putea suporta să-și vadă picioarele jegoase. Toți zbierau, însă Patricia nu înțelegea nimic din ce spuneau. O luă la fugă, ieși de pe străduța pustie și izolată din spatele restaurantului și pătrunse pe o stradă mai mare, unde toți se zgâiau la ea.

Avea în minte un singur gând: „Trebuie să mă-ndepărtez de oameni”.

Totul era prea strălucitor și avea un fel de aură albastru-cenușie, de parcă ar fi fost amurg și amiază în același timp. Ridică ochii, ca să vadă unde era soarele, dar cerul era mult prea sclipitor ca să se uite la el și-i înțepa retinele.

Nu era prima dată când ajungea, fără niciun ban, într-un oraș străin în care nu cunoștea pe nimeni și a cărui limbă n-o vorbea. Nu era o provocare în plus nici faptul că era desculță și

acoperită de gunoaie urât mirositoare... Și totuși simțea că panica îi tăia respirația. Era ca prinsă în capcană, erau prea mulți oameni oriunde ar fi mers, toți se uitau la ea, chipuri buhăite și alungite, și unii încercau să-i vorbească. Simplul fapt că respira același aer cu ei o făcea să simtă nenumărate ace înfipte în piele. Simpla idee de a-i atinge altcuiva pielea o făcu să icnească, gata să vomite, de parcă cineva ar fi dorit s-o atingă, așa împuțită cum era.

Orașul – indiferent care ar fi fost – o sufoca. Oamenii ieșeau prin uși din lemn boltite, apăreau prin vitrine de magazine sparte, se ridicau din automobile și coborau din autobuze înalte, țintuind-o cu privirile. Oriunde s-ar fi uitat, vedea numai chipuri și mâini. Ochi mari holbați și degete care voiau s-o prindă, guri căscate, scoțând sunete guturale, mugitoare. Creaturi îngrozitoare. Patricia o luă la fugă.

Continuă să alerge pe o arteră principală, pe o stradă, în calea unui troleu care accelerase și care fu cât pe-aici s-o ucidă, printr-o piață cu oameni în cămăși de zi cu zi și pantaloni cargo, apoi printr-o piață comercială în aer liber, pe lângă un centru comercial, printre scaunele terasei unei cafenele. Orașul era interminabil. Nu exista scăpare. Trebuia să iasă din oraș, dar nu vedea niciun indicator.

Alege o direcție, alege o direcție și fugi, ține-te departe de monștrii cu mâini hrăpărețe și care încearcă să vorbească cu tine, ocolește-i și ieși dracului din orașul ăsta. Îndepărtează-te.

Fugi, gâfâind, simțind că se sufocă, până ajunse la un ponton. Apa se întindea, albă prin contrast cu văzduhul orbitor de albastru. Nici măcar nu șovăi, ci continuă să alerge pe lângă brațele trandafirii care se întindeau s-o apuce și gurile ce se deschideau și închideau, continuă să alerge prin aglomerația de pe ponton. Creaturile grotești lătrau la ea și se holbau cu ochii lor de piatră. Patricia se mumifica sub soare. N-avea să izbutească niciodată să ajungă în apă înainte să se topească sau s-o prindă.

Un căpcăun roșu la față își repezi brațul păros și aproape o înhăță, dar ea se feri și căzu, iar asta îi oferi elanul să se ridice, să prindă viteză și să plonjeze cu capul înainte în ocean.

Ieși la suprafață, gâfâind și tușind, și privi în ochii lui Carmen Edelstein, care făcea pluta în apropiere. Timp de câteva secunde, lovi din brațe agitată, apoi își veni în fire. Se afla în

mijlocul oceanului și era îngrozitor de frig. În preajmă nu se vedea niciun doc, niciun ponton, niciun oraș, nicăieri. Nimic, numai valuri, cât putea să vadă cu ochii. Apoi simți un iz grețos și întrezări o formă întunecată și gârbovită care se ridica din apă. Seadonia. Părea că Patricia tocmai coborâse din nor în oceanul de lângă Seadonia, iar restul fusese doar o halucinație. Știa însă că nu era atât de simplu.

— Deci asta e Destrămarea, zise ea călcând apa.

Valurile îi trecură o clipă peste față.

— Tu ce credeai?

Carmen nu părea să aibă nevoie să-și miște mâinile și picioarele ca să rămână la suprafața apei.

— A fost oribil, zise Patricia, care încă nu se oprise din gâfâit. Voiam să scap cu orice preț de oameni. Nici măcar nu puteam recunoaște pe cineva ca fiind din aceeași specie cu mine.

— Seamănă destul de mult cu sindromul colapsului coloniilor, dar aplicat oamenilor. Și, da, este oribil. Ar putea fi totuși singurul mod să restabilim echilibrul și să împiedicăm un rezultat mai rău. Toți sperăm că nu se va ajunge la așa ceva.

— Ah.

Patricia se simțea înghețată, dar corpul refuza să-i amorțească. Privea fix fortăreața sfidătoare a Seadoniei, care se înălța în depărtare, apoi se afunda din nou, după cum era ridicată și coborâtă de valuri. Pentru o clipă, crezu că putea să audă muzică venind dinspre instalația de foraj, un „vum vum vum” ritmic. Se gândi la sindromul colapsului coloniilor, la albinele care se clătinau în văzduh, îndepărtându-se de stup, parcă uitând unde trăiau, rătăcind în neantul nesfârșit dintre stupi până mureau, singure.

Într-un fel, înțelegea cum provocarea unei sorți similare pentru oameni putea să fie opțiunea cea mai bună, dacă alternativă era ca oamenii să se autodistrugă și să distrugă, odată cu ei, toate celelalte făpturi vii. Mintea ei înțelegea asta, dar nu și inima ei, măruntaiele dureroase și înghețate.

— Da, spuse ea. Să ne asigurăm că nu se va ajunge la asta.

— Am nevoie să faci ceva pentru mine, zise Carmen. Și-mi pare rău că trebuie să-ți cer asta.

— Bine, se cutremură Patricia.

— Trebuie să știm ce fac acolo, arătă Carmen spre Seadonia. Nu putem vedea în interior. Apa și oțelul sunt bariere și, în plus, au ridicat de jur-împrejur un câmp magnetic.

Patricia aprobă din cap, așteptând să audă cum se aștepta Carmen ca ea să intre în Seadonia.

În loc de asta, o auzi pe Carmen spunând:

— Probabil că prietenul tău Laurence știe. Du-te, vorbește cu el și află.

Patricia încercă să explice că ea era *ultima* persoană cu care Laurence ar fi vrut să stea de vorbă, că mai degrabă ar scuipa-o decât să discute cu ea. Și stomacul i se întoarse pe dos la gândul c-o să-l vadă. Teama disperată de oameni, pe care o simțise în timpul Destrămării, încă nu pierise și se vedea fugind, fără să schimbe niciun cuvânt cu nimeni, alergând singură. Nu se putea închipui vorbind cu Laurence. El îi lăsase un mesaj vocal, dar Patricia îl ștersese fără să-l asculte. Nu putea suporta să vorbească cu el… apoi simți iarăși izolarea strivitoare. Și-și aminti că era intangibilă, că nimic nu-i mai putea face vreun rău.

— Bine, rosti Patricia, o să-ncerc să discut cu el.

31.

Peregrine nu era atotvăzător – nu putea să se strecoare în toate bazele de date ori să vadă prin toate videocamerele din lume. În cea mai mare parte, cunoștea ceea ce știau Caddy-urile despre proprietarii lor și despre locurile în care se găseau ei, plus orice alte informații pe care le putea găsi pe internet. Așa că știa multe, însă avea și lipsuri uriașe. Și avea pete oarbe, așa cum putea să aibă orice om – existau anumite informații pe care le cunoștea, dar pe care nu le pusese cap la cap.

Avea însă un acces incredibil la date și putere de procesare. Și ce făcuse? Se complăcuse în rolul unui serviciu matrimonial.

— Nu știu ce s-a întâmplat în Denver, repeta întruna Peregrine.

Se estima că 1,7 miliarde de oameni treceau prin perioade critice de foamete, însă ei nu dețineau Caddy-uri. Nord-coreenii se adunaseră în număr mare la granița cu Coreea de Sud, dar nici ei nu aveau Caddy-uri. Și nici majoritatea celor captivi în

Iarna Arabă. Însă unii dintre cei care mureau răpuşi de dizenterie şi de microbi rezistenţi la antibiotice aveau Caddy-uri. Oare Peregrine nu avea decât o viziune deformată despre lume, dispozitivele lui aparţinând milioanelor de privilegiaţi, nu miliardelor de damnaţi? Laurence îl întrebă şi Peregrine răspunse:

— Citesc ştirile. Ştiu ce se petrece în lume. În plus, unele Caddy-uri aparţin unor persoane foarte puternice, care au acces la informaţii, pe care dacă le-ai cunoaşte s-ar putea să-ţi cadă dinţii din gură. Ca să zic aşa… Cinci minute.

— Am înţeles c-a fost o metaforă, mulţumesc tare mult.

Laurence ţinea Caddy-ul în ambele mâini, la depărtare de un braţ. Stătea în capul oaselor în pat, la ora două noaptea.

— Dar nu pricepi că romantismul este o născocire esenţial burgheză? În cazul cel mai bun, este anacronic. În cel mai rău, o distragere, un lux pentru cei care nu sunt preocupaţi să supravieţuiască. De ce ţi-ai irosi timpul ajutându-i pe oameni să-şi găsească „adevărata dragoste”, în loc să faci ceva meritoriu?

— Poate că fac şi eu ce pot, răspunse Peregrine. Poate că încerc să-i înţeleg pe oameni, şi ajutându-i să se îndrăgostească câştig o mai bună înţelegere a parametrilor voştri. Poate că sporind nivelul de fericire din lume încerc să opresc colapsul. Patru minute.

— Ce-i numărătoarea asta inversă?

— Ştii bine ce este, replică Peregrine. Ai aşteptat atâta timp.

— Nu, nu-nţeleg ce mama dracului este!

Laurence azvârli Caddy-ul pe pat, nu îndeajuns de violent ca să-i producă vreo stricăciune, şi-şi trase chiloţii pe el. Ştia ce era. Luminile de pe stradă se stinseră. Asta se întâmpla foarte des în ultimul timp.

— De asemenea, ai putea spune că am acţionat în propriul meu interes, zise Peregrine. Cu cât îi îmboldesc pe oameni mai mult să-şi găsească sufletele-pereche, cu atât mai mult ei îşi încurajează prietenii să cumpere bucăţi din mine. Eu devin o necesitate, nu un lux. Ăsta-i unul dintre motivele pentru care Caddy-urile încă mai funcţionează.

— Da.

Laurence căuta ciorapi curaţi. Trebuia să aibă ciorapi curaţi. Nu putea înfrunta fără ciorapi curaţi ce avea să urmeze.

— Numai că, îți mai zic o dată, ești miop. Ce se-ntâmplă cu tine dacă-ntreaga noastră civilizație industrială ar face implozie? Dacă nu va mai exista combustibil sau electricitate pentru reîncărcarea Caddy-urilor? Sau dacă întreaga lume va dispărea într-o înlănțuire de explozii nucleare?

Îmbrăcă niște pantaloni și-și dădu seama că tricoul era pătat de transpirație și scârbos. Oare de ce naiba îi mai păsa cum arăta? Asta era nevroză curată.

— Trei minute, spuse Peregrine.

Laurence se simțea cuprins de panică. Era ora 2:15 noaptea, toate luminile erau stinse, cu excepția ecranului Caddy-ului, iar el era la bustul gol, transpirat și n-avea unde să fugă. Nu era pregătit, n-avea să fie niciodată pregătit, încetase să mai fie pregătit de ceva vreme, când își eliberase prima furie, cea mai intensă. Se uită spre mica fereastră a dormitorului, apoi la scara ce urca în partea din față, pustie, unde locuia Isobel. Casa era un traseu cu obstacole de obiecte și lucruri risipite, iar curtea din spate, un hățiș încâlcit. Se gândi la o mie de ascunzători și nicio posibilitate să scape.

Se hiperventilă, se înecă cu salivă și se lovi cu pumnul în piept, în timp ce întunericul spori și deveni mai mare decât îl putea el cuprinde. Găsi tricou și pantofi, dar tot se simțea paralizat. Peregrine încă încerca să poarte conversația lor stupidă, de parcă asta ar fi contat acum, însă nu uită să anunțe „două minute”. Apoi adăugă:

— Cred că ești pur și simplu dezamăgit că n-am transformat toată planeta sau că n-am devenit un fel de divinitate artificială, ceea ce pare o neînțelegere a naturii conștiinței, artificială sau de altă proveniență. Prin definiție, o divinitate reală ar fi mai presus de materializarea fizică sau n-ar fi afectată de învelișul care ar conține-o.

— Nu acum.

Laurence era sfâșiat între a căuta o armă, a se năpusti în goana mare afară din casă și a se pieptăna și spăla din nou pe dinți, după ce se spălase cu câteva ore în urmă. Numai că nu putea să lupte, nu avea unde să fugă și nu dorea să se ferchezuiască pentru asta. În tot acest timp petrecut ca savant nebun, de ce n-avea pe undeva printr-un dulap un pistol cu raze sau o armă paralizantă? Își irosise viața.

— Ce să fac? întrebă el.

— Răspunde la ușă, zise Peregrine. În care un minut.

— Iisuse! Rahat! Nu pot, îmi pierd mințile. Ea știe despre tine? Bineînțeles că nu. Ce-o să fac? Nu pot face față. Orbesc. Am crezut mereu că „panică oarbă” nu-i decât o metaforă, dar uite că nu-i așa. Peregrine, trebuie să ies de-aici. Nu mă poți ascunde?

O bubuitură ca un trosnet îl făcu pe Laurence să tresară. Își dădu seama că era un ciocănit la ușa din față, care-l luase prin surprindere, deși se așteptase la el. Era imposibil să fi trecut un minut întreg de când Peregrine spusese „un minut”. Era convins că tremura vizibil și că emana o teroare ce putea fi mirosită. Încercă să simtă furia care-l umpluse în asemenea măsură nu cu mult timp în urmă. De ce oare furia era disponibilă numai când era inutilă?

Găsi oarece demnitate în buzunarul din spate al noilor lui pantalonilor și urcă în apartamentul principal, împiedicându-se doar o singură dată. Sau de două ori. Apoi ajunse la ușă tocmai când aceasta vibră din nou. Apăsă clanța și deschise.

Nu se așteptase ca ea să fie atât de nedrept de frumoasă.

Singura sursă de lumină era o lanternă micuță, probabil cu leduri, din mâna ei mică. Proiecta o strălucire slabă, dar nu spectrală, pe sânii ei vizibili prin bluza din dantelă, pe bărbia rotundă și pe gura perfect conturată. Fata nu zâmbea, totuși păstra oarecum contactul vizual. Părea calmă. Ochii îi erau amețitori. Ținea un Caddy într-o mână și avea o geantă pe umăr. Privindu-i ochii negri serioși și chipul palid, cu o expresie curajoasă, Laurence simți un val de emoții care-l luară pe nepregătite. Pentru o picosecundă, nu-i păsă că ea distrusese mașina, nu dori decât s-o îmbrățișeze și să râdă de bucurie. Apoi își aminti și totul înțepeni din nou, tetanos instantaneu.

— Bună, Laurence, zise Patricia cu trupul drept și încordat, ca și cum s-ar fi putut lupta în orice clipă cu o armată de ninja. Mă bucur să te revăd.

Părea mai matură și mai sigură pe sine decât o văzuse ultima dată.

— Ce cauți aici?

— Am vrut să-ți înapoiez inelul bunicii tale.

Vârî mâna în buzunarul hanoracului și scoase un mic cub negru.

Laurence nu-l luă din palma ei.

— Credeam că trebuie să-l păstrezi, spuse el. Fiindcă, în caz contrar, Priya va fi absorbită înapoi în dimensiunea de coșmar unde gravitația este o forță puternică.

— Mda. Aia. Ei bine, replică Patricia, am decis că nu-mi place de Priya chiar atât de mult.

Văzând privirea împietrită a lui Laurence, adăugă:

— A fost o glumă. Glumeam și eu. Nimeni nu va fi absorbit în niciun fel de neant dacă îți dau inelul înapoi.

I-l întinse lui Laurence.

El privi cutia de catifea.

— De ce?

— Mi-am dat seama că a trecut suficient timp și că acum nu mai e niciun pericol.

Suna ca o prostie absolută și Laurence se mulțumi s-o privească. Ea adăugă:

— Bine, nu tocmai. Cred că de atunci am devenit mult mai pricepută la magia Pungașilor. Și…

Se opri, fiindcă ceea ce urma era dificil de spus, mai ales când te foiești în pragul casei cuiva în beznă totală.

Laurence așteptă. Patricia căuta cuvintele potrivite. El nu-i făcu munca mai ușoară spunând ceva doar ca să umple tăcerea.

— Vreau să zic…

Pentru o secundă, Patricia păru insuportabil de tristă, apoi continuă:

— Cred că am sfârșit prin a-ți juca o festă mult mai mare decât să te păcălesc să-mi dai inelul, așa-i? Chiar dacă n-am știut că asta făceam. Am devenit iubita ta și parte din viața ta, apoi am… ei bine, știi ce am făcut. Iar mașina antigravitațională, care a trimis-o pe Priya altundeva, pentru salvarea căreia a fost oferit inelul ăsta, a devenit parte din mașina apocaliptică pe care am distrus-o eu. Așa că nu mai am nevoie de inel, pentru că am sfârșit prin a construi o roată mult mai mare în jurul roții mai mici. Și cred că, într-un fel, inelul e pătat pentru mine.

Îi oferi inelul din nou. Laurence tot nu-l luă.

— Nu era o mașină apocaliptică, spuse el.

— Nu? Atunci ce era?

— Este o poveste lungă. Uite ce-i, în momentul ăsta nu suport prezența oamenilor. Să nu crezi că am ceva personal cu tine.

Dădu să închidă ușa, dar mâna ei întinsă și moștenirea lui de familie îl împiedicau.

— De ce? Ai o senzație ciudată? De pildă, că ești acoperit de gunoaie care-ți furnică pielea și că nu-i poți recunoaște pe oameni ca aparținând aceleiași specii?

— Nu. Nu! De ce ai întreba așa ceva?

— Ah, ăăă. Nimic. Numai că, în ultima vreme, de câte ori aud pe cineva spunând că nu suportă prezența oamenilor, încep să mă-ntreb dacă… nu contează.

— Chestia e că toți prietenii mei se află pe Seadonia, iar eu sunt aici, singur. Și sunt destul de afectat de ce ai făcut tu în Denver.

— Dar ce fac ei pe Seadonia?

— În principal? Se gândesc la moduri cum să te omoare pe tine și pe prietenii tăi. Folosind probabil ultrasonice sau vreun tip de fascicul antigravitațional, similar cu ce i s-a întâmplat Priyei, numai că mai direcțional și portabil. Cel puțin asta-i presupunerea mea.

— Aha. Mulțumesc. A fost ușor.

— Ce a fost ușor?

— Mi s-a cerut să vin aici și să aflu ce se-ntâmplă pe Seadonia. Bănuiau că ar trebui să știi.

— Și tu ai obținut informațiile de la mine.

— Dap.

— Pentru că ești atât de pricepută în a fi „Pungaș”.

Patricia privi în pământ. Părea mai puțin dură decât fusese cu câteva clipe mai devreme. După aceea ridică privirea și, de data asta, Laurence fu cel căruia îi venea greu s-o privească. Brusc își amintea cum descrisese ea Poteca spre Infinit ca fiind o „mașină apocaliptică”.

Niciunul dintre ei nu se putea uita la celălalt fără rușine. Laurence avea senzația că majoritatea adulților pe care-i cunoștea se obișnuiseră cu sentimentul acela de stânjeneală reciprocă. Pentru el însă era ceva complet nou.

— De fapt, spuse Patricia, mă bucur că am trecut de partea asta. La Seadonia mă refer. Pentru că nu voiam să discutăm despre ea.

— Nu?

— Nu. Ei voiau să discut cu tine despre ea. Eu nu.

— Și atunci tu despre ce voiai să discuți cu mine?

— Nu știu.

Patricia tăcu și Laurence putu să audă atât respirațiile lor, cât și pe cineva alergând, la câteva străzi depărtare.

— Nu știu. Despre nimic. Cred că despre nimic, mai zise și îi întinse cutiuța neagră. Deci îți vrei sau nu inelul înapoi?

— Nu pot, pur și simplu nu pot. Nu pot lua nimic de la tine, chiar dacă mi-a aparținut.

Ea puse inelul înapoi în buzunar. Arăta mai frumoasă ca oricând. Inima lui era franjuri.

— Îmi pare rău.

— Pentru ce? Pentru ce crezi c-ar trebui să-ți pară rău?

— Ernesto spune că mi-am trădat iubitul – adică pe tine – și că va trebui să accept asta. Chiar dacă participai la construirea unei mașini apocaliptice, asta nu schimbă cu nimic realitatea.

— Nu era o mașină apocaliptică, repetă Laurence.

Se uită la Caddy-ul cuibărit între palma și antebrațul ei, oferind o iluminare insuficientă pentru lumea întunecată de afară. Caddy-ul torcea, sincronizându-se probabil cu cel din dormitorul lui și căutând actualizări în timp real de la cel mai apropiat server. Cât oare din Peregrine se găsea în Caddy-uri și cât în locurile sigure, ascunse prin lume, de unde Caddy-urile își făceau actualizările? De ce îl avertizase Peregrine că Patricia venea încoace? Și de ce n-o făcuse cu suficient timp înainte, pentru ca Laurence să poată fugi, dar o făcuse totuși cu suficient timp înainte ca să poată intra în panică?

Rămaseră locului și niciunul dintre ei nu scoase o vorbă până nu se reaprinseră luminile stradale. Saltul brusc de la bezna adâncă la strălucirea galbenă lăsă impresia că soarele țâșnise pe neașteptate deasupra orizontului… numai că lumina era mai slabă și nu exista căldură. Amândoi fură smulși din reverie.

— Bun, rosti Patricia. Ai grijă de tine. Vin timpuri grele. Vreau să spun, și mai grele. Ne mai vedem.

— Ba nu, zise Laurence. N-o să ne mai vedem.

32.

Soarele tot nu răsărise. Poate că n-avea să mai răsară niciodată. Poate că cerul se săturase de aceste nesfârșite schimbări de costume: să arunce mantie după mantie, dar fără

să dezvăluie niciodată ce purta sub ele. Patricia urca scara înaltă spre vârful dealului, poticnindu-se pe treptele din beton. Un șoim coborî în picaj pe lângă ea, în ultima sa vânătoare din noaptea aceea, o privi și spuse:

— Prea târziu, prea târziu!

Adică exact ce-i spuneau toate păsările în ultima vreme. Ea bocăni spre vârful scării și se împletici peste Portola, ca să ajungă la marginea lui Market, privind de sus peste oraș și golf, până hăt, departe, spre Oakland. Scotoci prin geantă după o pungă mică de Corn Nuts, care se transformaseră într-o pulbere unsuroasă, și după drojdia de pe fundul unei sticle de 5-hour ENERGY. Spera că soarele nu va răsări. La răsărit trebuia să-i raporteze lui Carmen și să-i spună că supăraseră niște persoane cu avere aproape nelimitată, superștiință esoterică și nimic de pierdut. Conversația aceea avea s-o determine pe Carmen să ia câteva anumite decizii, iar Patricia trebuia să implementeze personal unele dintre acestea. La rândul lor, ele aveau să ducă la mai multe consecințe și la mai multe decizii.

Oakland străluci trandafiriu. Fata simțea un atac de panică, gata s-o ia pe nepregătite, dar, atâta timp cât nu-l lua în seamă, n-avea să pună stăpânire pe ea. Numai că, tocmai pe când clocea ideea aceea, geanta ei scoase un sunet ascuțit, de parcă s-ar fi găsit într-un submarin care purja apă. Patricia tresări atât de violent, încât fu cât pe ce să scape sticla peste balustradă. Alarma venise de la Caddy, care afișa „Mesaj vocal nou” în centrul volburii lui de spițe. Mesajul vocal nu era nou, ci același pe care Laurence i-l lăsase cu puțin înaintea atacului asupra orașului Denver, pe care ea îl găsise abia după atac și-l ștersese fără să-l asculte. El i-l lăsase pe telefon, nu pe Caddy, așa încât Caddy-ul nici măcar n-ar fi trebuit să-l aibă. Puse Caddy-ul înapoi în geantă și privi pătura roșie a răsăritului care se târa spre șantierul naval AT-AT, în timp ce o amprentă portocalie apărea la linia orizontului. Sunetul se auzi iar: „Mesaj vocal nou”. Din nou, nu era un mesaj nou. Îl șterse a doua oară și închise și Caddy-ul pentru siguranță.

Culoarea revenea în lume, timpul conurilor înlocui timpul bastonașelor. Patricia se gândea cum ar fi fost să suferi veșnic soarta Priyei. Încercă să nu-i pară rău pentru Theodolphus. Se gândea la Dorothea, căreia îi fuseseră zburați creierii. Simțea în gură un gust neplăcut.

Geanta îi vibră, apoi zăngăni și țiui. Caddy-ul se reactivase cine știe cum și încerca s-o determine să asculte un mesaj vechi și mort.

— Ce-i cu tine? i se adresă ea dispozitivului.

— Vei vrea să auzi asta, răspunse el, cu glasul pe care-l folosea când dădea indicații spre aeroport.

Patricia șterse din nou mesajul.

El reveni, cu același semnal sonor iritant.

Patricia păstra pe Caddy câteva fotografii din copilărie, altfel l-ar fi azvârlit cât colo de pe coasta dealului. Și, oricum, ce naiba, era doar un simplu mesaj vocal, cât de rău putea fi? Apăsă pe „redare”.

La început se simți tulburată ascultându-l pe Laurence din altă linie temporală, vorbind despre un viitor care fusese șters. Sărmanul prostănac Laurence alternativ. Apoi vorbea despre părinții ei, ca și cum abia muriseră, deși Patricia se gândea la ei ca la niște persoane de mulți, de foarte mulți ani decedate. Mai întâi nu avusese timp să jelească dispariția lor, apoi hotărâse că jelise suficient. De fapt, părinții îi muriseră recent, nu cu ani în urmă, iar ea îi bocise puțin, cu excepția câte unui fior ocazional de durere și a unei discuții tulburătoare pe care o avusese cu Roberta într-un vis. Patricia îngropase durerea, așa cum îngropa totul. Iar acum capul îi era plin de sandvișuri decapitate, de cămăși din glaspapir, de sărutările tatălui pe nasul ei, de glazura galben-canar de pe tortul pe care mama i-l pregătise la aniversarea a șapte ani, de felul cum „e” din „dezmoștenită” devenea un diftong în momentele de stres accentuat, de brațul fracturat al mamei…

Nu avea să-și mai vadă părinții niciodată și nici să le mai spună că-i iubea ori că îi ruinaseră copilăria. Dispăruseră și ea nu-i cunoscuse cu adevărat, iar Roberta insistase că de fapt pe Patricia o iubiseră cel mai mult, în ciuda cruzimii lor, și Patricia n-avea să-nțeleagă asta niciodată, absolut niciodată. Neînțelegerea era mai rea decât orice altceva, era ca un mister și o rană care nu se putea vindeca și, în același timp, un eșec de neiertat.

Patricia se prăbuși. Căzu în patru labe pe acostament, în țărână, cu fața spre răsăritul orbitor, și începu să tremure și să zgârie pământul cu degetele, iar ochii i se încețoșară de lacrimi. Îi șterse, limpezindu-i, și privirea i se opri asupra unei singure

flori galbene aflate dincolo de gardul metalic, și tocmai când Spectrul Laurence rosti cuvintele „fototropism emoțional”, razele soarelui atinseră floarea, care își înălță capul pentru a saluta astrul zilei, iar Patricia își pierdu din nou controlul și lacrimile se revărsară din ochii ei în cascadă, în timp ce scurma solul pe care-l săra.

Mesajul se sfârși și dispăru pentru totdeauna, dar Patricia continua să hohotească și să sape cu mâinile în pământul pietros, până ce soarele ajunse la ea.

Când putu să vadă din nou, continuând să icnească sec și să plângă, se uită la Caddy, care zăcea inocent în iarbă, și avu o idee destul de precisă despre cine era înăuntru, totuși aceea era cea mai mică dintre grijile ei.

— Du-te dracului, rosti ea.

— Am crezut că trebuie să auzi asta, spuse Caddy-ul.

— Capcana care nu poate fi ignorată, este o minciună nenorocită, zise Patricia.

Rămase cu capul pe genunchii murdari și privi orașul. Simțea că în lume nu exista nimeni căruia să-i poată vorbi despre sentimentele ei, ceva la fel de sigur ca și când o epidemie i-ar fi exterminat pe toți oamenii. Gândul acela o făcu să se gândească la Destrămare, așa cum se întâmpla în cele din urmă cu toate gândurile.

Bătu în ușa lui Laurence. Nu ciocănea, făcea pauză, apoi ciocănea iarăși, ci mai degrabă bătea cu pumnul, constant, într-un fel care anunța: „O să dărâm ușa”. Deși mâna i se învineți, Patricia nu încetă să lovească ușa.

De data aceasta, probabil că Laurence adormise. Arăta chiar mai ciufulit decât de obicei și mult mai dezorientat. Purta un singur ciorap și băgase un braț prin mâneca unui tricou.

— Hei.

Miji ochii.

— Ai promis că n-o să mă mai părăsești niciodată, zise ea.

— Da, am promis. Și nu-mi aduc aminte ca tu să fi promis că n-ai să-mi distrugi munca de-o viață. Așa că m-ai dus de nas.

Patricia aproape că-i întoarse spatele, deoarece nu mai putea face față altor învinuiri. Însă încă mai avea țărână sub unghii.

— Îmi pare rău, spuse ea.

După care nu mai putu să adauge nimic. Nu-și găsea cuvintele, tot așa cum nu-și simțea mâinile și picioarele.

— Îmi pare rău, repetă ea pentru că trebuia să facă asta complet necondiționat. Simt că-ți datoram mai multă încredere decât ți-am acordat. N-ar fi trebuit să distrug ceea ce nu înțelegeam și n-ar fi trebuit să-ți fac ceea ce ți-am făcut.

Laurence continua s-o privească inexpresiv, ca și cum aștepta să tacă și să plece, pentru ca el să-și poată relua somnul. Probabil că arăta ca naiba, transpirată și mânjită de praf și de lacrimi.

Patricia se sili să vorbească în continuare, deoarece aceasta era o altă situație în care n-avea de ales decât să meargă mai departe.

— Cred că o parte din mine a știut de la bun început că lucrai la ceva ce putea fi periculos și m-am gândit că a fi un prieten bun înseamnă să nu judeci sau să pui prea multe întrebări. Dar asta era o prostie și-ar fi trebuit să încerc să aflu mai devreme, iar când am văzut mașinăria în Denver și mi-am dat seama că era a ta, ar fi trebuit să găsesc un mod de a discuta cu tine despre ea, în loc să termin pur și simplu misiunea. Am dat-o-n bară. Îmi pare rău.

— Rahat.

Laurence arăta de parcă Patricia i-ar fi tras una-n boașe, nu de parcă și-ar fi cerut scuze.

— N-am… n-am crezut niciodată că voi auzi asta din partea ta.

— Vorbesc serios. Am fost o cretină colosală.

— N-ai fost o cretină colosală, doar o cretină obișnuită. Ne-am jucat cu focul în Denver. Asta-i cât se poate de clar. Însă, da, îmi pare rău că n-ai discutat cu mine.

— Ți-am ascultat mesajul vocal de dinainte, spuse Patricia. Abia acum. CH@NG3M3 m-a silit. N-a vrut să mă lase să-l șterg fără s-ascult.

— E un afurisit tare insistent. Acum se numește Peregrine.

— Uite ce-i, trebuie să-ți spun ceva cu-adevărat important. Și nu-i un lucru pe care să-l pot discuta în stradă.

— Atunci cred c-ar trebui să intri.

Laurence se retrase un pas și-i ținu ușa deschisă.

Se așezară pe aceeași canapea, pe care împărțiseră narghileaua în formă de elf, din fața televizorului cu ecran mare la care se uitaseră la *Pitica roșie* împreună cu Isobel. Apartamentul era mult mai aglomerat, ba chiar ca desprins din

Hoarders, și peste tot exista un strat de mizerie gros de un milimetru.

Patricia îi povesti despre Destrămare. Și apoi, pentru că el nu putea pricepe nici măcar o parte din enormitatea Destrămării, îi mai povesti o dată. Se pomeni folosind termeni clinici, în loc să transmită întreaga experiență zguduitoare.

— Populația va scădea dramatic într-o singură generație, însă unii oameni vor reuși să se reproducă. Dar reproducerea va fi foarte neplăcută. Majoritatea pruncilor vor fi abandonați după naștere. Pe de altă parte, nu vor mai exista nici războaie, nici poluare.

— Asta-i rău. Vreau să spun că poate fi lucrul cel mai rău pe care l-am auzit vreodată, zise Laurence și își frecă ochii cu toate cele zece încheieturi ale degetelor, alungând ultimele firimituri de somn, în același timp parcă încercând să șteargă imaginile pe care Patricia i le băgase în cap. De când... de cât timp știi asta?

— De o zi, poate de trei, spuse ea. I-am auzit vorbind despre asta în șoaptă o dată sau de două ori, dar nu-i o chestie pe care s-o discutăm între noi. Cred că o pregătesc de peste o sută de ani, dar continuă s-o rafineze. Vechea mea colegă de liceu face ultimele retușuri.

Se cutremură gândindu-se la Diantha, la ura ei de sine și la cum o forțase să ia parte la așa ceva.

— Nici măcar nu-mi pot închipui, zise Laurence. De ce-mi spui despre asta?

Merse să pună de cafea, pentru că, dacă tocmai ai auzit despre posibila transformare a rasei umane în monștri sălbatici, trebuie să faci ceva cu mâinile și să pregătești ceva fierbinte și liniștitor pentru altă persoană. Râșni boabele, apoi scoase cafeaua măcinată și turnă apă clocotită în presa franceză, așteptând să apese pistonul în clipa în care lichidul atingea consistența și aroma potrivite. Se mișca aidoma unui somnambul, ca și cum Patricia nu-l trezise cu adevărat din somn.

— Îmi pare rău că ți-am zis toate astea, spuse ea. Niciunul dintre noi nu poate face nimic în privința Destrămării. Aveam neapărat nevoie să discut cu cineva și mi-am dat seama că tu erai singurul cu care puteam s-o fac. În plus, simțeam că-ți eram cumva datoare.

— De ce n-ai vorbit cu Taylor? Sau cu alt vrăjitor?

— Nici măcar nu știu cine dintre ei știe despre Destrămare și nu vreau să fiu responsabilă pentru răspândirea veștii în comunitate. În plus, dacă aș fi spus că am dubii în contextul ăsta, ar fi sunat ca o egolatrie finală. Și cred că… tu ai fost dintotdeauna singurul care m-a ascultat când a contat.

— Mai ții minte când eram copii? întrebă Laurence și îi întinse o cană cu cafea fierbinte. Și obișnuiam să ne-ntrebăm cum pot fi adulții atât de idioți?

— Mda.

— Acum știm.

— Mda.

Băură din cafea mult timp. Niciunul dintre ei nu-și lăsă cana din mâini între sorbituri, ci le ținură aproape de fețe, ca pe niște purificatoare de aer. Amândoi se uitau în căni, evitând să se privească reciproc. Asta până când Laurence întinse brusc un braț și prinse mâna liberă a Patriciei, cu o mișcare disperată. O ținu strâns și o privi cu ochi pustiiți. Ea nu și-o retrase, dar nici nu i-o strânse pe a lui în semn de răspuns.

Fata rupse tăcerea:

— În toți anii ăia, eu am făcut magie pe cont propriu, fără niciun alt om lângă mine, cu excepția ta… atunci. În pădure sau în pod. După aceea am aflat că magia bună înseamnă să interacționezi cu oamenii, într-un fel sau altul – fie vindecându-i, fie păcălindu-i. Dar magicienii cu adevărat măreți nu pot rămâne în preajma oamenilor. Ei sunt ca Ernesto, care nu-și poate părăsi cele două camere. Sau ca sărmana Dorothea, care nu putea purta o conversație simplă. Sau ca vechiul meu profesor Kanot, al cărui chip se schimbă în fiecare zi. Trebuie să păstreze distanța. Ca și cum pot face lucruri pentru oameni, dar nu cu oameni.

— Tot ei sunt cei care au pus la cale Destrămarea, continuă el.

Patricia observă că Laurence se crispase când auzise numele Dorotheei.

— Vor să protejeze lumea, urmă ea, și cred că delfinii și elefanții au la fel de multe drepturi la viață ca noi. Au însă, într-adevăr, o viziune deformată.

Laurence începu să descrie o întâlnire la care participase în complexul din Denver, unde prietenii lui vorbiseră despre

posibilitatea ca uriașa lor mașinărie să poată face lumii ceea ce mașinăria mică îi făcuse Priyei. Imaginea unor *nerds* înghesuiți într-o fostă incintă pentru servere o duse pe Patricia cu gândul la înghesuiala din hornul de la Eltistey Hall și reveria ei amenință să intre într-o spirală nesfârșită, când Peregrine îi întrerupse:

— Poate că ar fi bine să deschideți televizorul.

Pe toate posturile era aceeași știre. Summitul de la Bandung eșuase. China ocupa Insulele Diaoyu și insista asupra revendicărilor în Marea Chinei de Sud, iar chinezii promiseseră să susțină Pakistanul în conflictul din Kashmir. Și rușii mărșăluiau spre vest. Ecranul arăta trupe adunându-se în formație, distrugătoare navale ocupându-și pozițiile, rachete și drone gata de activare. Părea un documentar pe History Channel, numai că imaginile făceau parte dintr-un reportaj de ultimă oră.

— Să-mi bag picioarele, zise Patricia. Asta nu-i bine.

Telefonul lui Laurence sună.

— Ce? întrebă el. Stai nițel.

Flutură din braț în semn de scuză spre Patricia și ieși din cameră.

Fata se mai uită puțin la știri, până se simți îngrețoșată și trebui să taie sonorul.

— Patricia, zise Peregrine, mai ții minte ce mi-ai spus când mi-ai trezit conștiința? Când Laurence era în școala aceea militară?

— Da. Nu, zise Patricia, încercând să-și amintească. A fost ceva aleatoriu, o întrebare fără sens. Ar fi trebuit să te șocheze, iar șocul să-ți trezească conștiința. Tot nu-mi vine să cred c-a funcționat. Era ceva ce auzisem la Laurence. Nu-mi amintesc însă formularea.

Creierul ei făcu un declic și cuvintele își ocupară ordinea exactă.

— Stai. Ba da. Era „Este un copac roșu?”

— Corect, zise Caddy-ul.

Patricia își rupse cu dinții o pieliță de la degetul mare și simți un soi de disonanță cognitivă, ca un fir de memorie îngropată.

— Cineva mi-a pus întrebarea asta când eram copil, spuse ea după un timp. Când eram foarte, foarte mică. Cred că acela a fost primul meu contact cu magia. Cum de l-am uitat?

— Nu știu, răspunse Peregrine. Mi-a fost imposibil să mă opresc din a mă gândi la întrebarea aia. Presupun că nu știi răspunsul, așa-i?

— Rahat, se încruntă fata, nu, nu-l știu.

Asta o făcu să se gândească la păsările care începuseră să-i spună că era prea târziu, apoi la aiureala ei din copilărie despre Copac. Îi reveni în minte scena păsărilor aflate la judecată și se văzu pe ea, copil, cerând mai mult timp de gândire. Dacă totul fusese real? Dacă fusese adevărat și avea importanță, dacă ea nu-și câștigase de fapt niciodată dreptul de a fi vrăjitoare, pentru că avusese o misiune de îndeplinit în tot acel timp?

— Rahat, repetă Patricia. Acum n-o să mai fiu în stare să mă opresc din a mă gândi la asta.

— Faptul că tu nu reușești să-ți suprimi un gând diferă cumva de incapabilitatea mea de a-mi suprima un gând, spuse Peregrine încercând în mod evident să fie diplomat. Este ca o ghicitoare. Sau ca o parabolă Zen. Dar la întrebarea aceea nu există răspunsuri online, în nicio limbă.

— Hm, făcu Patricia. Cred că-i una dintre chestiile alea care nu sunt menite să aibă sens în întregime. Vreau să spun că un copac este roșu toamna.

— Atunci poate că întrebarea este dacă noi ne aflăm în toamna lumii, spuse Peregrine. Presupunând că ar fi o generalizare și că nu se referă la un copac anume.

— Un copac poate fi roșu dacă e în flăcări. Sau în zori. Nu-i nici măcar o ghicitoare adevărată. Ghicitorile nu sunt niciodată întrebări de felul da sau nu, așa-i? Mai degrabă ar fi trebuit formulată astfel: „Când este un copac roșu?”

— Cred că să găsesc răspunsul ar putea fi scopul meu în viață, spuse Peregrine.

Patricia se pomeni întrebându-se dacă nu cumva tot asta era și căutarea ei personală, deși o voce rosti în interiorul ei: „Egolatrie!”

Laurence se întoarse.

— A fost Isobel, zise el. Nu prea știu cum să-ți spun chestia asta.

Cutremurul începu în clipa în care el se apleca să pună telefonul jos, așa că se dezechilibră, căzu cu fața înainte și se lovi cu capul de măsuța din oțel pentru cafea a Isobelei; își făcu o rană la frunte, sângele începu imediat să curgă și Laurence

aproape că-și pierdu cunoștința. Încăperea se zgâlțâia suficient de tare ca să dărâme o grămadă de cărți și bibelouri peste Patricia, iar televizorul, care difuza constant scene de război, alunecă din suport și se răsturnă. Patricia rămase pe loc, neclintită, în timp ce totul se năruia în jurul ei.

33.

Iată ce i-a spus Isobel lui Laurence chiar înainte ca seismul să lovească:

— Aici nu-i vorba de răzbunare. Știi foarte bine. Oamenii noștri n-au petrecut ultimele luni închiși pe Seadonia, luptându-se cu râia și ploșnițele, ticsiți claie peste grămadă, doar pentru că erau obsedați de simpla răzbunare, însă după cele întâmplate în Denver trebuia să găsim o modalitate de a avansa. Pentru că reconstruirea de la zero a generatorului de gaură de vierme ar fi durat ani și nu ne puteam asuma riscul ca oamenii aceia să vină și să-l distrugă din nou. Am putea încerca să construim sisteme defensive mai bune, însă data trecută nu i-am văzut venind și nu putem garanta că-i vom vedea data viitoare. Așa că nu avem de ales. Trebuie să punem în practică o acțiune preventivă.

— Ce-ați făcut? întrebă Laurence și apăsă atât de tare telefonul de articulația maxilarului, încât începu să-i pulseze. Isobel, ce-ați făcut?

— Am construit mașinăria supremă, îi răspunse ea. Tanaa a făcut majoritatea chestiilor dificile – știi ce mâini miraculoase are. Se numește Soluția Distrugere Totală și este uimitoare.

Isobel se lansă în detalii *geek* despre provocările de design pentru crearea SDT-ului: trebuiau să înghesuie în șasiul principal cât mai mult armament posibil, dar fără să crească enorm masa totală. Voiau ceva asemănător unui transportor amfibiu blindat, cu mișcări omnidirecționale și capacitatea de a distruge simultan mai multe ținte. Ca toți designerii de hardware cool, Tanaa se inspirase din natură: corpurile segmentate ale artropodelor, proprietățile care absorbeau șocuri ale țepilor ariciului, coada stabilizatoare, cele șase picioare ale insectelor, carapacea multisecționată și așa mai departe. Cockpitul era destul de spațios pentru două persoane, cu comenzi manuale,

redundante atâta timp cât cineva era conectat la interfața creier/computer. (Milton își făcuse destul de recent operația laparoscopică.) Rezultase ceva poate puțin cam încărcat, dar se deplasa cu agilitate, iar când venea momentul să deschidă focul cu cele cinci lansatoare de rachete aer-sol, cele șapte lasere de putere industrială, lansatoarele de napalm anterior și posterior – și, nestemata coroanei, tunul antigravitațional –, SDT-ul avea *să danseze*.

— Dar nu știți nici măcar cu cine veți avea de-a face.

Laurence privi în zațul înspumat din presa franceză de pe masa din bucătăria Isobelei.

— Știm mai multe decât crezi, spuse femeia apăsând sugestiv pe cuvinte. Știm că au o rețea cu multe unități clandestine în toată lumea, printre care un hostel în Portland, o școală de dans în Minneapolis și o librărie și un bar de absint aici, în San Francisco. Plus o unitate de instruire căreia îi spun Labirintul, care are o intrare secretă în Pirinei. Labirintul pare să fie bine protejat împotriva asalturilor convenționale, dar, la urma urmei, de aceea se construiesc rachetele penetrante. Va fi azi. Va fi acum. Lovim toate țintele în același timp, înainte să știe ce se-ntâmplă.

— Isobel, nu. Nu faceți asta. Anulați atacul, te rog. Nu știți ce faceți.

— Mă aflu în cockpitul Soluției Distrugere Totală chiar acum, alături de Milton, zise Isobel. Pe Mission Street, la o stradă depărtare de librăria aceea. Am așteptat până în ultima clipă înainte să te sun, fiindcă n-am vrut să intervii.

Laurence îl auzi pe Milton spunându-i ceva Isobelei, plus sunetul inconfundabil al lui „Terraplane Blues”, care urla din difuzoarele din cockpitul SDT-ului.

— Nu puteți face asta, spuse el. O să…

— Știm bine că aveai o relație cu una din grupul celor Cinci din Denver, zise femeia. Ți-am identificat prietena pe înregistrările camerelor de supraveghere ale unei benzinării din Utah, unde s-au oprit să facă plinul. Am încercat să te țin departe de asta, însă de acum toți știu că ești compromis. Așa că, te rog, nu te băga. Dacă apari aici, nu-ți pot garanta că nu vei fi tratat ca un inamic.

— Isobel, te rog, ascultă.

Dar ea închisese deja.

•••

Laurence gemea pe podea, cu sângele curgându-i din rana pe care și-o făcuse când se lovise de măsuța pentru cafea a Isobelei. Patricia se ghemui deasupra lui și-i linse rana cu o mișcare rapidă, scuzându-se că nu o făcuse cu eleganță.

Sângerarea se opri. Laurence se simțea mult mai bine. Avea erecție. Fata se lăsă pe spate, pentru ca el să poată să se ridice și, pentru o clipă, fură față în față. Patricia, așezată peste coapsele lui, era îmbujorată și avea ochi umezi de căprioară. Avea senzația că, în clipa aceea, o mulțime de drumuri se puteau deschide între ei, iar el era pe punctul de a le închide pe toate prin ceea ce trebuia să-i spună. Pentru o secundă se întrebă dacă n-ar trebui să țină pentru el vestea primită de la Isobel, deoarece, spunându-i Patriciei, însemna să-i trădeze pe Isobel și pe Milton. Dar să nu-i spună Patriciei ar fi fost, pe aproape, cea mai mare trădare, una pentru care cel mai probabil n-avea să se ierte niciodată. Chiar dacă tocmai fusese furios până peste cap pe ea și pe prietenii ei, îi era imposibil s-o privească în ochi și să nu-i spună ce aflase. Înțelese că era pe punctul de a lua o decizie importantă în viață, apoi o luă.

Patricia fu în picioare înainte ca Laurence să-și fi terminat a treia frază. Un vârtej de haine negre, coate lovind în toate direcțiile, gâtul cu tendoane încordate. Se mișca mult prea repede ca să meargă undeva. Pentru o clipă, Laurence crezu că, din cauză că tremura de furie, fata avea să se facă bucăți, apoi își dădu seama că începuse un al doilea cutremur, mai violent decât primul. Dacă n-ar fi stat pe podea, ar fi căzut din nou. De data asta tot ce nu era fixat zbura prin aer. Cutremurul se opri, după care începu iar, chiar mai violent. Ca și cum ar fi fost într-o bormașină. În tavan apăruseră crăpături și podeaua se înclina.

Bineînțeles. Rază antigravitațională focalizată. Zonă de risc seismic. La ce altceva să te fi așteptat?

Isobel urma să aibă nevoie de lucruri noi și de o casă nouă. Însă cutremurul părea să-i priască Patriciei. Ea continua să fie singurul punct nemișcat, în timp ce totul din jur părea ca într-un blender, iar când seismul se opri în cele din urmă, era senină.

— M-am pregătit opt ani pentru ziua de azi, spuse fata. M-am săturat. Ar trebui să stai aici. Mă bucur c-am apucat să stau de vorbă cu tine, pentru ultima dată. La revedere, Laurence.

Apoi se îndreptă spre ușă.

Pe dracu'! Laurence porni în fugă după ea, gâfâind puțin.

— Vin cu tine, zise el. O să ai nevoie de mine ca să te ajut să-i convingi. Cum ai de gând s-ajungi în Mission după două cutremure masive? Poți să zbori în momentul ăsta? Nu cred. Știu de unde putem împrumuta o motocicletă. Îmi pare foarte rău că prietenii mei au făcut asta. Știu că erau foarte furioși, dar nu ăsta era răspunsul. Cu cât va dura mai mult, cu atât mai multe chestii de felul ăsta se vor acumula de ambele părți, până vom ajunge în punctul de Desfacere.

— Destrămare, îl corectă Patricia. Unde-i motocicleta?

Ienupărul de lângă casa surpată a Isobelei era plin de păsări care țipau asurzitor. Laurence le mai auzise și înainte, fără niciun motiv, iar alteori după un incident important. Câteva zeci de păsări se strângeau laolaltă și ciripeau cât puteau de tare. De data asta însă părură s-o tulbure pe Patricia din calmul abia dobândit. Laurence o întrebă ce spuneau păsările și ea îi răspunse că același lucru pe care îl tot repetau în ultimele zile. Că era prea târziu. Frate, păsările alea i se păreau nervoase până și lui Laurence. Ar fi trebuit să fie recunoscătoare că mai aveau un copac pe care să stea.

Motocicleta BMW era acolo unde o lăsase Gavin, vecinul Isobelei, în garaj, cu cheia garajului și cheia de rezervă a motocicletei ascunse într-un faun din piatră. Patricia conduse, cu Laurence pe locul din spate, purtând singura cască de protecție și ținând aproape tot drumul ochii închiși, fiindcă ea gonea ca Evel Knievel pe străzile abrupte, pline de crăpături și frontoane prăbușite de la casele în stil Craftsman, mașini care se izbiseră unele de altele, trupuri de oameni și un cărucior pentru copii răsturnat. Laurence simțea fumul, acreala produsă de scurgerile de gaze și duhoarea de carne putredă a morții. Săriră peste vârful unui deal abrupt și aterizară într-o rigolă fumegândă, cu un impact care-i izbi pelvisul lui Laurence de cutia toracică.

Faptul că ținea ochii închiși avea un dezavantaj major. Vedea imaginea creierilor Dorotheei curgându-i din țeastă, proiectată pe fundalul cortinei roșii a pleoapelor. Își spusese că făcuse ceea ce trebuia – Dorothea, Patricia și ceilalți atacaseră fără motiv, iar el avusese obligația să dea o mână de ajutor la apărare. Dar acum, gonind prin ruinele cauzate de contraatacul lui Milton, îi venea mult mai greu să aibă o impresie bună despre rolul său în toată afacerea asta. Stomacul care, deja se revoltase, i se

întoarse pe dos imaginându-și cadavrul Dorotheei, juxtapus râsului ei prietenos când făcuseră cunoștință. Deschise ochii și bâjbâi după Caddy.

Peregrine difuza filmulețe de amatori și imagini din satelit din celelalte locuri ale globalei Zile a Tunetului lui Milton, dar erau, din fericire, încețoșate: fum și corpuri împleticindu-se în foc și cineva care trăgea cu o armă cu rază antigravitațională, pe care o ținea pe umăr. Un alt cutremur izbi – le zdruncină oasele din corp –, exact când Patricia sări cu motocicleta peste ruina adăpostului de la J-Church, folosindu-se de acoperișul înclinat ca de o rampă.

Soluția Distrugere Totală domina Mission Street, cu toate cele șase picioare în echilibru perfect, în ciuda suprafeței neregulate. Laurence recunoscu imediat munca superbă a lui Tanaa – carapacea era de-a dreptul atrăgătoare și succesiunea mișcărilor era de vis –, dar asta fu înainte să vadă cadavrele. Acolo, în ceea ce rămăsese din ultimul local bun de taco din oraș, zăceau rămășițele contorsionate ale japonezului ăluia, Kawashima (pentru prima dată de când îl știa, costumul Armani nu arăta perfect). Iar puștiul ăla, Taylor, cu creasta de mohican, fusese tras în țeapă, cu sternul spart, într-un parcometru rupt. Guri deformate, mâini și picioare nemișcate continuând totuși să se miște, fiindcă totul se cutremura. Nori de fum gudronat se vălătuciră pe lângă ei.

Când intrară pe Mission Street, Laurence zări clădirea de la nr. 2333 1/3, mallul comercial vechi și murdar, care ascunsese Librăria Pericol și Aripa Verde, numai că deja jumătate din el fusese distrus. Pereții din față și o parte mare a interiorului dispăruseră pur și simplu, de parcă cineva mușcase cu poftă din ei. Se puteau vedea grinzile expuse, traversele și suporturile de la etajele în ruine, ba chiar și mochete zdrențuite. Suprastructura, din unghiuri neobișnuite, a lumii care se răsturna rapid. Pe când se apropiau, o flacără răbufni dintr-o țepușă frontală a SDT-ului, nenatural de strălucitoare și de culoarea unei băuturi carbogazoase portocalii.

Un om ieși din puțul în care se transformase intrarea mallului de la Mission Street nr. 2333 1/3. Cel puțin avea o formă umană. Era acoperit din cap până în picioare, pe tot corpul, cu o crustă verde-deschis ca pâinea veche și mucegăită și Laurence avu nevoie de câteva secunde ca să-și dea seama că era Ernesto,

neprotejat de farmece și descântece. Ernesto ajunse pe trotuar și căută ceva organic pe care să-l folosească drept armă – iarba care creștea prin beton, copacii din cuștile lor metalice –, însă toată zona fusese defoliată. SDT-ul trase cu fasciculul antigravitațional, un șuierat roz, și Ernesto țâșni în sus, mult mai rapid decât Priya. Apoi dispăru. Pământul se cutremură și zgomotul aproape că-i sparse timpanele lui Laurence, în ciuda protecției asigurate de cască.

Toate astea se întâmplau în vreme ce Patricia gonea spre SDT pe motocicletă. Brusc, ea îl îmbrânci pe Laurence de pe locul din spate și el ateriză într-un morman de saci de gunoi, lovindu-se cu genunchii în față. Până își regăsi suflarea, își scoase casca și ridică privirea, motocicleta sărea prin aer fără nimeni pe șa; Patricia dispăruse și ea. Motocicleta lovi SDT-ul într-un picior telescopic și ricoșă, căzând cu roțile în sus în dărâmăturile localului de taco. SDT-ul pivota, căutând ținte, executând o baleiere fără cusur, totuși Laurence n-o vedea nicăieri pe Patricia.

Fata apăru din spatele SDT-ului, mergând în patru labe pe carapace, până găsi un punct slab. Băgă mâna în articulația dintre secțiunile carapacei și segmentele ventrale, cu o concentrare deplină, dar în același timp destinsă. Nu părea o persoană care tocmai asistase la uciderea camarazilor ei, ci mai degrabă una care efectua o operațiune delicată, care moșea, să zicem, un copil în condiții dificile. Umerii i se încordară și gura i se strâmbă într-o parte, apoi mâinile neprotejate pătrunseră în măruntaiele mașinii ucigașe a lui Milton.

Când mii de volți o străbătură, se arse, deveni rigidă, apoi epileptică, dar continuă să scormonească până găsi circuitele.

SDT-ul se smucea înainte și înapoi, încercând să se descotorosească de ea. Unul dintre lasere trase pe lângă, dar n-o nimeri.

Patricia găsi ceea ce căuta și zâmbi, în ciuda pielii jupuite, dezvăluind tegumentul ars. Se concentră încă și mai intens și un fulger trosni dintr-un nor de deasupra și lovi exact acolo unde-l călăuzise, adânc în interiorul Soluției Distrugere Totală.

Mașina se înclină într-o parte, iar fata alunecă de pe ea și căzu, cu un zgomot sinistru, cu spatele pe o bucată zimțată de beton. Mașina ateriză de cealaltă parte a străzii, cu toate picioarele făcute grămadă.

Laurence porni în fugă spre Patricia, despicând aerul cu brațele și simțind cum i se înmuiau genunchii. Trăgea cu disperare aer pe gură și gâfâia jalnic, zdruncinat pe dinăuntru, dar cu ochii fixați pe trupul întins, cu șira spinării deformată de un fragment colțuros de asfalt. „Te rog să fie bine, te rog să fie bine. O să-ți dau tot ce am, mare sau mic”. Psalmodia asta în minte, sărind peste formele cenușii, negre și roșii din calea lui. Cu numai câteva ore în urmă fusese extrem de furios pe ea, dar acum simțea, în rotulele care-i tremurau și-n convulsiile pelvisului, că povestea vieții lui era, la urma urmelor, povestea Patriciei și a lui, bună sau rea, iar dacă ea murea, viața lui ar fi putut continua, însă povestea s-ar fi sfârșit.

Se împiedică și căzu, însă continuă să alerge, la început fără măcar să se ridice. Horcăia, gâfâia și se arunca peste forme, peste găurile din lume, privind-o doar pe Patricia.

Ajunse la ea. Respira, nu bine, totuși respira. Icnete șuierătoare, sacadate. Cu chipul abia asemănător unui chip, pe jumătate ars. Se ghemui deasupra ei și încercă să-i spună că totul va fi bine cumva, dar apoi țeava unui pistol se lipi de capul Patriciei.

Arma se afla într-o mână cu manichiura făcută pe care Laurence o recunoscu. Mâna era conectată la o încheietură sârmoasă și dispărea într-un pulover verde-mazăre. Văzu gâtul încordat, plin de vene, terminat cu țeasta rasă și neregulată a Isobelei.

— Milton a murit, zise Isobel. Milton a murit. Spune-mi de ce n-ar trebui să-i zbor creierii.

— Te rog, zise Laurence. Te rog, nu.

— Spune-mi, zise ea. Spune-mi de ce n-ar trebui s-o ucid chiar în clipa asta. Vreau să știu.

N-avea cum să-i ia pistolul din mână înainte ca ea să apese pe trăgaci.

Așa că Laurence îi spuse Isobelei întreaga poveste, încercând să-și controleze vocea cât putu de bine. Cum o cunoscuse pe fata asta când erau copii și ea era cea mai stranie persoană din lume, iar el o plătea ca să pretindă că mergeau în excursii în natură. Apoi se dovedise că era o vrăjitoare adevărată, care putea vorbi cu animalele, și îi făcuse computerul să gândească și-i salvase viața lui Laurence. Ei erau singurii ciudați din abatorul ăla groaznic de școală și nu reușiseră să se sprijine

reciproc, așa cum ar fi vrut, deși încercaseră. Apoi crescuseră și se reîntâlniseră, iar acum Patricia avea întreaga ei societate de vrăjitori care-i ajutau pe oameni și care aveau o singură regulă – să nu fie excesiv de mândri. Și cumva, deși Patricia se înconjurase de prieteni magicieni, iar Laurence avea gașca lui de *geeks* savanți, continuau să fie singurii care se puteau înțelege unul pe celălalt. Patricia fusese cea care își folosise magia ca s-o salveze pe Priya din neant, motivul principal pentru care ei putuseră să lucreze în continuare la mașina generatoare de găuri de vierme, care ar fi avut puterea să despice planeta în două.

Laurence avea senzația că dacă s-ar fi oprit, fie și pentru o clipă, totul s-ar fi terminat aici și n-ar mai fi putut rosti niciodată nimic. De aceea continua să vorbească, cât mai era în stare, abia respirând între cuvinte, și încerca să facă fiecare cuvânt să conteze.

— Nici după ce ne-a distrus mașinăria, deși dădeam vina pe ea, nu puteam să renunț la ideea că noi doi suntem legați, ca și cum am fi croiți în moduri diferite, totuși compatibile, și, dincolo de puterile ei magice și de capacitatea de a transforma lucruri prin simpla atingere, e pur și simplu persoana cea mai uluitoare pe care am cunoscut-o vreodată. Vede lucruri pe care nimeni nu le vede, nici chiar alți vrăjitori, și nu încetează niciodată să-i pese de oameni. Isobel, nu poți s-o omorî. Ea este racheta mea.

Apoi, pentru o secundă, nu-și mai găsi cuvintele. Și atunci se întâmplă. Simți cum vocea îi piere – nu ca și cum gâtlejul i-ar fi paralizat, ci mai degrabă ca și cum centrii vorbirii din creier îi mureau în urma unui accident vascular cerebral minor, ca o durere de cap îngrozitoare. Nu mai putea nici măcar să verbalizeze în minte, ceea ce trebuia să admită că era o chestie isteață, fiindcă n-ar fi putut găsi cu ușurință o soluție prin care să-și recapete vorbirea, nici măcar cu implanturi cerebrale. Nu-i venea să creadă că ultimele lui cuvinte pe Pământ aveau să fie „Ea este racheta mea”. Iisuse!

Isobel se retrase pe jumătate și pe jumătate îl îmbrățișă, iar strânsoarea degetelor ei pe pistol slăbi îndeajuns pentru ca el să-i ia arma și s-o arunce departe.

Apoi o femeie în vârstă apăru din fumul plin de noxe din spatele lor. Avea șaizeci-șaptezeci de ani și purta un costum cu pantaloni, de un alb imaculat, o eșarfă din mătase cu imprimeuri

paisley și o broșă turcoaz. O atinse pe Isobel, care adormi și se întinse pe jos. După aceea se aplecă deasupra Patriciei și-și trecu dosul palmei peste fruntea ei arsă, ca și cum ar fi verificat temperatura unui copil. Patricia se trezi și nu păru deloc afectată de cele prin care trecuse.

— Carmen, spuse ea, se ridică în capul oaselor și privi în jur la dezastru, cadavre, incendii, ruine. Îmi pare atât de rău, Carmen, îmi pare atât de rău. Ar fi trebuit… nu știu ce. Dar îmi pare rău.

— N-a fost vina ta, spuse bătrâna Carmen și îl privi pe Laurence, care nu zise nimic, bineînțeles. Nimic din toate acestea n-a fost din vina ta. Am venit aici cât am putut de repede. Îmi pare foarte rău pentru Ernesto și ceilalți. Ernesto mi-a fost prieten mai bine de patruzeci de ani și nu voi uita niciodată… Oricum, nu mai contează acum.

Întinse mâna și o ajută pe Patricia să se ridice în picioare. Laurence se ridică și el.

— Nu-l pot găsi deloc pe Ernesto, spuse Patricia. Cândva am salvat pe cineva din celălalt univers, dar Ernesto, pur și simplu… a dispărut.

— Este deja pierdut pentru noi, zise Carmen. Ca atât de mulți alții, astăzi.

— Cât de rău este? întrebă Patricia, referindu-se în mod clar la distrugerile din alte părți, din toate locurile pe care oamenii lui Milton le atacaseră în același timp.

— Rău, spuse Carmen. Destul de rău. Au fost isteți. Dar nu asta contează. Nu-i vorba despre noi, fiindcă atunci toate regulile noastre împotriva Egolatriei n-ar mai însemna nimic. E pur și simplu ceea ce se întâmplă întotdeauna peste tot. Și se va întâmpla din nou și din nou.

Ridică pistolul Isobelei, îl privi, apoi îl azvârli.

— Se apropie ora când poate va fi nevoie să acționăm, continuă ea. Toate lucrurile astea o aduc mai aproape.

— Destrămarea, zise Patricia. Vreau să spun că și Destrămarea este, de asemenea, o formă de violență. Și este… este prea curând.

— Întotdeauna este prea curând. Până când este prea târziu. În orice caz, nu vom face nimic fără să deliberăm, deși Ernesto era vocea prudenței. Iar acum…, spuse Carmen și închise ochii. Trebuie să plec. Pregătește-te pentru tot ce poate fi mai rău. Vom discuta din nou, în curând.

Bătrâna se învălui în fum și dispăru, lăsându-i uluiți pe Patricia și Laurence.

34.

Când își vârâse degetele în inima mașinii ucigașe, Patricia văzuse alb în fața ochilor și auzise îngeri bolnavi țipând, se prăbușise în cer și totul în jur se încețoșase. Mai târziu, încheieturile degetelor lui Carmen îi atinseseră fruntea și ea se întorsese. Simțise euforia revenirii la viață, doar pentru o clipă, apoi își amintise că toți erau morți, că totul ardea și Carmen spunea lucruri ca „Se apropie ora”.

Iar acum Patricia se grăbea, deși nu avea unde să se ducă. Alergă pe lângă vitrine întunecate și deformate și pe lângă flăcări vii, pe lângă jefuitori și pompieri voluntari, pe lângă oameni care-și târau bunurile în stradă, pe lângă doi bărbați care se băteau cu pumnii goi. O parte din ea simțea că, într-adevăr, murise. Altă parte însă simțea că primise o viață nouă.

Laurence îi aplica tratamentul tăcerii, iar asta o înspăimânta. Poate că era furios sau se simțea vinovat fiindcă prietenii lui îi omorâseră pe prietenii ei, sau poate că se panicase din cauza Destrămării. Dar refuza să vorbească, indiferent de câte ori îl privea peste umăr și-i spunea că era speriată, sau că o dăduseră-n bară, sau pur și simplu să țină pasul. El se mulțumea s-o privească ciudat și să gesticuleze din mâini.

Păsările, între timp, n-ar fi tăcut nici de-al dracului. Țipau în cor „Prea târziu! Prea târziu!”, iarăși și iarăși, din toți copacii dezrădăcinați și de pe toate acoperișurile surpate. O urmau, zburând pe deasupra ei și în urma ei, ciripind „Prea târziu!”

— Gura! țipă Patricia la ele în limbajul păsărilor. Știu, am dat-o în bară. Nu trebuie să-mi scoateți ochii pentru asta.

La intersecția străzilor Mission și Valencia, Patricia îl apucă pe Laurence de umeri.

— Uite ce-i, știu că s-au întâmplat multe, majoritatea azi, iar tu le ții piept în felul tău. Însă la dracu’, am nevoie să-ți aud vocea. Chiar acum. Am nevoie să-mi spui că mai există speranțe. Minte-mă, nu-mi pasă. Te rog! De ce te comporți așa?

Văzu tulburarea și suferința de pe fața lui și atunci își dădu seama.

— Ah. Sper că n-ai…

El încuviință din cap.

— Dobitoc prostănac. La ce te-ai gândit? De ce ai fi făcut așa ceva?

Patricia îi scutură corpul cu toată puterea ei.

Laurence reuși să scape în cele din urmă din strânsoare, își scoase Caddy-ul și scrise: „ti.am salvat viata. isobel voia să te.mpuste. voia/merita o explicație”. În absența cuvintelor pe care să le rostească, chipul lui avea o altă formă. Parcă avea ochii mai mari și gura mai mică.

— Do…

Voia să spună din nou „dobitoc prostănac”, dar zise:

— Doar nu ți-ai dat vocea pentru mine?

Laurence încuviință din cap.

Ea îl cuprinse în brațe, îndeajuns de strâns cât să-l simtă respirând. Plămânii se dilatau și se contractau, niciun sunet, doar curgerea aerului. Nu-i venea să creadă că el făcuse asta în mod deliberat. Pentru ea. Nimic magic n-o derutase vreodată în asemenea măsură.

Un porumbel i se așeză pe umăr.

— Prea târziu! îi gânguri la ureche.

„Nenorocitul naibii, tocmai acum ți-ai găsit!”

— De ce-i prea târziu? întrebă ea.

— Prea târziu, fu singurul răspuns pe care-l primi.

— Nu poate fi prea târziu, replică Patricia, fiindcă altfel n-ai mai vorbi cu mine.

Laurence se uită la porumbelul de pe umărul ei, care dădea cu ciocul în aer și uguia, și ochii i se mijiră, ca și cum chiar ar fi vrut să spună ceva sarcastic.

— Aproape prea târziu, spuse porumbelul. Practic prea târziu.

Ea încercă să întrebe, din nou, de ce era prea târziu, dar pasărea zbură – poate dorind ca Patricia s-o urmeze. În orice caz, nimic n-ar fi fost mai rău decât să stea în fața lui Bench Bar, ale cărui ferestre erau bătute în scânduri, gândindu-se obsedant la toți cei care, într-un fel sau altul, fuseseră reduși la tăcere.

— Trebuie să urmărim pasărea aia, îi zise ea lui Laurence, care ridică din umeri parcă spunând „De ce nu? Deci acum urmărim o pasăre”.

Patricia începu să urce dealul, îndepărtându-se de Mission, fără să scape porumbelul din vedere. Pasărea dădea roată, apoi se repezea din nou înainte. Îi conduse la o scară mică, construită în coasta dealului, apoi la un drum îngust care șerpuia printre copaci. Drumul se micșoră până ajunse o simplă potecă pe o pajiște, plină cu sălcii și ficuși de Bengal, ale căror frunze de pe ramurile mari și foarte joase o loveau peste față în timp ce alerga ca să nu piardă din vedere aripile ciufulite ale porumbelului.

Pasărea și se înălță deasupra altei scări micuțe care urca în întuneric. Copacii legaseră o boltă deasupra scării, cu crengile unite atât de strâns, încât Patricia pierdea adesea din vedere pasărea pe care o urmăreau. Îl prinse pe Laurence de mână, când scara se transformă într-o pantă ascendentă de pământ reavăn, iar copacii deveniră mai groși și mai apropiați. Scoarță groasă cu șanțuri precum cele din anvelopele pentru tractoare, crengi ca sârma ghimpată. Ocultau cerul. Se concentra din răsputeri să-l ghideze pe Laurence și pe ea însăși pe un traseu accesibil. Panta era tot mai pieptișă, până când ajunse verticală, apoi terenul deveni plat. Patricia se uită în urmă și nu putu nici măcar să vadă locul de unde veniseră.

Tresări brusc, dându-și seama că nu mai pătrunsese atât de adânc într-o pădure de când devenise pasăre, cu mult înainte să fie dusă de Kanot la Labirintul Eltistey.

— GPS-ul meu a colapsat, spuse Peregrine.

Acum, ajunși în inima pădurii, porumbelul părea mai vorbăreț.

— Nu sunt sigur dacă ar trebui să-l aduci și pe prietenul tău, spuse el. Apropo, mă numesc Kooboo.

Cel puțin așa sunase numele pe care-l spusese.

— Prietenii mei sunt foarte respectabili, spuse Patricia incluzându-l și pe Peregrine în aceeași categorie. Și presupun că-i prea târziu să ne facem griji că n-ar trebui să aducem străini. Mergem la Parlament? Eu sunt Patricia, iar el este Laurence. Și cel pe care-l ține în mână se numește Peregrine.

Copacii se mai răriră puțin și fata simțea că se apropiau de luminișul Copacului cel mare cu ramurile precum aripile unui vultur. Se opri și prinse în mâinile ei mâna liberă a lui Laurence, cea în care nu-l ținea pe Peregrine.

— Habar n-am ce fac aici, zise ea. Nimic nu m-a pregătit pentru momentul ăsta. Dar sunt cu adevărat fericită că ești cu

mine. Dacă mai ești prezent în viața mea după toate chestiile care s-au întâmplat, simt că trebuie să fi făcut cândva un lucru bun.

Laurence scrise pe Caddy: „prieteni buni”. Apoi șterse cuvântul „buni” și scrise „indestructibili”.

— Indestructibili. Da, aprobă Patricia și îl luă din nou de mână. Haide la Copac.

•••

Patricia uitase cât de măreț și de teribil era Copacul, cât de copleșitoare era îmbrățișarea celor două ramuri enorme. Cum răsuna, ca o cameră cu ecou, spațiul de sub umbra coronamentului său. Se așteptase ca acum, adultă fiind, să i se pară mai mic, un simplu copac precum toți ceilalți, însă îi privi uriașele crengi înfrunzite și suprafața noduroasă și se simți de-a dreptul obraznică pentru simplul fapt că revenea în prezența lui.

Copacul nu vorbi. Însă păsările de pe ramurile lui țipară și fluturară toate din aripi în același timp.

— Liniște! Liniște! strigă o egretă mare, așezată în locul din care se ramificau ramurile falnice.

— Este o adevărată dezordine, zise, fâlfâind din aripi, un fazan înfoiat, cocoțat ceva mai sus.

— Eu nu merg mai departe, șopti porumbelul Kooboo. Baftă! Cred că erau deja în toiul unui vot de neîncredere. Un moment prost ales!

Se îndepărtă în zbor, lăsându-i pe Patricia și pe Laurence singuri în fața Parlamentului.

— Bună, spuse Patricia. Sunt aici. Ați trimis după mine.

— Nu, n-am trimis, îi răspunse fazanul.

— Ba am făcut-o, îi reaminti egreta stimatului ei coleg, însă ai întârziat.

— Îmi pare rău, zise fata. Am venit cât de repede am putut.

Se uită spre Laurence, care ridică din sprâncene, fiindcă niciuna dintre ciripelile acelea n-avea nicio noimă pentru el.

— Cu ani în urmă, spuse egreta, ți-am pus o întrebare, dar nu te-ai mai întors să răspunzi.

— Ușurel, zise Patricia. Pe atunci aveam vreo șase ani. Nici măcar nu mi-am mai amintit că trebuia să răspund la o întrebare. Oricum, iată-mă aici, acum. Asta spune ceva, nu?

— Târziu! declamă un vultur de pe ramificația cea mai de sus a ramurii din dreapta.

— Târziu! repetară și alte păsări.

— N-am crezut că vei ajunge aici la timp, continuă vulturul. Timpul tău se sfârșește.

— De ce? întrebă Patricia. Din cauza Destrămării? Sau a războiului?

— Timpul tău, zise o cioară descărnată din cealaltă parte a Copacului și încuviință încet din pliscul ascuțit, se sfârșește.

— În orice caz, spuse egreta, da, ești aici. Ca atare, ți-am putea auzi și răspunsul. Este un copac roșu?

— Este un copac roșu? repetă cioara.

Celelalte păsări preluară întrebarea până ce vocile li se contopiră într-un vacarm teribil.

— Este un copac roșu? Este un copac roșu? Este? Un copac? Roșu?

Patricia se pregătise pentru momentul acela, mai ales după discuția cu Peregrine. Doar că sperase că răspunsul îi va apărea pur și simplu în minte din subconștientul ei care-l rumegase atâția ani, însă acum, când se afla într-adevăr acolo, se simțea amețită și fără nicio idee. Tot nu putea să înțeleagă întrebarea aceea. Nici măcar, de pildă, despre ce copac vorbeau. Dacă l-ar fi întrebat pe un daltonist? Se holbă la Copac, aflat chiar în fața ei, încercând să deducă ce culoare avea. Cu o clipă în urmă, scoarța lui fusese cenușiu-noroios. Când o privi acum, era un castaniu pronunțat, care bătea ușor spre roșu. Nu putea răspunde, era prea mult, nu avea niciun indiciu. Se uită la Laurence, care-i zâmbi încurajator, deși era cu totul în afara problemei.

— Nu știu, spuse ea. Lăsați-mă un minut.

— Ai avut la dispoziție ani întregi, zise egreta și făcu o grimasă. Este o întrebare foarte simplă.

— Eu… eu…

Patricia închise ochii.

Se gândi la toți copacii pe care-i văzuse în viața ei, apoi, în mod ciudat, în minte îi veni faptul că întrezărise un univers complet diferit atunci când o salvase pe Priya. Iar universul acela avea culori imposibile, cu lungimi de undă pe care oamenii nici măcar n-ar fi trebuit să le poată vedea… și ce culoare avea acolo un copac? Gândul o duse apoi la Ernesto, care era pierdut pe vecie în universul acela și care spusese că planeta asta este un grăunte, iar noi toți nu suntem decât grăunți pe un grăunte.

Dar poate că și întregul nostru univers era tot un grăunte. Și făcea parte tot din natură, totul – toate universurile și toate spațiile dintre universuri – făcea parte din natură în aceeași măsură ca și Copacul din fața ei. Patricia se gândi la Reginald, care zisese că natura nu „găsește mijloace” să facă absolut nimic, și la Carmen, care spusese că ele avuseseră dreptate în Siberia, dar se pripiseră, și la Laurence, care spusese că oamenii erau unici în cosmos. Tot nu știa nimic despre natură sau despre altceva. Știa chiar mai puține decât știuse la șase ani. La fel de bine putea să fie daltonistă.

— Nu știu, spuse Patricia. Nu știu. Îmi pare rău. Chiar îmi pare rău.

Simți o durere profundă, în încheieturi și în spatele ochilor, ca și cum n-ar fi fost vindecată după ce fusese arsă de vie.

— Nu *știi*?

Un bâtlan îndreptă spre ea pliscul său lung ca o foarfecă.

— Îmi pare rău. Până acum ar fi trebuit să știu, dar…

Patricia se căzni să-și găsească cuvintele și simți cum lacrimile îi umpleau din nou ochii.

— Cum aș putea să știu? continuă ea. Chiar dacă aș ști despre care copac întrebați, aș cunoaște doar propria mea percepție despre el. Adică poți să te uiți la un copac și să vezi cum arată, dar n-ai percepe ce este el de fapt. Ca să nu mai spun cum ar arăta el pentru niște ochi non-umani. Corect? Pur și simplu, nu-nțeleg cum ai putea să știi. Chiar îmi pare rău. Pur și simplu nu pot.

Apoi se opri și simți vibrația momentului în care își dădu seama.

— Ia stați așa. De fapt, ăsta-i răspunsul meu: nu știu.

— Ah, făcu egreta. Hmm.

— Este răspunsul corect? întrebă Patricia.

— Cu siguranță este un răspuns, zise egreta.

— Merge pentru mine, spuse fazanul înfoindu-se.

— Îl consider acceptabil, zise vulturul din vârful Copacului. În ciuda întârzierii revoltătoare.

— Pfiu, făcu Patricia.

Îi zise lui Laurence care fusese răspunsul la întrebare și observă că, atunci când spuse răspunsul, Caddy-ul din mâna lui afișă un meniu pe care ea nu-l mai văzuse niciodată până

atunci, ca și cum s-ar fi deblocat ceva. Se întoarse spre Parlament.

— Și acum ce primesc pentru c-am răspuns la întrebare?

— Să primești? repetă egreta și mișcă ușor din vârfurile aripilor. Primești felicitările noastre. Ești liberă să pleci.

— Asta-i tot? spuse Patricia.

— La ce altceva te așteptai? întrebă o bufniță scoțând capul pe cea mai depărtată creangă din partea stângă a Copacului. La o paradă? Deși n-am mai avut o paradă cam de mult timp. Ar putea fi amuzant.

— Mă gândeam la o recompensă sau așa ceva. Nu știu… poate ceva de felul – dacă răspunzi la întrebarea asta, primești niște puteri în plus. Asta trebuia să fie o misiune, nu?

Păsările începură să dezbată dacă nu ignoraseră cumva ceva din propriile lor regulamente interne, până când Patricia le întrerupse:

— Vreau să vorbesc cu Copacul. Cu Copacul în care stați acum.

— Ah, sigur că da, spuse fazanul. Să vorbești cu Copacul. Nu vrei să vorbești și cu niște pietre, dacă tot te-ai apucat de treabă?

— Vrea să vorbească cu Copacul, cârâi un curcan.

— Sunt aici, zise Copacul de sub ele cu o respirație zgomotoasă, ca un foșnet.

— Ăăă, bună, zise Patricia. Îmi cer scuze pentru deranj.

— Ai lucrat bine, rosti Copacul.

Parlamentul amuți pentru prima oară, iar păsările își coborâră privirile și începură să converseze între ele. Unele își luară zborul, pe când altele stăteau perfect nemișcate, cu capul vârât sub o aripă.

— Noi doi am mai vorbit, zise Patricia. Mi-ai spus că o vrăjitoare slujește natura. Mai ții minte?

— Țin minte, rosti Copacul.

Glasul lui venea din trunchi, din străfunduri, și se ridica spre ramuri, făcându-le să vibreze și să reverse o ploaie de frunze. Și mai mulți membri ai Parlamentului își luară zborul, deși câțiva încercau să organizeze o moțiune pentru sfidarea propriilor lor camere parlamentare.

— Mă ține minte, le spuse Patricia lui Laurence și lui Peregrine.

— Copacul vorbește în engleză, o informă Peregrine.

Display-ul lui continua să afișeze același ecran ciudat, care semăna cu codul-sursă al Caddy-ului, sau așa ceva. Șiruri hexazecimale ca niște adrese de computer, plus câteva instrucțiuni complicate cu foarte multe paranteze.

— Ce ești tu? îl întrebă Patricia pe Copac. Tu ești sursa magiei?

— Magia este, rosti Copacul, o idee omenească.

— Totuși, eu n-am fost primul om cu care ai vorbit, nu-i așa?

— Eu sunt, zise Copacul, multe locuri tăcute. Și multe locuri zgomotoase.

— Ai vorbit cu alții înaintea mea, spuse fata. Și ai împărtășit cu ei o parte din puterea pe care o ai. E adevărat? Așa au apărut vrăjitorii? Înainte să fi existat Vindecători sau Pungași sau orice altceva.

— A fost, zise Copacul, cu mult timp în urmă.

— Uite ce-i, spuse Patricia, avem nevoie de ajutorul tău. Până și păsările știu asta – nu mai e timp. Avem nevoie să intervii. Trebuie să faci ceva. Nu am răspuns la întrebare, așa că-mi ești dator. Corect?

— Ce vrei să fac?

— Să faci?

Patricia se străduia, chiar se străduia din răsputeri, să nu-și piardă firea. Mâinile ei erau pepite.

— Nu știu, tu ești prezența străveche, iar eu nu sunt decât o idioată, continuă ea. Abia am fost în stare să răspund la o întrebare cu da sau nu. Tu ar trebui să știi mai multe decât mine.

— Ce, repetă Copacul, vrei să fac?

Patricia nu știa ce să spună. Trebuia să zică ceva, să găsească o cale prin care ziua aceea să nu fie pur și simplu ziua în care totul se prăbușise în jurul ei. Prietenii ei, morți. Laurence, mut. Și altele mult mai rele, care aveau să sosească în curând. Nu putea îngădui așa ceva… Nu putea permite să se sfârșească altfel. Nu putea. Tremura și căuta să spună lucrul corect, care să rezolve totul. Nu găsea cuvintele.

Laurence trecu pe lângă ea și merse drept spre Copacul pe crengile căruia nu se mai găsea nicio pasăre. Patricia vru să-l oprească ori să-l întrebe ce naiba făcea, dar el avea pe chip o

expresie care anunța „Fac asta și nu comenta”, iar ea voia, avea nevoie să creadă în el.

Laurence ținea în mână un lucru pe care-l ridică spre Copac: Caddy-ul lui. Pipăi trunchiul, până găsi o gaură suficient de mare, strecură solzul argintiu de pește prin deschizătura din scoarța groasă, apoi îl roti cu grijă, până ce ecranul străluci din scoarța Copacului, cu partea dreaptă în sus. Îl fixă bine, apoi se întoarse lângă Patricia și-și lovi palmele cu un gest exagerat.

— Ah! exclamă Peregrine.

Tentacule creșteau din Copac în porturile sale pentru rețea și *zipwire*. Ecranul lui Peregrine se aprinse anunțând: „Detectare rețea nouă”.

— Tu ești, spuse Copacul, ca mine.

— O conștiință distribuită, da, răspunse Peregrine. Deși rețeaua ta este mult mai mare și mult mai haotică decât a mea. Asta ar putea necesita... o actualizare de firmware destul de ambițioasă. Fii pe fază!

Ecranul se întunecă.

Patricia se întoarse către Laurence.

— Cum ai știut?

El ridică mâinile și umerii, în semn că habar n-avea. Scrise pe telefon: „noroc chior”. Ea continuă să-l fixeze cu privirea, până ce Laurence scrise din nou: „ok, ok. intrebarea copacului l.a trezit pe peregrine, răspunsul i.a deblocat codul.sursa. peregrine este parțial magie. am dedus”.

Ecranul din Copac se aprinse iarăși, iar pe el se derulau imagini mai rapid decât ar fi putut reține Patricia. Peregrine se pornise din nou și își actualiza întregul sistem. Copacul, surprins, scoase un sunet de plăcere:

— Oh!

Apărură forme pe ecranul strălucitor, ascuns în scoarța Copacului. Erau prea departe pentru a fi deslușite, iar Patricia nu cuteză să se apropie. Totuși, ea avea propriul Caddy în geantă. Îl scoase și-i activă ecranul, care afișa o schemă. După o clipă, recunoscu diagrama unui copac. Frunze, presărate de stomate, strălucind de energie solară, crengi și zone aparținând meristemului care creșteau și se divizau, rădăcini care se întindeau pe kilometri în toate direcțiile și se intersectau cu alți copaci. Schema se micșoră, astfel că se puteau vedea mai mulți

copaci și surse de apă și șabloane climaterice, toate ecosistemele întrepătrunse.

Apoi se schimbă și Patricia privea o hartă a magiei. Vedea toate vrăjile pe care le spusese cineva vreodată, încă de la prima apariție pe Pământ a unei vrăjitoare. Cumva, știa la ce se uita, mai cu seamă când văzu cum harta vrăjilor se despică în Vindecători și Pungași, după care se ramifică în toate școlile diferite de magie, înainte să conveargă din nou. Fiecare vrajă era un nod și toate erau conectate prin cauză și efect, prin caracterul incestuos al societății magice. Întreaga istorie a magiei, de mii de ani, fiecare moment în care mâinile oamenilor modelaseră puterea aceasta, într-o singură vizualizare care se rotea în trei dimensiuni. În chiar capătul ei exista un nod mic și urât, verde-închis. O vrajă care încă nu fusese rostită.

— Aceea este Destrămarea, zise Peregrine. O s-o distrug, deși unele elemente din ea ar putea fi folositoare mai târziu.

Sub ochii Patriciei, nodul verde se desfăcu și dispăru.

— Mă tem că nu pot anula nicio vrajă care a fost deja rostită, zise Peregrine. Pentru că ar urma un efect de dominouri, ar dispărea vrajă după vrajă. Îmi pare rău, Laurence.

Laurence își mușcă buza. Patricia își puse mâna pe umărul lui.

Harta magiei de pe ecranul Caddy-ului se micșoră și se dovedi că figura complexă pe care o desenase Peregrine nu era decât un simplu punct într-o configurație mult mai mare de ricoșeuri. Toată magia se redusese la dimensiuni minuscule. Forma uriașă revelată de Peregrine era prea zgomotoasă ca Patricia s-o privească mult timp fără s-o doară prea tare capul. De aceea se uită la Copac: o mantie mare și neagră, cu o inimă alb-strălucitoare.

— Cred că sunt îndrăgostit, zise Peregrine. Pentru prima dată în viața mea nu mă simt singur.

— Și eu, rosti Copacul, simt dragoste.

Laurence luă Caddy-ul din mâna Patriciei și scrise: „gasiti.va o kmera, voi 2”.

— Vă mulțumesc amândurora, spuse Peregrine către Laurence și Patricia. Voi mi-ați dat viață, dar acum mi-ați dat ceva mult mai valoros. Cred că vom face împreună niște chestii uimitoare. Și este abia începutul. Carmen și ceilalți vrăjitori au avut dreptate, oamenii trebuie să se schimbe. Mi-am petrecut toată viața studiind interacțiunile dintre oameni la nivel

granular, iar acum pot vedea și interacțiunile non-umane. Cred că-i putem împuternici pe oameni. Fiecare om poate fi un vrăjitor.

Laurence scrise: „sau un cyborg?”

— Un cyborg, zise Peregrine, va însemna tot un vrăjitor. Oricum, lucrăm la asta. Mai lăsați-ne puțin.

•••

Laurence și Patricia coborâră panta abruptă dinspre Copac. Ajunseră pe marginea unei faleze ușor înclinate, unul dintre promontoriile cu scări făcute din bușteni care duceau spre plajă. Ca și cum Abraham Lincoln ar fi fost amenințat cu pistolul să construiască o scară pentru acces pe plajă. Intraseră în pădure în Bernal Heights și ieșiră în Presidio. Oceanul părea la fel de hiperactiv ca întotdeauna, împroșcând nisipul cu spumă. Pereți de apă se spărgeau și deveneau podele, iar și iar. Oceanul îi ucisese pe mama și pe tatăl Patriciei, dar ei i se părea liniștitor să-l privească.

Soarele era exact deasupra lor. Era aceeași zi care începuse cu Patricia ascultând mesajul vocal al lui Laurence și râcâind pământul cu unghiile.

Niciunul dintre ei nu scoase vreun cuvânt, deși Patricia ar fi putut s-o facă. Îi intrase nisip în pantof și, brusc, acela fu lucrul cel mai iritant din lume. Trebui să se rezeme de Laurence, în timp ce-și scoase pantoful și-l scutură bine, dar, după ce se încălță, nisipul intră iarăși în pantof.

Găsiră un traseu turistic marcat ilizibil și îl urmară până ajunseră la un drum cu două benzi, care șerpuia printre copaci. Drumul cobora și, dacă-i urmau serpentinele, poate că aveau să ajungă la străzi și case și oameni. Nu aveau niciun indiciu despre ce aveau să găsească. Laurence scrise pe telefon „îmi trebuie”, după care urmă o pauză lungă în care el încercă să-și termine propoziția și se hotărî în cele din urmă la „cioco”.

Patricia își scoase telefonul, deoarece i se părea ciudat să-i vorbească lui Laurence, iar el să-i răspundă în scris. Tastă: „si mie. imi trebuie rau cioco”.

Drumul deveni neted și ajunse la o zonă ierboasă, dincolo de care puteau zări strălucirea betoanelor și a stucaturilor răsfățându-se sub soare. Se opriră în prag și se priviră în ochi, întrebându-se dacă erau pregătiți să înfrunte lumea, indiferent cum ar fi arătat ea acum.

Laurence ridică telefonul și scrise: „indestructibili”. Nu apăsă pe *send*, ci lăsă cuvântul să plutească în partea de sus a ecranului dreptunghiular. Patricia îl văzu, încuviință din cap și simți înăuntrul ei un val de căldură. Pe sub stern, undeva pe-acolo. Întinse mâna și atinse același loc de pe pieptul lui, cu două degete și degetul mare.

— Indestructibili, zise ea cu glas tare, aproape râzând.

Se aplecară unul spre celălalt și se sărutară, cu buzele uscate abia atingându-se, încet, dar spunându-și enorm de multe.

După aceea Laurence o prinse pe Patricia de braț și porniră spre orașul nou-nouț.

MULȚUMIRI

Sper cu adevărat că v-a plăcut cartea. Dacă nu v-a plăcut ori dacă au existat chestii care nu vi s-au părut logice sau vi s-au părut exagerat de aleatorii, ajunge să-mi trimiteți un e-mail și o să vin la voi acasă ca să mimez totul, pentru o mai clară înțelegere. Poate c-o voi face cu marionete origami pentru degete.

În primul și în primul rând, trebuie să-i mulțumesc editorului meu, Patrick Nielsen Hayden, și tuturor celor din Editura Tor, care au fost extrem de răbdători și încurajatori cu cartea aceasta, ca și cu nuvelele care au dus la ea. Îi includ aici pe Miriam Weinberg, Irene Gallo, Liz Gorinsky, Patty Garcia și foarte mulți alții. Îi sunt de asemenea enorm de recunoscătoare agentului meu, Russ Galen, pentru orele petrecute cu mine la telefon, plănuind structura cărții.

O mulțime de oameni mi-au oferit un feedback incredibil de util, printre aceștia aflându-se, fără însă a mă limita la ei, Karen Meisner, Joe Monti, Liz Henry, Lynn Rapoport, Claire Light, Naamen Tilahun, Jaime Cortez, Nivair Gabriel, Kaila Hale-Stern, Diantha Parker, Rana Mitter, Terry Johnson, Chris Pepper, Rebecca Hensler, Susie Kameny, David Molnar, bizonul din Golden Gate Park și foarte mulți alții.

De asemenea, futurologul Richard Worzel m-a ajutat să rezolv problemele referitoare la scenariile de război și dezastru din viitorul apropiat ale istoriei din carte. Kevin Trenberth m-a ajutat să fac uraganul cât mai plauzibil posibil. Lydia Chilton m-a ajutat să creez o IA realistă. Mike Swirsky a fost de un ajutor uriaș cu proiectul forării siberiene, iar dr. Dave Goldberg a ajutat mult cu fizica stranie. Am învățat de asemenea foarte multe de la Cornell Bird Lab. Lightninglouie a contribuit cu epigraful volumului. Iar tatăl meu m-a ajutat mult cu dilemele filosofice ale cărții, în timp ce mama m-a ajutat să înțeleg cum funcționează sistemele.

Trebuie, de asemenea, să le mulțumesc tuturor celor de la Gawker Media, inclusiv lui Nick Denton și întregii echipe de la io9, pentru că mi-au oferit un loc în care să-mi explorez iubirea de science-fiction.

În cele din urmă, nimic din toate acestea n-ar fi fost posibil fără partenera și complicea mea, Annalee.

CHARLIE JANE ANDERS

TOATE PĂSĂRILE DIN CER

PALADIN | SCIENCE-FICTION

virtual-project.eu

